

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Eve Dallas çivi gibi sert
ateş kadar yakıcı."
Stephen King

NORA ROBERTS

MASUM ÖLÜM

Bir Eve Dallas Polisiyesi

MASUM ÖLÜM

New York Times çok satan yazarı Nora Roberts, Eve Dallas severleri yepyeni bir maceraya davet ediyor. Korkunç bir bilgisayar virüsü yayılıyor ve sınır tanımıyor...

Louie Cogburn son üç gününü dairesine kapanıp, bilgisayar monitörüne bakarak geçirmiştir. Baş ağrısı dayanılmaz bir haldedir... sanki demirden çubuklar beynine saplanmaktadır. Ağrı giderek daha da kötü bir hal alır. En sonunda biri kapısını çaldığında, Louie beyzbol sopasını eline alır, kapıyı açar ve sopayı savurmaya başlar.

Olay yerine gelen ilk polis şok tabancasını iki kere ateşler ve Louie hemen ölür. Teğmen Eve Dallas bu araştırmayı devralır ama adamın ani öfkesini ya da ölümünü açıklayacak hiçbir şey bulamaz. Elindeki tek ipucu bilgisayar ekranındaki mesajdır: Gerçek Masumiyete Ulaşıldı

Bir kişi daha neredeyse aynı koşullarda öldüğünde Dallas bir cevap bulmak için aklını zorlar ve imkânsız gerçeğe yüzleşecek cesareti bulur...

Her şeyin sebebi makinelerden insanlara bulaşan bir virüs olabilir mi?

"Çok eğlenceli."

"Muhtemelen eşi benzeri yok."

*Cosmopolitan
Library Journal*

₺20

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

Ücretsiz PDF Kİtap Arşivi: <https://rantey.org>

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Başlarımızı senin önünde eğip,
İsmi ni haykırır ve yüceltiriz Kudretli Tanrım!
Ama insanoğlu en aciz yaratığıdır,
Masum bir niyeti icra etmekte.
-William Wordsworth-

Dostlukta sahte, nefrette amansız olan devleti mahvetmeye
ya da yönetmeye karar verdi.
-John Dryden

Giriş

Sıcaklık öldürücüydü. Temmuz ayı adeta terli kaslarını germiş, hızını almış ve New York'u bir top gibi yaz ateşinin tam göbeğine doğru tekmelemişti. Bazıları soğuk içeceklerini yudumlayıp okyanus rüzgârlarında serinlerken, işlerini de tele-linkle sürdürebilecekleri yazlık evlerine giderek kaçmayı başarmıştı. Bazıları kuşatma altındaki kabileler gibi erzak stoklamış ve klimalı evlerine kapanmıştı.

Ama çoğunluk bu sıcaklığın göbeğinde yaşamak zorundaydı.

Nem oranı üç haneli sayılara yükselirken ve ufukta henüz bir serinleme vaadi bile yokken ruh halleri bozulmaya, deodorantlar etkisizleşmeye ve hırçın duygular en sakin ruhları bile dirsekleyerek dürtmeye başlamıştı.

Acil tıp merkezleri 2059 yazının yaralı askerleriyle dolup taşıyordu.

Normal şartlar altında en fazla önünden geçerken başını şöyle bir kaldırıp bakan çoğu insan polis merkezleriyle tanışmak ve avukatlarını arayarak neden iş arkadaşlarını boğmaya teşebbüs ettiklerini ya da bir yabancıyı neden bir Hızlı Taksi'nin altına itelediklerini açıklamaya çalışıyorlardı.

Genelde kendilerine gelip biraz serinlediklerinde nede-nini bilmiyor ama transtan çıkan biri gibi boş ve şaşkın bir ifadeyle öylece oturuyor ya da dikiliyorlardı.

Ama Louie K. Cogburn ne yapıyor olduğunu, neden yaptığını ve yaptığı şeyi sürdürmeye kararlı olduğunu çok iyi biliyordu. Genelde Zoner ve Jazz dağıtımı yapan ufak çaplı

bir uyuşturucu satıcısıydı. Louie kârını artırmak için Zoner'ı şehir parklarından topladığı kuru yapraklarla harmanlıyor, Jazz'ı da sanayi boy kutularda aldığı kabartma tozuyla karıştırıyordu. Hedef müşteri kitlesini, Aşağı Doğu Yakasındaki evine yakın bölgedeki okullarda okuyan ve yaşları on-on iki arasında değişen orta sınıfa mensup çocuklar oluşturunuyordu.

Bu durum ulaşım masrafları ve zaman bakımından da tasarruf sağlıyordu.

Sorunsuz orta sınıfı tercih ediyordu, çünkü fakir kesimin zaten genelde aile ve arkadaş çevresinde yeterince tedarikçisi oluyordu, zenginler de kuru ot ve kabartma tozunu hemen fark ediyordu. Hedef yaş grubu Louise'in ticari zihnietine de çok uygundu. Sık sık, eğer onları yeterince erken oltaya getirirsen ömür boyu sürecek bir müşteri ilişkisi kazanırsın, derdi.

Gerçi şimdiye kadar bu inancını destekleyecek bir deneyim yaşayamamıştı, çünkü öncelikle herhangi bir müşterisinin liseden mezun olması gerekiyordu.

Yine de Louie işini çok ciddiye alırdı. Her akşam, müşterileri ev ödevlerini yaparken o da kendi ödevini yapardı. Hesap kitap bilgisiyle gurur duyardı ve orta ölçekli bir şirketin muhasebecisi olsa, muhtemelen yıllık kazancı uyuşturucu satıcılığından kazandığından daha fazla olurdu. Ama Louise gerçek erkeklerin sadece kendileri adına çalıştığına inanırdı.

Ama son günlerde bir tuhaflık hissediyordu. Son bir saatini üçüncü el bilgisayarında çalışma programını düzenleyerek geçirirken yine biraz huzursuzlaşmaya, tedirginleşmeye, ne olduğunu anlayamadığı bir gerginlik hissetmeye başlamıştı. Sıcağa bağlıyordu.

Bir de baş ağrısı vardı. Kendi ürünlerinin bile bir nebze olsun azaltmadığı lanet olası bir baş ağrısı.

Hissettiği ağrı o kadar şiddetliydi ki tam üç iş günü kaybetmişti. Başındaki zonklamayı biraz bastırması için müziği son ses açmış, sıcaktan terleyerek stüdyo dairesinde çalışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Birisi bunun bedelini ödeyecekti. Tek bildiği buydu, birisi bunun bedelini ödeyecekti.

Kıçını kaldıramayan lanet olası tembel kapıcı klimayı tamir ettirmemişti. Etrafında boncuk boncuk terlerin biriktiği kızarmış küçük gözleri ekrandaki sayıları taramaya devam ederken bunu düşünüyordu. Tek odalı dairesinin tek penceresinin önünde iç çamaşırlarıyla oturuyordu. Pencereden en ufak bir esinti gelmediği gibi caddeden içeri dolan ses de korkunçtu.

Bağırışlar, kornalar, asfalttan yükselen tekerlek sesleri.

Oldukça eski eğlence ünitesinden yükselen rock müziğin sesini biraz daha açtı. Sesleri bastırmak istiyordu. Baş ağrısını bastırmak istiyordu.

Burnundan kan sızmaya başladı ama fark etmedi.

Louie K. ev yapımı ılık bira kutusunu alnında gezdirdi. Şu anda bir tüfeği olsun istiyordu. Eğer lanet bir tüfeği olsa pencereden dışarı doğru sarkar ve lanet sokağı tarardı.

Şimdiye kadarki en büyük şiddet gösterisi, borcunu çok uzun süredir ödemeyen bir müşterisini kaykayından itmek olmuştu. Ancak şu anda ter içinde hesaplarına gömülmüşken ve öfke beyninde durmadan siyah güller gibi tomurcuklar verirken, bütün bedenini öldürme ve zarar verme isteği kaplamıştı.

Yüzü balmumu gibi solgundu, kahverengi saçlarının arasından yol yol akan terler yanaklarından süzülüyordu. Kulakları çınliyordu ve karnında okyanus dalgaları kadar şiddetli çalkantılar hissediyordu. Sıcak beni hasta etti, diye düşündü. Hastalanmıştı, para kaybetmişti. Kapıcının da bunun bedelini ödemesi gerekiyordu. Ödeyecekti.

Ekrana bakarken elleri titredi. Ekrana bakakaldı. Gözlerini ekrandan alamıyordu.

Pencereye doğru gittiğini hayal etti. Pencereye doğru gidiyor, pervazdan tırmanıyordu. Sıcak, yapış yapış havaya ve aşağıdaki insanlara yumruklarını savuruyordu. Elinde bir

tüfek de vardı ve aşağıya doğru haykırırken ölüm ve şiddet saçıyordu. Aşağıya sıçradığında son sesiyle haykırmaktaydı.

Ayakları yere basacaktı ve sonra...

Kapının yumruklandığını duyunca hızla arkasını döndü. Dişlerini sıkışmış halde pencereden indi.

“Louie K., seni baş belası pislik! Şu lanet olası müziği kıs!”

“Cehenneme git,” diye hırladı, potansiyel müşterileriyle yakınlaşmak için parklara giderken yanına aldığı beyzbol sopasını kavrayarak. “Cehenneme git, cehennemin dibine git. Hepimiz cehennemin dibine gidelim.”

“Beni duyuyor musun? Lanet olsun!”

“Evet, seni duyuyorum.” Sivri çubuklar vardı, beynini delmeye çalışan büyük sivri demir çubuklar. Onları çıkarması gerekiyordu. İnlemeyle çığlık arasında bir sesle elindeki sopayı bıraktı ve saçlarına yapıştı. Çekmeye başladı ama beynini delmeye çalışan şeyler durmuyordu.

“Suze polisleri arayacak. Beni duydun mu Louie? Şu boku kısmazsan Suze polisi arayacak.” Her kelime kapıya vurulan bir yumrukla vurgulanıyordu.

Müzik, gümbürdeyen baslar, çığlıklar, beyninin içindeki çekiş darbeleri, her yanını kaplayan terle Louie tekrar sopayı eline aldı.

Kapıyı açtı ve savurmaya başladı.

Bölüm Bir

Teğmen Eve Dallas masasının üzerindeki kileri inceledi. Oyalanıyordu ve bundan pek gurur duymuyordu. Şık bir elbise giyip, sosyal bir toplantı görünümündeki bir iş yemeğine, kocası ve bir grup yabancıyla buluşmak için şehir merkezine gitme fikri şu anda ancak en yakın geri dönüşüm kutusunun içine girip öğütölmek kadar cazip gözüküyordu.

Şu anda Polis Merkezi gözüne gayet çekici görünüyordu.

O öğleden sonra bir dava yakalamış ve kapatmıştı, yani evrak işi de vardı. Gerçi bütün görgü tanıkları verdikleri ifadede, Toledo'dan gelen iki turistle kavgayı başlatan kişinin altı katlı yürüme bandından kafa üstü yere atlayan adam olduğunu söylediklerinden, evrak işi de pek zaman alacak bir şey değildi.

Son günlerde Eve'in önüne gelen her dava aynı konunun farklı versiyonlarıydı.

Eşlerin ölümüne birbirine daldığı ev içi şiddet vakaları, ölümcül hale dönmeyi başaran basit bar kavgaları... Hatta köşedeki seyyar satıcıda bile dondurma külahları hakkındaki bir tartışma ciddi yaralanmalarla sonlanmıştı.

Sıcak insanları aptallaştırıyor ve sinirli hale getiriyor, diye düşündü Eve, ve bu karışım da kan döküyordu.

Eve de şık bir şeyler giyip hazırlanıp, gösterişli bir restoranda tanımadığı insanlarla havadan sudan konuşmak zorunda olduğunu düşündükçe sinirlendiğini hissediyordu.

Birkaç kıta satın alacak kadar zengin bir adamla evlenirsen sonuç bu olur, diye düşündü öfkeyle.

Aslına bakılırsa Roarke böyle akşamları seviyordu. Seviyor olması da Eve’i hâlâ şaşırtıyordu. Adam beş yıldızlı bir restoranda havyarını yerken de evinde oturmuş hamburgerini yermiş gibi rahat olmayı başarıyordu - gerçi restoranın da muhtemelen onun olması evde gibi hissetmesini kolaylaştırıyor olabilir.

Eve de evliliklerinin ikinci yılına yaklaşırken artık bu konuda homurdanmaktan vazgeçmesi gerektiğini düşündü. Yine de masasından öfkeyle kalktı.

“Hâlâ burada mısın?” Yardımcısı Peabody, ofisin kapısından geçerken duraksadı. “Katılman gereken şık bir akşam yemeği var sanıyordum.”

“Vaktim var.” Bilek ünitesine baktığında aniden bir parça vicdan azabı hissetti. Pekâlâ, biraz gecikecekti. Ama çok değil, biraz. “Atlama olayının raporunu bitirdim.”

Mavi yazlık üniforması eritici sığağa rağmen tüm doğa kanunlarını altüst edecek şekilde hâlâ kırıksız olan Peabody, gayet ciddi bir ifadeyle sordu. “Oyalanmadınız değil mi Teğmen?”

“Şehrimizin sakinlerinden biri, benim hizmet etmeye ve korumaya yemin ettiğim sakinlerinden biri Beşinci Cadde’de kaldırıma böcek gibi yapıştı ve ben yarım saat daha vakit ayırmamı hak ettiğini düşündüm.”

“Ama güzel bir gece elbisesi giyip, pırlanta ya da onun gibi bir şeyler takıp, gezegendeki gelmiş geçmiş en yakışıklı adamın yanında oturup şampanya içmek ve yengeç kroket yemek de gerçekten zor olmalı. Sıradan bir günü omzunda böyle bir yükü nasıl geçiriyorsun anlamıyorum Dallas.”

“Kapa çeneni.”

“Ve bir de kendime bakıyorum. Bir pizzacıda McNab’le sıkış sıkış oturmak, turtayı ve hesabı paylaşmak özgürlüğüme bakıyorum.” Peabody ağır ağır başını salladı. Kafasına mü-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

kemmel bir açıyla oturtulmuş şapkasının altındaki saçları hiç bozulmadı. “Nasıl vicdan azabı çektiğimi size anlatamam.”

“Sen kaşınıyor musun, dert falan mı arıyorsun Peabody?”

“Hayır efendim.” Peabody ciddi görünmek için elinden geleni yapıyor ve üstün bir performans sergilemeyi de başarıyordu. “Sadece böyle zor bir zamanda desteğimi ve sempatiimi belirtmek istedim.”

“Kıçımı ye.” Öfkelenmek ve gülmemek için kendini tutma arasında gidip gelen Eve, hızla Peabody’nin yanından geçip çıkmak için hazırlandı. Birden masasındaki tele-link sinyal verdi.

“Sizin için bakmamı ister misiniz efendim. Çıktığınızı söylerim?”

“Sana çeneni kapamanı söylememiş miydim?” Eve masasına döndü ve linki aldı. “Cinayet. Dallas.”

“Efendim. Teğmen.”

Eve, Memur Troy Trueheart’ın ekranı kaplayan yüzünü anında tanıdı. Ama bu gencecik, tipik Amerikan masum hatları ilk defa bu kadar gergin görüyordu. “Trueheart.”

“Teğmenim,” diye tekrarladı Trueheart duyulacak kadar yüksek sesli bir yutkunmadan sonra. “Bir vakam var. Cevap verdiğim bir çağrı... Ah... Tanrım. Onu öldürdüm.”

“Memur.” Eve bir taraftan konuşurken Trueheart’ın konumunu ekrana açtı. “Görev başında mısınız?”

“Hayır efendim. Evet efendim. Tam olarak bilmiyorum.”

“Kendini topla Trueheart.” Eve emri sert bir tonla vermişti ve Trueheart’ın bunu adeta fiziksel olarak hissetmiş gibi sarsıldığını görmüştü. “Rapor ver.”

“Efendim. Vardiyam yeni bitmişti ve yürüyerek eve dönüyordum. Sivil bir kadın pencereden bağırarak yardım istiyordu. Müdahale ettim. Bahsi geçen binanın dördüncü katında elinde beyzbol sopası olan bir şahıs sivil kadına saldırıyordu. Diğer bir şahıs, erkek, koridorda bilicini kaybetmiş ya da ölmüş halde yatıyordu, başı kanıyordu. Saldırının olduğu daireye girdim ve Teğmenim, adamı durdurmaya çalıştım.

Kadını öldürecekti. Bana döndü, durması için bütün uyarılarımı ve talimatlarımı duymazdan geldi. Silahımı çıkardım, amacım bayıltmaktı. Yemin ederim bayılma niyetiyle ateşlemişim ama adam öldü.”

“Trueheart bana bak. Dinle beni. Binayı mühürle, vakayı Merkez’e de bildir ve bana rapor verdiğini, yolda olduğumu açıkla. Tıbbi destek de isteyeceğim. Sen olay yerini muhafaza et Trueheart. Her şeyi kitaba göre yap. Beni anlıyor musun?”

“Evet efendim. Önce Merkez’i aramalıydım. İlk önce ben- ”

“Orda kal Trueheart. Yola çıkıyoruz. Peabody,” diye seslendi Eve kapıya doğru ilerlerken.

“Evet efendim. Geliyorum.”

Eve kaldırıma doğru yanaştığında burun buruna park etmiş iki siyah beyaz devriye arabası ve bir sağlık karavanı vardı. Muhit, polis arabaları geldiğinde insanların toplanmaktan ziyade dağıldığı bir yerdi ve dolayısıyla kaldırımında geride tutulması gereken birkaç şaşkın meraklı gözlemciden başka kimse yoktu.

Girişi tutan iki üniformalı memur onu süzdü, sonra aralarında bakıştılar. Eve onlardan yüksek rütbeliydi ve kendi rütbesine denk olanları da gerektiğinde harcamaktan asla kaçınmamıştı.

Onlara doğru yaklaşırken memurlardan yayılan buz gibi soğuşu hissetti.

“Polisler işlerini yaptıkları için diğer polisler tarafından harcanmamalı,” diye mırıldandı işlerinden biri.

Eve’in seri adımları birden duraksadı ve onu baştan aşağı süzdü.

Polis memuru da bir yılanınki kadar ifadesiz ve parlak kahverengi gözlerle onu süzen, ince yapılı amirine baktı. Kadının kısa ve dağınık saçları gözleriyle neredeyse aynı renkti

ve şu anda ince bir çizgi halini almış güçlü ağzını, biçimli hatlarının olduğu yüzünü çevreliyordu. Hafif bir çukurun olduğu güçlü çenesi, sağlam bir yumruğu rahatça kaldırabilecek gibi duruyordu.

Polis memuru bu delici bakışların altında küçülüp ezildiğini hissetti.

“Bir polis de işini yaptığı için diğer polisler tarafından eleştirilmemeli,” dedi Eve buz gibi bir tonla. “Benimle bir sorunun varsa işimi bitirene kadar bekle. Sonra da söyleyeceğini söylersin.”

Eve ayakkabı kutusu kadar ufak olan lobiden geçti, içerdeki tek asansöre binerek düğmeye bastı. Burnundan soluyordu ve boğulmak üzere hissediyordu ama bunun bunaltıcı sıcakla hiçbir alakası yoktu. “Rütben yükseldikçe neden bazı memurlar sadece gelip boynunu koparmak istiyor?”

“Sadece gerginlikten Dallas,” dedi Peabody dördüncü kata çıkarlarken. “Merkez’den olmayan memurlar da Trueheart’ı tanıyor ve onu bilirsin, çocuğu sevmemek mümkün değil. Bir polis memuru bu şekilde adam öldürdüğünde, Test sorgusu kesinlikle kötü olacaktır.”

“Test sorgusu zaten her şekilde kötüdür. Trueheart için yapabileceğimiz en iyi şey bunu temiz ve kitaba göre tutmak. Olayı bildirmeden önce beni aramakla zaten işleri biraz batırdı.”

“Bunun için de başı fazladan derde girer mi? Geçen kış birlikte çalıştığınız davalarda ona yardımcı oldun hep. İşçileri anlayacaktır.”

“İşçileri bir şeyler anlamak konusunda pek o kadar iyi değil. O yüzden işlerin oralara varmayacağını umalım.” Eve asansörden indi. Olay yerini inceledi.

Eve, Trueheart’ın cesetleri yerinden kıpırdatmayacak kadar zeki olduğunu görerek rahatladı. İki adam koridora serilmiş yatıyorlardı. Bir tanesi kurumaya yüz tutmuş bir kan gölünün içinde yüz üstü yerde yatıyordu.

Diğeri sırtüstü yerde yatıyordu - vuruş kanı bir ifadeyle

tavana doğru bakıyordu. Cesetlerin ilerisinde açık bir kapıdan ağlama ve bağırma sesleri geliyordu.

O dairenin karşısındaki kapı da açıktı. Eve koridor duvarlarında yeni olduğu belli birçok delik ve çukur fark etti. Ahşapta sıyrıklar ve kan da vardı. Bir zamanlar beyzbol sopası olan bir tahta parçası şimdi kırılmış, üzeri kanla ve beyin parçalarıyla kaplı halde yerde duruyordu.

Trueheart bir asker kadar dik ve bir hayalet kadar beyaz bir halde kapı eşiğinde duruyordu. Gözlerinde hâlâ şoktan tam çıkamadığını gösteren donuk bir parıltı vardı.

“Teğmenim.”

“Kendine hâkim ol Trueheart. Kayda al Peabody.” Eve cesetleri incelemek için eğildi. Kanlı olan iri ve kiloluydu. Yeterince sinirli olursa duvarları devirip ilerleyecek şekilde yağ ve kastan ibaretti. Kafatasının arkası tuğlayla kırılmış bir yumurta gibiydi.

İkinci adamın üzerinde sadece rengi solmuş gri bir şort vardı. İnce kemikli bedeninde yara, morluk darbe gibi izler yoktu. Yalnızca kulaklarından ve burun deliklerinden sızıp kurumuş bir miktar kan vardı.

“Memur Trueheart, bu şahısların kimlik bilgileri var mı?”

“Efendim. Şey, ilk kurban Ralph Wooster olarak teşhis edildi. Apartman sakini.42E. Benim öl- ” Eve hızla kafasını çevirip gözlerini onun gözlerine diktiğinde Trueheart sustu.

“Peki ikinci kurban?”

Trueheart dudaklarını yaladı. “İkinci kurban Louis K. Cogburn olarak teşhis edildi. 43F sakini.”

“Peki şu anda 42E’de ağlayan kişi kim?”

“Suzanne Cohen, Ralph Wooster’ın birlikte yaşadığı şahıs. Bahsi geçen dairenin penceresinden yardım çağrısı yapan oydu. Ben olay yerine vardığımda Louis Cogburn ona yerdeki sopayla saldırıyordu. O anda-”

Eve parmağını kaldırdığında Trueheart yine sustu. “Kurbanların rapor öncesi incelemesi. İlk kurban melez erkek, otuzlu yaşlarındaki orta boylu, yakışıklı, koyu saçlı ve

yaklaşık olarak bir seksen beş. Kafasında, yüzünde ve bedeninde ciddi travma izleri var. Tahta olduğu belli olan, üzeri kanla ve beyin parçacıklarıyla kaplı kalın bir sopa saldırı aleti olarak teşhis edildi. Yine otuzlarının ortasında görünen beyaz, yaklaşık seksen kilo ve bir yetmiş olan ikinci şahıs saldırgan olarak teşhis edildi. Ölüm sebepleri henüz resmi olarak belirlenmedi. İkinci kurbanın kulaklarından ve burnundan kan gelmiş. Görünürde bir travma ya da yaralanma yok.”

Eve doğruldu. “Peabody bu cesetlere dokunulmasın. Olay yeri incelemesini Cohen’le konuştuktan sonra yapacağım. Memur Trueheart, bu olay sırasında silahını kullandın mı?”

“Evet efendim. Ben- ”

“O silahı yardımcıma teslim etmeni istiyorum. Kendisi silahı delil olarak mühürleyecek.”

Koridorun sonundaki iki memurdan homurtular yükselse de Eve onları duymazdan geldi. Gözlerini Trueheart’ın gözlerinden ayırmadı. “Yasal temsilcin olmadan silahını teslim etmek zorunda değilsin. Bir temsilci isteyebilirsin. Ben sadece bu soruşturmanın doğal sürecine dair bir şüphe olmaması için silahını Peabody’ye vermeni istedim.”

Eve, Trueheart’ın gözlerindeki şaşkınlığın yanı sıra mutlak güveni de gördü. “Evet efendim.” Trueheart silahına doğru uzanırken Eve elini onun kolunun üzerine koydu.

“Ne zamandan beri solaksın Trueheart?”

“Sağ kolum biraz kötü Teğmenim.”

“Bu olay sırasında yaralı mıydın?”

“Hayır. Ben silahımı çıkarmadan önce bana birkaç darbe indirmeyi başarmıştı ve-”

“Ateş etmek zorunda kaldığın şahıs sana bu olay sırasında saldırmış mıydı?”

Eve onu neredeyse omuzlarından tutup sallamak istiyordu. “Tanrı aşkına, sen salak mısın? Neden baştan söylemiyorsun?”

“Çok hızlı oldu Teğmenim. Sopyayı savurarak üzerime geldi ve-” Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Gömleğini çıkar.”

“Teğmenim?”

“Düğmeleri aç Trueheart. Peabody kayıt istiyorum.”

Trueheart kızarmayı başardı. Tanrım bu ne saflık, diye düşündü Eve, Trueheart üniformasının düğmelerini açarken. Peabody’nin bir an nefesini tuttuğunu fark etti ama nedenin Trueheart’ın gerçekten harika görünen göğsü mü yoksa sağ omzundaki geniş morluk ve bileğinden dirseğine kadar yükselen çürük mü olduğundan emin değildi.

“Görünüşe göre sana epey sağlam darbeler indirmiş. Sağlık teknisyenlerinin kontrol etmesini istiyorum. Ve bir dahaki sefere görev başında yaralandığında, bunu başkalarıyla da paylaş. Çekilebilirsin.”

42E numaralı daire darmadağın bir haldeydi. Dekorasyonun geri kalanından Eve evde yaşayan sakinler için estetiğin pek öncelikli bir konu olmadığını düşündü. Yine de yerlerin normalde de böyle cam kırıkları içinde olduğundan ya da duvarların kanla yapılmış gerçek üstü tablolarla bezeli olduğundan pek emin değildi.

Sedyedeki kadın da daha iyi görüldüğü günler geçirmiş olmalıydı. Sol gözünün üzerinde genişçe bir bandaj vardı, bandajın üstündeki ve aşağısındaki yerler mosmordu.

“Kendinde mi?” diye sordu Eve sağlık teknisyenlerinden birine.

“Şimdilik. Bir-iki dakika da olsa ifadesini almak isteyeceğinizi düşündüğümüzden kendinde tutmaya çalıştık. Ama çabuk olun,” dedi teknisyen. “Hastaneye götürmemiz gerekli. Korneasında yırtık var, elmacık kemiği çatlamış. Kolu da kırık. Adam tüm gücüyle saldırmış.”

“Beş dakika. Bayan Cohen.” Eve sedyeye doğru eğildi. “Ben Teğmen Dallas. Bana neler olduğunu anlatabilir misini?”

“Çıldırdı birden. Galiba Ralph’ı öldürdü. Delirmiş gibiydi.”

“Louis Cogburn mü?”

“Louie K., evet.” Kadın midedi. Ralph kızmıştı. Müzik

öyle yüksekti ki evde hiçbir şey yapamıyorduk. Zaten çok sıcak. Sadece bir-iki bira ve biraz sessizlik istiyorduk. Ama o müzikte mümkün değildi. Louie K., normalde de yüksek sesle dinler ama bu seferki kulak zarlarımızı patlatmak üzereydi. Ve günlerdir aynı şekildeydi.”

“Ralph ne yaptı Bayan Cohen?” diye sordu Eve.

“Ralph gidip kapısını çaldı ve müziği kesmesini söyledi. Sonra tek bildiğim Louie çıkıp o sopa gibi şeyi savurmaya başladı. Delirmiş gibiydi. Her tarafa kanlar saçılıyordu ve Louie bağırıp duruyordu. Ben çok korktum, gerçekten çok korktum. Kapıyı kapatıp pencereye koştum. Yardım çağırdım. Louie’nin çığlıklarını hâlâ duyabiliyordum. Ve o korkunç sopa seslerini. Ralph’ı duyamıyordum. Yardım için bağırırmaya devam ettim ama sonra buraya girdi.”

“Kim?”

“Louie K. ama Louie gibi görünmüyordu. Üstü başı kanla kaplıydı ve gözlerinde tuhaf bir şey vardı, bakışlarında. Elinde sopayla bana doğru geldi. Kaçtım, kaçmaya çalıştım. Etraftaki her şeyi vurup kırmaya başladı, kafasındaki demir çubuklarla ilgili bir şeyler bağırıyordu. Bana da sopayla vurmaya başladı. Gerisini hatırlamıyorum. Yüzüme vurdu, sonra gözlerimi açtığımda sağlıkçılar başımda durmuş gözümle uğraşıyorlardı.”

“Yardım çağrınıza karşılık veren memuru görme ya da onunla konuşma fırsatınız olmadı mı?”

“Yıldızlardan başka bir şey hatırlamıyorum. Ralph öldü değil mi?” Yanağından aşağı bir yaş süzüldü. “Bana bir şey söylemiyorlar ama ölmüş olmasa Louie asla onu geçemezdi.”

“Evet, çok üzgünüm. Ralph ve Louie’nin böyle olayları olur muydu?”

“Yani daha önce de kavga ederler miydi gibi mi? Yani bazen müzik yüzünden bağışmalar olurdu ama daha çok oturup bira içerlerdi, bazen belki biraz Zoner tuttürürlerdi. Louie sessiz sakın kendi halinde bir tipti. Daha önce hiç bela çıkarma gibi şeyler olmamıştı.”

“Teğmen.” Sağlık teknisyenlerinden biri yanlarına geldi. “Onu hastaneye götürmemiz gerek.”

“Pekâlâ. Memurumla ilgilenmesi için de birini gönderin. Koluna ve omzuna kötü darbeler almış.” Eve geri çekildi, sonra onların peşinden kapıya doğru ilerledi. “Trueheart, bana rapor vereceksin, kayıt için bir rapor. Net bir rapor istiyorum ve ayrıntılı olmasını istiyorum.”

“Evet efendim. Altı buçukta mesaim bitti ve Polis Merkezi’nden yürüyerek güney doğuya doğru ilerlemeye başladım.”

“Nereye gidiyordun?”

Trueheart biraz kızardı ve sonra daha da kızardı. “Ben, şey, akşam yemeği planımın olduğu bir arkadaşımın evine doğru ilerliyordum.”

“Randevun mu vardı?”

“Evet efendim. Bu binaya doğru yaklaşırken yardım çağlıklarını duydum. Yukarı baktığımda pencereden sarkan bir kadın gördüm. Çok zor durumda gözüküyordu. Binaya girdim ve kavgâ seslerinin geldiği dördüncü kata ilerledim. Kapılarını açmış duran pek çok bina sakini vardı ama kimse dışarı çıkmamıştı. 911’e haber vermelerini istedim.”

“Merdiven mi asansör mü kullandın?” Ayrıntılar, diye düşündü Eve. Ondan her ayrıntıyı alması gerekiyordu.

“Merdivenler efendim. Daha hızlı olur diye düşündüm. Bu kata ulaştığımda, Ralph Wooster olarak teşhis edilen şahsı koridorda 42E ve 43F no’lu dairelerin arasında yerde yatarken gördüm. O anda, saate bakmadım, hızla şahsın hayatı belirtilerine baktım, çünkü 42E’den cam kırılma sesleri ve çağlıklar yükseliyordu. Hızla buraya girdim ve sonradan Louis K. Cogburn olarak teşhis edilen şahsın elindeki beyzbol sopasıyla yardım çağıran kadını dövdüğüne şahit oldum. Sopa...”

Trueheart bir an duraksadı, kendini zorlayarak yutkundu. “Suç aleti kan ve beyin parçacıklarıyla kaplıydı. Kadın bilincini kaybetmiş hâlde yerde yatıyordu, Cogburn hemen

yanında duruyordu. Sopayı ona bir darbe daha indirmeye hazırlanmış gibi başının üzerine kaldırdı. Ben bu sefer silahımı çıkardım, polis olduğumu belirttikten sonra saldırı-gana sopayı indirip geri çekilmesini söyledim.”

Trueheart’ın durması gerekmişti. Elinin tersini ağzına doğru götürdü ve dudaklarının üzerinde gezdirdi. Gözlerin-de çaresiz ve acı dolu bir bakış vardı. “Teğmenim. Ondan sonrası çok hızlı oldu.”

“Olduğu gibi anlat.”

“Kadının başından uzaklaştı. Beynine girmeye çalışan çubuklar ve pencereden fırlamakla ilgili bir şeyler bağırıyordu. Çılgın gibi bir şeyler haykırıyordu. Sonra sopayı tekrar kaldırdı ve tekrar kadına vuracaktı gibi sallamaya başladı. Önlemek için atıldım ve bana saldırdı. Kendimi sakınmaya ve elindeki sopayı almaya çalıştım. Üzerime birkaç darbe indirdi ve sanırım sopa o sırada kırıldı. Ben arkaya doğru savrul-dum, bir şeye takıldım ve duvara çarptım. Tekrar üzerime doğru geldiğini gördüm. Bağırarak durmasını söyledim.”

Trueheart derin bir nefes alıp boğazını temizledi fakat sesi tam düzelmemişti. “Sopayı iyice yukarı doğru kaldırmıştı, üzerime doğru geldi ve ben silahımı ateşledim. Düşük dozda bayılma ayarındaydı Teğmenim, en düşük ayarda. Bakabi-lirsiniz-”

“Sonra ne oldu?”

“Çığlık attı. Öyle bir çığlık attı ki daha önce öyle bir şey duymamıştım. Bağırarak koridora doğru koştu. Peşinden gittim. Ama yere düştü. Ben bayıldı sandım, sadece bayıldı diye düşündüm. Ama kelepçe takmak için yanına eğildiğim-de ölmüş olduğunu fark ettim. Nabzını kontrol ettim, ölmüştü. Panikledim. Efendim panikledim. Uygun prosedüre göre sizden önce-”

“Önemli değil. Memur Trueheart silahını ateşlediğin sırada kendi ve/veya sivillerin hayatının tehdit altında olduğunu mu düşünüyordun?”

“Evet efendim.”

Ücretsiz PDF Kitap Afsuslu.html

“Louis K. Cogburn elindeki suç aletini indirip teslim olması konusundaki uyarılarını duymazdan geldi mi?”

“Evet efendim.”

“Sen.” Eve koridordaki memurlardan birine işaret etti. “Memur Trueheart’a aşağı kata kadar eşlik edin. Yaraları için tıbbi destek çağırıldı. Sağlık görevlisi gelene kadar devriye arabalarından birinde kalsın. Benim burada işim bitene kadar yanında ol. Trueheart, sen de yasal temsilcini ara.”

“Ama efendim-”

“Sana yasal temsilcini aramanı tavsiye ediyorum,” dedi Eve. “Ve burada, kayıtlar için resmi kanaatime göre olay yeri gözlemlerim ve Suzanne Cohen’la yaptığım görüşme senin anlattıklarınla tamamen uyumlu. Silahını kullanman kendi hayatını ve sivillerin hayatını koruman için kaçınılmazmış. Bu konuda olay yeri soruşturmam tamamlanana kadar söyleyebileceğim tek şey bu. Şimdi senden gitmeni, devriye arabasına oturup biraz dinlenmeni, temsilcini aramanı ve gelen sağlık teknisyeninin seni muayene etmesine izin vermeni istiyorum.”

“Evet efendim. Teşekkür ederim efendim.”

“Hadi gel Trueheart.” Diğer polis memuru Trueheart’ın sırtını pat patladı.

“Memur? Devriye polislerinden birileri bu adamları tanıyor olabilir mi?”

Polis memuru dönerek Eve’e baktı. “Bu bölge Proctor’da. O tanıyor olabilir.”

“Buraya gönder,” dedi Eve mühürlenip 43F’e girerken.

“Çok sarsılmış,” dedi Peabody.

“Atlatacaktır.” Eve odayı incelemeye başladı.

Çok pis ve dağınık bir odaydı. Bozulmuş yemek ve kirli çamaşır kokuyordu. Daracık mutfak alanı bir, bir buçuk metrelik bir tezgâh, mini bir OtoAşçı ve mini bir buzdolabından ibaretti. Tezgâhın üzerinde epey büyük metal bir kutu vardı.

Eve üzerindeki yazıyı okurken kaslarını kaldırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

“Bilmiyorum ama ben bizim Louie K.’yi kek pişiren bir tip olarak canlandıramıyorum kafamda.”

İki kapaklı mutfak dolabını açtı ve özenle dizilmiş cam kavanozlara baktı. “Görünüşe göre bizim Louie uyuşturucu işindeymiş. Komik aslında, evin geri kalanı domuz ahırına giyiyken bu bölüm büyükanne evi kadar tertipli.”

Eve arkasını döndü. “Mobilyalar tozlu değil ama. Bu da tuhaf. Bataklık gibi kokan çarşafalarda yatan bir adam neden toz almak zahmetine girer?”

Giysi dolabını açtı. “Burası da düzenli. Kıyafetler pek zevkli değil ama hepsi temiz. Şu pencereye bak Peabody.”

“Evet efendim?”

“Cam temiz, içten ve dıştan temiz. Son bir-iki hafta içinde birisi bu camı iyice silmiş. Neden camlarını yıkayıp temizlersin ama bu ne olduğu belli olmayan yiyecek artıklarını yerde bırakırsın?”

“Temizlikçi kadın bu hafta izinliydi belki?”

“Evet, birinin izinli olduğu kesin. Bu iç çamaşırı yığını en az bir haftada oluşur.” Üniformalı bir polis memuru içeri girince Eve kapıya doğru döndü.

“Sen Proctor mısın?”

“Evet efendim.”

“Bu şahıslardan tanıdığın var mı?”

“Louie K.’i tanıyorum” Proctor başını salladı. “Lanet olsun! Özür dilerim Teğmenim ama lanet olsun, burası berbat halde. Trueheart da aşağı da içini dışına çıkarmakla meşgul.”

“Sen Louie K.’den bahset ve Trueheart’ın içini dışını bana bırak.”

Proctor ifadesini düzeltti. “Ufak çaplı bir uyuşturucu taciri, okul çocuklarının peşinden giden bir tip. Çocukları oltaya getirmek için Zoner ve Jazz verirdi. Bir şeyler karıştırıyordu ama yakalanmamak konusunda becerikliydin de. Yasadışı kimyasallar birimindekiler de çocuklardan hiç laf alamadı.”

“Şiddet eğilimi var mıydı?”

“Hiç yoktu. Dikkat çekmezdi ve tartışmaya bile girmezdi.”

Kıçını kaldırmasını basıp gitmesini söylediğinizde söyleneni yapardı. Arada sırada daha fazlasını yapmak istermiş gibi ters baktığı olurdu ama cesareti yoktu.”

“Ralph Wooster’ın kafasını parçalayıp, bir kadına saldırıp, bir polisi yaralayacak kadar cesurmuş.”

“Tek aklıma gelen kendi ürünlerinden kullanmış, bir şeyler denemiş olabileceği. Ama o da profiline pek uymuyor. Arada sırada Zoner tüttürmüş olabilir ama daha fazlası için fazla ucuzcuydu. Bu tabloda Zeus gibi bir şeyler var gibi görünüyor bana,” diye ekledi Proctor, başparmağını koridora doğru sallayarak. “O küçük adamın öyle delirmesi... Ama kullanıcı olduğuna dair de bir şey duymadık hiç.”

“Pekâlâ Proctor. Sağ ol.”

“Adam okul çocuklarına uyuşturucu satıyordu. Dünya onsuz daha iyi bir yer.”

“O kısmı bize düşmez.” Eve çıkabileceğini işaret ederek arkasını döndü. Çalışma masasına ilerleyerek bilgisayar ekranına baktı.

GERÇEK MASUMİYETE ULAŞILDI

“Bu da ne demek şimdi?” diye sordu yüksek sesle. “Peabody, piyasada Masumiyet adında yeni bir zıkkım mı var?”

“Ben duymadım.”

“Bilgisayar Masumiyeti tanımla.”

GEÇERSİZ TALİMAT.

Eve kaşlarını çatarak ekrana ismini, rozet numarasını ve onayını girdi. “Masumiyeti tanımla.”

GEÇERSİZ TALİMAT.

“Hey. Peabody yeni çıkan ve eski bütün yasadışı kimyasallara bir bak. Bilgisayar, son ekranı kaydet. Yapılan son işlemi aç.”

Ekran değişti. Envanter, kâr, gider, zarar ve kodlanmış müşteri alışverişlerini gösteren düzenli bir liste açıldı.

“Yani yapılan son çalışmaya göre, saati de belli, Louise burada oturmuş özenli bir şekilde hesap ve kayıt işlemlerini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yaparken birden içine şeytan girmiş ve komşusunun kafasını parçalamaya karar vermiş.”

“Hava çok sıcak Dallas.” Peabody Eve’in omzunun üzerinden ekrana bakıyordu. “İnsanlar ciddi çıldırabiliyor.”

“Evet.” Belki gerçekten durum bundan ibarettir. “Evet, birden çıldırabiliyorlar. Envanter kayıtlarında Masumiyet diye bir şey yok.”

“Piyasada dolaşımda olan uyuşturucular listesinde de o isimde bir şey yok.”

“Peki ne halt bu Masumiyet ve nasıl ulaşılmış?” Eve doğrularak döndü. “Şu Louie K.’ye bakalım. Bakalım bize neler söyleyecek.”

Bölüm İki

Eve'in istediği kadar çok şey söylemedi.

Olay yerinde araç kitiyle varabildiği tek sonuç Louie K.'nin nörolojik bir travma sonucu öldüğüydü. Bu da üstlerinden vakur baş sallamalar kazanabilecekleri bir terim değildi pek.

Cesedi adli tabibe yollarken dosyasını öncelikli olarak işaretle-di. Bunun anlamı, yaz çalışma saatleri ve yoğunluğu düşünülürse, ilk yağmura kadar resmi bir patoloji raporu alırsa şanslı olacığıydı.

Yine de şansını zorlamayı, aynı zamanda arkadaşı da olan adli tabibe yaltaklanmayı planlıyordu.

Ama sıra ona gelene kadar önce Trueheart'ın birim temsilcisiyle bir link görüşmesi yaptı ve bürokratik dansa katıldı. Hâlâ tam kendine gelememiş olan genç polisi evine gönder-di, ona Test sorgusuna girene kadar kendini toplamasını emretti.

Sonra Polis Merkezi'ne dönerek iki ölüm ve kritik bir yaralanmayla sonuçlanan olayın detaylı raporunu yazmaya başladı.

Fikri bile midesinin kasılmasına neden olsa da prosedürü takip ederek İçişlerini aradı, durumu rapor etti.

Eve vardığında akşam yemeği saati çoktan geçmişti.

Işıkları yanıyordu, bu yüzden Roarke'ın şehir içinde şehirden uzak bir kale gibi inşa ettiği ev ay ışığında daha da göz alıcı duruyordu.

Uzun ve gür yapraklı ağaçların gölgeleri kadifemsi otların üzerine değişik motifler oluşturacak şekilde düşüyor, sonra yavaş yavaş gün ışığında parlak ve ateşli görünen çiçeklerin üzerine doğru dağılıyordu.

Akşamının çoğunu yiyen Aşağı Doğu Yakası bu refah, ayrıcalık ve görkem cennetinden bir dünya uzaktaydı.

Eve artık neredeyse dünyalar arasındaki bu geçişi dengesini tam kaybetmeden yapmaya alışmıştı. Neredeyse.

Resmi aracını geniş taş merdivenlerin hemen önüne çekti ve aceleden ziyade sıcaklığın getirdiği yüklerden kurtulma isteğiyle merdivenleri koşarak çıktı.

İçeriye daha yeni adım atmış serin havada ilk nefesini almıştı ki Summerset, Roarke'ın kâhyası geniş girişte bir kâbus gibi belirdi.

“Evet, akşam yemeğini kaçırdım,” dedi Eve daha Summerset ağzını açmadan. “Evet, berbat ve başarısız bir eşiğim ve insan olarak da kötü bir örneğim. Seçkinlik, nezaket ve saygınlık anlayışım yok. Sokaklarda çıplak bir şekilde yürütülmem ve günahlarım için taşlanmam lazım.”

Summerset gri ve çeliği andıran kaşlarından birini kaldırdı. “Hiç de fena bir özet olmadı.”

“İyi, vakit kazanmış olduk.” Merdivenlerden çıkmaya başladı. “Roarke geldi mi?”

“Az önce.”

Summerset laf sokma fırsatını kaçırmış olmanın verdiği rahatsızlıkla kaşlarını çatarak arkasından baktı. Bir dahakine daha seri davranmalıydı.

Eve, Summerset'in tekrar ortadan kaybolduğundan emin olunca ev içi ekranlardan birinin önünde durdu. “Roarke nerede?”

İYİ AKŞAMLAR SEVGİLİ EVE. ROARKE ÇALIŞMA ODASINDA.

“Mantıklı.” İş yemekleri sonrasında iş görüşmesi de getiriyordu. Bir an dolanıp yatak odasına gitme ve çırlıçıplak

duşa dalma gibi harika bir düşünce geldi aklına. Ama vicdan azabıyla Roarke'in çalışma odasına doğru ilerledi.

Kapı aralıktı. Eve onun sesini duyabiliyordu.

Bir iş anlaşmanın son ayrıntılarını bağlamakta olduğunu düşündü, muhtemelen bu geceki yemek de o ayrıntılardan biriydi. Ama Eve kelimeleri umursamıyordu.

Roarke'in sesi şiir gibiydi; bir şairin ruhunu anlayamayacak bir kadına bile çekici gelecek kadar güzeldi. Eve'in operasyon şartları ve bütçe verileri olduğunu düşündüğü şeylere müzikal bir tını katan hafif bir İrlanda esintisi vardı sesinde.

Yüzüne de çok yakışıyordu bu ses. Güçlü, keskin hatlara, derin mavi gözlere, biçimli dolgun dudaklara becerikli bir tanrının özellikle boş bir gününde yaratmış olabileceği inanılmaz yakışıklı bir yüze sahipti.

Eve kapı eşliğinde durdu ve konuşurken Roarke'in pencerelerden birinin önünde durmuş dışarıya doğru baktığını gördü. Normalde açık bıraktığı ve o neredeyse omuzlarına inen gür ipeksi saçlarını arkadan topladığını fark etti.

Uzun ve yapılı bedeninin üzerinde hâlâ yemekte giydiği siyah şık takım elbise vardı. Ona baktığınızda inanılmaz medeni, son derece başarılı şık bir işadamı görebilirdiniz. Kendini çok güzel cilalıyor, diye düşündü Eve ama o tehlikeli İrlandalı hâlâ oradaydı, yüzeyin hemen biraz altında var olmaya devam ediyordu.

Ve bu durum Eve'i hep büyülerdi.

Hiçbir ses çıkarmadığı halde Roarke arkasını dönüp gözlerini gözlerine diktiğinde, Eve yine aynı tekinsiz İrlandalı'yı sezer gibi oldu.

"İmza Roarke," dedi, "ve gönder. Bir kopyasını da Hagerman-Ross'a gönder. Merhaba Teğmen."

"Selam. Yemek konusunda üzgünüm."

"Hayır değilsin."

Eve ellerini ceplerine soktu. Ellerin sürekli ona dokunmak için yanıp tutuşması gerçekten komik oluyordu bazen. "Pekâlâ, yemek konusunda üzgün sayılırsın."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Roarke'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Muzip ve çekici bir gülümsemeydi. "Aslında düşündüğün kadar sıkılmazdın."

"Muhtemelen haklısın. Eğer düşündüğüm kadar sıkılsaydım komaya girerdim. Ama seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Beni asla hayal kırıklığına uğratmazsın." Roarke ona doğru geldi, çenesini parmağıyla tutarak yüzünü kendine doğru kaldırdı ve dudaklarından hafifçe öptü. "Ayrıca karımın göreve çağrıldığını, son anda bir cinayet davası çıktığı için onun adına özür dilemek benim de karizmamı arttırıyor. Cinayet akşam yemeği için epey heyecanlı bir konu oluyor. Ölen kim?"

"Doğu Yakası'ndan iki adam. Ufak çaplı bir uyuşturucu satıcısı, komşusunun kafasını bir beyzbol sopasıyla dağıtmış, sonra bir kadına ve bir polise saldırmış. Polis de onu öldürmüş."

Roarke bir kaşını kaldırdı. Dahası var, diye düşündü. Bu seri özetin arkasında Eve'in gözlerindeki sıkıntıyı görebiliyordu. "Yine de bu seni bu kadar geç saate kadar mesaide tutacak bir olaya benzemiyor."

"Polis Trueheart."

"Ah." Roarke ellerini Eve'in omuzlarına koydu ve ovaladı. "O ne durumda?"

Eve ağzını açtı, sonra kafasını salladı ve hızlı adımlarla ileri geri yürümeye başladı. "Lanet olsun. Lanet, lanet, lanet olsun."

"O kadar kötü ha?"

"Sanki bir çocuk bekâretini almış gibi."

Roarke konsolun üzerine yayılmış olan Galahad'ı biraz okşadı, sonra da kalkması için şişman kediye hafifçe iteledi. "İlginç bir benzetme oldu."

"Silahını bile ateşlemeden emekliliğini alan polisler var. Çocuk polis olalı daha bir yıl olmadı ve birini öldürdü. Bu her şeyi değiştirir."

“Senin için değiştirmiş miydi? Yani meslekteki ilk öldürmen,” diye ekledi. Her ikisi de Eve’in bir rozet almadan çok daha önce bir adam öldürdüğünü biliyorlardı.

“Benim için daha farklıydı.” Eve, hep hayata başlangıcının ölüm konusunu onun için daha farklı kılıp kılmadığını merak ederdi.

Ölüm onun için soğuk ve şahsi bir hakaretti.

“Trueheart, daha yirmi ikisine yeni girdi ve o çok... fazla masum daha.” Acıma duygusu koyu renkli, ürkek bir çiçek gibi açılarak içini kapladı. Eğilerek Galahad’ın çenesinin altını dalgın bir tavırla okşamaya başladı Eve. “Bu gece uyumayacaktır. Olanları tekrar tekrar kafasında canlandırıp duracak. Eğer şöyle yapsaydım, ya şurada şöyle yapsaydım. Ve yarın...” Doğrulurken elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Testi erteletmem, süreci durdurmam ya da ileri atmam mümkün değil.”

Eve nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Çırılçıplak halde, monitörlere bağlı halde sorgulanmak, makinelerin ve kabloların beynine girmesine izin vermek. Zihnin dahil her yerini bir tümör gibi kapladıklarını hissetmek.

“Geçemeyeceğinden mi korkuyorsun?”

Eve, Roarke’a baktı ve uzattığı şarap kadehini aldı. “Göründüğünden daha sağlam aslında ama iliklerine kadar korkmuş durumda. Ve vicdan azabı içinde. O korku ve vicdan azabıyla teste girersen bu seni boğabilir. Ve bir de soruşturma olacak. İçişleri soruşturması.”

“O neden?”

Eve oturdu. Kedi sıçrayarak kucağına yerleştiğinde Roarke’a ayrıntıları anlatmaya başladı. Bunları anlatmak ona da yardımcı oluyordu. Özellikle de çabuk anlayan ve sen bütün boşlukları tamamlamadan resmi görmeyi başaran birine anlatmak.

“Bir memurun şok tabancası o şartlar altında öldüremez.”

“Evet.” Eve başını salladı. “Kesinlikle. Maksimum dozda ve şah damarına tutulmadıysa. Öyle olsa bile birden fazla ateşleme yaparsın.”

“Yani Trueheart’ın anlattıkları olayla tam tutarlı değil.”

İçişlerinin öyle düşüneceğinden emindi Eve ve onlara anlatacağı şekilde kendine de tekrar etmeye başladı. “Ciddi bir stres altındaydı ve zor durumdaydı. Bir sivil ölmüştü, bir diğeri ciddi şekilde yaralıydı. Kendi de yaralıydı.”

“İçişlerine bu şekilde mi ifade vereceksin?”

Evet, Roarke her zaman tüm resmi görürdü. “Evet, buna yakın bir şeyler.” Parmaklarını gergin bir şekilde kalçasında gezdirdi, sonra kediye okşadı ve şarabını yudumladı. “Adli tiptan gelecek rapora ihtiyacım var. Ama Trueheart’ın kasıtlı öldürdüğüne dair bir rapor çıkması mümkün değil. Panik, tamam. Paniklediği için kötü duruma düşecek. Otuz günlük uzaklaştırma. Bir süre mecburi terapi. Onları engelleyemem. Ayrıca zaten benle ilgili de hata yaptı. Olayı Merkez’e bildirmek yerine önce benimle iletişime geçti. İçişleri, örtbas etme gibi bir şeyin kokusunu alırsa çocuğun işini bitirir.”

Roarke oturdu ve kendi şarabını yudumladı. “Eski dostun Webster’la konuşmayı düşündün mü hiç?”

Eve parmaklarını şimdi sandalyenin koluna vuruyordu. Gözlerini ayırmadan Roarke’a bakıyordu. Genç adamın yüzünde muzip bir ifade vardı - ya da onun gibi bir şey. Eve tam anlayamıyordu.

Don Webster tam olarak eski bir dost değildi. Yıllar önce ve çok kısa bir süreliğine bir ilişkileri olmuştu. Webster’ın o geceyi bir türlü tam olarak atlatamaması -ki Eve bu durumu hiç anlamıyordu- Roarke ve Webster arasında şaşırtıcı ve epey vahşi bir karşılaşmaya neden olmuştu.

Bu Eve’in tekrarlanması istediği bir şey değildi.

“Belki ama sen bunu tekrar onun yüzünü yumruklamak için bir bahane olarak kullanmayı planlıyorsan başka.”

Roarke şarabını yudumladı, gülümsedi. “Webster’la gayet makul bir anlaşmaya vardığımıza inanıyorum. Karımı çekici bulduğu için onu suçlamıyorum, çünkü ben de onu inanılmaz çekici buluyorum. O da eğer ellerini bir daha bana ait olan bir şeye sürerse...”

Ücretsiz E-Kitaplar ve E-Kitaplar için: <http://www.kitaplar.com>

küçük küçük parçalara ayıracağımı biliyor. İkimiz için de işe yarayan bir anlaşma.”

“Harika Roarke. Müthiş.” Eve bunu dişlerini sıkarak söylemişti. “Ayrıca Webster o konuyu atlattı. Kendi öyle söyledi,” diye ekledi. Roarke tekrar gülümsedi. Kendinden memnun bir ifadeyle gülümsemişti. Biraz kedileri andıran bir ifadeyle.

“Biliyor musun Roarke, düşünmem gereken yeterince şey var şu anda, o yüzden bu gece o konulara hiç girmeyelim. Kumandanı aramak istiyorum,” dedi Eve. “Ama arayamam. Her şeyi tam yasal prosedüre uygun yapmam lazım. Çocuk olaydan sonra perişandı ve ben onun için bir şey yapamadım.”

“Düzelecektir annesi.”

Eve’in gözleri kısıldı. “Saçmalama. Onu cinayet masasına öneren benim. Birkaç ay önce hastanelik olmasını da bana borçlu.”

“Eve.”

“Pekâlâ, pekâlâ. Onu sonunda hastanelik olacağı bir pozisyona koydum. Şimdi şüpheli bir adam öldürme durumuna batmış durumda. Ona karşı sorumluluğum var.”

“Sen o şekilde görüyorsun.” Roarke elini Eve’in hâlâ gergin bir şekilde sandalyenin kolunda gezinen parmaklarının üzerine koydu. “Seni sen yapan şey bu. Trueheart’ın ilk önce seni aramasının nedeni de bu. Korkmuştu, sarsılmıştı. Can almak birçok insan için basit bir konu değildir ve öyle olmamalıdır. O şekilde hissedebiliyor olması onu daha iyi bir polis yapmaz mı?”

“Evet, onu da kullanacağım. Ama yine de tutarsızlık var Roarke. Bir şeyler eksik,” dedi Eve ayağa kalkıp volta atmaya başlarken. Kedi sinirlenerek kuyruğunu havaya kaldırdı ve odadan dışarı çıktı. “Adamın boynunda yanık izi yok. Eğer Trueheart silahını o şekilde kullanmış olsa boynunda izler olmalıydı. Neden iz yok?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Başka bir silah kullanmış olabilir mi? Bayılıcı gibi değil de öldürücü bir silah?”

Eve başını salladı. “Öyle bir silah taşıyacak son kişi Truheart olurdu. Eğer onun hakkında yanılıyorsam bile silah nerede? Üzerinde değildi. Dairelerde de yoktu. Bütün geri dönüşümleri ve çöp kutularını da kontrol ettirdim. Beni ateşleme gerçekleştikten birkaç dakika sonra aramış. Bir silahtan kurtulmak için kafasını toplayıp doğru düzgün düşünecek vakti yokmuş. Ayrıca olaya baktığında, olayda da tutarsızlıklar var.” Eve tekrar oturdu. Bacaklarını uzattı. “Louie K.’yi ele alalım. Devriye polisi, komşular, hatta saldırdığı kadın bile onu zararsız sakın bir tip olarak tarif ediyor. Okul çocuklarına uyuşturucu satıyormuş. Sabıkası var ama şiddetle alakası yok. Saldırı, darp gibi durumları hiç olmamış. Dairesinde de herhangi bir saldırı aleti yok.”

“Sopa?”

“Beyzbol oynuyormuş. Yani adam öyle bilgisayarının başında oturmuş hesap yapıyormuş. Kayıtlarını düzenliyor. Pis, dağınık bir dairesi var. Ama dağınıklığı bile mantıklı değil. Dolapları düzenli, camları tertemiz ama yerlerde yemek artıkları ve kirli çamaşırlar var. Sanki bir haftadır adama bir şey olmuş ve kendini bırakmış.”

Eve ellerini saçının arasına soktu ve küçük daireyi gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı. Adamı açık pencerenin önünde bilgisayarının başında, sıcakta oturmuş çalışırken canlandırdı zihninde. Üzerinde şortuyla ter içinde çalışırken.

“Bangır bangır müzik çalıyormuş ve komşulara göre bu da yeni bir şey değil. Karşı daireden Ralph gidip kapıyı çalıyor. Bu da yeni bir şey değil, hep olurmuş. Ama bu kez Louie K. sesi kısmak yerine beyzbol sopasına sarılıp arada birlikte içip tüttürdüğü komşusunun beynini dağıtmaya karar veriyor.”

“Kafatasını kırıyor,” diye devam etti Eve. “Yüzünü jöle kıvamına gelene kadar bir beyzbol sopasıyla dağıtmaya karar veriyor. Komşusunun Louie K.’den rahat elli kilo fazlası var ama bizimkinden en uzak bir darp izi yok.”

Roarke, Eve'in şu anda olanları zihninde görebildiğini biliyordu. Orada olmamasına rağmen görebiliyordu her şeyi. "Beyni kulaklarından akarken karşılık vermesi zor olmuştur."

"Evet, bir dezavantaj. Ama sonra deli gibi bağırıp çılgılık atmaya devam eden Louie K. komşunun dairesini kırıp içeri dalıyor ve kadının peşine düşüyor. Polis karışıyor olaya ve Louie ona da saldırıyor."

"Sıcak insanları çıldırtabiliyor."

"Evet olabilir. İnsandaki acımasızlığı ortaya çıkarabiliyor. Ama bizimki orada durmuş muhasebe yapıyormuş. Her akşam yaptığı gibi hesap girişleri yapıyormuş. Bilmiyorum, bana eksik bir şeyler varmış gibi geliyor."

Kaşlarını çatarak Roarke'in masasına doğru uzandı. "Masumiyet adında bir uyuşturucu, kimyasal bir şeyler biliyor musun?"

"Hayır."

"Başkaları da bilmiyor. Dairesine girdiğimde bilgisayar ekranı açıldı. Gerçek Masumiyete Ulaşıldı diyordu. Tam Masumiyet ne zıkkım oluyor ve ona nasıl ulaşıyor?"

"Eğer yeni bir şeylerse neden önemsiz bir satıcıda olsun?"

"Ben de aynısını sordum kendime. Bilgisayardan tanımlamasını istedim ama resmi talebe rağmen geçersiz talimat dedi. Ben de Elektronik Dedektiflik Birimine gönderdim zaten. Feeney'i çağıramadım ama," dedi. "Standart bir veri incelemesi için EDB'nin başını çağırmak şüpheli görünebilir."

"Beni çağırabilirdin."

"Tanrım, bir de şüpheli görünmemekten bahsediyorum ben burada. Ayrıca çalışıyordun."

"Evet ve yemek yiyordum ki öyle deyince aklıma geldi, sen bir şey yememişsindir. Aç mısın?"

"Yani sen söyleyince fark ettim, sanırım evet. Siz ne yediniz?"

"Hmm. İsli erik çorbası, yengeç salata ve harika bir ızgara kalkan balığı."

“Ya.” Eve ayağa kalktı. “Bir hamburger yiyebilirim belki.”
“Ben de öyle tahmin etmişim.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Eve tavana bakarak verileri tekrar tekrar düşünüyor, delilleri işleyerek teoriler oluşturmaya çalışıyordu. Hiçbirinin içine sinmediğini, olayda ters olan bir şeyler olduğunu düşündü. Ama genç ve ümit vadeden bir polis için duyduğu endişenin bunu tam olarak ne kadar etkilediğinden emin değildi.

Trueheart’ın sağlam bir kafası vardı, zekiydi ve yeni cilalanmış bir gümüş kadar parlak bir idealizme sahipti. Masumiyet, diye düşündü Eve tekrar. Eğer onu tarif edecek bir kelime varsa bu Trueheart olurdu.

Çocuk o masumiyetin bir kısmını bugün yitirmişti. Eve’in asla geri kazanamayacağından emin olduğu bir kısmını yitirmişti. Bu konuda çekmesi gerekenden daha fazla acı çekecekti.

Ve ben ona annelik falan yapmayacağım, diye düşündü Eve kaşlarını çatıp karanlıkta Roarke’a dönerken.

“Pekâlâ o zaman.” Roarke ona doğru sokularak ellerini onun göğüslerine koydu. “Madem bu kadar enerjiksinsin...”

“Sen neden bahsediyorsun? Uyuyorum burada.”

“Uyumuyorsun. Kafan bir ölüyü bile yerinden zıplatacak kadar sesli çalışıyor. Ben de o enerjiyi harcaman için konuya bir el atayım diye düşündüm.”

Roarke onu kendine doğru çekerken Eve kıkırdadı. “Sana haberlerim var dostum. Sadece elini atma.”

Otuz altı sokak ileride, Troy Trueheart da karanlıkta durmuş tavana bakıyordu. Teselli ya da kafa dağıtmak için yata-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kendi silahı elindeydi. Yukarı çıkarken çekmişti. Ondan emindi. Louis K. Cogburn. Adam ona doğru dönmüştü. Her iki eliyle kavradığı kanlı sopa yukarıda ona doğru dönmüştü. Küçücük gözleri vardı.

Trueheart şimdi tekrar düşünüyordu. Öfkeden ve kendine ait olmayan kandan kıpkırmızı kesilmiş ince bir yüzden kendine bakan, neredeyse kaybolmuş küçücük gözler.

Adamın burnundan daha koyu renkli, daha taze bir kan akıyordu. Bunu şimdi hatırlamıştı. Bir önemi var mıydı?

Ateş açmıştı. Şortlu adam şimşek hızıyla atılmıştı. Sopası omzuna çok hızlı, çok sert bir şekilde inmişti. Trueheart neredeyse silahını düşürüyordu. Dehşet içindeydi. Kan kadar net ve parlak bir dehşet vardı.

Adam Louis K. Cogburn. Tekrar kadına doğru dönmüştü. Kadın yerdeydi, kendinde değildi. Çaresizdi. Sopa tekrar havaya kalktı. Öldürücü bir darbeye hazırlanıyordu.

Ama sonra adam titreyip kasılmıştı. Gözleri -Tanrım gözleri- cehennem kırmızısıydı ve büyümüş sanki kafatasının içine doğru genişlemişti. Bedeni, bütün bedeni iplere bağlı bir kukla gibi sarsılmaya başlamıştı. Koridora fırladı.

Titriyordu, hâlâ titriyordu. Sonra düştü, yere serildi ve o korkunç kırmızı gözlerle tavana bakmaya başladı.

Öldü. Öldü. Ve ben hemen yanında dikiliyorum.

Bugün bir adam öldürdüm.

Trueheart yüzünü yastığa gömdü . Beyninde tekrar tekrar dönüp durmak isteyen görüntüleri silmeye çalıştı. Ve ölen adam için ağlamaya başladı.

Sabahleyin Eve, Adli Tabip Morris'i aradı ve telesekretere mesaj bırakmak zorunda kaldığında sesinin çok sevimsiz çıkmamasına dikkat etti. Eğer gerekirse vakit yaratıp şahsen konuşmak için de morga uğrayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aslında öyle yapması daha uygundu, gidip Cogburn'ün cesedine de bir bakmak istiyordu.

Her ne kadar hoşuna gitmese de İçişleri'nden Don Webster'ı aradı. Bu defa da telesekretere yönlendirildiğinde keyfinin yerinde olmadığını gizleme ihtiyacı duymadı.

“Siz aylak farelerin çalışma saatleri fazla esnek. Biz gerçek polisler mesaideyiz. Masanın başına geçip diğer meslektaşlarının pisliklerini koklamaya başlamak için ofisine uğradığınızda beni ara Webster.”

Onun canını sıkmak muhtemelen mantıklı bir hamle değil, diye düşündü Eve bağlantıyı keserken. Ama onunla yumuşak konuşursa da Webster bir şeyin peşinde olduğundan şüphelenirdi.

“Teğmenim.” Trueheart üniformasını giymiş, kepi elinde kapı eşiğinde duruyordu. “Beni çağırmışsınız.”

“Evet Trueheart. İçeri gir. Kapıyı kapa.”

Test sorgusu öncesi onu ofisine çağırtmakla herhangi bir kuralı ihlal etmiyordu. Dava sorumlusuydu.

En azından benim hikâyem bu, diye düşündü. Ve buna bağlı kalacaktı.

“Otur Trueheart.”

Genç polis tam da Eve'in tahmin ettiği gibi solgundu ve boş bakıyordu. Bir şekilde otururken bile hazır ol pozisyonunda durmayı beceriyordu. Eve isteyip istemediğini sormadan OtoAşçı'yı iki sade kahveye ayarladı.

“Zor bir gece miydi?”

“Evet efendim.”

“Önünde daha zor bir gün olacak. Test sahilde gezinmeye pek benzemez.”

“Öyle duymuştum efendim.”

“Hazır olsan iyi edersin. Seninle konuşurken bana bak Memur Trueheart,” diye sesini sertleştirdi Eve ve genç polisin kafasının hafifçe sarsılıp gözlerinin kendine odaklandığını gördü. “Üzerindeki üniformayı giyersin, rozetini takar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sın, silahını alırsın ve bunların arkasında durursun. Louis K. Coghurn’a ateş açarak öldürmende haklı gerekçen var mıydı?”

“Efendim ben- ”

“Evet ya da hayır. Burada orta yol yok. Sadece sen varsın. Ateş açman gerekli miydi?”

“Evet efendim.”

“Eğer bugün aynı durumda kalsan yine ateş açar mıydın?”

Trueheart hafifçe titredi ama başını salladı. “Evet efendim.”

“Asıl konu bu.” Eve kahveyi uzattı. “Bu konuya odaklanırsan geri kalanını halledersin. Testi atlatmayı düşünme sakın. Henüz o kadar tecrüben yok. Doğru ve dürüst bir şekilde konuş. Ve soruyu ne kadar dolambaçlı sorarlarsa sorunsunlar silahını haklı sebeplerle, bir sivilin ve kendi hayatını kurtarmak için ateşledin.”

“Evet efendim.”

“Tanrım Trueheart, çok uyumlu bir adamsın sen. Ateş açtığımda şahısla arandaki mesafe neydi?”

“Sanırım-”

“Sanma. Ne kadardı?”

“Dört metre, belki üç buçuk.”

“Kaç el ateş açtın?”

“İki.”

“Şok tabancan, ateşleme sırasında şok tabancan şahsa doğrudan temas etti mi?”

“Temas mı?” Trueheart bir an şaşkın göründü. “Ah hayır, efendim. Ateş açtığımda yerdeydim ve o da hareket halindeydi. Sonra döndü ve bana doğru gelirken ikinci kez ateş açtım.”

“Yedek silahını ne yaptın?”

“Yedek ne...” Trueheart’ın yüzündeki şaşkınlık çok barizdi. Eve genç polisin yüzünün kızarmasını izledi. “Efendim yanımda ikinci bir silah yoktu. İkinci bir silaha sahip de de-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ğilim. Üzerimde sadece taşımaya yetkili olduğum ve olay yerinde delil olarak teslim ettiğim şok tabancası vardı. Efendim ben- ”

“Nefesini yorma.” Eve arkasına yaslandı. “Testte sana bunu sormazlarsa şaşarım. İşlerinin de soracağından emin olabilirsin. Üzerine gelecekler. Gücenme ve öfke kısmını onlara sakla. Kahveni içmiyor musun Trueheart?”

“Evet efendim.” Trueheart acı bir ifadeyle fincana baktı, sonra dudaklarına doğru kaldırarak bir yudum aldı. Nefesi kesildi. “Bu kahve değil.”

“Kahve Trueheart. Gerçek kahve. Bitkisel kafeinsiz çöpten daha etkili, değil mi? Bugün biraz gerçek kahveye ihtiyacı olabilir dedim. Beni dinle Troy. Sen iyi bir polis. Ve zamanla çok daha iyi bir polis olacaksın. Görev başında adam öldürmek kolay bir şey değildir. Bir can aldıktan sonra önemli değilmiş gibi omzumuzu silkip geçemeyiz ama burada yapmaya çalıştığımız şeye engel olacak kadar bizi etkilemesine de izin veremeyiz.”

“Ben efendim... keşke daha başka bir yolu olsaydı.”

“Başka bir yol yoktu ve bunu sakın aklından çıkarma. Üzgün olman hatta vicdan azabı duyman normal. Ama aynı şartlar altında aynı şekilde davranacağına duyduğun güveni kaybetmen normal değil. Emin olmadığını görmelerine izin verirsen, seni bir aslanın ceylana yapacağı gibi parçalarına ayırırlar.”

“Ateş açmak zorundaydım.” Trueheart sanki ellerinden kayıp gitmesinden korkuyormuş gibi fincanı iki eliyle sımsıkı tutuyordu. “Teğmenim olayı dün gece yüzlerce kez kafamda tekrar canlandırdım. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. O kadını öldürecekti. Muhtemelen beni ya da araya giren herhangi birini de öldürecekti. Ama hatalar da yaptım. Binaya girmeden önce destek çağırmam gerekirdi. Olay sonrası sizi değil, Merkez’i aramam gerekirdi.”

“Evet onlar hata.” Eve başını salladı. Trueheart’ın her şeyi tekrar düşünmesi bir analiz etmesi hoşuna gitmişti.

“Ama onların ikisi de silahını ateşleme durumunu değış-tirmez. Yine de kınama gerektiren hatalar. Neden destek istemedin ki zaten?”

“Sadece müdahale ettim. Kadın çok zor durumda görünüyordu. İçeri girdiğim anda yukarı çıkarken birilerine 911’i aramaları için bağırdım ama ben yapmalıyım. Eğer şahsı durdurmaya başaramamış olsaydım, yolda destek olmadığından daha fazla kişi hayatını kaybedebilirdi.”

“İyi, dersini aldın o halde. Peki neden Merkez’den önce beni aradın?”

“Ben... Teğmenim, doğru düşünemiyordum. İki adamın da öldüğünü ve saldırganı benim öldürdüğümü fark edince ben-”

“Şahsın sana saldırısı sırasında aldın darbelerden düşünemiyordun,” dedi Eve. “Bilincini kaybedeceğinden korkuyordun. İlk düşüncen cinayet masasına rapor etmek oldu ve geçmişte de çalıştığın cinayet masasından bir Teğmeni aradın. Anlıyor musun Trueheart?”

“Evet efendim.”

“Fiziksel ve zihinsel olarak şaşkındın. Durumu ilettiğin kişi sana olay yerini mühürlemeni ve o gelene kadar beklemeni emretti. Sen de öyle yaptın.”

“Prosedür öyle değildi.”

“Hayır ama öyle açıklayacağız. Aklından çıkarma. Geçen davada yaşadıklarımızı senden kolayca vazgeçmek için yaşamadık.”

“Otuz günlük uzaklaştırma cezası alacağım.”

“Muhtemelen. Büyük ihtimalle.”

“O tamam. Ama rozetimi kaybetmek istemiyorum.”

“Rozetini kaybetmeyeceksin. Test için geldiğini bildir Memur Trueheart.” Eve ayağa kalktı. “Ve onlara nasıl bir polis olduğunu göster.”

Eve, Morris'e sevimsiz bir mesaj daha bıraktı, sonra Peabody'yi de alarak morga gitmeden önce EDB'ye uğramaya karar verdi.

EDB'deki ortam Eve'i her zaman şaşırtmayı başarırdı. İnsanların kafalarından sarkan kulaklıklarla konuşarak, koştururken ya da önlerindeki bilgisayarlarla kavga ederken nasıl olup da bir şeyler yaptıklarını anlayamıyordu.

Üstelik polis gibi giyinmiyorlardı bile. Mesai dışındaki ve hatta içindeki saatlerde Peabody'yle düşünmeye bile dayanmadığı faaliyetlerde bulunan McNab, grubun en dikkat çekici tiplerinden biri olabilirdi. Ama yine de onu geçenler de vardı.

Eve seri adımlarla Feeney'in gösterişsiz ama pratik odasına doğru ilerledi. Kapısı açıktı. Nadiren kapardı zaten. Bir memurunu bangır bangır azarladığı şu andaki gibi zamanlarda bile.

"Buradaki bilgisayarların eğlence için olduğunu mu düşünüyorsun Halloway? Vergi verenlerin ödediği parayla arkana yaslanıp Uzay Fatihi oynayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır efendim. Yüzbaşım ben-"

"Bu birim senin atari salonun değil."

"Yüzbaşım öğlen yemeği arasındaydım ve-"

"Öğlen yemeği için vaktin mi var?" Feeney'in bir tazıyı andıran yüzü şaşkınlık, öfke ve belli belirsiz bir muziplikle ışıldadı. "Bu çok hoş Halloway. Bir süre boyunca yemek molalarının senin için tatlı birer anı olacağını vadedebilirim. Hayali evrenini kurtarmakla çok meşgul olduğundan sen fark etmemiş olabilirsin ama burada çok sıkışmış durumdayız. Şehirdeki suç oranı da lanet sıcaklık gibi zirve yapmış durumda ve bizler, bu şehri koruyup hizmet etmeye söz vermiş kanun adamları olarak, uzaya çıkıp lanet uzaylılarla dövüşmeye başlamadan önce sokaklardan başlamalıyız. Dubreck davasının raporetsiz PDF Kütüphane Açsınız <https://indiatext.org/>

Halloway limon yeşili kıyafetinin içinde büzülüp küçül-
müş gibiydi. “Evet efendim.”

“O bittiğinde de Silby’le birlikte Stewart davasının rapor-
larını hazırlayabilirsin. O bittiğinde de ne yapacağını söyle-
yeceğim. Dışarı.”

Halloway, Eve’e dehşet dolu bir bakış atarak hızla dışarı
fırladı.

“Sabah sabah ürkek bir kızı biraz hizaya sokmak gibisi
yok,” dedi Feeney derin bir nefes verirken. “Senden ne ha-
ber?”

“Skoru neydi?”

“Komando seviyesinde altmış sekiz bin olmuştu.” Feeney
burnunu çekti. “Rekorumu kırmak üzereydi. Ve o rekor üç
sene dört ay yirmi iki gündür orada. Küçük şerefsiz.”

Eve içeri girdi, masanın kenarına oturdu ve Feeney’in kâ-
sesindeki şekerli fındıktan bir avuç aldı. “Trueheart’ı duydun
mu?”

“Hayır. Çok yoğunuz.” Sarkık yüzü endişeyle kırıştı. “Ne
oldu?”

Eve her ikisi de fındık yerken olanları anlattı. Feeney elini
zencefil renkli gür saçlarının arasından geçirdi. “Çocuk için
zor olacak.”

“Karakteri güçlenir,” diye mırıldandı Eve. “O doğru söy-
lüyor Feeney. Çocuk bana yalan söylemektense canlı fare
yutmayı tercih eder. Ama olayda tutarsızlıklar var. Cog-
burn’ün verilerini ve bilgisayarını merkeze aldardım. Belki
biraz öncelik verirsin diye düşündüm. Bak, yoğun olduğunu
görebiliyorum ama,” diye ekledi Feeney ağzını açarken, “ön-
celik vermeni istiyorum. Ve bilgisayar konusunda bir pürüz
var, biliyorum. Olduğunu biliyorum. Bu Masumiyet konu-
sunda kötü bir koku alıyorum.”

“McNab’i veremem. Ona yeterince yüklendim zaten.
Halloway,” dedi yüzü ışıdayarak. “Bence çocuğun yeterince
boş vakti var. Onu vereyim. Biraz ekstra mesai iyi gelir ona.”

“Rekorunu korumana da yardımcı olur.”

“O cepte zaten.” Ama yüzündeki muzip ifade söndü. “İçişleri de çocuğa epey yüklenecektir, sağlam omuzlar yiyecek.”

“Biliyorum. Birkaç tanesini onun için yumuşatmaya çalışacağım.” Eve masadan kalktı. “Gidip Morris’i taciz edeceğim. Eğer içgüdülerimde haklıysam, Trueheart en sert omuzdan kurtulacak.”

Bölüm Üç

Eve, Peabody'yi almak için kendi bölümüne geçtiğinde birimlerinde çalışan pek çok dedektif ona anlamlı bakışlar attı.

“Delikte bir fare var,” dedi Baxter, masasının önünden geçerken ve başını Eve'in odasına doğru salladı.

“Sağ ol.” Eve başparmaklarını pantolonunun ceplerine soktu ve ofisine doğru ilerledi.

Teğmen Don Webster, Eve'in odasındaki tek sandalyede oturmuş, cilalı ayakkabılarını delik deşik masaya uzatmıştı. Eve'in kahvesini içiyordu.

“Selam Dallas. Görüşmeyeli epey oldu.”

“Nedense yeterince uzun gelmedi bana.” Webster'ın ayaklarını masasından iteledi. “O içtiğin benim kahvem mi?”

Webster büyük bir yudum aldı ve mutlu bir şekilde iç geçirdi. “Her canın istediğinde gerçek kahve içebilmek çok hoş olmalı. Bu arada Roarke nasıl?”

“Sosyal bir ziyaret mi bu? Çünkü sohbet edecek vaktim yok. Görev başındayım.”

“Hayır, sosyal ziyaret değil ama yine de cana yakın olabilir demiştin.” Eve'in ifadesinin buz gibi olduğunu ve değişmediğini görünce omuzlarını silkti. “Yanıldım diyelim. Yine de çok iyi görüldüğünü söyleyebilirim.”

Eve arkaya uzanarak kapıyı kapadı. “Dün yedi ila yedi buçuk arasında meydana gelen ve görev başında değilken bir olaya müdahale eden memur hakkındaki raporumu-

“Dallas.” Webster elini havaya kaldırdı. “Raporu aldım. Olayı biliyorum. Memur Troy Trueheart’ın -bu arada amma da isim, ha- şu anda Test sorgusunda olduğunu biliyorum. Test sonuçları değerlendirildikten sonra İçişleri şahsı sorgulayacak ve olayı inceleyecek.”

“Yirmi iki yaşında. Henüz çaylak ama iyi bir polis. Ona biraz anlayışlı davranmanızı istiyorum.”

Webster’ın yüzünde rahatsız olduğunu gösteren bir ifade belirdi. “Sabahları uyanıp kaç tane polisi mahvedebileceğimi falan mı düşündüğümü sanıyorsun?”

“Senin ya da diğerlerinin ne düşündüğünü bilemem.” Kendi için de kahve sipariş etmek için kalktı, sonra durak-sayarak Webster’a döndü. “Geri döneceğini düşünmüştüm. Tekrar bir polis olmaya karar verdiğini sanmışım.”

“Ben zaten lanet olası bir polisim.”

“İçişlerinden çıkan onca pislikten sonra-”

“O nedenle kaldım zaten.” Webster alçak bir sesle söylese de Eve sustu. “Çok düşündüm.” Elini kahverengi saçlarının arasından geçirdi. “Uzun uzun düşündüm. Ben İçişleri’ne inanıyorum Dallas.”

“Nasıl? Neden?”

“Kontrol ve denge. Kontrole ve dengelemelere ihtiyacı-mız var. Gücün olduğu yerde suiistimaller oluyor. Yan yana ve iç içe çalışan şeyler. Kötü bir polisin rozet taşımaya hakkı yok. Ve başka bir polisin bunu görüp o rozeti ondan alması lazım.”

“Benim kirli polislerle uğraşacak halim yok.” An itibariyle dünyadan hiç memnun olmayan Eve Webster’ın elindeki fincanı alarak kahveyi içti. “Lanet olsun Webster, sen sokak-larda iyiydin.”

Eve’den bunu duymak Webster’ı mutlu etmişti. Söylediği şeyde ciddi olduğunu bilmek. “Ben büroda da iyiyim. Bir fark yaratabildiğime inanıyorum.”

“Bir sivil ve kendi hayatını korumak için yaptığı şeyi ya-pan Trueheart.”

“İçişlerine geri döndüğümde yaptığım ilk şey sopaları, hatta torna vidaları diğer bütün işkence aletlerini toplatmak oldu. Raporu okudum Dallas. Memurun zor durumda olduğu, tehlike altında olduğu belli. Ama olayda boşluklar var, cevaplanması gereken sorular var. Sen de biliyorsun.”

“Onları araştırıyorum. Onları halletmeme izin ver.”

“Biliyor musun. Sana bir iyilik yapmak isterdim, böylece bana borçlu kalırdın. Ama sorgulanması gerek Dallas, ifade vermesi gerek. Temsilcisi de yanında olacaktır. Sen de olabilirsin. Tanrı aşkına Dallas, bu çocuğu harcamak falan istemiyoruz. Ama bir polis memuru bir adamı öldürdüğünde, olayın üzerinden tekrar geçilmesi gerek.”

“O temiz Webster. Çocuk gümüş bir para kadar temiz ve parlak.”

“O halde endişelenmesini gerektiren bir şey yok. Eğer senin için bu kadar önemliyse olayla şahsen ilgileneceğim.”

“Evet önemli.”

“Bu konuda benimle konuşacağını Roarke’a haber verdin mi? Yani yine sinirlenecek ve yine kığını tekmelemek zorunda mı kalacağım bilmek isterim.”

“Ah, odadan baygın halde dışarı taşınırken öyle mi yapıyordun?”

“İkinci raunda biraz güç toplamaya karar vermiştim diye düşünmeyi tercih ediyorum ben.”

Webster elini çenesinde gezdirdi. Roarke’ın yumruğunu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hâlâ hatırlıyordu. Suratının ortasına bir tuğla yemiş gibi olmuştu.

“İstedğin gibi hatırla sen. Ve ben Roarke’a rapor vermem.”

“Sen de öyle düşünmeye devam et.” Webster uzanarak kahveyi ondan aldı ve kafasına dikerek bitirdi. “Öyle *evlisin* ki başının üzerinde uçuşan minik aşk kuşlarını görebiliyorum.”

Webster’ın çizdiği görüntü Eve’i dehşete düşürdü. “Seni tek bayılabilecek kişi Roarke değil.”

“Görünüşün hoşlanıyorum” Eve <http://www.bdfkitap.com>’a girdi.

ğında Webster sırtıttı. “Merak etme sadece bakıyorum,” diye temin etti. “Temas yok. O konuda dersimi aldım. Hem şahsi hem profesyonel olarak işleri temiz tutacağıma güvенеbilirsin. Tamam mı?”

“Tamam olmasa seni aramazdım.”

“Pekâlâ. Seni arayacağım.” Webster kapıyı açtı, sonra dönerek ona baktı. Gerçekten onun görünüşünden çok hoşlanıyordu - uzun, ince, sert, seksi. “Kahve için sağ ol.”

Eve tek başına kaldığında başını salladı. Webster ilerledikçe içeriden gelen seslerin yavaş yavaş azaldığını fark edebiliyordu. Onun çok zor bir yolu seçtiğini düşündü. Diğer rozetlerin peşinde olan bir rozet her zaman şüphe ve korku karşı karşıyaydı. Yürümesi zor bir yoldu. Kaygan bir zemin-di. Eve dengede kalacağını umacak kadar ondan hoşlandığını düşündü.

Bilek ünitesini kontrol etti ve Trueheart’ın daha ne kadar sorguda kalabileceğini düşündü. Morris’le görüşüp Cogburn’ün raporları üzerine konuşacak kadar vakti olduğuna karar verdi.

Morgda cesetler toplanıyor, yığılıyor ve torbalanıyordu. Eve on bir senedir bu meslektydi ama nadiren aynı anda bu kadar çok cesedi bir arada görürdü.

Torbalanmış üç ceset sedyelere konmuş ve otopsi odalarından birinin kapısına yanaştırılmış bekliyordu.

Bir numara alın, diye düşündü Eve. Ölümün parlak beyaz koridorunda ilerlerken Peabody de seri adımlarla peşinden geliyordu.

“Tanrım, bu yer hep biraz ürkütücüdür ama içerisi daha kötü bence. Bir de şu torbalardan birinin birden doğrulup üzerine atlayacağını düşünmek var, değil mi?”

“Hayır. Sen dışarıda bekle. Eğer içlerinden biri harekete geçerse de bana çağır.”

“Bence hiç komik değil.” Peabody gözlerini siyah torbalardan ayırmadan otopsi odasına daldı.

Morris içerde alıştıyordu. Elinde lazer keskisi, masaların üzerindeki altı cesetten birinin üzerinde Y kesiği yapmaktaydı.

Güzel yüzünü geniş bir çalışma gözlüğü kaplıyordu. Uzun koyu renk örgülerinin üzerinde bonesi vardı ve bebek mavisi takım elbisesinin üzerine temiz, şeffaf bir koruyucu önlük giymişti.

“Geri dönmedikten sonra sesli mesaj servisi kullanmanın ne anlamı var?” diye sordu Eve.

“Sabah bir hava tramvayı çarpışması olduğundan beklemediğimiz misafirlerimiz oldu da. Haberleri izlemedin mi? Gökten uçan maymunlar gibi ceset yağmaya başlamış.”

“Uçabiliyor olsalar bu şekilde torbalanmazlardı. Kaçtane?”

“On iki ölü, altı yaralı. Salağın biri tramvaya çarpmış. Tramvay pilotu kontrolü tam kaybetmemiş ama insanlar paniklemiş. Buna bir de iki kişiyi ve masum bir izleyiciyi hakan bir bar kavgasını, geri dönüşümde bulunan isimsiz bir kadını da eklediğinde epey yoğunuz işte.”

“Bazı şüphelerin olduğu bir polis infazı var elimde. Çaylak bir polis memuru çılgın bir adamı şok tabancasıyla vuruyor. Çılgın adam ölüyor. Kurbanda şok tabancasının temas izi yok. Polisten alınıp el koyulan tabanca da düşük dozdaydı.”

“O halde onu öldürmemiş.”

“Kendisi diğer konukların kadar ölü.”

Morris Y kesiğini tamamladı. “Bir polis tabancasından temas olmayan şekilde çıkan bir şokun bir adamı, deli olsun ya da olmasın, öldürmesinin tek yolu potansiyel deli adamın solunum ya da nörolojik fonksiyonlarının ciddi ölçüde bozulmuş olması, şokun bu durumu arttırması ve ölüme neden olmasıdır.”

Eve’in duyulmasıyla Morris’in ağızdan “Eğer durum böyleyse ası-

rı güç kullanımıyla ölüme sebebiyet vermek gibi bir şey söz konusu olamaz.”

“Teknik olarak hayır. Ancak- ”

“Teknik olarak kısmı yeter. Bir iyilik yap Morris, adama bir bak. Polis Trueheart.”

Morris başını kaldırarak Eve’e baktı ve gözlüklerini kaldırdı. “Diş macunu reklamına çıkabilecek gibi görünen mahcup çocuk mu?”

“Ta kendisi. Şu anda Test sorgusunda. Sırada İçişleri var. Ve bu işte bazı tutarsızlıklar, boşluklar var. Biraz yardımımıza ihtiyacı var.”

“Tamam, bir bakalım.”

“Şurada. Sıradan dördüncü.” Eve başparmağını geriye doğru salladı.

“Raporu da çıkarayım.”

“Ben sana-”

“Okumama izin ver.” Morris elini kaldırarak onu durdurdu ve bilgi işlem ünitesine doğru ilerledi.

“Deli adamın adı?”

“Cogburn, Louis K.”

Morris raporu ekrana yansıttı. Okurken kendi kendine duraksayıp mırıldanıyordu. Eve’e de tanıdık gelen bir melodiydi bu. Ve bütün gün zihninde dönüp duracağını biliyordu.

“Uyuşturucu taciriymiş,” diye başladı Morris. “Bir şeyleri denemiş ya da doz aşımına uğramış olabilir. Kulaklarından ve burnundan kan gelmiş. Göz damarları çatlamış. Hmm.”

Morris, Louie K.’nin cılız ve çıplak bedeninin yattığı masaya doğru gitti. Gözlüklerini indirdi, yüzünü ona öyle yaklaştırdı ki bir açıdan onu öpecekmış gibi görünüyordu.

“Kayıt,” dedi ve ön rapor verilerini, görsel bulguları sıralamaya başladı.

“Pekâlâ, bir açalım ve neler var bakalım. Siz bekleyip izleyecek misiniz?”

“Evet, çabuk olursanız.”

“Ah bir dehayı aceleye getirmek olmaz Dallas.” Morris kafatasını kesmek için kullanılan minik testereyi aldı ve çalıştırdı.

Eve, birinin özellikle bu uzmanlığı seçebilmesinin ya da çalışırken böyle neşeli kalabilmesinin nasıl mümkün olduğunu düşündü. En azından içerinin serin olduğunu düşündü ve küçük buzdolabına bakmak için ilerledi. Zencefilli bir gazoz seçerek Moris’in yanına döndü.

“Şimdi ne-”

“Şşşt!”

Eve kaşlarını çatı ama söylenene uydu. Morris çalışırken genelde sohbet etmeyi severdi. Bu kez sessiz bir şekilde Coghburn’ün kafatası içinde çalışmayı tercih ediyordu. Masanın yanındaki ekranda da bir şeyler vardı.

Eve ekranı inceledi ama şekiller ve renklerden başka bir şey görmüyordu.

“Bu adamın tıbbi geçmişine baktınız mı?”

“Evet. Son birkaç yıldır bir işlem ya da kontrol görmemiş. Başka bir şey çıkmadı.”

“Ah evet, bir şeyler çıktı. Beyni. Standart bir şok tabancası böyle bir zarar vermez. Görebildiğim bir tümör de yok. Pıhtı da yok. Eğer bir emboli olsaydı başka şeyler de... Bizim elimizde olan şey ciddi bir kafa içi basıncı. Beyni ciddi biçimde şişmiş.”

“Önceden bu halde miymiş?”

“Henüz bir şey diyemem. Bu biraz vakit alacak. Çok ilginç. Adamın beyni şişmiş. Resmen aşırı gerilmiş bir balon gibi. Ama bunun bir silah tarafından yapılmadığını söyleyebilirim.”

“Tıbbi o halde.”

“Bunu onaylayamam henüz. Bazı testler yapmam lazım.” Morris ayak altından çekilmesini istediğini belli etmeye başlamıştı. “Elimde bir şey olduğunda seni ararım.”

“Hadi Morris, bana bir şey söyle.”

“Sana söyleyemem. Şey kitaplarını banyoda okuyordun.”

rum olduğu. Dün akşam senin polisin yaptığı herhangi bir şey sırasında adamın beyinde zaten devam eden bir süreç varmış. Burada olan şey verilen bir şokun sonucunda oluşmamış. Bir polis lazeri kulağının içine sokulup ateşlense de böyle olmaz. Elektrik şokunun erken ölüm gibi bir şeylere neden olacak şekilde zincirleme bir tepki yaratıp yaratmadığını söyleyemem. Ama beyinin görünüşüne bakılırsa adam bir saat içinde zaten ölecekmiş. Nasıl ve neden olduğunu öğrendiğimde sana haber vereceğim. şimdi git ve çalışmama izin ver.”

Eve, Cogburn’ n dairesindeki mührü açtı. Kapıyı açtığında koku, nem ve içeride kalmış ısı bir yumruk gibi suratına indi.

“Tanrım, bu berbat.”

“Ah. Evet.” Peabody başını çevirdi, son rahat nefesi olduğunu düşünerek derin bir nefes aldı ve Eve’in peşinden içeri girdi.

“Biz buradayken en azından açık olsun. Pencereyi a . Kapalı bir kutunun içinde çalışmaktan iyidir.”

“Ne arıyoruz?”

“Morris’in ön raporu adamın sağlık durumunda başka bir şey olduğunu gösteriyor. Dairesinde bunu onaylayacak ya da bir şeyler kullandığını gösterecek şeyler bulabiliriz. Bu yer zaten bir süredir çalışmadığını, kendinde olmadığını gösteriyor. İlk başta da hissetmiştim bunu. Pisliliğin tekiymiş ama düzenli ve organize bir pislik. Yuvasının organize olmasını seviyor. Ancak son birkaç gündür evi boşlamış. Ama iş konusunu tam bırakmamış. Hastasın, sıcak basmış, canın sıkkın, tedirgin ve gerginsin. Komşu  zerine geliyor ve iyice oynatıyorsun. Biraz daha mantıklı.”

“Ama Cogburn’ n komşusunun kafasını kırmasına karar vermesinin neden sonu u  ğan.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Nedeni her zaman önemlidir,” dedi Eve. “Ralph Wooster öldü ve Cogburn bedelini ödedi. Ama nedeni hep önemlidir.”

Eve önceki gün açıp incelediği çekmeceleri tekrar açtı. “Belki Wooster’a oldum olası bir garezi vardı. Belki Ralph’in kadınıyla biraz oynamak istiyordu ya da belki ona borcu vardı. Ve şimdi kendini bok gibi hissederken, eski dostu Ralph kapısına gelmiş ona bağırmaya başlıyor.”

Eve çömeldi ve elindeki ince ışıkla mutfak dolabının arkalarına doğru baktı. İyice inceledi. “Konu bir şeyin adamı çıldırtması, kendini kaybetmesine neden olması. Beyninin pişmesinden olabilir. Morris adamın zaten ölmek üzere olduğunu söyledi.”

“Öyle olsa bile Trueheart Testte.” Peabody bilek ünitesine baktı. “Ya da çıkmak üzere. Cogburn’ün önceden süregelen bir durumu olsun ya da olmasın Trueheart İçişleri tarafından sorgulanacak.”

“Evet ama adama standart, olağan bir şok verdiğini bilmek, ölüm nedeninin ya da ana kaynağının başka bir durum olduğunu öğrenmek ona iyi gelecektir. Bunu netleştirirsek otuz günlük uzaklaştırmadan da kurtulabilir.”

Eve hâlâ çömeldiği yerden kaşlarını çatarak dolabın içine bakmaya devam ediyordu. “Bilmiyorum, hoşuma gitmeyen bir şeyler var bu işte.”

“O mırıldandığın şarkı ne?”

Eve durdu, dudaklarından hafif bir küfür savruldu ve doğruldu. “Bilmiyorum. Lanet olası Morris. Gidip birkaç kapı çalalım, komşulara bakalım.”

İşin içine bir rozet girdiğinde bu kadar çok insanın birden duyma yeteneklerini kaybetmeye başlaması ya da doğru düzgün cümle kuramadan konuşmaya çalışması ilginçti.

Eve’in çaldığı kapılardan çoğu sıkıca kapalı kalmaya de-

vam etti ve içeriden gelen sesler aniden kesildi. Açılan kapılar da bilmiyorum, bir şey duymadım arasında gidip gelen cevaplar yüzünden daha fazla yardımcı olamadı.

İlk katta 11F dairesinde Eve'in giderek tükenen sabrı bir karşılık buldu.

Sarışın kadın gençti ve uykudan yeni uyanmış görünüyordu. Üzerinde minik beyaz bir şort ve askısız ince bir bluz vardı. Ağzını kocaman açarak Eve'in yüzüne doğru esnedi ve burnuna doğru uzatılan rozete gözlerini kırıştıtararak baktı.

"Lisansım var. Yenilenmesine de daha altı ay var ve zorunlu sağlık kontrolümü yeni yaptırdım. Bir sorunum yok."

"Sizin adınıza sevindim." Lisanslı Eskort olduğu düşünüldüğünde hâlâ genç ve taze görünüyordu. Lisansı muhtemelen daha ilk yılındaydı. "Burada olma sebebim o konu değil. Dün dördüncü katta olanlar hakkında konuşmak istiyorum."

"Ah! Ay! Çok berbat bir olaydı. Çıgıllıklar durana kadar dolapta saklandım. Çok korkmuştum. Çok büyük bir kavga oldu ve insanlar öldü."

"Ölen şahısları tanıyor muydunuz?"

"Sayılır."

"İçeri girebilir miyiz Bayan..."

"Ah, ah, Ben Reenie, Reenie Pike - aslında Pikowski ama Pike olarak değiştireceğim çünkü öylesi daha seksi. Sanırım yani- içeri gelebilirsiniz, elbette. Eğitimcim de polisle işbirliği yapmamız gerektiği konusunda, onlara yardımcı olmamız için bizi hep uyarır."

Eve, kızın lisanslı eskortlar arasında Trueheart gibi biri olduğunu düşündü. Seçtiği mesleğe rağmen hâlâ taze ve masum. "Bu güzel bir ilke Reenie. Neden biraz işbirliği yapmıyoruz. İçeride."

"Pekâlâ ama evim biraz dağınık. Gün içinde genelde uyuyorum, özellikle de sıcak yüzünden. Kapıcı daha klimayı tamir ettirmedi. Bence yanlış davranıyor."

"Belki senin adına onunla konuşabilirim," dedi Eve içeri girerken.

“Gerçekten mi? Bu harika olur. Müşterileri buraya getiremiyorum, çünkü içerisi seks yapılamayacak kadar sıcak ve sadece cadde müşterileri için lisansım var, cadde müşterilerinin çoğu da bir otel odasına falan gitmek istemiyor. Bilirsiniz ya.”

İçeri de az mobilya vardı ve daire planı Cogburn’ünkiyle aynıydı. Düzensizliği yaratan şey etrafa saçılmış parlak renkli, cafcacılı kıyafetlerden, ortada bırakılmış ve yüzülmüş kafa derisini andıran üç peruktan ve pencerenin altındaki dolabın üzerine yayılmış kozmetik malzemelerinden kaynaklanıyordu.

İçeride hava yumurta pişirilebilecek kadar sıcaktı.

“Bana Louis Cogburn hakkında ne söyleyebilirsiniz?” diye başladı Eve.

“Düz ve çabuk severdi. Fantezi falan istemezdi.”

“Çok ilginç Reenie ama ben tam olarak cinsellik tercihlerini sormuyordum. Peki madem konusu açıldı düzenli bir müşteri miydi?”

“Sayılır.” Reenie bir taraftan da odada gezinip kıyafetleri kaldırıyor dolaba tıktırıyordu. “Taşındığımdan beri iki-üç haftada bir. Çok da kibardı. Yani yaşadığı binada lisanslı eskort olmasının ne kadar hoş olduğundan bahsediyordu. Birbirimizin uzmanlıklarından tam faydalanabileceğimizi de söylemişti fakat ben parayı tercih ettiğimi söyledim. Bir üst lisans için para biriktirdiğimi ve uyuşturucu kullanmadığımı söyledim. Ah, şey.” Elini ağzına götürdü. “Şey, onun uyuşturucu satıcısı olduğunu söylemek istemezdim ancak öldüğüne göre çok büyük bir sakıncası olmaz herhalde.”

“Evet. Evet olmaz ve yaptığı işi zaten biliyoruz. Dünden önce de başka komşularla kavga ettiği olmuş muydu?”

“Ah, hayır. Hayır. Çok sessizdi ve dediğim gibi çok nazikti. Daha çok kendi halinde bir tipti.”

“Sana hiç Ralph Wooster ya da Suzanne Cohen’den bahsetti mi? Aralarında bir problem ya da kin benzeri bir şeyler var mıydı?”

“Hayır. Suze’u da tanıırım sayılır. Yani biraz. Merhaba, nasılsın derim bazen, selamlaşırız yani. Ve daha birkaç gün önce girişte oturup bira içmiştik, çünkü içerisi çok sıcaktı. İyi bir kadındır. Ralph’le evlenmeyi planladıklarından bahsetmişti. Köşedeki 24/7’de çalışır ve bir kulüpte dans eder. Hangi kulüp olduğunu unuttum. Aslında galiba gidip onu ziyaret etmem gerek sanırım, değil mi?”

“Eminim hoşuna gider. Son günlerde Bay Cogburn’de değişik bir şeyler fark etmiş miydin?”

“Sayılır. Hey soğuk bir şeyler ister misiniz? Limonlu gazozum var.”

“Hayır teşekkürler. Lütfen devam et.”

“Ben bir su alabilirim,” diye araya girdi Peabody. “Eğer sakıncası yoksa.”

“Elbette yok. Polis olmak çok zor, değil mi?”

“Olabilir.” Eve buzdolabından su ve gazoz çıkarmak için eğilen Reenie’nin kalkan küçük poposuna baktı. “Ama insanın her türlü... halini görüyorsunuz.”

“Lisanslı eskort olarak da bir sürü halini görebiliyorsunuz.”

“Bay Cogburn’de son günlerde fark ettiğiniz değişiklik neydi?”

“Şey...” Reenie, Peabody’ye soğuk suyunu uzattı ve kendi gazozundan bir yudum aldı. “Mesela Suze’la birlikte dışarıda oturduğumuz gün. Louie K. apartmana giriyordu. Epey kötü görünüyordu. Solgun görünüyordu, terli ve bitkindi. Kesik kesik nefes alıyor gibiydi. Ben de şey dedim işte... yani sıcak mı çarptı, gibi bir şey dedim. O da bana gerçekten çok kötü baktı ve saçma sapan şeylerin dışında bir şey konuşmayacaksam çenemi kapalı tutmam gerektiğini söyledi.” Ruhsuz dudakları dramatik bir şekilde aşağı doğru büküldü. “Gerçekten kırıcı olmuştu ama bilirsiniz işte, Louie K. normalde öyle değildir ve gerçekten kötü görünüyordu. Ben de dedim ki Louie K. gerçekten kötü görünüyorsun, biramdan biraz ister misin? Bir an bana çok kötü baktı, sanki yine kötü bir

şey söyleyecek gibi durdu. Ben de Suze da hareket edemedik. Sonra elleriyle yüzünü ovuşturdu ve öyle konuştuğu için çok üzgün olduğunu söyledi, sıcakın onu çarptığını ve başının gerçekten çatlamak üzere olduğunu söyledi. Ben ağrıkesicim olduğunu ve isterse verebileceğimi söyledim. Gerçi o da aptalca oldu biraz, çünkü adamın işi, yani bilirsiniz işte. Ama o kızmadı, sadece biraz yatıp uyursa geçeceğini söyledi.” San-ki her şeyi hatırlamaya çalışmış gibi biraz daha durdu. “Ve hepsi bu,” dedi.

“O günle dün arasında onu hiç görmedin mi?”

“Görmedim. Ama dün sabah duydum. Ben uyuyordum ama kapıcının kapısını yumruklayarak klimayı tamir etmesi için bağırmasıyla uyandım. Bağırarak küfrediyordu ve şaşır-dım. Çünkü bilirsiniz işte, normalde o tipte biri değildi. Ama kapıcı kapısını açmadı. Louie de yukarı dairesine çıktı. Ama normalde gündüz dışarıda olurdu.”

“Kapıcının dairesini yumrukladıktan sonra kendi evine mi çıktı yani?”

“Evet, dediğim gibi bu da ilginç çünkü Louie K., yani işi konusunda gerçekten disiplinliydi. Ve sanırım daha sonra da dışarı çıkmadı. Çünkü ben üst kattan gelen bağrıışları duyduğumda çıkmak için hazırlanmaya başlamıştım. Bir an kapıyı açıp dışarı baktığımda tatlı bir polisin yukarı doğru koştuğunu gördüm. Sonra da dolaba saklandım. Tatlı polis birinin 911’i araması için bağırıyordu. Sanırım aramam gerekiyordu ama çok korkmuştum işte, hareket bile edemedim.”

“Müdahale eden polisin 911’in aranması için bağırıldığını duydun mu?”

Reenie başını öne eğdi. “Evet, yardımcı olamadığım için çok üzgünüm. Fakat mutlaka başka birisi arar diye düşündüm, gerçi pek bir faydası olmazmış. Her şey çok çabuk olup bitti. Polis, yani o tatlı çocuk, bence herkes evinde güven-de kalmayı tercih ederken o şekilde yukarı çıkmakla büyük bir kahramanlık yaptı. Onu görürseniz böyle düşündüğümü

iletebilirsiniz. Ve yardımcı olamadığım için çok üzgün olduğumu.”

“Elbette,” dedi Eve. “Ona söyleyeceğim.”

Eve güncellenmiş bir rapor yazmak yerine Komutan Whitney’e gidip sözlü bir ifade vermeyi tercih etti. Komutanın asistanıyla beş dakikalık sözlü bir mücadeleye girmesi gerekecekti ama Komutanla yüz yüze görüşmenin etkisini kullanmak istiyordu.

“Vakit yarattığınız için teşekkür ederim, Komutanım.”

“Eğer vakit yaratabiliyorsa olsaydım günüm çok daha kolay geçerdi. Çabuk ol Teğmen.”

Whitney masasındaki ekranda olan şeyi okumaya devam ediyordu. Yüzünde çok sert bir ifade vardı. Heybetli yapısı, geniş ve şu anda üzeri epey karışık masasına çok uydundu. Sahip olduğu ağırlık işlerini yönetmesinde de çok etkiliydi. Eve onun tavırlarındaki ve bedenindeki heybetin sokaklarda çalıştığı dönemden kalan atletik ve çevik yapıyla birleştiğini biliyordu.

“Memur Trueheart’ın müdahale ettiği davada efendim, ek veriler elde ettim. Bu verilere göre saldırgan ölümüne neden olan başka bir sürecin dahilinde olabilirmiş. Adli tabip Morris incelemelerine devam ediyor ama bu süreç nedeniyle saldırganın zaten bir saat içinde öleceğini sözlü olarak belirtmekte bir sakınca görmedi.”

“Morris bana konu hakkında kısa bir ön rapor yolladı. Sadık çalışma arkadaşların var Dallas.”

“Efendim. Trueheart’ın Test sorgulaması bitmiştir. Değerlendirme raporu sabaha çıkar. Dünkü olayın soruşturması mecburi ya da gerekli olduğunu göstermedikçe İçişleri’nin bu olaya müdahalesinin ertelenmesini talep ediyorum.”

Whitney artık Eve’e bakıyordu. Geniş, koyu tenli yüzünden ne hissettiği anlaşılmıyordu. “Teğmen standart bir İçiş-

leri sorgulaması ya da görüşmesinin bu polis memurunun davranışlarına dair olumsuz bir şey ortaya çıkaracağına mı inanıyorsun?”

“Hayır efendim.”

“O halde o kısma karışma. Sen hiç karışma,” diye tekrar etti Whitney, Eve ağzını açmadan. “Çocuğun kendini savunmasına izin ver. Adını temizlemesine izin ver. Öylesi onun için daha iyi olur. Senin kendi tarafında olduğunu bilmesi bir şey ama seni bir kalkan olarak görmesi başka bir şey.”

“Ben ona kalkan ol...” Eve yaptığı şeyin tam da o olduğunu fark ederek duraksadı. “Açık bir şekilde konuşmak için müsaade istiyorum efendim.”

“Kısa olduğu sürece konuşabilirsin.”

“Trueheart’a karşı kendimi sorumlu hissediyorum. Birkaç ay önce benim operasyonlarımdan birinde ciddi şekilde yaralanmıştı. Emirleri harfiyen yerine getirir ve çok cesurdur. Ancak içgüdüleri daha yeni geliyor ve henüz yeterince güçlü değil. Ben sadece şu anda hak ettiğinden fazla yük taşımasını istemiyorum.”

“Eğer buna dayanamayacaksa şimdi vazgeçmesi daha iyi. Bunu sen de biliyorsun Dallas.”

“Eğer şahsın ölümüne neden olacak bir sağlık durumu resmi olarak onaylanırsa otuz günlük uzaklaştırma da iptal edilebilir. Siz de bunu biliyorsunuz efendim. Duygusal ve zihinsel stres altında olduğu için bir hata yaptı sadece. Kitaba göre de bu böyle, bunu da biliyorsunuz. Bir yardım çağrısına cevap verdi. Hiç tereddüt etmeden hayatını riske etti.”

“Destek çağırmaı unuttu.”

“Evet efendim öyle. Siz destek çağırmaı hiç unutmadınız mı?”

Whitney’nin kaşları kalktı. “Unuttuysam da bunun için kışımın tekmelenmesini hak etmişimdir.”

“Ben onu tekmelerim efendim.”

“Uzaklaştırmanın iptali konusuna bakacağız, tabii bütün veriler ve sonuçlar incelendikten ve elimize geçtikten sonra.”

“Teşekkürler efendim.”

Çalışma kabinindeki Halloway, Cogburn’un bilgisayarında taramalar yapmaya devam ediyordu. Çok bunalmıştı artık.

Öğlen arasında biraz oyun oynamaya kalkıyorsun ve üzerine bir sürü boktan angarya kalıyor. Ölü bir uyuşturucu satıcısının eski bilgisayarındaki verilerin ne gibi bir önemi olabilirdi ki? Feeney ne yapacaktı ki bunları? Küçük müşterilerin annelerine telefon mu açacaktı?

Dört saat, diye düşündü ve kafatasını zorlamaya başlayan baş ağrısı için bir ağrıkesici daha attı ağzına. Dört lanet saattir işe yaramaz, ikinci el bir bilgisayarın içindeki işe yaramaz verilerle uğraşıyordu. Ne için? Sırf Teğmen Dallas gelip Yüzbaşı Feeney’den bir iyilik istiyor diye.

Arkasına yaslandı ve bulanmaya başlayan gözlerini ovuşturdu.

Bu Masumiyet verisinin kalkanını kıramıyordu. Mesajı Cogburn yaratmamıştı. Bunu öğrenebilmişti. Dışarıdan gelmişti ama ne halta yarıyordu ki bu bilgi şimdi?

Gerçek Masumiyet. Muhtemelen bir tür bebek pudrası gibi bir şeydi herhalde.

Baş ağrısı gerçekten onu öldürmek üzereydi. Tanrı aşkına, burası ne kadar sıcak. Lanet klima yine bozulmuş olmalı. Bugünlerde kimse işini doğru düzgün yapmıyor. Benden başka kimse.

Hızla masasından kalktı, çalışma kabininden çıktı. Acilen havaya ve suya ihtiyacı vardı.

Epey küfür ve homurdanmaya rağmen diğer dedektifleri dirsekleyerek ilerledi.

Soğuk su makinesinin başında üst üste birkaç bardak içeren bir taraftan da iş arkadaşlarına bakıyordu.

Şunlara bak. Bir deliğe tıklmış bir grup karıncaya benzi-

yorlar. Birinin dünyaya bir iyilik yapması ve üzerlerine basıp hepsini ezmesi lazım.

“Hey, Halloway.” McNab bir saha çalışmasından yeni dönüyordu. “Nasıl gidiyor? Feeney sana pis bir iş vermiş diye duydum.”

“Defol git pislik.”

McNab’ın yüzü birden öfkeyle sertleşti ama Halloway’in yüzünün rengini ve terden sıırıslıklam halini görünce kendine hâkim oldu.

“Berbat görünüyorsun. Belki bir ara versen daha iyi olur.”

Halloway biraz daha su içti. “Birinin berbat görüneceğine eminim. Sana ve geri kalan bu bok kafalılara EDB’nin yıldızının kim olduğunu göstermeme az kaldı. Davamdan uzak dur!”

“Senin benle bir derdin mi var?” Eğer öyleyse, bu yeni bir şeydi. Çünkü o ana kadar McNab ve Halloway gayet iyi anlaşırldı. “Eğer istersen spor salonuna inip halledebiliriz. Bakalım EDB’nin yıldızı kimmiş.”

Feeney yanlarından geçerken gergin havayı hissederek soğuk su makinesinin yanında durdu. “McNab, ben o raporu on dakika önce istemiştim. Halloway, senin de bu kadar boş vaktin kaldıysa bir şeyler daha bulabilirim. İkiniz de işlerinizi başına.”

“Görüreceğiz,” diye mırıldandı Halloway ve başı çatlamak üzere kabinine doğru ilerledi.

Bölüm Dört

Eve yanında Peabody'yle birlikte, hastaneye Suzanne Cohen'le bir görüşme daha yapmaya gitti. Kadın sürekli ağlıyordu. Bitkin ve perişan bir haldeydi. Ralph öldükten sonra ona olan sevgisinin daha da derin olduğunu anlamıştı.

Ama anlattıkları arasında olaya katkı sağlayacak bir şey yoktu. Apartmanın girişindeki olay konusunda anlattıkları da Reenie'ninkiyile aynıydı. Louie K. hakkında anlattıkları da öyle.

Adam yüksek sesle müzik dinlemesi dışında sessizdi ve çoğunlukla kendi halinde bir tipti.

"Hep öyle değil midir?" zaten dedi Eve. "Ne zaman bir adam etrafı kan gölüne çevirse, onu tanıyanlar genelde sessiz sakin kendi halinde bir tip olduğunu söylerler. Sadece bir kez olsun canlı yılan yiyen bir manyaktı falan dendiğini duymak istiyorum."

"Geçen sene, yaşadığı binanın tepesinden atlamadan önce güvercinlerin kafasını koparıp yiyen bir tane vardı."

"Evet ama o kendi kendini imha etti, biz yakalayamadık. Güvercin yiyiciyi hatırlatarak beni neşelendirmeye çalışmana gerek yok." Moralinin gerçekten bozulmaya başladığını hisseden Eve sinyâl veren iletişim cihazını çıkardı. "Dallas."

"Bir güncelleme istersin diye düşündüm," diyerek başladı Morris. "Araştırmaya hâlâ devam ediyorum ve sonuçlar hâlâ kesin değil."

“Tanrım, gerçekten çok mutlu oldum şimdi.”

“Sabır Dallas, sabır.” Eve, Morris’in yüzünün Tanrı’yla konuştuğunu iddia eden insanlarınki gibi parladığını düşündü.

“Elimizde önemli tıbbi makalelere konu olacak bir durum var. Bu adamın beynine inanılmaz bir şeyler olmuş. Sanki içerden bir şeyler saldırmış gibi. Ama tümör, kitle ya da benzer herhangi bir rahatsızlık yok.”

“Ama bir hasar var. Bir beyin hasarı.”

“Öyle diyebiliriz. Sanki birisi beynin içine mikroskobik kıvılcımlar bırakmış. Beyni patlamak üzere bir balona benzetirim ya hani, hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Balonun kapalı bir ortamda olduğunu düşün ki bu bizim için kafatası oluyor. Balon şişiyor, şişiyor ve şişiyor. Kapalı ortam aynı kalıyor ama. İtelemeye, şişmeye devam ediyor bizimki fakat daha fazla gidecek yer yok. Basınç artıyor, artıyor. Kılcal damarlar çatlamaya başlıyor. Çat, çat, çat. Burun kanıyor, kulaklar kanıyor ta ki... Bom!”

“Çok tıbbi bir rapor, gerçekten.”

“Zavallı herif korkunç baş ağrıları çekmiş olmalı. Baş ağrısının Nirvana’sına falan ulaşmış olmalı. İleri analiz için laboratuara hücre örnekleri gönderdim ve bir nörolog tarafından incelenmesini isteyeceğim.”

“Bu beyin hasarı ani ve şiddet dolu davranışlara neden olabilir mi?”

“Öyle bir şey söyleyemem, yani semptom olarak var diyemem. Ama hissettiği acı da onun sınırı geçmesine katkı sağlamıştır. Acının doğasında bir uyarı sistemi vardır zaten. Yeteri kadar acı insanı çıldıratabilir. Ve saldırgan bir kitle, mesela bir tümör, olağandışı davranışlara neden olabilir. Beyninde bir şeyin etkisinin olduğu, bir şey tarafından istila edildiği kesin.”

“Ne tarafından?”

“Benim şu anda sana söyleyebileceğim en net şey bir tür

nörolojik virüs olabilir. Ama ne olduğunu bulmak aceleyle getirilebilecek bir iş değil.”

“Pekâlâ, ne olduğu ne zaman netleşirse ara.” Eve bağlantıyı kesti. “Biz davayı kapatacağız. Henüz teşhis edilmeyen nörolojik bir hastalıktan muzdarip şahıs bir komşusuna saldırıp öldürüyor, diğerini ciddi bir biçimde yaralıyor. Polis müdahalesinde de saldırgan ölüyor. Trueheart bir de İçişleri konusunu atlatırsa tamam.”

“Ona adamın şok yemeden önce de ölmek üzere olduğunu söyleyecek misin?”

“Evet ama önce İçişlerini halletmesi gerek. Whitney haklı. Onun fazlaca yanında durursam güçsüz görünmesine neden olurum.”

“Ama öyle değil aslında.” Peabody gülümsedi. “O sadece... çok masum.”

“Evet, pekâlâ, artık o kadar da değil ve sanırım öylesi daha iyi. Şimdi EDB’ye uğrayalım ve bakalım Masumiyet konusunda neler bulmuşlar. Artık bu davayı kapatıp rafa kaldırmak istiyorum.”

Halloway masasında öfkeden ve acıdan deliye dönmek üzere bir halde çalışıyordu. Ölmek üzere olduğunun farkında değildi fakat kullanıldığını, kesinlikle kullanılmakta olduğunu fark ediyordu.

Bu ikinci el hurda bilgisayarın tam olarak neden çalışma masasında olduğunu hatırlamıyordu, pek bir şey hatırlamıyordu aslında. Tek hatırladığı Feeney’in onu nasıl azarladığı ve aşağıladığıydı.

Ve McNab. O pislik, sırtarak ortada gezinen serseri. Arkasından ona gülüyor olmalıydı. Aslında direkt yüzüne gülüyordu. Neden hep havalı işleri o almak zorundaydı? O işlerin kendine gelmesi gerekiyordu. Ve o hain McNab her fırsatta Feeney’in kıcını öpmese o davalar Kevin’a gelebilirdi.

Onun ilerlemesine engel oluyorlardı, ilerlemesini istemiyorlardı. Her ikisi de, diye düşündü Kevin sırlıslıkla yüzünü koluyla silerken. Onu mahvetmeye çalışıyorlardı. Bu yanlarına kalamazdı.

Tanrı aşkına! Tanrı aşkına! Eve gitmek istiyordu, yatağa yatmak istiyordu. Kendi evinde, bu sıcaktan, bu sestten, bu acıdan uzak olmak istiyordu.

Feeney'in üzerinde çalışmasını emrettiği bilgisayara bakarken görüşünün bulanıklaştığını fark etti.

Sonra McNab'in boğazını tutup sıkıdığına dair bir görüntü belirdi gözlerinin önünde.

Sonra spor salonunda halledelim ha! Hıçkırıkla gülme arası bir ses çıkardı. Tanrı aşkına! Hepsinin canı cehenne-me. Ayağa kalktı, elini tabancasının üzerine götürdü. Sonra tabancasını çıkardı.

Her şeyi şimdi burada halledeceklerdi. Gerçek erkekler gibi.

Eve yürüten banda çıktı. "Bunun için sana ihtiyacım yok Peabody."

"Efendim, ben sizin sadık yardımcınızım. Kendimi her zaman sizin yanınızda olmaya mecbur hissediyorum."

"Eğer McNab'le kış sıkmaca oynayabileceğini sandığın için benimle EDB'ye geliyorsan sadık yardımcım, çok yanı-lıyorsun."

"O düşünce aklımdan bile geçmedi."

"Öyle mi? Neden bu kadar heyecanlısın peki?"

Peabody sırttı. "Yalan söylemiyordum. Ayrıca aklımdaki kış sıkmaca değildi. Biraz fazla kemikli olduğundan öylesi çok hoş olmuyor."

Hemen Eve'in yanına atladı. Çünkü Teğmenin dudağında gördüğü kıpırtının, genelde böyle diyaloglarda oluşan

sinir tiki değil gülümseme benzeri bir şey olduğunu düşünmüşü. Ve şansını zorlamaya da karar verdi.

“Ayrıca Cogburn’ün bilgisayarındaki verilere dair raporu size ilk ağızdan verebilirim. Ve bizim rapordaki o kısmı sizin için yazabilirim, tabii yine sadık ve çalışkan yardımcınız olarak.”

“Güzel bir rüşvet Peabody. Beni gerçekten gururlandırıyor sun.”

“Ustamdan öğrendim.”

Yürüyen bantt an indikten sonra EDB’ye giden koridoru geçtiler ve dedektiflerin çalışma alanına doğru döndüler. İşte o anda kıyamet koptu.

Çığlıklar, seslerin arasına karışan belli belirsiz bir silah patlaması, koşturma sesleri. İlk cam kırılma sesini duyduğunda Eve’in silahı elindeydi ve koşuyordu.

Kapıdan bir polis fırladı. Arkasından gelen bir sürü polis daha vardı.

“Onu vurdu! Tanrı aşkına, onu vurdu! Sağlık ekibini arayın!”

“Kim vuruldu? Detektif, bana durumu bildir.”

“Ben- Tanrım. McNab vuruldu.”

Eve, Peabody öne atılmaya hazırlanırken yardımcısının kolunu yakaladı. “Bekle!” diye emretti, elinin altındaki kasların titrediğini hissederken. “Yaralı polis var! Bir polis vuruldu!” diye bağırdı iletişim cihazına. “EDB. Dedektiflerin çalışma bölümü. Bana lanet durumu bildir.”

“Bilmiyorum! Halloway, McNab’in çalışma kabinine gitti. Onu vurdu, sonra herkes koşturmaya başladı. Halloway çığlıklar atıp ateş açmaya başladı. Yüzbaşayı rehin aldı. Tanrım, yüzbaşayı rehin aldığını gördüm.”

“Uzak durun!” Eve kapıya doğru koştu, kapılardan ve koridorlardan dışarı çıkmaya hazırlanan polislerle uzak durmaları için bağırdı. “Bir rehin alma durumu mevcut ve en az bir yaralı var. Bu bölgenin temiz kalmasını istiyorum. Bir arabulucuya ihtiyacım var. Peabody, Komutana durumu bildir.”

“Evet efendim.” Peabody’nin gözlerinde yaşlar birikmişti. “McNab.”

“İçeri giriyoruz. Silahını çek.” Peabody’yi biraz daha yanına çekerek sesini sadece onun duyabileceği kadar alçalttı. “Eğer bu durumla başa çıkamayacaksan şimdi söyle. Eğer kendine hâkim olamayacaksan içeride bir yardımın dokunmaz.”

“Olabilirim. Olacağım.” Korku zaten bir kurşun gibi içini delip çıkmıştı. “İçeri girmemiz lazım.”

“Ateş açmayın,” diye seslendi Eve. “Ateş açmayın.”

Eve yavaşça, etrafını tarayarak önden girdi. Çalışma kabinlerine ateş açılmıştı, bazılarında hâlâ duman çıkıyordu. Birkaç polisin yerde diz çökmüş halde olduğunu gördü, McNab’ın çalışma kabininin orada olduklarını fark etti ve karnının buz gibi bir hisle kaplandığını hissetti. Daha kalabalık bir grup Feeney’in odasının önünde toplanmış, kapıdan içeri bağırıyordu.

“Ben Teğmen Dallas!” diye bağırarak seslerini bastırmaya çalıştı. “Komutan Whitney durumu devralana kadar yetkili benim. Kapıdan uzaklaşın.”

“Yüzbaşı elinde! Yüzbaşıyla içeride!”

“Kapıdan hemen uzaklaşın. Hemen! McNab’ın durumu nedir?”

Eve artık onun sırt üstü yerde yattığını görebiliyordu. Bilinci kapalıydı ve yüzü bembeyazdı. Peabody hemen yanına diz çöküp nabzını kontrol ettiğinde bir şey söylemedi.

“Yaşıyor,” dedi Peabody titreyen bir sesle. “Nabızı atıyor.”

“Tabancası maksimumda değildi. Ben Dedektif Gates.” İnce örgülü saçları olan bir kadın öne çıktı. “Halloway’ın kabine doğru ilerlediğini gördüm. Tavrında garip bir şey sezdim, sonra elindeki silahı gördüm. Bağırığımı hatırlıyorum, McNabb arkasına döndü ve gördü, sandalyesinden fırladı. O arada Halloway’ın açtığı ateşle yere yığıldı. Kötüydü. Çok kötüydü ama silahın maksimumda olduğunu sanmıyorum.”

“Sağlık ekipleri yolda. Feeney’in ofisini görmem lazım.

İçeride kamera olmasını istiyorum. Şimdilik, onunla konuşabilmem için bir link lazım bana. Peabody, kaç kişi yaralı ve ne durumda onlara bak.”

Bir link aldı ve talimat verip Feeney’in ofisini aradı. Tele-link çaldı, çaldı ve çaldı. Eve’in de kalbi son hızla çarpıyordu.

“Ben Yüzbaşı Halloway.” Halloway’in neredeyse McNab’inki kadar beyaz olan yüzü ekranı kapladı. Gözlerinin beyazı damar damar kırmızı olmuştu ve burnundan kan sızıyordu. “Burada yetkili benim!”

Halloway bunu çığlık atarak söylemiş ve sonra biraz geri çekilmişti. Eve onun Feeney’in çenesinin altına bir silah tuttuğunu görebiliyordu.

Bir ateş, tek bir ateş, diye düşündü Eve delice bir korkuyla, ve Feeney anında öldürdü.

“Ben Teğmen Dallas.”

“Senin kim olduğunu biliyorum. Büyük Teğmen Dallas. Şimdi rütbem senden yüksek. Ne istiyorsun?”

“Konu senin ne istediğin Halloway.”

“Yüzbaşı Halloway.”

“Yüzbaşım.” Eve’in gözleri Feeney’in gözleriyle buluştu. Tek saniyede aralarında yüzlerce konuşma olmuş gibiydi. “Efendim eğer ne istediğinizi, sorunun ne olduğunu söylerseniz daha fazla şiddete gerek kalmadan her şeyi halledebiliriz. Yüzbaşı Feeney’i incitmek istemezsiniz. Eğer Yüzbaşı Feeney’e bir zarar gelirse istediğiniz şeyi elde etmenize yardımcı olamam.”

“Bizimle konuşman lazım oğlum.” Feeney’in sesi son derece sakindi. “Bize sorunun ne olduğunu söyle.”

“Sorun sensin ve ben senin oğlun değilim. O yüzden çeneni kapa! Çeneni kapa!” Silahıyla Feeney’in başını geriye doğru iteledi ve bağlantıyı kesti.

Eve’in bedenindeki her hücre kapıya doğru koşmasını söylüyordu. Her içgüdü, aldığı her eğitim de olduğu yerde kalmasını söylüyordu.

“Kamera. Oraya kamera istiyorum hemen! Hallway’in verilerini de istiyorum. Eğer evliyse karısını buraya getirin ya da link bağlantısı kurun. Annesini, erkek kardeşini ya da rahibini bulun. En çok kimin sözünü dinleyecek gibiyse. Burada Hallway’i en iyi tanıyan kim?”

Polisler şaşkın, ciddi ya da öfkeli suratlarla Eve’e bakıyordu. Sonunda konuşan Gates oldu. “Sanırım hepimiz onu tanıdığımızı sanıyorduk. Ama şu anda bu olanların hiçbir anlamı yok Teğmen.”

“Konuş onunla.” Eve linki işaret etti. “Sakin ve cana yakın konuş. Ne istediğini, sorunun ne olduğunu, ne yapabileceğimizi sor. Onu eleştirme. Öfkelenmesine sebep olacak bir şey söyleme. Sadece konuştur onu.”

Eve arkasını döndü ve kalabalıktan biraz uzaklaşarak iletişim cihazını açtı. “Komutan.”

“Yoldayım.” Yüzü mermer kadar ifadesiz ve sertti. “Durum ne?”

Eve hızlı ve kısa bir şekilde durumu anlattı.

“Arabulucu da yolda. Neye ihtiyacın var?”

“Keskin nişancılara. İçeriye görmem lazım, kamera ayarlanmaya çalışılıyor ama şu anda hedef bölgeyi göremiyorum. Feeney genelde panelleri açık tutar fakat şimdi indirilmiş olabilirler. Odaya dalmak ya da baskın çok riskli. Biz onu ele geçiremeden önce Feeney’i öldürebilir.”

“İki dakika içinde oradayım. Onu konuşturmaya çalışın. Ne istediğini öğrenin.”

“Evet efendim.” Eve tekrar linke doğru ilerledi. Gates küçük bir bilgisayarın ünitesinin üzerine eğilip sessizce tuşladı.

Beni dinlemiyor. Konuşmaları tutarsız ve mantıksız. Cevap yok. Hasta görünüyor.

Eve başını salladı ve tele-linki aldı. “İyi misiniz Yüzbaşı Hallway? Bir şeye ihtiyacınız var mı?”

“Biraz saygıya ihtiyacım var. Görmezden gelinmeye artık tahammülüm yok.”

“Sizi görmezden gelmiyorum. Bütün ilgim ve dikkatim

sizde. Ama bu şekilde tam konsantre olamıyorum. Silahınızı masanın üzerine bıraksanız ve bunu konuşarak çözsük.”

“İçeriye rahatça girebilesiniz diye mi?” Gülüşü gıcırtilı bir çığlık şeklindeydi. “Hiç sanmıyorum.”

“Hiç kimse içeriye girmiyor. Daha fazla yaralanma olmadan bu konuyu çözemememiz için bir neden yok. Feeney, sen de Halloway’e söz veriyorsun değil mi? Kimildamadan oturacağına ve işbirliği yapacağına?”

Feeney mesajı aldı. *Mümkün olduğu kadar uzun süre o şekilde kal.* “Elbette. Bu konuyu çözerken ben de burada sakince oturacağım.”

“Burası sıcak. Burası lanet olsun çok sıcak.” Halloway konuşurken boş eliyle burnundan akan kanı sildi.

Eve bu manzarayı görünce karnının iyice kasıldığını hissetti. “Klimanın hemen tamir edilmesini sağlayacağım. Link ekranından görünmeyecek şekilde elini Gates’e salladı. “Orayı senin için daha serin hale getireceğiz. Onun dışında kendini iyi hissediyorsun değil mi Halloway?”

“Hayır! Hayır, hiç iyi hissetmiyorum. Bu şerefsiz herif gözlerim patlayıp kanayana kadar beni çalıştırdı. Başım.” Halloway saçını tutup hızla çekmeye başladı. “Başım beni öldürüyor. Hastalandım. Feeney beni hastalandırdı.”

“Sana bir doktor gönderebiliriz. İçeri bir doktor göndermeme izin verir misin? İyi görünmüyorsun Halloway. Sana tıbbi yardım göndermeme izin ver.”

“Beni rahat bırak.” Gözünden bir damla yaş aktı. Gözyaşında da kan vardı. “Rahat bırak beni! Düşünmem gerek!”

Bağlantıyı kesti.

“Durum,” dedi arkadan yaklaşan Whitney.

“Halloway hasta. Cogburn’ün gösterdiği aynı semptomları gösteriyor. Ne olduğunu açıklayamıyorum Komutanım ama adam içeride ölüyor ve Feeney’i de yanında götürebilir. Onları oradan çıkarmamız lazım, Halloway’in tıbbi yardıma ihtiyacı var.”

“Teğmen. Ah, Komutanım.” Bir dedektif hızla yaklaştı.

“İçerisi için gözler hazır.” Hafifçe gülümsedi. “Yanında kullaklar da var.”

Whitney ve Eve monitörün üzerine eğildiler. Eve, Feeney’in ofisini olduğu gibi görebiliyordu artık - güneş panelleri ve mahremiyet ekranları indirilmişti. Yine de keskin nişancılar için dışarıdan görüntü sağlamak mümkün değildi. Feeney elleri kelepçeli halde masasının başındaki sandalyedeydi. Halloway arkasında seri adımlarla volta atıyordu. Genç, güzel yüzü berbat bir haldeydi. Kendi kanıyla savaş boyaları sürünmüş gibiydi. Bir eliyle saçını tutup çekiyor diğer eliyle de öfkeli bir biçimde silahı sallıyordu.

“Burada ne yaptığımı biliyorum ben.” Arkasından geçerken öfkeyle Feeney’in sandalyesini tekmeledi. “Burada yetkili benim. İşler benim kontrolümde. Yaşlı ve aptalsın sen. Ve ben senin emirlerinden bıktım usandım artık.”

Feeney’in cevabı sessiz ve ölçülüydü. “Bu şekilde hissettiğini bilmiyordum. İşleri nasıl düzeltebilirim, nasıl telafi edebilirim?”

“Telafi etmek mi istiyorsun? Telafi etmek istiyorsun ha?” Silahı tekrar Feeney’in çenesinin altına dayayınca Eve hızla ofisin kapısına koşturmamak için kendini zor tuttu. “Kural listesi yazmaya ne dersin?”

“Pekâlâ, pekâlâ.” Eve derin bir nefes verdi. “Onu meşgul et.”

“Efendim. Arabulucu geldi.”

“Durum raporu ver Dallas,” dedi Whitney. “Sonra alternatifler oluşturacağız.”

Eve arabulucuya kısaca durumu anlattı ve görüşmesi için bir tele-link hazırladı. Arkasını dönerken kapıdan girmiş hızla kendine doğru yaklaşan Roarke’ı gördü. “Tanrım, senin ne işin var burada?”

“Medya raporu.” Polis Merkezi’nde silahların ateşlendiği, polis memurlarının yaralandığı ve bir rehine durumu olabileceğine dair raporu dinlerken hissettiği dehşetten bahset-

medi. Odayı hızla taradığında durumun en hayati noktalarını kavradı.

Karısı yaralanmamıştı. Ve Feeney ortada yoktu.

“Feeney?”

“Rehine kendisi. Sana ayıracak vaktim yok.”

Eve uzaklaşmadan Roarke elini onun kolunun üzerine koydu. “Nasıl yardım edebilirim?”

Eve güvenlik şeridi altına alınmış bir bölgeye nasıl girebildiğini sorarak vakit kaybetmedi. İsteddiği zaman istediği yere girebilen bir adamdı. Ve işi böyle krizlerle uğraşmak olan yüzlerce polisin olduğu bir yerde nasıl yardımcı olmayı umduğunu da sormadı. Kimse bir krize dalıp halletmek konusunda ondan iyi olamazdı.

“McNab vuruldu.”

“Tanrım.” Eve’in dönmesiyle Roarke da döndü ve Peabody’yi yerde sağlık ekibinin yanında gördü.

“Ne durumda olduğunu bilmiyorum. Biraz bilgim olsa daha iyi hissederim.”

“Pekâlâ.” Roarke’ın içinde artık öfke vardı. “Teğmen eğer istediği paraysa, birimin ödeme konusunda sınırsız bir fonu olacak.”

“Teşekkür ederiz ama konu para değil. Hadi git ve Peabody’ye biraz yardımcı ol. Benim Feeney’i oradan canlı çıkarmaya odaklanmam lazım. Roarke bekle.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Hangi çalışma kabininin Halloway’e ait olduğunu öğren. Orada eski bir bilgisayar var. Onu kapat. Dokunma, bakma, gerekenden fazla yaklaşma bile. Sadece kapat.”

★★★

Feeney’in ofisinde, Halloway tele-link’e bağırıyordu. Artık paslı bıçaklar beynini dilimliyor gibi hissediyordu. Kandırdığını hissedebiliyordu. “Benimle konuşmak mı istiyorsun? O zaman bu cehennemdeki sıcaklığı düşürün. Beni pişirme-

ye devam ederseniz bu işe yaramaz yaşlı herifi geberteceğim. Seninle başka konuşacak şeyim yok pislik. Dallas'ı telefona ver. O lanet yalancı sürtük telefona gelsin. On saniye var!”

Eve işaretin üzerine tele-linke koştı. “Buradayım Halloway.”

“Sana burayı serinletmeni emretmemiş miydım? Doğrudan bir emir almamış mıydın sen?”

“Evet efendim. Ve o emri yerine getirdim.”

“Bana yalan söyleme. Sakın bana yalan söyleme. Ellerinden başlamamı ister misin?” Halloway silahı Feeney’in ellerinin üzerine bastırdı. “Ateş edeyim ve işlemek için aletini bile tutamayacak olsun ha, ne dersin?”

“Biraz daha serinletmelerini sağlayacağım. Halloway, lütfen beni dinle. Feeney’e bir bak. O terlemiyor. Sıcaklık kontrolünü sen de yapabilirsin. Oda on sekiz derece şu anda.”

“Saçmalama! Saçmalık! Ben yanıyorum burada.”

“Çünkü hastasın. Virüs gibi bir şey aldın, bir enfeksiyon gibi. Başın çok ağrıyor değil mi Halloway? Ve burun kanaman var. O enfeksiyon yüzünden böyle hissediyorsun, onun yüzünden canın bu kadar yanıyor. Doktora ihtiyacın var. Sana yardım etmemize, bu olanları düzeltmemize izin ver.”

“Neden içeri gelmiyorsun sürtük?” Konuşurken ağzı çarpılıyordu. “Hadi içeri gel ve işleri ne kadar hızlı düzelteceğimizi görelim.”

“İçeri gelebilirim. İlaç da getirebilirim.”

“Siktir git.”

“İçeri geliyorum Halloway ve ilaç yok. İki rehinen olur. Kontrolde olan sensin. Yetkili sensin. Feeney’nin arkadaşım olduğunu biliyorsun. Onun için kötü olacak bir şey yapmam. Sadece baş ağrın için ilaç ya da istediğin başka bir şey varsa getirebilirim.”

“Cehennem ol,” dedi Halloway tekrar ve bağlantıyı kesti.

“Bu durumda ikinci bir rehine vermek doğru değil.” Arabulucu, Eve ve tele-link arasına atıldı. “Kendini feda etmele-re ya da kahramanlıklara ihtiyacımız yok.”

“Normalde size katılırdım fakat içinde ipleri elinde tutan adam her zamanki prosedürü yutmaz. İlk olarak bir polis ve rutini biliyor. İkincisi, davranışlarını kararlarını ve yargılamasını etkileyen nörolojik bir beyin hasarı görmüş durumda.”

“Bu anlaşmada yetkili şahıs benim.”

“Lanet olsun, bir sidik yarışında değiliz. İşini istemiyorum. Ben o iki polisin de tek parça halinde oradan çıkmasını istiyorum. Komutanım, özür dilerim, her şeyi açıklayacak vaktim yok. Holloway’ın fiziksel ve zihinsel durumu kötüleşiyor. Kendini tamamen kaybetmesine ne kadar kaldı bilmiyorum. Ama kendini kaybettiğinde Feeney’i de öldürecek.”

“Nişancılar konumlandı. Kamerayı kullanarak onu indirebilirler.”

“Tek bir ateşle ölür. Cogburn’e öyle olmuştu. Holloway hâlâ bir polis efendim. Yaptığı şey, yapmakta olduğu şey onun kontrolünde değil. Ben onu canlı ele geçirmek istiyorum.”

“İçeri girersin,” dedi arabulucu, “ve üç polis ölür.”

“Ya da üçü de sağ kalır. Onu sakinleştirebilirim. Çok ciddi ağrısı var. Eğer ilaç olursa muhakkak isteyecektir. Komutanım beni Feeney eğitti, beni o yetiştirdi. İçeri girmem lazım.”

Whitney Eve’in gözlerinin içine baktı. “İkna et onu. Ve çabuk ol.”

Pazarlık için gereken birkaç dakikasına mal olmuştu ama başarmıştı. Holloway’ın ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu fark etmişti. Sadece tanınmak ya da yetkili olmak değil, mutlak bir teslimiyet istiyordu.

“O kapıdan girdiğin anda seni öldürebilir,” dedi Roarke sessizce. Sağlık ekiplerinin ilaçları ve iğneleri hazırlamalarını bekliyorlardı.

“Evet.”

“Ama yeleksiz ve silahsız olarak giriyorsun.”

“Öyle anlaştık. Ne yaptığımı biliyorum.”

“Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Aralarında küçük ama çok tehlikeli bir fark var Eve.” Roarke elini karısının kolunun üzerine koydu. Onu tutup bu odadan çıkarmamak, uzaklaş-

tırmamak için kendine zor hâkim oluyordu. “Feeney’in senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Sen de benim için ne anlama geldiğini unutma.”

“Unutmam.”

“McNab’ın durumu ciddi. Yakın mesafeden vurulmuş. Sağlık teknisyenleri net bir şey söylemekten kaçındılar ama onu hastaneye götürmeden kısa bir süre önce kendine geldi. Bu iyiye işaret.”

“Pekâlâ.” Şu anda McNab’i düşünemezdi. Şu anda onun için endişelenemezdi.

“Halloway, Feeney’i yakalayıp kalkan olarak kullanarak ofise girmeden önce üç polis daha yaralanmış. Ve ben gerçekten sırf meraktan soruyorum, merak ediyorum, bir polis diğer onlarca polis arasında tek yara almadan nasıl diğer dört polisi yaralayıp bir tanesini rehin olabiliyor?”

“Tanrı aşkına, Roarke, burası EDB. Buradaki polislerin yarısı bilgisayar ve hesap dehası. Bir e-pad’i silahtan daha öldürücü şekilde kullanabilirler herhalde.”

“Teğmen.” Sağlık görevlisi bir ilaç poşetiyle yanlarına geldi. “İstediğiniz şeyleri hazırladım. Kırmızı noktalı şırınga uyuşturucu. İnsanı beş saniyeden kısa bir süre içinde uyutur. İkincisi önemli değil. Orta halli bir ağrıkesici. Haplar da standart ağrıkesiciler. Sadece şu sarı olan hariç. O da uyuşturucu. İkisinden birini almasını sağladığınızda anında gider.”

“Pekâlâ anladım. Birazdan görüşürüz,” dedi Roarke’a.

“Öyle olmasını sağla.” Ve Roarke, şu anda karısının çok önemli şöhretini pek umursamadığından onu sıkıca kendine çekerek öptü.

“Tanrım. Kes şunu, tamam.” Ama Eve yine de tele-linkerle ilerleyip sonraki görüşmeye başlarken öpücüğün içini ısıttığını ve güç verdiğini hissetti. “İlaçlarınız hazır efendim.” Torbayı elinde kaldırdı. “Ağızdan ve damar yoluyla alınan ağrıkesiciler. Uzmanlar iğnelerin enfeksiyonu temizleyeceğini ve baş ağrınızı hızla keseceğini söylediler.” Eve ellerini kaldırdı ve yavaşça kendi etrafında döndü. “Silah taşımıyo-

rum. Yetkili olan sizsiniz. Ben sadece bu konuyu istediğiniz şekilde çözebilmeniz için size ihtiyacınız olan şeyleri sağlamaya çalışıyorum.”

“Lanet yalaka.” Halloway burnundan akan kanı sildi. Sanki ağrıyı hafifletmek ister gibi ileri geri sallanıyordu. Kum rengi saçları çektiği yerlerden yol yol kabarmış duruyordu. Limon yeşili kıyafetinin üst kısımlarında ter ve kan izleri vardı.

“Hadi gel Dallas.” Silahını tekrar Feeney’in çenesinin altına dayarken, yüzüne korkunç bir gülümseme yayıldı. “Bu durumu nasıl istediğim gibi çözeceğimi göstereceğim sana. O tele-link açık kalsın.”

Duraksadı, hırlayarak dişlerinin arasından bir nefes verdi, sonra boştaki elinin avucunu gözünün üzerine bastırdı. “Kamera açık olsun ki içeri gelene kadar seni görebileyim. Biri sana silah vermeye kalktığı anda bu yaşlı adam ölür. Ellerini yukarıda tut. Görebileceğim şekilde yukarıda tut.”

Elini tekrar gözünün üzerine bastırdı. Diğer gözü ekrana odaklanmaya uğraşırken durmadan kayıyor, dönüp duruyordu. “Başım!”

“Yanımda yardımcı olabilecek ilaçlar var.” Eve, Feeney’in odasının kapısına doğru ilerlerken sakın bir tonda konuşuyordu. Kapının her iki yanında, kameranın almayacağı bir açıda, ateşe hazır iki kriz polisi bekliyordu. “Kilidi açmanız gerekiyor efendim.”

“O kapıdan başka biri girmeye kalkarsa Feeney’i öldürürüm.”

“Yalnızım. Silahlı değilim. Üzerimde ilaçtan başka bir şey yok. Kontrol sizde. Herkes kontrolün sizde olduğunu biliyor.”

“Artık vakti gelmişti!” Halloway kilitleri açtı ve elindeki silahı Feeney’in boğazına iyice dayayarak yüzbaşının kafasını geriye doğru iteledi.

Eğer yanılıyorsam gerçekten hepimiz öleceğiz, diye dü-

şündü Eve. Kapıyı hafifçe araladı, sonra ellerini havaya kaldırarak geri kalanını ayağıyla yavaşça iteledi.

“Yalnızım Yüzbaşı Halloway,” dedi içeri girerken ve kapıyı arkasından kapadı.

Feeney’e hızlıca bir bakış attı. Yüzbaşının yüzündeki öfke ve üzüntüyü görmüştü. Ve boğazında, Halloway’in silahı tekrar tekrar itelediği yerde oluşmaya başlayan morluğu da gördü.

“Torbayı masanın üzerine koy.” Eve verilen emre uyarırken Halloway kuru çatlak dudaklarını yaladı.

“Bir adım geri git, ellerini başının üzerine koy.”

“Evet efendim.”

“Neden iki şırınga?”

“Efendim sağlık ekibi tam rahatlama için ikinci bir doza ihtiyacınız olabileceğini düşündü.”

“Yavaşça masanın etrafından dolaş.”

Eve, Halloway’in dişlerini gıcırdattığını, acı içinde bir hayvan gibi hırladığını duyabiliyordu.

Daha otuz yaşında bile değil, diye düşündü. Daha otuz yaşında bile değil ve daha birkaç saat önce Feeney onu hayali uzaylılarla ilgili bir oyun oynadığı için azarlıyordu.

Burnundan tekrar kan sızmaya başladı. Gömleğinin sağ kolu artık kanı silmekten kıpkırmızı kesilmişti.

Eve genç adamdan yayılan ter, kan ve öfke kokusunu alabiliyordu.

“Teğmen olmak için kaç kez bu yaşlı pislikle yatmak lazım?”

“Efendim, Yüzbaşı Feeney ile aramda o anlamda bir yakınlık olmadı.”

“Yalancı sürtük.” Halloway atılarak Eve’in tahmin edebileceğinden daha hızlı ve sert bir şekilde onu tokatladı. Dengesini kaybederek sandalyeye düştü. “Kaç kere?”

“Gerektiği kadar. Sayısını unuttum.”

Halloway hızla başını salladı. “Evet, işler öyle yürüyor. Birileri başka birilerini becermek için kendini becertmeli.”

“Herkes sizin rütbenizi ve pozisyonunuzu kendi hakkınızla kazandığınızı biliyor.”

“Bunu doğru anlamışsın. Gayet iyi anlamışsın.” Torbadan mavi bir ağrıkesici aldı. “Bunun zehir olmadığını nereden bileyim? Al bakalım.” Hapı Feeney’in ağzına soktu. “Yut! Yut yoksa onun beynini patlatırım!” Silahı Eve’e doğru çevirdi.

Aralarındaki mesafe çok azdı ama Eve hapın üzerinde sarı bir çizgi olup olmadığını göremiyordu. Gergin bir şekilde saniyeleri sayarak bekledi. Feeney’in yuttuktan sonra kendinden geçmediğini görerek rahatladı. Yüzbaşının bakışları hâlâ çelik gibi sertti.

“Halloway.” Sesi de öyleydi. “Buradaki herkes bu konunun çözülmesini istiyor. Bize ne istediğini, sorunun ne olduğunu söyle de herkes işine dönsün artık.”

“Kapa çeneni.” Sertçe bastırdığı dışarıdan da belli olacak şekilde silahını Feeney’in yanağına dayadı. Sonra elini poşete daldırarak bir hap daha çıkardı, ağzına attı ve bir şeker gibi çiğnedi.

“Belki de şırıngadakiler zehirdir. Çıkar birini. Birini çıkar.” Ağzına bir hap daha attı. “Küçük bir test yapacağız.”

“Evet efendim.” Eve poşeti karıştırırken biraz eli ayağına dolaşmış gibi davranıyordu. “Özür dilerim. Biraz gerginim de.” İlaç poşetinden ağrıkesicili şırıngayı çıkardı. “Benim yapmamı mı istersiniz yoksa kendiniz yapmak mı istersiniz?”

“Sen yap. Hayır,” diye fikrini değiştirdi Eve hazırlanırken. “Buraya otur. Sonra kendine batır. Eğer ondan sonra yaşamaya devam edersen belki biraz daha yaşarsın.”

Eve şırıngayı koluna doğru kaldırıp tenine bastırırken gözlerini Halloway’dan ayırmıyordu.

“Emirlerinizi yerine getirdim efendim. Acı çektiğiniz için çok üzgünüm. Acı içindeyken düşünmek çok zor. Bu ilaç fiziksel rahatsızlığınızı hafiflettikten sonra umarım bu durumu istediğiniz şekilde çözebiliriz.”

“Yüzbaşı olmak istiyorsan benimle de yatmaya başlaman

lazım. Artık yetkili benim. Kalk! Ayağa kalk! Bu haplar bir boka yaramadı.”

Eve ona doğru ilerledi. Şimdi kulaklarında kan vardı. Şırıngayı kaldırırken gözlerini onun gözlerinden ayırmadı. “Bu daha hızlı etki edecektir.”

Başparmağını şırınganın üzerine bastırdı.

“Zehir!” Halloway çığlık atarak geriledi. “Zehir! Beynim patlıyor! Seni öldüreceğim! Hepinizi öldüreceğim.”

Eve kapıdaki yoğunlaşan hareket seslerini duydu, nişancıların ateş pozisyonuna hazırlandıklarını düşündü. Halloway’ın üzerine atılırken tek düşünebildiği onun bir polis olduğuydu. Silahını iteleyerek uzaklaştırırken bir an güçlü bir şok yedi.

Yine de şırıngayı omzuna bastırarak sonuna kadar ilacı vermeyi başardı.

“Ateş açmayın! Ateş açmayın!” Halloway saçlarını tutup çekerek odada daireler çizmeye başlarken Eve bağırıyordu. “Silahımı aldım. Silahlı değil. Ateş açmayın.”

Kapı sonuna kadar açıldı. Eve, Halloway ve lazerler arasında girdi. “Lanet olası! Ateş açmayın dedim.”

Arkasını döndü. İlacın etkisini göstermesi beş saniyeden uzun sürüyordu. Halloway kendini son gücüyle duvara çarpıyor, çığlık çığlığa ağlıyordu. Sonra birden bedeni hareket-sizleşti ve öne doğru devrildi.

Düşerken burnundan kan boşaldı.

“Hemen sağlık ekipleri gelsin,” diye bağırды Eve, genç polisin yanında diz çökerken.

Ölümü gördüğünde tanıyacak kadar çok karşılaşmıştı. Ama yine de nabzını kontrol etti.

“Lanet olsun. Lanet olsun.” Sıktığı yumruğunu dizine vurdu ve Feeney’in gözlerinin içine baktı. “Her şekilde onu kaybettik.”

Bölüm Beş

“Sana iyi geçirmiş ama.” Eve, bir sağlık görevlisi Feeney’e pansuman yaparken yanlarına çömeldi. Yüzbaşının yanağındaki uzun, geniş morluğa bakarak dudaklarını büzdü. “Uzun süredir yüzüne darbe almamıştın değil mi?”

“Evet, ben başka insanlar gibi burnumu her şeye sokmam. Sen ve ben Dallas, konuşmamız gerekecek. Sana daha iyisini öğrettim sanıyordum. Zaten bir rehine varken yine bir rehine olarak- ”

“Ben rehine gibi duruyor muyum? Ayrıca son zamanlarda kendi kelepçelerimle kendi koltuğuma bağlandığımı da hatırlamıyorum.”

Feeney bir iç geçirdi. “O konuda şanslı işine yaradı. Ve biliyorsun ki şans-”

“Evet, bir polis için gerçek bir bonustur. Biri böyle söylemişti bana.” Eve ona gülümsedi ve elini elinin üzerine koydu. Feeney elini çevirerek genç kadının elini sıktı.

“Sana borçlu olduğumu falan düşünme sakın. Hiç şansın yok. Ayrıca kocanın o yatma ve becerme falan konularının zırva olduğunu anlamasını sağla.”

“Biliyorum. Eminim şu anda, gözünü kıskançlık bulutları kaplamış halde üzerine atlamayı planlıyor olmalı ama biraz sakinleştirmek için elimden geleni yaparım.”

Feeney başını salladı fakat ileri doğru bakarken gülümsemesi yavaş yavaş soldu. “Bizi çok hazırlıksız yakaladı Dallas.

Hiç beklemiyorduk. Öyle ani oldu ki ben bile ne olduğunu anlayamadım.”

“Anlayamazdın zaten. Anlayamazdın,” diye tekrarladı Eve. “O hastaydı Feeney. Hastalanmıştı, bir virüs gibi enfeksiyon gibi bir şey bulaşmıştı. Ne halt olduğunu bilmiyorum bile. Morris üzerinde çalışıyor. Trueheart’ın öldürdüğü adama da aynı şey oldu. Bilgisayarda. Yani bilgisayarda bir şey olmalı.”

Tanrım, diye düşündü Feeney. Çok yorgundu. Yorgun ve rahatsız. Tek yapabildiği başını sallamak oldu. “Bilimkurgu gibi bir şey ama bu Dallas. Bir bilgisayarın bozabileceği tek şey gözlerindir.”

“Halloway’i Cogburn’ün bilgisayarında çalışması için görevlendirdin. Gün sonunda Cogburn’le aynı semptomları sergilemeye başladı. Çıkarım deniyor buna Feeney, bilimkurgu ya da değil ama durum bu. O bilgisayarın içinde bir şey var ve biz bazı cevaplar alana kadar karantina altında olacak.”

“İyi bir çocuktu o. Arada sırada kaytarırdı ama iyi bir çocuktu ve iyi bir polisti. Bu sabah azarladım onu biraz ama bir ayar çekilmesine ihtiyacı vardı. Öğleden sonra da McNab’le biraz tartıştıklarını hisse...”

Feeney elini şakaklarına götürdü. “Tanrım.”

“McNab’le ilgileniyorlar. İyi olacak. Göründüğünden serttir. İyi olacaktır, değil mi?” Gülümsemeye ve karnında hissettiği yoğun kasılmayı görmezden gelmeye çalıştı.

“Çocuklarımdan dördü yaralandı ve bir tanesi öldü. Nedenini bilmem lazım.”

“Evet, nedenini bilmemiz lazım.”

Başını çevirerek Halloway’in boş çalışma kabinine ve masasındaki parçalara ayrılmış bilgisayara baktı.

Gerçek Masumiyet, diye düşündü.

Ve sonra kalkarak Feeney’in ofisinde gezindi. Halloway’in cesedi çoktan siyah morg torbasına koyulmuştu. Genç polisten çıkan kan bej renkli duvarlarda çılgın bir tablo gibi duruyordu.

Operasyon sırasında ona ilaçları hazırlayan sağlık görevlisine duvarı işaret etti. “Sen ne anlıyorsun bundan?”

Görevli de Eve gibi ceset torbasına baktı. “Bir tür cinnet gibi bir şey. Lanet olsun bilmiyorum. Daha önce böyle bir şey görmedim. Yani öncesinde ciddi bir kafa travması olması gerek. Adli tıbbi beklemeniz gerekecek. Belki bir beyin tümörü, belki bir emboli, büyük bir nöbet. Çok da gençmiş. Otuz bile olduğunu sanmıyorum.”

“Yirmi sekiz.” Doğu Washington’da gittiği bir iş gezisinden aldığı haber üzerine geri dönmeye çalışan bir nişanlısı vardı. Anne babası ve erkek kardeşi de Baltimore’dan geliyordu.

Ve eğer Feeney’i tanıyorsa Dedektif Kevin Halloway görev başında şehit olan bir polis şeklinde, resmi törenle gömülecekti.

Çünkü öyle oldu, diye düşündü Eve taşınan ceset torbasına bakarken. İşini yapıyordu ve işini yaptığı için öldü.

Eve nasıl olduğunu bilmiyordu, nedenini bilmiyordu. Ama bugün genç bir EDB polisi işini yaptığı için ölmüştü.

“Teğmen.”

Eve kapıya doğru döndüğünde Whitney’i gördü. “Efendim.”

“Raporunu mümkün olduğu kadar çabuk istiyorum.”

“Evet efendim.”

“Burada olanlar...” Whitney duvara baktı. “Bunlar için cevapların var mı?”

“Biraz. Ancak cevaptan çok yeni sorular doğuruyor. Morris’in Halloway’e hemen otopsi yapması lazım. Ben Cogburn’de bulduğuna benzer nörolojik bir hasar bulacağına eminim. Cogburn’ün bilgisayarında da cevaplar olduğuna inanıyorum fakat gerekli güvenlik önlemleri alınmadan incelenmesi mümkün değil. Ve bugün burada olanlardan kesinlikle Dedektif Halloway’in sorumlu olmadığını biliyorum.”

“Medyaya açıklama yapmadan önce Şef Tibble ve valiyle görüşmem gerek. O şekilde düşünmene katılıyorum, şim-

dilik,” diye ekledi. “Şimdilik, resmi açıklamamız Detektif Halloway’in henüz teşhis edilmemiş bir hastalığın sebep olduğu davranışlarda bulunması ve ölümünün de aynı hastalık nedeniyle olduğu.”

“Bildiğim kadarıyla da gerçek bu.”

“Konu resmi açıklama olduğunda tek kaygımız gerçek olmuyor. Ama ben gerçeği istiyorum, bütün yönlerini. Tek önceliğin bu dava olacak Dallas. Diğer bütün davalarını gerektiği şekilde başka dedektiflere aktar. Ve bu davanın cevaplarını bul.”

Dışarı çıkarken duraksadı ve arkasını döndü. “Dedektif McNab bilincini kazandı. Kritik durumdan ciddiye geçti.”

“Teşekkürler efendim.”

★★★

Eve EDB’den çıkarken Roarke’ı gördü. Kocasını bir duvara yaslanmış, rahat bir tavırla elindeki el ünitesiyle çalışıyordu.

Ondan daha az polise benzeyen ya da daha az kurban benzeyen birini görmemişti. Polis merkezlerinde bulunan diğer topluluğa daha ait görünmesine rağmen, yine de içeri tereyağından kıl çeker gibi rahatça girip çıkabiliyordu.

Roarke başını kaldırarak ona baktı ve elini karısına doğru uzattı.

“Yaptığından daha fazlasını yapamazdın.”

“Evet.” Eve bunu biliyor, kabul ediyordu. “Ama yine de öldü. Ve cinayet silahını kafasına ben koydum, bilmiyordum, kimse tahmin edemezdi fakat yine de öyle oldu. Dahası o cinayet silahının ne olduğunu bile bilmiyorum.”

Omuzlarını çevirdi. “Her neyse McNab uyanmış ve kritikten ciddi duruma geçmiş. Sanırım eve gitmeden önce yanına uğramak istiyorum.”

“Sorgulamak için mi?”

“Önce ona aptal çiçekler vereceğim tamam mı?”

Roarke güldü ve karısının ellerini dudaklarına kadar kal-

dırılmış öpmek üzereydi ki Eve hızla ellerini çekip homur dandı.

“Sevgilim toplum içinde sevgi gösterilerinden neden utanıyorsun hâlâ bilmiyorum.”

“Toplum başka, polislerin içi başka.”

“Değil mi?” diye mırıldandı Roarke ve birlikte garaja indiler.

“Ben de seninle geleceğim. Birimiz de Peabody’nin bir şeyler yiyip yemediği ya da bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakar.”

“O kısmı sana bırakıyorum.” Eve direksiyona geçti. “‘Tamam geçti, tamam her şey yolunda’lar konusunda benden daha iyisin.”

Roarke uzanarak Eve’in saçlarının ucuna dokundu. Dokunmaya ihtiyacı vardı. “Kendine çok iyi hâkim oldu.”

“Evet, iyi dayandı.”

“Sevdiğin birinin zarar görmesine ya da zarar görme riskine girmesine dayanmak kolay değil.”

Eve gözlerini kısarak ona baktı. “Bazı insanlar kolayı tercih ediyorsa bir ofis çalışanıyla evlenmeli polisle değil.”

“Doğru sözler. Ama aslında ben Feeney’nin bir saat boyunca ölümle burun buruna olmasını izlemenin senin için ne kadar zor olduğunu düşünerek söylemiştim.”

“Kendi başının çaresine de bakardı. O kendini- ” Bastırmaya çalıştığı korku artık boğazını demir pençelerle sıkmaya başlamıştı. “Pekâlâ” Garajın çıkışında durdu ve başını direksiyona koydu. “Pekâlâ. Çok korktum. Tanrım. Tanrım. Silahı tam olarak nereye tutması gerektiğini biliyordu. Silah tam doğru noktadaydı. Tek bir hamlesiyle Feeney’i öldürebilirdi. Göz açıp kapayana kadar onu öldürebilirdi ve yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.”

“Biliyorum.” Roarke otomatik pilotu devreye soktu, hastanenin adresini girdi ve araç trafiğe girerken Eve’in boynunu ovalamaya başladı. “Biliyorum bebeğim.”

“Feeney de farkındaydı. Birbirimize baktık ve ikimiz de

biliyorduk. Çok çabuk olabilirdi, anında öldürdü. Yapılacak, söylenecek hiçbir şey olmayabilirdi. Lanet olsun.”

Eve başını koltuğa dayadı ve gözlerini kapadı. “Bilgisayarı alması, öncelik vermesi konusunda sıkıştırdım onu. Biliyorum, biliyorum olanlar, olabilecek olanlar benim suçum değildi. Ama yine de öyle oldu. Boynu, yanağı mosmor halde. Halloway’ın silahı bastırdığı aptal, sarkık boynunda yaralar var. Kim bilir kaç defa öleceğini düşündü, hayatı gözlerinin önünden geçti? Karısını, çocuklarını, torunlarını bir daha göremeyeceğini düşündü.”

“İşi aldığında risklerini de alıyorsun. Birileri bana sık sık bunu söyler.”

Eve gözlerini açarak ona baktı. “Böyle dik kafalı, çok bilmiş şeyler söyledikçe kışını tekmelemem için kendine hâkim olmak zor olmalı.”

“Ah kesinlikle.” Roarke parmaklarını onun yanağında gezdirdi. “Ama her seferinde bana yutturmayı başarıyor işte.”

Eve gülümsedi. “Artık iki-üç haftada bir yüzüme darbe yemezsem iyi hissedemiyorum zaten. Ben iyiyim.”

“Evet öylesin.”

Hastane lobisinden girerlerken Eve kendine gelmişti. Hem men girişte kamp kurmuş ve bir hikâye kapmaya çalışan onlarca muhabire kurt gibi hırlayacak kadar kendine gelmişti. “Yorum yok.”

“Yüzbaşı Ryan Feeney’in kurtarıma operasyonundaki arabulucu ekibinde sizin de isminiz geçti. Cinayet masası neden bu operasyonda yer aldı?”

“Yorum yok.”

“Bir polis kaynağından aldığımız habere göre Dedektif Kevin Halloway Polis Merkezi’ne bağlı Elektronik Dedektiflik Birimi içinde birçok polise ateş açmış, Yüzbaşı Feeney’i rehin almış ve operasyon sırasında ölmüş.”

Eve üzerine doğru gelen muhabirleri iteleyerek yolunu açarken *yanlışlıkla* bir kamerayı devirdi.

“Yorum yok ifadesinin hangi kısmını anlamadınız?”

“Yüzbaşı Feeney’in kurtarılması için başlatılan operasyonda Dedektif Halloway’i siz mi öldürdünüz?”

Eve duyduğu şey üzerine bir köpekbalığının kileri andıracak şekilde donuk gözlerle muhabire döndü. “Komutan Whitney bir saat içinde, polis şefi ve New York Valisi eşliğinde, bugünkü olaya dair bir basın açıklaması yapacak. Eğer bir şeyler çiğnemek istiyorsanız o kemiğe yönelebilirsiniz. Ben sadece hasta bir arkadaşımı ziyaret etmek için buradayım.”

Eve asansörlere doğru ilerlerken birisi, “Neden böyle bir şey yaptı?” diye bağırdı. “Orada ne tür polisler çalışıyor böyle?”

“Sizin gibi akbabaları da içeriyor olsa, insanları korumak ve hizmet etmek için gerekirse canını feda eden türde polisler. Lanet olasıcalar,” diye homurdandı Eve asansöre bindiğinde. Duvara hızla bir yumruk attığında, boğazına kadar bir çiçek aranjmanına gömülmüş yaşlıca bir kadının asansörün diğer köşesine sinmesine neden oldu. “Bu gecenin lafı olarak bunu kullanacaklar biliyorum. Biliyorum. Beni böyle etkilemelerine izin vermemem gerekirdi.”

“Arada sırada çıkışmamak için çelikten yapılmış olman gerekir Teğmen. Ayrıca bence gayet etkili ve güçlü bir ifa-deydi.”

“Etkiliymiş, kıçımın kenarı. Lanet olsun, hangi katta olduğunu da bilmiyorum.”

“Ben öğrendim. On iki. Hanımefendi.” Roarke içten bir ifadeyle asansör arkadaşlarına gülümsedi. “Sizin katınız?”

“Ben herhangi bir yerde inebilirim.” Kadın, Eve’in ceketinin altından görünen silahına bakıyordu. “Herhangi bir katta.”

“Bir sorun yok.” Takım elbiseleri içinde son derece şık ve yakışıklı görünen Roarke, yumuşak ve cana yakın bir ifadeyle konuşuyordu. “Kendisi polistir. Ne kadar güzel bir aranjman bu böyle.”

“Evet. Şey. Torunum doğum yaptı da. Bir erkek.”

“Tebrikler. Eminim çok tatlıdır. Ah, yeni doğan bölümü

o halde, altı.” Roarke düğmelere bastıktan sonra bedenini Eve’in silahını saklayacak bir pozisyonda tutmaya çalışarak yaşlı kadına döndü. “Umarım anne ve bebek iyidir.”

“Evet, çok teşekkürler. İlk torunum. Adı Luke Andrew oldu.”

Yaşlı kadın asansör kapıları altıncı katta açıldığında ürkek bir şekilde Eve’e kaçamak bir bakış attı. Çiçekleri bir kalkan gibi kullanarak dışarı çıktı.

“Ne? Zevk için yaşlı kadınları falan vuran birine mi benziyorum?”

Roarke başını hafifçe yana eğdi. “Aslına bakarsan-”

“O tatlı dilini kendine sakla, bende işe yaramaz.”

“Dün gece öyle dememiştin ama.”

Eve kendini tutamayıp gülmeye başladı ve McNab’in odasına girerken omuzlarındaki yükün biraz olsun hafiflediğini hissetti. Ama odaya girip McNab’i yatağın içinde yatarken ve Peabody’yi de yatağın başında otururken gördüğünde o ağırlık geri döndü.

McNab çok genç görünüyordu. Yüzü beyaz çarşafların içinde en az onlar kadar beyaz, gözleri kapalı halde yatıyordu. Bütün aksesuarlarını çıkarmışlar, diye düşündü. Yüzükleri ve sıra sıra küpeleri olmadan çıplak, kırılgan ve eksik görünüyordu.

Ne cılız omuzlar, diye geçirdi Eve içinden endişeyle. Donuk yeşil hasta önlüğü hiç de ona uygun görünmüyordu. O bedeninin parlak, cesur, aptalca, zevzek bir şeyler giymeye ihtiyacı vardı.

Saçları açıktı ve tüm o güzel sarı saçlar geri kalan her tarafı için fazla canlı, fazla sağlıklı kalıyordu.

Eve hastanelerden nefret ediyordu. Hastanelerde insanı çırılçıplak soyup, makinelerin her nefesini saydığı dar bir yatakta güçsüz ve tek başına bırakıyorlardı.

“Onu buradan çıkaramaz mıyız?” diyen kendi sesini duydu Eve. “Onu buradan- ”

“Ayarlayacağım,” diye fısıldadı Roarke kulağına.

Elbette ayarlardı. Kendisi orada, kapı eşiğinde afallamış halde dikilirken Roarke her şeyi ayarlardı.

Eve kendine kızarak içeri adım attı. “Peabody.”

Peabody’nin kafası ona doğru döndü. Yüzünde gözyaşı izleri vardı. Eli çarşafta biraz ilerledi ve McNab’ın elini tuttu.

“Kendine geldi. Doktor iyiye gittiğini söylüyor. Kötü bir şekilde vurulmuş ama... Olay yerinden ayrılıp hastaneye gelmeme izin verdiğin için sağ ol.”

“Kendine geldiğini duydum.”

“Evet o...” Peabody duraksadı, derin bir nefes aldı ve kendini toplamaya çalıştı. “Birkaç kere kendine gelip gitti. Neler olduğu konusunda kafası biraz karıştı ama konuşabildi. Bir beyin hasarı bulamadılar. Kalbine de sert bir darbe almış ve sanırım doktorlar o konuda biraz endişeli çünkü kalp ritmi hâlâ biraz düzensiz. Ve eee... sağ tarafında his yok. Geçici olduğunu düşünüyorlar fakat şu anda sağ kolu ve bacağına oynatamıyor.”

“Komik yürüyeceğim.” Ses epey alçak çıkmıştı ancak herkesin McNab’e bakmasına yetti. Gözleri hâlâ kapalıydı ama dudaklarının kenarları biraz yukarı kıvrılmıştı, çok az. Gülmsemeye çalıştığı belli oluyordu ki bu Eve’in kalbini parçaladı.

“Kendinde misin McNab?”

“Evet.” Genç dedektif yutkunmaya çalıştı. “Evet, Teğmen, emirlere hazır ve nazır. She-Body?”

“Yanımdayım.”

“Biraz su ya da öyle bir şey lütfen. Aslında bira iyi olurdu.”

“Su yeter.” Peabody bardağı alarak pipeti McNab’in dudaklarına doğru götürdü. Dedektif iki küçük yudumdan sonra kafasını çevirdi. “Çiçek kokusu almıyorum. Bir adam hastaneye düştüğünde insanların biraz çiçek getirmesi lazım.”

“Hastaneye girerken biraz dikkatim dağıldı da. Dükkâna uğrayıp almayı unuttum.” Eve yatağın sağ tarafına doğru ilerledi. “Birkaç gazeteci tekmelemem gerekti.”

McNab gözlerini açtı. Yeşil ve epey bulutluydular. Eve

nedeninin acı mı yoksa ilaçlar mı olduğundan emin olamadı ama ona göre her ikisi de birbirinden kötüydü.

“Yüzbaşıyı çıkarabildiniz mi? Ben hiçbir şey- ”

“Evrak işlerini bitirir bitirmez seni görmeye gelecek. Çok iyi.”

“Halloway.”

“Onu kaybettik.”

“Tanrım. Tanrım.” McNab tekrar gözlerini kapadı. “Neler oldu öyle? Ne cehennem...?”

“Sen söyle.”

“Ben... kafamı toplayamıyorum.”

“Kendini zorlama, sonra konuşuruz.”

“Peşimi o kadar çabuk mu bırakıyorsun? Çok kötü görünüyor olmalıyım. Peabody, eğer nalları dikersem CD koleksiyonum senin.”

“Hiç komik değil.”

“Pekâlâ, pekâlâ, küpeleri de alabilirsin. Ama kuzenim Sheila buna çok kızacak. Birisi doğrulmama yardım edebilir mi?”

“Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi.” Ama Peabody çoktan kalkmış yatağı hafifçe dikleştirmeye başlamıştı.

“Eğer nalları dik- ”

“Şunu söylemeyi keser misin?”

Peabody kaşlarını çatarak yüzünü yüzüne yaklaştırdığında McNab sırttı. “Üzerime yatmaya ne dersin?”

“Şimdilik bu yeter,” diye mırıldandı Peabody ve dudaklarını hafifçe onun dudaklarında gezdirdi.

Arkasına baktığında Eve’in gözlerini tavana diktiğini gördü. “Pardon,” diye mırıldandı. “Ölen adamın keyfini yerine getirmeye çalışıyorum.”

“Sorun değil.” Eve, Roarke’in girdiğini görünce o tarafa doğru döndü. Roarke başını salladı ve yatağın ayak ucuna doğru ilerledi. “Aslında bu bölümde epey çekici kadın sağlık personeli var Ian. Ama eminim fark etmemişsindir.”

“Gözümden yaralanmadım.”

“O halde yer değiştirmek istemeyebilirsin. Yani, Summerset becerikli ve pratik olmakla birlikte pek o kadar güzel değildir.”

“Pardon? Ha?”

“Teğmen senin iyileşme dönemini başka bir yerde daha rahat geçireceğini düşündü. Bizim evde senin için bir oda ayarlıyorum ama çekici kadın personel olmayacak.”

“Beni çıkaracak mısınız?” McNab’ın yüzüne adeta biraz renk geldi. “Sizin eve mi?”

“Doktorun sana bir kez daha bakmak istiyor önce fakat sanırım bir-iki saat içinde seni eve götürebiliriz. Eğer sana da uyarsa.”

“Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu harika. Teğmen- ”

“Evet, evet.” Eve ağırlığını diğer ayağına verdi. “Bakalım Summerset ağzına bir şeyler tıkarken de aynı şekilde bana minnettar olacak mısın? Tamam, yapmam gereken şeyler var.”

“Hasta görünüyordu,” dedi McNab, Eve kapıya doğru dönmek üzereyken.

“Halloway mı?”

“Evet, ğleden sonra bir saha görevinden geliyordum. O da soğuk su makinesinin yanındaydı. Birden sataşmaya başladı bana. Kaba ve saldırgandı. Kendinde gibi değildi. Arada sırada gıcıklaştığı olurdu ama iyi bir çocuktu, iyi anlaşırdık. İki yıldır birlikte çalışıyorduk.”

McNab gözlerini kapadı. “Tanrım. Anlayamıyorum. Kanimı içmek ister gibi bakıyordu bana. Konu sadece söyledikleri değildi, bazen sırf öfkeden ya da öylesine konuşursun. Nasıl olduğunu bilirsin işte.”

“Evet.” Eve tekrar yatağa yanaştı. “Ama o öylesine konuşmuyordu.”

“Evet. Onları nasıl söylediği, söylerken bana nasıl baktığı önemli olan. Beni, spor salonuna inip orada görüşmemizi teklif edecek kadar çileden çıkarmayı başardı ama yüzbaşı geldi ve bizi yerlerimize gönderdi. Hiç iyi görünmüyordu.

Halloway. Terliyordu, gözleri şişmiş kızarmıştı. Bazen bilgisayara bakmak gözleri yorar ama onunkiler çok fenaydı. Ben çalışma kabinime gittim, o da kendininkine. Sonra da konuyu unuttum.”

“Onunla tekrar konuştun mu? Başkasıyla konuştuğunu ya da tartıştığını gördün mü?”

“Hayır. Bir rapor yazmam gerekiyordu. Yapmam gereken bir tarama vardı ve erteleyip durduğum birkaç link görüşmesi. Biraz kahve aldım, Gates’le şakalaştım. Bilgisayarının uzaylılar tarafından istila edildiğini iddia eden bir kadınla da tele-link görüşmesi yapmak zorunda kaldım. Sürekli oluyor onlardan... her neyse. Tam o konuşma bitmişti ki birinin bağırıldığını duydum. EDB’de sürekli birileri bağırır zaten ama bu farklıydı. Bir sorun vardı. Ne oluyor diye bakmak için arkamı döndüm.”

McNab duraksadı. Eve monitördeki sinyallerin ritminin arttığını duyabiliyordu. Kalp atışları hızlanıyor, diye düşündü.

Geri çekilme vakti.

“Pekâlâ, kalanını yarın konuşuruz.”

“Hayır. Hayır. Nasıl olduğunu hatırlıyorum. Halloway’in bana doğru geldiğini gördüm. İlk başta bir şey anlamadım, jeton düşmedi. Yani, Tanrım, Halloway neden silahını çekmiş bana doğru geliyor olsundu ki? Bir anlamı yoktu. Sonra yüzü... çıldırmış gibiydi ve ateş altındaki bir asker gibi öfke içinde ilerliyordu. Birisi çığlık attı. Ben yerimden fırladım... yani ileri atıldım. Silahım üzerimde değildi, almalıydım. Çalışırken çoğumuz silah takmayız bile. Sanırım masanın altına doğru girecektim. Sanırım ona hazırlanıyordum. Sonra bam, göğsümün üzerine birkaç fil zıpladı ve sonrasını hatırlamıyorum. Kaç kişiyi yaraladı?”

“Üç kişiye daha isabet ettirmiş ama onlar olay yerinde tedavi oldular. En kötüsü seninki.”

“Benim şansım. Halloway, bundan önce gayet iyiydi. Arada sırada sürtüştüğümüz olurdu fakat bilirsin işte her zaman

olanlardan. Aramızda kin, nefret durumları yoktu. İşini se-
verdi bir de evlenmek üzere olduğu bir nişanlısı vardı. Bazen
Feeney'den yakındığı olurdu. Yüzbaşının biraz eski moda
falan olduğunu söylerdi fakat hepimiz üstlerimiz hakkında
bazen atıp tutarız. Bana o şekilde saldırmasının hiçbir anlamı
yok. Bunda normal olmayan bir şeyler var.”

“Normal olmayan bir şeyler var,” diye katıldı Eve.

“Davada ben de olmak istiyorum.”

Evet, diye düşündü Eve, olmak isterdi. McNab'ın yerin-
de olsa kendisi de öyle isterdi. “Yarın bir toplantı olacak. Ev
ofisimde, saat dokuzda. O zamana kadar sen biraz kendine
gelmeye çalış, çünkü seni kucığımda taşıyacak vaktim olma-
yacak.”

“Evet efendim. Teşekkürler.”

“OtoAşçı'yı da abur cubur ve diğer gereksiz yiyeceklerle
doldurmamız gerekecek. Görüşürüz.”

“Abur cubur hoş bir laf sokma oldu,” dedi Roarke kori-
dorda asansöre doğru yürürlerken.

“Değil mi?”

“Güldürdün en azından.”

“Teğmen! Dallas!”

Eve döndüğünde Peabody'nin koridorda kendine doğru
hızla koştuğunu gördü. Yardımcısı ateşli bir kucaklamayla
üzerine atladığında dengesini kaybederek biraz geriledi. “Te-
şekkürler. Tanrım teşekkürler.”

“Tanrım.” Eve dehşet içinde elini kaldırdı ve ne yaptı-
ğından tam emin olamasa da Peabody'nin sırtını pat patladı.
“Önemli değil.”

“Kalbi durmuştu. Hastaneye gelirken kalbi durdu. Şok
vermeleri gerekti. Sadece birkaç saniye sürdü ama ben öylece
kalakaldım: Ne yapacağım? Ben ne yapacağım? Böyle ahmak
bir pislik nasıl bu hale gelebilir?” Peabody gözyaşlarına bo-
ğuldu.

“Yüce İsa. Tanrım. Roarke.”

“İlginç ve gururlandırıcı bir sıralama,” dedi Roarke boğul-

mak üzere olan karısının yardım ılığı karşısında. “Gel bu-
raya hadi canım.” Nazik bir tavırla Peabody’nin Eve’in boy-
nuna dolanmış kollarını çözerek genç kadının koluna girdi
ve bekleme alanına doğru ilerlediler. Roarke onu oturtuktan
sonra bir mendille yanaklarını silmeye başladı.

Eve ne yapacağından emin değildi. Karşılarında biraz kıvr-
randı, sonra Peabody’nin yanına oturdu ve eliyle yardımcısı-
nın dizini okşadı. “Eğer onun için ağladığını öğrenirse egosu
iyice şişer. Bak bu kadarıyla bile yaşamak zaten yeterince zor
olmalı.”

“Biliyorum. Üzgünüm. Ben, sanırım nasıl vurulduğunu
dinleyince kendimi tutamadım. Aklımı kaybettim.”

“Evet, bu ara o çok moda.”

Peabody hıçkırıkla karışık bir kahkaha attı ve başını Ro-
arke’in omzuna yasladı. “Siz ikiniz harikasınız. Gerçekten.
Müthişsiniz. Yani kendine gelene kadar ona evinizi açma-
nız..”

“Yani.” Eve iç geçirdi. Arkadaşlık epey can sıkıcı olabili-
yor, diye düşündü. “McNab şımarırsa çok talepkar olabiliyor
aslında. Özel bir hemşiresi falan olmayacağını kafasına sok.
Ayrıca ben de kesinlikle özel hemşiresi olmayacağım. Senin
gelip o işlerle uğraşman gerekecek.”

Peabody’nin dudakları titredi ve gözleri tekrar doldu.

“Hayır! Sakın yapma, kes şunu! Bu bir emirdir.”

“Evet efendim.” Peabody gürültülü bir şekilde iç geçirdi.
“Tekrar yanına dönmeden önce başımı bir musluğun altına
sokmam lazım. Ve onun ayağına dolaşmasına izin vermeye-
ceğim Dallas, söz.”

“Evet, bu sözü tut.”

Peabody bekleme odasından çıkarken Eve bir süre daha
oturduğu yerden kıpırdamadı. “Ne kadar yumuşak oldu-
ğumla ilgili ukala yorumlar yapma sakın,” diye homurdan-
dı Roarke’a. “Yoksa kendine geldiğinde ilk düşüneceğin, bir
hastanede olduğumuz için ne kadar şanslı olduğun olur.”

“Aklıma bile gelmedi.” Roarke, onun elini okşadı. “Teğmen Pamuk.”

Eve gözlerini kısarak ona baktı ama şiddete başvurmadan ayağa kalkacak kadar kendine hâkim olmayı başardı. “Hadi artık buradan gidelim.”

Arabayı Roarke’ın kullanmasına izin verdi, çünkü biraz düşünmek istiyordu. Elektronik ve teknoloji pek güçlü olduğu bir alan değildi. Aslında Eve teknolojiyle süre giden bir savaşın içindeydi ve şimdiye kadar çoğu çarpışmayı kaybetmişti.

Feeney iyi bir polis olduğu için yüzbaşı ve EDB’nin başı olmuştu. Tuhaf elektronik âlemden anlamakla kalmıyor, onunla yaşam boyu sürecek bir aşk ilişkisi yaşıyordu. Fiziksel olarak kendine gelirse McNab’e de sonuna kadar güvenebilirdi. Konuya genç, taze ve yenilikçi bir beyin katıyordu.

Ve şu andan itibaren EDB’deki her polisin, her çalışanın ve droidin tam işbirliğine ihtiyacı olacaktı.

Ama önemli bir silahı daha vardı ve kendisi şu anda hemen yanında oturuyordu. Hantal aracını korkunç akşam trafiğinde bir kedi gibi çevik şekilde sürmekle meşguldü.

Araç sürmek Roarke’ın en sevdiği şeydi. Aslında ikinci en sevdiği şey, diye düzeltti Eve sırtarak. Ama elektronik de adamın asla vazgeçmediği metresiydi.

“Cogburn’ün bilgisayarının içine girmemiz lazım,” diye başladı Eve. “Açmamız, parçalarına ayırmamız, her çipi, her devreyi, bulduğumuz her şeyi gözden geçirmemiz gerek. Ve hızlı olmamız lazım. Bunu yapan her kimse, bir katil makinesi yaratmayı başarmadan önce. Fikrin var mı?”

“Birkaç tane olabilir. Bu soruşturmaya resmi olarak dahil olursam bu fikirler için zaman ve zahmete değebilir. Elbette uzman sivil danışman olarak dahil olacağım.”

Elbette, diye düşündü Eve, her zaman bir anlaşma olmak zorunda. “Düşüneceğim. O fikirleri duyduktan sonra düşüneceğim.”

“Sen düşündükten sonra fikirlerimi konuşuruz.”

Eve kaşlarını çatıp suratını asarak konsoldaki linkten Morris'in çağrısına baktı.

Halloway'ın otopsisinden çıkan ön rapor aynı sonucu gösteriyordu. Sebebi bilinmeyen bir kafaîçi basıncı.

Cogburn'ün beyin hücreleriyle yapılan ilk testler, henüz teşhis edilemeyen viral bir enfeksiyon olduğunu ortaya çıkarmıştı.

Evin geniş giriş kapısına doğru ilerlerken Eve kaşlarını çatı. "Bilgisayarlar da virüs kapar."

"Bunlar biyolojik virüs değildir ama," dedi Roarke. "Virüs kapmış bir bilgisayar başka bilgisayarlara da bulaştırabilir ama kullanıcılarına asla."

"Bizimki yaptı ama." Eve bundan emindi. "Zihin kontrolüne yönelik bilinçaltı programları? Daha önce de böyle şeylerle uğraştık."

"Evet uğraştık." Roarke da bunu düşünüyordu. Evin önünden ilerleyerek garaja doğru döndü. Summerset'in aracı söylenerek evin önünden garaja çekmesini istemiyordu. "Ve dediğim gibi bazı fikirlerim var."

Eve, Roarke'ın araç koleksiyonunu sakladığı garaja girdiklerinde indi. Bir adamın neden yirmi araba, üç Jet-motor, bir mini-kopter ve birkaç tane hem hava, hem kara, hem de suda giden bir şeylere ihtiyaç duyduğunu anlamıyordu. Ve başka yerlerde tuttuğu diğer araçları saymıyordu bile.

"Danışman statüsünü Komutanla konuşacağım. Geçici danışman statüsünü."

"Ama ben bu kez bana da bir rozet verirsiniz diyordum." Eve'in elini tuttu. "Bir yürüyüşe çıkalım."

"Neye çıkalım?"

"Bir yürüyüş," diye tekrarladı Roarke onu dışarı çekerken. "Güzel bir akşam ve sanırım bir süre özel vaktimiz olmayacak. Seninle biraz hava almak istiyorum Teğmen." Başını eğerek Eve'i hafifçe öptü. "Belki de sadece senle olmak istiyordumdur."

Bölüm Altı

Eve'e göre yürümekte bir sakınca yoktu. Gerçi o beyninin daha iyi çalışması için hızlı hızlı volta atmayı tercih ederdi.

Aslında Roarke'ın adımlarına uyum sağlamak için sürekli hızını kontrol edip, azaltmaya çalışmak biraz daha zordu.

Böyle rahat bir şekilde ağır ağır yürüyebilmesi ne tuhaf, diye düşündü. O kadar hareket ve streten sonra hiç çaba harcamadan böyle gevşeyebilmek. Bu Eve'in hiç ustalaşamayacağı bir yetenektir.

Hava ağırdı ve sıcakla yoğunlaşmıştı, yani ılık bir şerbetin içinde ilerler gibiydiler biraz. Ama öğlenin keskin sıcaklığı yerini akşamın nispeten serin havasına bırakmıştı, yani o kadar dayanılmaz boyutta değildi.

Aslında buradaki sıcaklık bile daha farklı, diye düşündü Eve. Güneş ışıkları kaldırımından yansıyıp yüzünde patlamak yerine otlar, ağaçlar ve çiçeklerin arasında dağılıyordu.

Ama bir şey vardı... Roarke'ın sükûnetinin altında bir şey vardı. Eve onu hissedebiliyordu - adeta kadifeye sarılmış sivri bir bıçak gibiydi.

"Neler oluyor?"

"Yaz çok uzun sürmüyor." Roarke onu daha önce gördüğünden pek emin olmadığı taş bir yola doğru yöneltti. "Hâlâ devam ederken keyfini çıkarmamız lazım. Özellikle de günün bu zamanında. Bahçenin en güzel olduğu zamandır bu."

Herhalde, diye düşündü Eve. Gerçi bahçe her zaman çok

güzel görünüyordu. Kışın bile, bitkilerde, genel dokuda ve tonlarda çok özel bir çekicilik vardı. Ama şu anda en yoğun olan şey renkler ve kokuydu.

Güzel egzotik çiçekleriyle uzun sivri bitkiler, sade çiçekleriyle orada burada uzanan yeşil ağaçlar. Ve doğa ana dışında kimsenin eli değmemiş gibi görünen gür muhteşem bitkiler.

“Bu bahçeyle tam olarak kim uğraşıyor?”

“Bahçe perileri elbette.” Roarke güldü ve onu yüzlerce gülün uzandığı, yeşil ve gölgeli, saklı bir vahaya çekti.

“İrlanda’dan ithal?”

“Elbette.”

“Çok serinmiş.” Eve başını kaldırdı. Çiçeklerin kapladığı tavanın arasından yer yer güneş ışınları ve gökyüzü görünüyordu. “Doğal bir klima gibi.” Etrafı kokladı. “Şey gibi kokuyor...” Gül gibi işte, diye düşündü ama o kadar basit değildi. “Romantik kokuyor.”

Eve gülümseyerek ona döndü. Ama Roarke gülümsemi-yordu.

“Ne?” Eve acaba bir tehlike mi var gibi omzunun üzerinden baktı. Bir yılan falan belki. “Ne oldu?”

Roarke ona nasıl açıklayabilirdi? Ona bu saklı, güllerle kaplı gölgelikte tüm bu güzellikten biraz şaşkın halde duruşunu izlemenin nasıl bir şey olduğunu nasıl açıklayabilirdi ona? Uzun ince bedeni, güneşten biraz açılmış dağınık saçlarıyla böyle duruşunu. Silahını inci bir kolye gibi güven ve gururla taşımasını.

“Eve.” Başını salladı ve onu kendine doğru çekti. Alnını alnına dayayarak iki eliyle onun kollarını okşamaya başladı.

Delirmiş bir adamın karşına çıkmak için bir odaya silahsız ve korumasız girişini durup izlemek zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu nasıl anlatabilirdi ona? Onu tek bir saniye içinde sonsuza dek kaybedebileceğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu.

Eve’in daha önce de sayısız defa ölümle karşılaştığını bi-

liyordu. Roarke da bazen yanında olmuştu. Bazen birbirlerinin kanı ellerine bulaşmıştı.

Eve'i, bir insan ruhunun katlanacağından çok daha fazla acıyla dolu rüyalardan tutup kollarının arasına almıştı. Eve'in geçmişinin kâbusu arasında birlikte yürümüşlerdi.

Ama bu kez farklıydı. Sadece kendi cesareti ve aklıyla girmişti o odaya. Roarke için geride kalmak, başka hiçbir seçeneği olmadan geride kalıp izlemek ve yapmak zorunda olduğunu bildiği şeyi yaparken onu beklemek Roarke'ın kalbini demir bir pençe gibi sıkıyordu.

Roarke neler hissettiğini söylememesinin her ikisi için de daha iyi olduğunu biliyordu.

Ama Eve anlıyordu, anlamıştı. Roarke'ın bile kendi içinde tam olarak anlayıp kavrayamadığı yerler ve gölgeler vardı. Yine de aşkı anlamaya başlamıştı. Roarke geri çekildiğinde ona doğru uzanan Eve oldu. Dudaklarını dudaklarına doğru kaldıran o oldu.

Roarke ağır ve yumuşak olmasını istiyordu. Güllerin yarattığı romantik ortama uygun olmasını, yanı başında sağ salim olmasından duyduğu şükranı göstermek istiyordu. Ancak içindeki yoğun duygu seli onu boğuyordu artık. Roarke o duygularla sıırıslıklam halde genç kadının gömleğini kavradı. Azgın dalgaların arasına atılmış bir halat gibi gömleği yumruğunun arasında sıkı. Aynı dalgaların arasında Eve'i öpmeye başladı.

Eve her ikisi için de ateşlerinin biraz dinmesini bekledi. Roarke'ın hâlâ sıkıca kavradığı gömleği lime lime parçalara ayıracağını düşünmeye başlamıştı.

Ama Roarke'ın elleri açıldı, sert ve sahiplenici bir şekilde sırtında bir kere gezindikten sonra onun yüzüne doğru çıktı.

Eve, Roarke'ın gözlerindeki fırtınayı görebiliyordu. O mavi gözlerdeki ilkel bir şiddetle esen fırtına soluğunu kesiyor, nabzını hızlandırıyor.

“Sana ihtiyacım var.” Roarke'ın parmakları Eve'in saçlarının arasına daldı. Saçlarını çekerek başını geriye doğru ite-

ledi. “Sana nasıl ihtiyacım olduğunu bilemezsin. Bazen hiç olmamasını istediğim bir ihtiyaç bu. İçimi kasıp kavuruyor. Durmuyor.”

Dudakları Eve’in dudaklarının üzerine kapandı. Eve o ihtiyacı, şiddetini ve yoğunluğunu iliklerine kadar hissedebiliyordu. Çaresizliğini, açlığını.

Hiç tereddüt etmeden kendini bu ihtiyaca teslim etti. Çünkü Roarke yanılıyordu, nadiren yanılırdı ama yanılıyordu. Eve o ihtiyacı anlayabiliyordu ve kontrol edilemeyeceğini bilmenin verdiği çaresizliği de çok iyi anlayabiliyordu.

Aynı savaşı o da kendi içinde veriyordu.

Silah koşumunu açtı ve kenara doğru fırlattı. Roarke’a biraz daha sokuldu. Kollarını sıkıca boynuna doladı. Genç adamın dudaklarını ve dişlerini boyun kıvrımında hissettiğinde inledi.

Bir yerlerde bir kuş kalbini dökerek şakıyordu. Güllerin kokusu ağırlaşmaya, hipnotize edici olmaya başlamıştı. Yeşil gölgelikte serin olan hava ağırlaşmış, ısınıyordu artık.

Roarke gömleği onun başından çekerek çıkardı ve uzun, hünerli parmakları teninde dolaşmaya başladı. Eve artık sıcak ve erimeye başlaması dışında bir şey hissetmiyordu. Ancak Eve ona doğru uzandığında Roarke onun ellerini iteledi ve arkasında birleştirerek kilitledi.

Ne kadar kendini kaybetmiş ve kayıp olsa da kontrole ihtiyacı vardı.

“Seni alıyorum.” Roarke’ın sesi hava kadar yoğundu. “Kendi istediğim gibi.”

“Benim isted-

“Sen istediğini birazdan alacaksın.” Eve’in pantolonunu çözdü. “Ama önce ben istediğimi alacağım.”

Ve Roarke onu çıplak istiyordu.

Uzanarak genç kadının alt dudağını ısırdı. “Ayakkabılarını çıkar.”

“Ellerimi bırak.”

Roarke elini pantolonun içine doğru kaydırды ve Eve'in bedeninin sarsıldığını hissettiğinde ellerini daha sıkı kavradı.

"Ayakkabılar."

Dudaklarını Eve'in dudaklarına dayayarak elini aşağılara kaydırmaya devam etti. Ağzının içindeki dili onu çıldırtıyor, bileklerini kavrayan çelik gibi eli ve diğer elinin parmakları onu daha çok baştan çıkarıyordu.

Eve inleyerek itiraz etse de kolları hissizleşmeye başlamıştı. Afallamış halde ayakkabılarını itelemeye çalışırken hazla zirveye çıkıyordu.

Sıcak ve ıslak halde titremekteydi.

Roarke onun her santimine dokunmak, onu tatmak ve kullanmak istiyordu. Ellerini bıraktı ve her iki eliyle bedenini okşamaya başladı. Ağzı tekrar ağzını bulduğunda Eve bu sefer şiddetle sarsıldı.

Kesik kesik inlerken elleri Roarke'ın saçlarını kavradı. Ama Roarke yalnızca kalçalarını sıkıca tutarak onu mahvetmeye devam etti.

Eve onundu. Bu bahçede, bu dünyada. Ona aitti.

Eve'in dünyası dönüyordu, etrafındaki tüm renkler kokular baş döndürücü bir hızla dönüyordu. Roarke'ın ağzı alev saçıyor gibiydi, öyle yoğun bir ateş vardı ki ölümüne neden olmasından korkuyordu.

Eve yine her yanını ateşlerin sardığını hissetmeye başladı. Sıcaklık içini dolduruyor, patlayıp onu sarsıntılar içinde bırakarak kanına, kemiklerine kadar işliyordu.

Ama Roarke hâlâ durmuyordu.

"Yeter. Yeter. Yapamam."

"Yetmez. Ben yapabilirim."

Ateş Eve'in dizlerini çözmeye başladığında Roarke onu yere yatırdı.

Bu kez genç kadının kollarını başının üzerine doğru kaldırdı ve tekrar birleştirerek elleri arasına sabitledi. "Sana sahip olduğum ilk günü hatırlıyor musun? Yapamam demiştin ama yapmıştın."

“Lanet olsun.” Eve’in bedeni kıvrılarak yükseldi. “Seni içimde istiyorum.”

“İçinde olacağım.” Roarke boştaki elini genç kadının göğüslerine koydu. “Şimdi bu şekilde gelmeni sağlayabilirim. Hazırsın. İçindeki her şey benim için hazır.”

Roarke’in eli tenini kaplayan bir sihir gibiydi. O elin altında göğüsleri inanılmaz dolgun, dayanılmaz yumuşaktı. Ve kalbi göğüs kafesinin içinde bir yumruk gibi çarpıyordu artık.

“Seni böyle izlemek beni öldürüyor.”

Dudaklarının arasından çıkan soluklar hızlanıp kesikleşirken, çaresizce bir arzu ve zevkin Eve’in yüzünü kaplayışını izledi. Eve tekrar yükseldi, artık gerilmiş bir yay gibiydi. Sonra yandı. Sonra eridi.

Roarke doğrularak soyunmaya başladı.

Eve yeşil yumuşak otların üzerinde ıslak, çıplak ve fethe-dilmiş halde yatıyordu. Üzerinde yalnızca ucundaki büyük pırlantayla boynundaki zincir ve sade Aziz Jude kolyesi vardı. Bunları Roarke hediye etmişti. Onları birlikte takıyor olması Roarke’ı çok etkiliyordu.

Kolları başının üzerinde, Roarke’in bıraktığı şekilde duruyordu. Hiç kimseye hiçbir şekilde teslim olmadığı gibi teslim oluyordu ona.

Roarke artık bir kaya kadar sertti ve birlikte olmaya hazır-
tırdı.

Eve’in üzerine doğru eğildi. Ellerini genç kadının yüzünde, boynunda ve göğüslerinde gezdirdi. “Eve.”

Roarke’in yüzü yoğun gölgede öyle keskin, öyle güzel görünüyordu ki... Bir ışık huzmesi yaprakların arasından süzülerek saçlarının üzerinde parlıyordu.

“Beni almanı istiyorum. Bunu mu duymak istiyorsun? Bunu mu duymaya ihtiyacın var? Beni almanı istiyorum. Alan sensen evet teslim olmak istiyorum.”

Roarke onun içine girdi. Genç kadının dizlerini iteleyerek en derinlerine doğru girdi. Eve bir çığlık attı, Roarke ta-

mamen onu alırken, duyduğu hislerin verdiği şaşkınlık onu mahvediyordu.

“Daha sert,” diye inledi ve ağzı tekrar Roarke’in dudaklarının arasına girene kadar doğruldu. “Daha sert.”

Roarke’in bedeni sarsıldı, bir cam gibi çatlayacağından korkuyordu. Hissettiği çılgınlık arasında Eve’in ağzını, bedenini tatmaya başladı. Onun inlemelerini duyarken ve tekrar zirveye yükselmeye başladığını hissederken içinde gidip gelmeye devam etti.

“Benimle gel.” Eve’in ellerini alarak parmaklarını birbirine doladı. “Benimle birlikte.”

Eve’in kendini bırakması gibi Roarke da kendini bıraktı ve birbirlerini aldılar.

Yan dönüp, Eve’i de kendi üzerine doğru çektiğinde kalbi adeta kulaklarında atıyordu. İçindeki fırtına kendi kendini yok etmişti. Eli karısının sırtını okşarken dokunuşları yumuşacıktı.

“İlginç bir yürüyüş oldu.”

Roarke gülümsedi. “Evet, biraz temiz hava bedene hep iyi gelir.”

“Evet, bedene iyi gelen eminim temiz havadır.” Eve başını salladı. “İnsanlar neden temiz hava için kır kenarına gezinmeye gidiyorlar şimdi anladım.”

“Şahsen harika bir gezintiydi.”

Eve başını kaldırarak Roarke’in yüzünü inceledi. “Öyle mi?”

Roarke onun ne sorduğunu biliyordu. Anladığını biliyordu. “Evet. Sanırım üstümüzü başımızı düzelterip içeri girmemiz gerek artık. Yakında McNab’i getirirler ve konuyu Summerset’e anlatmam gerek.”

“O küçük, tatlı görevi sana bırakacağım.”

“Korkak.”

“Emin olabilirsin.” Eve onun üzerinden kalkarak yuvarlandı sonra kıyafetleri için etrafına bakındı. “Gömleğim nerede benim? Yedin mi yoksa?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.” Roarke başını kaldırarak işaret etti. “Orada, güllerin üzerinde asılı.”

“Bahçenin faydaları,” dedi Eve kalkıp gül dalından gömleğini kurtarmaya çalışırken. “Görsel ve kokusal açıdan tam bir uyarıcı, seks mahalli ve kıyafet askısı.”

Roarke gülererek ayağa kalktı. Kahkahasının zengin, rahat tonu Eve’e işlerin tekrar yoluna girdiğini anlatıyordu.

İçeri girdiklerinde Eve hızlıca merdivenlerden çıktı ve doğruca ofisine girdi. Yapmam gereken işler var, dedi kendi kendine. Elbette Roarke’ın Summerset’le yapacağı konuşmadan kaçınmaya falan çalışmıyordu.

Tabii ki bundan başka işi de vardı.

Önce Komutan’ı aradı. Roarke’ın uzman sivil danışman olarak ekibe katılması konusunda gösterdiği tereddüt tamamen yalandı. Zaten onu resmi olarak davaya dahil etmeyi düşünüyordu.

Ama bunu söyleyip onu daha da şımartmanın bir âlemi yoktu.

“İzin işlemleri zaten halledildi,” dedi Whitney. “Feeney, Roarke’ın danışmak olarak soruşturmaya katılmasını talep etti. Dedektif McNab’in hastaneden taburcu olup senin bakım ve gözetimine gireceği söylendi.”

“Benim bakımım değil, yani öyle değil- ”

“Anne babasıyla konuştum. Onlarla bir link görüşmesi yapmaya hazırlıklı ol.”

“Ah...” Şimdiden Bu işi Summerset’e nasıl devredebileceğini düşünmeye başlamıştı. “McNab genç ve formda. Birkaç gün içinde ayağa kalkacağını düşünüyorum. Büyük ölçüde ev ofisimden çalışmamın daha uygun olacağını düşünüyorum efendim. Feeney de aksi görüş bildirmediğçe Cogburn’ün bilgisayarının buraya transfer edilmesini istiyorum.”

“O size kalmış. Yarın Şef Tibble, Vali Peachtree ve halkla ilişkiler sorumlusu Chang’le bir basın toplantısı düzenleyeceğiz. Öğleden sonra ikide. Sen de orada olacaksın.”

“Evet efendim.”

“Cevapları bul Teğmen.”

Whitney bağlantıyı kestiğinde Eve masasına oturdu. Henüz cevapları yoktu ama sorularını sıralayabilirdi.

Notlar çıkardı, önceki notları kontrol etti. Hepsini birbirine harmanlayıp yeni notlar çıkardı.

Cogburn, Louis K. - ufak çaplı uyuşturucu satıcısı. Bilgisayarın satın alımını takip etmek mümkün mü? Haftalık ve günlük kaç saat, ne sıklıkta kullanıldığını öğrenmek için veri girişlerini kontrol et.

İlkel, fiziksel hamleler şeklinde sergilenen ani şiddet. Şiddet geçmişi yok. Şahit ifadelerine göre şahsın şiddet eğilimi yok.

Olaydan birkaç gün önceden itibaren fiziksel semptomlar mevcut, şahit ifadelerinde böyle belirtiliyor.

Adli Tabip raporunda kafaiçi basınç, anormal ve aşırı şişme, hasarlı hücreler var. Öldürücü.

Fiziksel semptomlar: baş ağrısı, kulak ve burun kanaması, terleme.

Dedektif Kevin Halloway. Cogburn'ün bilgisayarını inceleme ve taraması için görevlendirilen EDB dedektifi. Bilgisayarda kaç saat çalıştığını kontrol et.

Polis silahını da kullanarak ani şiddet gösterileri. Hedef özellikle McNab ve Feeney. İş arkadaşı ve üstü.

Şiddet türleri kişilik tiplerine uygun mu? Profil onayları için Mira'ya danış. Şiddet eğilimi yok.

Adli Tıp otopsi ön raporu Cogburn'le aynı sonuçları verdi. Sergilenen semptomlar aynı.

Ölüm dışsal bir travma ya da güç kullanımıyla gerçekleşmedi.

Cinayet aleti=Bilgisayar Ünitesi.

Cinayet, diye düşündü Eve. Teknoloji sadece bir araçtı. Ama amaç neydi?

“Dallas?”

“Hı?” Eve başını kaldırdı, saçlarını geriye attı ve kafasını biraz toplayana kadar Feeney'e boş boş baktı. “Çoktan eve gitmiş olursun diyordum.”

“Hastaneden McNab'le birlikte geleyim dedim.”

Yüzünde birkaç yeni morluk daha olduğunu fark etti Eve. Çok bitkin görünüyordu. “Evine git Feeney. Biraz dinlen.”

“Konuşana bak.” Kafasıyla Eve’in önündeki dosya ve notları işaret etti. “McNab’in yerleştiğini görmek istedim sadece. Onu buraya almanız çok iyi oldu. Çocuk çok mutlu görünüyor.” Feeney kendini sandalyeye bıraktı. “Lanet olsun Dallas. Lanet olsun. Yarı felçli halde.”

“Geçici bir durum. Ters bir yerden vurulduğunda olabiliyor.”

“Evet elbette. Yeterince terstense kalıcı da olabiliyor. Çocuk daha yirmi altı yaşında. Biliyor muydun?”

Eve’in karnında bir şeyler kasıldı. “Hayır. Sanırım bilmiyordum.”

“Anne babası İskoçya’da. Yazı genelde orda geçiriyorlarmış. Geri dönmek istediler ama Ian onları vazgeçirdi. Sanırım içten içe onların karşısına bu halde çıkıp, onu böyle görmelerini istemiyor. Tam iyileşemeyeceğinden korkuyor olmalı.”

“Böyle düşünmesine izin verirsek -biz böyle düşünürsek- ona yardımcı olamayız.”

“Biliyorum. Ve Halloway sürekli gözümün önüne geliyor. Ölürlen, yere düşerken ki bakışları.” Feeney derin bir nefes verdi. “Onun da ailesiyle konuşmam gerekti. İnsanlara ne diyeceğimi bilemedim bile. Ve lanet olasıca muhabirlere, ekibime ve karıma, çocuklarıma.”

“Feeney. Zor bir olay yaşadın. Diğer davalardaki gibi de değil tam. Birimin kafa doktoruyla konuşman lazım.” Feeney’in fırlattığı bakış karşısında yüzünü buruşturdu. “Tamam benden böyle bir teklif çıkması sana tuhaf geliyor olabilir. Ama lanet olsun, rehin alındın, kendi adamlarından biri boğazına bir silah dayadı. Adamın ölmesini izledin. Başka adamların yaralandı. Bu da beynini bulandırmazsa, ne bulandırır? Biriminkiyle ya da... Mira, Mira’yla konuş. Ben olsam Mira’ya giderdim. Eğer istersen kayıt dışı da tutar.”

“Kafamı açmak ya da içimi birine dökmek falan istemiyorum.” Sesi öfke ve gücenme benzeri bir şeylerle sertleşmişti. “Çalışmam lazım.”

“Pekâlâ.” Eve sık sık kendisinde de gördüğü belirtileri tanıdığından üzerine gitmemeye karar verdi. “Çok fazla işimiz olacak zaten. Şimdilik, senin için de sakıncası yoksa buradan çalışalım istiyorum. Yapmamız gereken ilk iş o bilgisayar için bir koruma ya da filtre gibi bir şey ayarlamak. Koruma altına alınmadan kimse dokunsun istemiyorum ona.”

“Ne filtresi ama? Neyi engellemeye çalıştığınızı bilmeden doğru korumayı nasıl bulacağız?”

“Evet mantıklı bir soru. Senin ve talep ettiğin uzman sivil danışmanın buna en kısa zamanda bir cevap bulmanızı bekliyorum.”

Feeney gülümsedi. “Buna canının biraz sıkılacağını biliyordum. Ama adam çok iyi, sen de biliyorsun.”

“O halde onu çalıştır ve bana bir koruma kalkını oluşturun.” Eve ayağa kalktı. Feeney’e doğru ilerledi ve yaptığı biraz tuhaf gelse de önünde çömelerek aynı göz hizasından ona baktı.

“Evine git Feeney. Bir bira iç ve karınla birlikte ol. O bir polis eşi ama seni görene kadar içi rahat etmeyecektir. Ve sen de onu görene kadar tam olarak dengeni sağlayamazsın. Sana bu işte çok ihtiyacım var. Fakat dengeni sağlamış halde olmana ihtiyacım var.”

Aralarındaki bakışmada sözleri gereksiz kılan bir anlaşma vardı. “Zamane çocukları,” dedi Feeney sonunda, “her haltı bildiklerini sanıyorlar.”

Eve’in elini alarak sessizce sıktı, sonra ayağa kalkarak odadan çıktı ve evine gitti.

Eve bir süre Feeney’in oturduğu yerde oturdu, ellerini onun ellerini koyduğu yere koydu. Ardından kalktı ve masasına gitti. İşine geri döndü.

Cogburn’un verilerini sonra da Halloway’in kişisel dos-

yasını açtı. Bağlantı var mı diye yaptığı bir taramanın ortalarında tele-linki sinyal verdi.

“Dallas.”

“Elimde görmek isteyeceğin bir şey var.” Baxter’ın yüzü ekranın çoğunu kaplıyordu ama Eve arka plandaki hareketleri görebiliyor, sesleri duyabiliyordu.

“Öncelikli bir dava var elimde Baxter. Başka bir şeye bakamam. Sen hallet.”

“Bunu isteyeceksin ama. Kurban elli üç yaşında bir adam. İlk bakışta birisi onu öldürmüş, saldırıya uğramış gibi duruyor. Ama daha yakından baktığında buradaki her şeyi kendi yapmış. Kendi boğazını kesmek de dahil.”

“Baxter hiç vaktim y-”

“Ölüm öncesi epey kanaması olmuş. Kulaklar ve burundan. Ve şuna bir bak.”

Baxter döndü. Eve önce darmadağın halde epey geniş bir oda gördü, sonra da yerde ekranı yukarı dönük halde yatan bilgisayar ünitesini.

GERÇEK MASUMİYETE ULAŞILDI

“Kimsenin o bilgisayara dokunmasına izin verme. Geliyorum.”

Kapıdan çıkmak üzereyken küfrederek duraksadı ve masaya dönerek sesli not defterini açtı.

“Dinle,” dedi Roarke’in odasına doğru ilerlerken. “Bir olay yerinden çağrı aldım. Son davayla ilgili. Şeyde geri döneceğim... eee... işim bittiğinde. Üzgünüm.”

Sesli notu Roarke’in masasına bıraktı ve dışarı fırladı.

★★★

Chadwick Fitzhugh Yukarı Doğu Yakası’nda iki katlı bir evde yaşıyordu ve lüks yaşama alışkanlığı vardı. Yaptığı iş, genel olarak, dördüncü kuşak Fitzhugh’lerin tek erkek varisi olmak yani insanlarla sosyal ortamlarda boy göstermek, şık akşam yemeklerine katılmak, orta halli bir polo oyuncusu

olmak ve eğer yeterince üstüne gelinirse borsa tahvilleri üzerine yorum yapmaktı.

Aile işleri para ve para kazanmanın çeşitli yollarından ibaretti. Ve Fitzhugh'lerin bolca parası vardı.

Hobileri seyahat etmek, kumar oynamak ve küçük erkek çocuklarını baştan çıkarmaktı.

Eve, Chadwick Fitzhugh'ten geri kalan kanlı yığını inceleyen, Baxter adamın temel bilgilerini sıralıyordu.

"İsmi veri taramasında da çıktı. Pedofili olduğu biliniyor. Kulüplerde gezinip, sohbet odalarında da epey zaman harcıyormuş," dedi Baxter.

"On dört-on altı yaş arasını tercih ediyor. Kullandığı yöntem onları alkol, Zoner ya da istedikleri her neyse onunla ve daha fazlası olacağı vaadiyle oltaya getirmek. Sonra oyuncaklarını çıkarırmış. Bağlamayı sevmiş. Gönüllü olsunlar ya da olmasınlar o şekilde cinsel ilişkiye girermiş. Eğer ev yapımı koleksiyonu bir göstergeyse videoya çekmeye de meraklıymış. Sonra onlara nakit para verip, başlarını okşayıp, eğer olanlar hakkında ağızlarını açarlarsa başlarının büyük belaya gireceğini söyleyip postalarmış."

Baxter yerde yatan cesede baktı. "Çoğu da ona inanırmış."

"Eğer biz bunu biliyorsak, çocuklardan en az biri konuşmuş olmalı."

"Evet, son iki senede dört kez şikâyet edilmiş." Baxter üniformasının cebinden bir sakız çıkardı ve Eve'e de uzattı. "New York da en azından," diye devam etti. Eve'le birlikte bir süre düşünceli bir şekilde naneli sakız çiğnediler. "Dava açılmış. Ailenin parası ve yüksek ücretli avukat ordusu devreye girmiş ve olaylar her seferinde kapanmış. Hiçbir şey bu pisliği etkilememiş. Dünya o olmadan kesinlikle daha güzel bir yer."

Eve homurdandı ve mikro gözlükleri takarak cesedin boğazındaki yarayı incelemeye başladı. Geniş, çığlık atar gibi açılmış bir ağzı andırıyordu. "Gözle görülür bir tereddüt izi yok. Tek hamle gibi."

“Gittin mi, tam gideceksin.”

Eve mühürlü parmağıyla Fitzhugh’ün kafasını çevirdi. Kulak kanalı kanla doluydu. “Sohbet odalarında çok takılır mıymış?”

“Şikâyet dosyalarından birindeki ifade elimde. En azından bu çocuğu öyle oltaya getirmiş. Cinsel kimlik krizi geçiren ya da etrafta biraz aranmaya karar veren çocukların peşine düşüyormuş işte. Üst katta bir oyun alanı var. Oda siyah deriyle kaplı. Kelepçeler, kırbaçlar, kıskaçlar, çivili donlar ve türlü mekanik alet var işte. Birinci sınıf bir de video ekipmanı da cabası.”

Baxter not defterini katlayıp kaldırdı. “Görünüşe göre çocuklardan birini fena kızdırmış. Mekânın altı üstüne gelmiş. Etrafta epey uyuşturucu da var. Ama güvenlik diskleri son üç gündür giren çıkan kimseyi göstermiyor. Buna adamın kendisi de dahil.”

“Olayı kim haber verdi?”

“Kız kardeşi. St. Thomas dolaylarında evi. Sanırım sen de o adalara epey gittin,” diye ekledi. “Mavi su, beyaz kum, çoğunlukla çıplak kadınlar. Bu sıcakta orada olmak isterdim, evet.”

Baxter özlem dolu bir şekilde iç geçirdi ve paçalarını kandan uzak tutmaya dikkat ederek Eve’in yanına çömeldi. “Her neyse kardeşinin bugün oraya uçması gerekiyormuş. Büyük bir aile buluşması gibi bir şey varmış. Adam gitmemiş, kadın endişelenmiş ve aramış. Kardeşi aradığında adam çığlıklar atarak, küfrederek ve burnundan kan boşalarak açıp geri kapatmış. Kadın yaralı olduğunu, saldırıya uğradığını düşünüp olayı Merkez’e bildirmiş.”

“Kız kardeşle benim de konuşmam, resmi bir ifade almam gerek.” Eve ellerini kalçalarına dayayarak Baxter’a baktı. “Bu davayı senden almam lazım.”

“Evet.” Baxter derin bir nefes vererek ayağa kalktı. “Tahmin ettim. Bugün EDB’de neler olduğunu herkes biliyor.” Baxter dönerek bilgisayar ünitesine baktı. “Neler oluyor böyle?”

“Neler olduğunu anlamak için bir takım oluşturun.” Eve de doğruldu. “Katılmak ister misin?”

Baxter ona baktı. “Evet. Beni de say.”

“Tamam. Güvenlik disklerinin kopyalarına, Fitzhugh’ün dosyasına, kız kardeşin ismine ve bilgilerine ihtiyacım olacak. Komşular, ailesi ve bilindik arkadaşlarıyla konuşacağız. Fitzhugh’ün ne zaman... enfekte olduğunu bulmaya çalışalım.” Eve kafasını kaşıdı. “Kişisel video koleksiyonuna da ihtiyacımız olacak.”

“Ah evet, işte benim iyi vakit geçirme anlayışına uygun bir şey. Pisliğin tekinin küçük oğlanları becermesini izlemek.”

“Belki o küçük oğlanlardan biri bilgisayar programlarıyla oynamayı da seviyordu. Bu bilgisayarın benim ev ofisime gönderilmesi lazım.”

“Davada senin evden mi çalışıyoruz?” Baxter’ın yüzü aydınlandı. “Harikaymış.”

“Kimse bilgisayarı kurcalamasın. Tarama, inceleme olmasın. Kapatılacak ve ben aksini söyleyene kadar açılmayacak. Buradaki diğer veri birimleri için de aynı şey geçerli.” Eve etrafına bakındı. “Evi santim santim inceleyeceğiz. Hard disk gibi bir şey de olabilir. Cesedi torbalanıp, öncelikli işaretiyle Morris’e yollansın.”

“Tamamdır. Hey, senin kuyruk nerede?”

“Kuyruk?”

“Küçük heyecanlı kızımız Peabody. Bugünlerde çok iyi görünüyor.”

“Bir meşe ağacındaki budak deliği bile sana güzel görünür Baxter.”

“Yani, belki çok uzun, çok yorucu bir günden sonra. Nasıl oldu da onu bu davaya getirmedin?”

“O biraz... şimdi... McNab’in yanında.”

Baxter’ın yüzündeki gülümseme soldu. “O nasıl?”

“İyi. Kendine geldi, konuşuyor, morali de iyi. O...” Eve ellerini cebine soktu. “Sağ tarafıyla ilgili bir sorun yaşıyor.”

“Sorun derken?” Ama anlamıştı, her polis anlardı. “Ah lanet olsun. Dallas. Lanet olsun. Geçici değil mi? Sadece geçici.”

“Evet, öyle diyorlar.”

Bir an sessizce durdular. “Hadi işe koyulalım,” dedi Eve.

Bölüm Yedi

Eve, eve döndüğünde Roarke'ı çalışma odasında buldu. Hazır orada görmüşken hemen dirseğinin yanında duran kahve fincanını aldı ve su gibi içti.

“Ölü pedofili. Kendi boğazını kesmiş. Önce çıldırmış, kendi lüks dairesini mahvetmiş. Morris yine ciddi kafaîçi basınç bulacak. Bilgisayarında yine o masumiyet mesajı vardı.”

“Tek bilgisayarı mı vardı?”

“Henüz bilmiyoruz. Hepsini buraya transfer ettiriyorum. O bilgisayarların nasıl hastalık yaydığını bulmamız lazım. Ve bu, bir beynin kelimenin tam anlamıyla patlamasına nasıl neden olabilir?”

“Ve neden böyle bir şey yapılır diye sormayı unuttun.”

“Masumiyet,” dedi Eve otururken. “Pisliği temizle ve gerçek masumiyete ulaş. Dünya onlar olmadan daha güzel bir yer oluyor,” dedi Eve Baxter'ın yorumunu da düşünerek.

“Dünyada bir temizlik yapmaya kalkışmış süper teknoloji bilgisine sahip bir grup.” Roarke başını salladı. “Halloway harcanacak bir pislikti sadece. Kurbanlarının ikisi de çocukların peşindeydi.”

“Evet ikisi de pislikti. Farklı türde mide bulandırıcı şeyler yapan pislikler.”

“Ama artık senin pisliklerin.”

“Evet öyleler. Kurbanları *kurbanları* üzerinden de geçmem gerekecek. Özellikle güçlü teknoloji bilgileri olan

çocukları incelemeliyim. Ya da büyük ihtimalle ailelerinden birileri. Belki çocuğu Cogburn ya da Fitzhugh tarafından zarar gören biri.”

“Chadwick Fitzhugh?” Roarke kahve fincanını aldı, kaşlarını çatarak içine baktı ve OtoAşçı’ya doğru ilerledi. “Adi işe yaramaz sapık pislik.”

“Hey, sırf kahvenden içtim diye o kadar hakarete gerek yok.”

“Fitzhugh diyorum. Sapık piç, küçük oğlan çocuklarını beceriyordu. Birisi çok daha önce onun gırtlığını kesmeliydi.”

“Onu tanıyor olduğun gibi bir çıkarım yapmak üzereyim.”

“Muhtemel her yönden bir insan müsveddesi olduğunu bilecek kadar tanıyordum evet.”

Roarke farklı bir ses tonunda konuşuyordu, Baxter’ın Fitzhugh’ü tarif ederken kullandığından daha farklı bir tondur bu. Bu buz gibi kontrollü, melodik konuşmanın altında daha tehlikeli bir şeyler vardı.

“Köklü ve zengin bir aileden geliyor,” diye devam etti Roarke. “Çok üst kesim ve iyi bir seçereye sahip. Benim gibilerle iş yapmayacak kadar rafineler. Gerçi sonra yapmaya başladılar,” diye ekledi tekrar Eve’e dönerken. Yüzü de buz gibiydi şimdi. Bir savaştının ifadesizliğine sahipti. “Bu pisliğin zevk anlayışı yavaş yavaş ortaya çıkmaya, duyulmaya başlayana kadar. Ondan sonra ben onlarla iş yapmamaya başladım. Dublin’li bir sokak faresinin bile bazı standartları vardır.”

“Onlarla iş yapmamak başka şey -bu arada alkışlar ve tebrikler- ama onu öldürmek bambaşka bir şey.”

“Boğazını kesmişler değil mi?” Roarke kahvesinden bir yudum aldı. “Önce aletini ve toplarını kesselermiş daha uygun olurmuş bence. Gerçi yaşam her zaman o kadar adil olmuyor.”

Artık Eve de buz gibi olmuştu. Midesinde toplanmaya başlayan buzlar gibi kaskatı kesilmişti. “Kimsenin yargı merci olmaya, kafasına göre cellât kesilmeye hakkı olamaz.”

“Benim de kanunun sınırları içinde olmaktan en az senin kadar hoşlandığım zamanlar oluyor Teğmen. Aslına bakarsan kahveyi sen iç. Sanırım ben pislik Fitzhugh’ün katline kadeh kaldıracağım.”

Roarke dolaba giderek raftaki şaraplara bakmaya başladığında Eve ayağa kalktı. “Eğer görüşün buysa bu davada bana yardımcı olamazsın.”

“Görüşüm bu.” Roarke iyi bir şarap seçti. Kutlama için uygun, iyi bir mahsuldü. “Ama bu sana yardım edemeyeceğim ya da etmeyeceğim anlamına gelmez. Sadece benden onun için üzülmemi bekleme, çünkü ben de senden sevinmeni beklemiyorum.”

Daha önce de farklı taraflarda olduğumuz oldu, diye düşündü Eve. Ama şimdi çok, çok belirsiz bir zeminde karşı taraftaydılar. “Ne yapmış olursa olsun, kim olursa olsun, birisi onu öldürdü. Bir adamı linç etmekten, bir duvarın önüne dikip kurşuna dizmekten ya da parçalarına ayırmaktan bir farkı yok. Suç ve cezaya kanun karar verir.”

“Bu konuda uzlaşamayacağız Eve. Ve bir de şöyle düşün: tüm o söylediğin güzel etkileyici sözlere rağmen, orada durup sen de beni yargılıyorsun.”

“Bilmiyorum.” Ama midesi çözölmeye başlamıştı. “Ancak bunun aramızda şahsi bir konuya dönüşüp, bir şeyleri karıştırmasını istemiyorum.”

“O konuda hem fikiriz.” Roarke adeta yatak odasını hangi renge boyayacakları konusunda farklı fikirleri tartışıyorlarmış gibi sakın bir tavırla söylemişti bunu. “Bunları kimin neden yaptığını bulmana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Ve lütfen bunun yeterli olmasına izin ver.”

Eve onun şarabını içmesini izlerken yeterli olmamasından endişelendi. “Sence onu öldürmek doğru muydu?”

“Bence ölmesi doğru ve güzel bir şey. Bu farklılık senin için yeterli mi Teğmen?”

Eve bilmiyordu ve epey kaygan bir zeminde olduğunu hissetti. “Sabah toplantısı için raporları tamamlamam lazım.”

Yani burada bırakıyoruz, diye düşündü Roarke. Şimdilik. “Yardımcı olması için Peabody’yi arayabilirsin. Biraz kafasını dağıtmasına yardımcı olur.”

“McNab nasıl?”

“Yerleşti. Hayal ettiği biftek menüsü yerine Summerset ona hafif bir şeyler yedirdiği için biraz yüzü asıldı. Genel olarak neşeli ama gergin olduğunu düşünüyorum. Sağ tarafında hâlâ hiçbir his yok.”

“Yirmi dört saati bulabilir. Genelde iki ya da üç gün içinde geri döner ama lanet olsun... Lanet olsun.”

“Eğer gerekirse başka uzmanlara gideriz. İsviçre’de bu alanda çok başarılı olduğunu bildiğim bir klinik var. Oraya da gidebiliriz.”

Eve başını salladı. Karşısında uygun şartlar oluştuğunda cinayetin makul bir seçenek olduğuna inanan bir adam vardı - ya da öyle yapılmasının sonuçlarına kadeh kaldırabilecek bir adam... Ve aynı zamanda sırf bir dostuna yardımcı olmak için hiç düşünmeden parasını ve vaktini sınırsızca harcayabilecek bir adam.

“Peabody birkaç saat çalışmak ister mi bir bakayım.”

Eve sabaha doğru saat ikide Peabody’yi yatağa gönderdi ve kendi için de biraz uyuma vakti geldiğini düşündü. Kendi ofisiyle Roarke’ın ofisi arasındaki kapı kapalıydı ama kapının altından süzülen ışık onun hâlâ içeride olduğunu gösteriyordu.

Çalışıyor, diye düşündü. Muhtemelen yarın için önceden programlanmış işleri bir düzene sokmaya uğraşıyordu. Sırf zamanını Eve’e ayırabilmek için.

Eve ara kapının önünde ileri geri gidip gelmeye başladı. Keşke kullanabileceğim başka biri olsaydı, diye düşündü. Onun yeteneklerinin ya da kaynaklarının yarısına sahip biri olsaydı, bu şekilde karşıt görüşlerinin olduğu bir davada sar-

sak bir şekilde ilerleyerek birlikte çalışmak zorunda kalmazlardı.

Sarsak bir şekilde ilerlemek, diye düşündü Eve. Hadi oradan. İkisi de sarsak bir şekilde ilerleyecek sabra ya da korkaklığa sahip değillerdi. Bazı şeylerin sert ve hızlı adımlar altında ezilmesi kaçınılmazdı.

Bir de bu konularda endişelenecek vakti yoktu.

Hızla kapıyı çalarak başını aralıktan uzattı. “Pardon, ben yatıyorum. Sabah toplantısı da dokuzda.”

“Hı-hım.” Roarke bilgisayar ekranındaki veriyi incelemeye devam etti. “Karşı teklif, 4,6 milyon Amerikan doları. Şartlar, ödemenin yüzde onu sözlü anlaşma aşamasında, yüzde kırk imza, kalanı da süreç başlayınca. Kabul süresi...” Roarke saatine baktı. “...yarın öğlen 12 Eastern, aksi halde pazarlık kesilir. İletiyi yolla.”

Roarke başını kaldırarak ona gülümsedi. “Ben de birazdan geliyorum.”

“Ne satın alıyorsun?”

“Toskana’da biraz ihmal edilmiş harika bir şarap bağına sahip küçük bir villa.”

“Küçük bir villa ve ihmal edilmiş bir bağ için fazla para bence.”

“Üzülme sevgilim, hâlâ mutfak için yeni perdeler alacak paramız kalıyor.”

“Madem ukalalaşacaksın, ben de yaptığın işlerle ilgileniyormuş numarası hiç yapmayayım.”

Roarke’in gülümsemesi biraz daha genişledi. “Çok haklısın. Gerçekten kabalık ettim. Bağın yenilenme masraflarına bakmak ister misin? Bir de villa ve arazi için hazırlanan raporların-”

“Kıçımı ye Roarke.”

“Bu taleple daha sonra ilgilensem? Şimdi gerçekten bunu bitirmem gerekiyor. Eğer işler beklediğim gibi giderse salona yeni bir koltuk takımı için köşeye iki-üç kuruş atabiliriz.”

“Şakalarına gülmekten kaburgalarım kırılmadan önce yatağa gideyim ben. Çok hoş dostum. Çok zekisin.”

Eve kendi ofisine döndüğünde masasındaki tele-link sinyali verince bir küfür savurdu. “Yine ne oldu?”

Odanın diğer ucuna koşturdu ve link bağlantısını açtı. “Dallas. Ne?”

“Bu neşeli suratı görmek her zaman harika Dallas.” Kanal 75’in güzel canlı yayın muhabiri Nadine Furst uzun kırıpkırlarını kırıştırdı.

“Yorum yok Nadine. Hiçbir lanet yorum yok. Git yat.”

“Bekle, bekle! Kapatma sakın. İlk olarak, bugünkü bombadan sonra orada olmadığımı fark etmediğin için duygularımın incindiğini söylemek istiyorum. Şehre döneli daha yirmi dakika oldu.”

“Ve sabahın ikisinde beni sağ salım geldiğini söylemek için mi arıyorsun?”

“İkinci olarak,” dedi Nadine sakın bir tavırla. “Geldiğimde e-postalarımın, mesajların ve yokluğumda gelen teslimatların üzerinden geçerken bununla karşılaştım.” Nadine havaya bir disket kaldırdı. “İçeriği epey ateşli ve sanırım senin de profesyonel bakımdan ilgini çekecek bir şey.”

“Biri sana bir seks kaseti gönderiyorsa ahlak masasını ara Nadine.”

“Kendilerine Masumiyet Savaşçıları diyen bir gruptan geliyor.”

“Bilgisayarını kullanma,” diye bağırdı Eve. “Hemen bilgisayarını kapa. Onun dışında dokunma bile. Ve o diski tekrar çalıştırma. Ben hemen geliyorum.”

“Dallas dinle-”

Ama Eve bağlantıyı keserek kapıya doğru koştu.

“Ben kullanırım.” Roarke merdivenlerde hemen arkasından koşturuyordu. “Ve sakın karşı çıkma. Bilgisayarında ya da o diskte bir şeyler bulabilirim.”

“Karşı çıkmayacaktım. Senin hızlı oyuncaklarından birini seçelim diyecektim.”

Sekiz dakika sonra Nadine'in kapısındaaydılar. "Diski Ro- arke'a ver," dedi Eve, Nadine kapıyı açtığı anda. "Seni de he- men en yakındaki sağlık merkezine götürüyoruz."

"Bir dakika, lanet olsun Dallas, dursana." Nadine koluna yapışmış çekiştiren Eve'i itelemeye çalıştı. "Disk virüslü fa- lan değil. Baştan belirtmişler bunu. Beni çekiştirmeyi keser misin! Medyada yayınlamamı istiyorlar. Halkın amaçlarını bilmesini istiyorlarmış."

Eve geri çekilirken bir taraftan da sevdiği bir arkadaşının çığlıklar atarak öldüğü hayalini zihninden uzaklaştırmaya ça- lışıyordu. "Senden disk yayınlamanı mı istediler?"

"Sadece yazılı bir metin var. Ve evet, onu yayınlamamı istiyorlar. Yani işimi yapmamı." Nadine derin bir nefes verdi ve kolunda Eve'in parmaklarını batırdığı yerleri ovalamaya başladı. "Sanırım sağlığım hakkında endişelenmene sevin- mem lazım ama kolum moraracak."

"Ölmezsın." Önemli olan buydu. "Ve o diske ihtiyacım var."

Nadine özenle şekillendirilmiş kaşlarından birini havaya kaldırdı. Çekici ve zeki yüzü en az Eve'inki kadar kararlıy- dı. Eve'den daha kısaydı ve daha kıvrımlı hatlara sahipti ama daha yumuşak olmadığı kesindi. Ve konu bir haber olduğun- da o da epey sağlam kış tekmelerdi.

"Öyle mi? Ama alamazsın."

"Bu bir cinayet davası."

"Aynı zamanda bir haber. Basın özgürlüğü Dallas, belki duymuşsundur. Disk de bana yollandı."

"Hemen bir el koyma izni çıkartabilirim. Üstelik delile el koymaya ve adalete engel olmaya devam edersen de o güzel kışını bir hücreye tıkabilirim."

Nadine boy farkını telafi etmek için parmak uçlarında yükselmek zorunda kaldı fakat yüzünü Eve'in yüzüne daya- mayı başardı.

“Benim bir şeye engel olduğum yok ve sen de gayet iyi biliyorsun. Seni aramak zorunda bile değildim. Direkt yayına da girebilirdim, o yüzden biraz ağır ol kızım.”

“Hanımlar. Hanımlar.” Roarke kendi de dahil bütün erkeklerin kaçınacağı bir risk alarak, birbirine saldırmak üzere olan iki kadının arasına girdi.

“Hepimiz önce derin bir nefes alalım. Her ikinizin de gayet haklı olduğu noktalar var. Belki önce bir diske baksak daha iyi olabilir.”

“Virüslü olmadığının bir garantisi yok. Karantina altına almam gerekebilir.”

“Söylediğinin saçmalık olduğunu sen de biliyorsun.” Nadine son derece gür ve parlak sarı saçlarını salladı. “Benimle bir dertleri yok. Ve onlara istedikleri bir şeyi sağlayabileceğimi biliyorlar. Halkın bilmesini istiyorlar. Amaçlarının tanınmasını istiyorlar. Metni okursan ne demek istediğimi anlatacaksın. Dallas, daha yeni başlamışlar.”

“Pekâlâ, bir bakalım. Eğer kulaklarımız kanamaya başlarsa kesinlikle ben demiştim diyeceğim.”

Nadine salonda ilerleyerek pastel renkler ve zevkli mobilyalarla döşenmiş geniş bir çalışma alanına girdi. Masanın başına oturdu. “Diski çalıştır.”

“Sana bilgisayarını kapamanı söylemiştim.”

“Tanrım, kapat artık ağzını. Sadece lanet metni oku.”

Sevgili Bayan Furst,

Biz Masumiyet Savaşçıları adında bir grubuz ve sizinle, toplum refahına duyduğunuz saygıya olan inancımız nedeniyle iletişim kuruyoruz. İşinize olan bağlılığınıza hayran olduğumuzdan ve size herhangi bir zarar verme amacı taşımadığımızdan emin olun. Bu disk temizdir. Size hiçbir zararımız dokunmayacağına söz veriyoruz.

Biz sadece gerçek adaletin peşindeyiz. Zaman zaman kurbanı yok saymak ve suçluya hizmet etmek durumunda kalan bir hukuk sistemi nedeniyle uygulanmayan, uygulanamayan bir ddalet. Polis kuvvetlerimiz, mahkemelerimiz hatta hükümetimiz bile, masumları

avlayanları korumaya yönelik tasarlanmış ikircikli kanunların kaygan zemininde sık sık elleri kolları bağlanmış kalmak durumundalar.

Biz de bir araya gelerek kendi grubumuzu oluşturduk ve masumlara hizmet etmeye yemin ettik.

Bazı insanlar yöntemlerimizi rahatsız edici bulacak. Bazıları korkutucu bulacak. Ancak hiçbir savaş rahatsızlık ve korku olmadan verilemez, verilmemeli.

Ama çoğu insan adil davrandığımızı görecek. Artık toplum geneline hizmet etmeyen bir sistemin içinde kaybolanlar için zafer peşinde olduğumuzu anlayacaklar.

Bu mesaj size ulaştığında ilk infazımız gerçekleşmiş olacak. Louis K. Cogburn bu toplum için bir yüz karasıydı, çocuklarımıza zarar veren, onları uyuşturucuya alıstıran sefil bir adamdan başka bir şey değildi. Çocukları oyun sahalarında, okul bahçelerinde ve parklarda takip ediyor; genç, masum bedenleri ve zihinleri uyuşturucuyla köreltmeye çalışıyordu.

Kendisi suçlandı, yargılandı ve suçlu bulundu.

İnfaz edildi.

Louis K. Cogburn konusunda Gerçek Masumiyete ulaşıldı.

Kendisi bizim tasarladığımız ve geliştirdiğimiz bir teknoloji tarafından hasta edildi. Ruhu çürümüştü ve biz de ölene kadar beynini çürüttük.

Bu hastalıktan size, masumlara ya da halka bir zarar gelmeyecek. Bizler terörist değil, canları pahasına ve bedeli ne olursa olsun komşularına hizmet etmeye söz vermiş adalet muhafızlarıyız.

Suçlanan, yargılanan ve suçlu bulunan başkaları da var. Başkalarının üzüntüsü ve canının yanması pahasına zevk ve kâr elde edenlerle savaşmaktan vazgeçmeyeceğiz. New York'ta Gerçek Masumiyete ulaşılanlara kadar vazgeçmeyeceğiz.

Sizden mesajımızı, amaçlarımızı halka duyurmanızı istiyoruz. Onlara amacımızın kanunun hizmet edemediği kurbanları korumak ve hizmet etmekten başka bir şey olmadığını anlatmanızı istiyoruz.

Sizi bu konuda medya temsilcimiz olarak görmeyi umuyoruz.

Masumiyet Savaşçıları

“Çok güzel sunmuşlar, değil mi?” dedi Eve. “Harika bir masal. Beyni dağıtılan Ralph Wooster’dan ya da bayılana kadar dayak yiyen Suzanne Cohen’den bahsetmiyorlar hiç. Ölen polisten ya da felç kalması muhtemel diğer polisten bahsetmiyorlar bile. Sadece halka hizmet etme hedeflerinin nasıl gerçek ve masum olduğu zırvaları. Ne yapacaksın?”

“İşimi,” dedi Nadine.

“Bu saçmalığı yayınlayacak mısın?”

“Evet yayınlayacağım. Bu bir haber Dallas ve benim işim haberleri halka yayınlamak.”

“Reytinglerini de tavan yaptırır, değil mi?”

“Bunu yayınlayacağım,” dedi Nadine bir an duraksadıktan sonra. “Çünkü bir polis öldü ve bir diğeri de -arkadaşın olan bir diğeri de- yaralandı. Yayınlayacağım çünkü evet, reytinglerime tavan da yaptırır. Şu anda burada olmanın, yayınlamadan önce sana okutmamın nedeni sana saygı duyup, seni arkadaşım olarak görmem ve adaletin kestirme yolları olmadığına inanmam. Eğer sen bana ve amaçlarıma inanmıyorsan, seni buraya çağırmakla bir hata yaptım demektir.”

Eve arkasını döndü ve küçük bir kanepeyi Nadine’in yüzünü buruşturmasına neden olacak sertlikle tekmeledi. “Sen benim profesyonel konularda on dakikadan fazla tahammül edebildiğim tek muhabirsin.”

“Tanrım. Çok duygulandım.”

“Arkadaşlık başka bir konu ama. Şimdilik sadece profesyonellik boyutunda kalalım. İşinde iyisin, buna saygı duyuyorum ve dürüst çalışıyorsun.”

“Teşekkürler. Hislerimiz karşılıklı.”

“Ama bunun anlamı, bu pisliği yayınlaman karşısında kalkıp mutluluk dansı yapmam değil. Savaşçılarımız, kışımın kenarı. Bir cinayetten sonra lanet bir hale takıp aziz rolü yapamazsın.”

“Sağlam laf. Senin ağzından aktarabilir miyim?”

Eve’in gözlerini öfke bürüdü. “Kayıt dışı konuşuyoruz.”

“Şu andaki her şey kayıt dışı,” diye onayladı Nadine sa-

kince. “Ama seni temin ederim hızla kayda girmek isteyecek sin. Seninle birebir canlı röportaj istiyorum. Ve Whitney’le Tibble’la, Feeney’yle, McNab’le röportajlar. Halloway’ın ta nıdıklarıyla da konuşmam lazım. Ailesi, arkadaşları, iş arka daşlarıyla da. Ve validen de bir açıklama istiyorum.”

“Kırmızı kurdeleye sarılmış halde gümüş tepside sunma mı da istersin herhalde Nadine?”

Nadine ellerini kalçalarına dayadı. “Benim sahamdayız v ben nasıl oynanacağını biliyorum. Eğer bu hikâyenin denge olmasını, senin istediğin şekilde halka sunulmasını istiyorsa bütün kilit oyuncularla görüşmem lazım.”

“Eve.” Roarke elini karısının gerilmiş omzuna koydu “Nadine haklı. Gerçekten haklı. İzleyenlerin çoğu bu grup tan hoşlanacak. Zaten tiksinerek Cogburn ve Fitzhugh’e-”

“Fitzhugh kim?” diye atıldı Nadine. “Chadwick Fitzhu gh’ten mi bahsediyoruz? Öldü mü?”

“Kapa çeneni,” dedi Eve. “Düşünmeme izin ver.”

“Bitirmeme izin ver,” diye düzeltti Roarke. “Bu grubu infaz ettiklerine bakacaklar ve şöyle düşünecekler: Hak ettik lerini bulmuşlar, zaten çocuklarımızdan beslenen parazitte başka bir şey değillerdi.”

“Roarke seni seviyorum,” dedi Nadine.

Roarke ifadesiz bir yüzle başını yana doğru eğdi. “Eğ e Fitzhugh gibi bir pisliğin öldürülmesini kınadığım için ara bulmaya çalıştığımı sanıyorsan yanılıyorsun. Konu benir bugün orada genç bir polise neler olduğunu görmem. Ya d Ian’a olan şeyi, Feeney’e olabilecek olanları görmem. Ya d sana. Onlar da bu cafcacılı, süslü, bencil ifadelerle her şeyi içini boşaltıyorlar. Ama metni duyanların bazıları bu adam ları kahraman olarak kabul edecektir.”

“Ve uzaktan kumandayla kahraman olamazsın,” dedi Eve

“Kayıt dışındayken bu bomba cümlelere devam edersen, dedi Nadine, “Gerçekten oturup ağlayacağım.”

“O halde halka onların sadece korkak olduğunu göster, diye devam etti Roarke. “Halka Halloway’ın ailesinin duydu

ğu acıyı göster, çünkü onların oğlu da masum bir kurbandı. Bu grubun başlattığı şey yüzünden görev başında ölen masum bir polisti. Genç, istekli ve yaralı McNab'i görmelerine izin ver. Medyayı tıpkı onlar gibi hünerli ve incelikli kullanman gerek."

"Tanrım, benim onları bulmam lazım. Onları durdurmam lazım. Ben Medya Çarkını Kim Çeviriyor oynayamam."

"Teğmen." Roarke, Eve'in omuzlarını sıktı. "Her ikisin de yapman gerek."

"Benim o diski almam gerek."

Nadine diski çıkardı ve Eve'e uzattı. "Bu orijinali. Kendime bir kopya yaptım zaten." Eve diski elinden kaparker Nadine gülümsedi. "Tanrım, seninle çalışmak çok eğlenceli olacak."

"Whitney'le görüşene kadar sana hiçbir açıklama vermem."

"Pekâlâ, hadi ara onu o halde. Bence hepimiz bir kahve içeriz."

"Ben sana yardım edeyim." Roarke, Nadine'in peşinden odadan çıktı.

Eve biraz sakinleşmek için bekledi. Nadine'in haklı olduğunu görmekten nefret ediyordu. Bu savaşın bir cephesi de medyada ve canlı yayınlarda olmak zorundaydı.

Komutanı uyandırmak için Nadine'in tele-linkini kullandı.

"Uzun süredir konuşuyorlar." Nadine ikinci kahvesin doldurdu.

"Haber i zaten sabahın bu saatinde yayınlamayacaktın." Nadine kendi bitkisellerinden birini tüttürdüğünden Roarke da bir sigara yaktı. Gerçek tütünü tercih ediyordu. "İzleyici oranlarını ve reytingleri en yükseğe çekmek, rakipleriniz hazırlıksız yakalamak ve onların gün başı haber bombalarının etkisiz hale getirmek için en az altıya kadar bekleyecektin zaten."

“Bu işte iyisin.”

“Manipölasyon konusunda biraz tecrübem var.”

“Ona on dakika daha veriyorum, sonra Merkez’i aramam, hazırlıklar yapmam ve elektronik uzmanı çağırمام لازم. Sen herhalde- ”

“Hiç sanmıyorum. Eve’in aşmaya çalıştığı sınırları iyice zorlaştırmış olurum. Ama senin aklında özellikle birileri yoksa birkaç iyi isim önerebilirim.”

“Ben Mya Dubber’ı düşünüyordum.”

“Harikadır. Elektronik konusunda dehadır ve teknik jargonu basit kelimelerle de çok iyi ifade edebilir.”

“Senin için çalışıyor, değil mi?”

“Serbest bir iş anlaşmamız var diyelim, evet.”

Daha fazla oturmaya dayanamayan Nadine kalkarak gezinmeye başladı. “İşimi çok yavaşlatıyor. Yapmam gereken araştırmalar, yazmam gereken metinler ve ayarlamam gereken röportajlar var. Bu hikâye şu anda gündemde olan diğer her şeyi geçecek. Ve sırada kim var? Sorulardan biri de bu olacak, değil mi? Bir cevap ortaya çıkana kadar herkes ekrana kilitlenmiş olacak.”

“Benim polisim de bir cevap olmasın diye canını dişine takıp çalışacak.”

“İşte o yüzden saygıyı hak ediyor. Ve o yüzden her zaman harika bir hikâye yaratıyor. Siz ikiniz bu konuda biraz kafa tokuşturdunuz galiba ha?”

Roarke sigarasının dumanını ağır ağır üfledi. “Kafalardan çok görüşlerimiz çarpıştı diyelim. Onun için benim görüşümü kabul etmek, benim onun görüşünü kabul etmemden biraz daha zor. Ama bir şekilde halledeceğiz.”

“Bu konuda beni desteklediğin için teşekkürler.”

“Senin için yapmadım,” dedi Roarke. “Eve için yaptım.”

“Biliyorum. Ama yine de teşekkürler.” Eve mutfığa girerken Nadine ona doğru döndü. “Evet?”

“Benimle ve Whitney’le röportajların en kısa zamanda olacak. Vali, vali yardımcısı tarafından okunacak bir açıklama

verebilir sana. O henüz netleşmedi. Yardımcı bazı soruları da cevaplayabilir ama onaylanması gereken sorular olacak. Halloway'ın ailesini bu saatte arayıp acılarına daha fazla travma ekleyemeyiz. Eğer sabah olduğunda seninle görüşmek isterlerse röportajı ayarlayacağız. Aynı şey Feeney için de geçerli. Çok zor bir gün geçirdi," dedi Nadine ağzını açarken. "Onu bu konu için uyandıraramam. Doktorundan onay alır almaz McNab'le bizim evde görüşebilirsin. Sana o onayı mümkün olduğunca çabuk alacağım. Şef Tibble da bir açıklama yapacak ve belki bütün verileri inceledikten sonra sana bir röportaj vermesini umabilirmişsin. Bu kadarını kabul et Nadine, çünkü alabileceğinin en iyisi bu."

"Bir kahve iç sen. Benim telefon görüşmeleri yapmam ve giyinmem lazım. Seninle ve Whitney'le canlı röportajları stüdyoda yapacağız. Bir saat içinde."

Eve röportajı atlattı. Görüşme boyunca tamamen resmi görev sınırları içinde kalmayı başarmıştı. Nadine röportajın içeriğinden çok memnun olmasa da yayını etkili kılacak şeyin kelimeler olmadığını biliyordu.

Asıl bomba Eve Dallas'ın kendisiydi. Solgun, bitkin ama tamamen kendinde ve güçlü görünen Eve Dallas.

Eve tam kameralar kapanırken Vali Steven Peachtree'nin geldiğini görerek şaşırdı. Kırk üç yaşındaki vali hem genç ve enerjik, hem de güçlü bir imaja sahipti. Mükemmel şekilde bağlanmış mavi ve gri renklerde bir kravat, mavi bir gömlek ve gri klasik takım elbise içinde çok yakışıklı ve şık görünüyordu.

Son derece zinde ve ciddi bir tavırla içeri girmişti. Peşinde bir grup yardımcısı vardı ve onlara insanın gölgesine dikkat ettiği kadar bile dikkat etmiyordu.

"Komutan." Başını Whitney'e salladı. Eve şimdi yeterince yakın olduğundan adamın gözlerinin altındaki uykusuzluk

izlerini görebiliyordu. “Bu konuya şahsen -ve hızlı bir şekilde- dahil olmam gerektiğini düşündüm. Resmi açıklama konusunda halkla ilişkiler sorumlusu Chang’le görüştüğünüz söylendi bana.”

“Doğru. Bu konuda ortak bir ifade kullanmamız gerekiyor. Net ifadeler.”

“Tamamen katılıyorum. Medya temsilcisi saat sekizde güncel bir ifade alabilir. Teğmen.”

“Vali bey.”

“Bu konuda hızlı ve kararlı hareket etmemiz gerekiyor. Ofisimin de her gelişmeden haberdar edilmesini istiyorum.” Başını çevirerek stüdyoya baktı. “Bu lanet karmaşayı kontrolümüz altında tutacağız. Bayan Furst’e halkın bilgisi için gerekli olduğuna inandığımızdan fazlasını vermeyeceğiz.”

“Ona bir şeyler veren yalnız biz değiliz,” dedi Eve.

“Farkındayım.” Sesi aynı anda hem gür hem sakın çıkmayı başarıyordu. “Bize fırlattıkları her şeyi, gerektiği gibi karşılayıp geri atacaktır. Bu konuda Chang’e güvenebiliriz. Bu konuda doğruca onunla ve Vali Yardımcısı Franco’yla çalışacaksınız.”

Bilek ünitesine baktı ve kaşlarını çattı. “Beni her gelişmeden haberdar edin,” dedi ve sonra hazırlık odasına doğru ilerledi.

“Bu konuda iyi,” dedi Whitney, Eve’e. “Güçlü, kontrollü ve ilgili görünecek. Bu saçma işin tüm New York’a dağılması için güçlü bir imaj çizmeye ihtiyacımız var.”

“Bana göre bunun için yapmamız gereken Masumiyet Savaşçıları bulmak ve onları durdurmak.”

“O senin önceliğin zaten Teğmen. Ama işimizin birden fazla katmanı var. Dedektif Halloway için cenaze töreni yarın, saat onda. Resmi tören olacak. Seni de orada istiyorum.”

“Evet efendim, orada olacağım.”

“Bugünkü toplantı saat bire alındı. Git biraz uyu,” diye ekledi Whitney, kendi sırasını savmak için stüdyoya doğru ilerlemeden önce. “Uzun bir gün olacak.”

Eve, yatak odasına girdiğinde yatağa yüz üstü düşerek üç buçuk saat uyudu.

Bilek ünitesinin alarmı onu ısrarlı sinyaliyle uyandırmıştı. Karanlıkta sürünerek yataktan çıktı, tökezleyerek banyoya girdi ve yirmi dakika boyunca çapraz jet başlıklı duştan akan sıcak suyun altında durdu.

Yatak odasına döndüğünde Roarke yeni kalkıyordu. “Uyandırdım mı? Yarım saat daha yatabilirdin sen.”

“Ben iyiyim.” Roarke, Eve’in yüzünü dikkatle inceledikten sonra başını salladı. “Sen de bu sabah dörtte olduğundan çok daha iyi görünüyorsun. Ben duş alırken neden bize bir kahvaltı söylemiyorsun?”

“Ama ben masamda bir çörek yiyecektim.”

“Ne yazık ki fikrini değiştirdin,” dedi Roarke banyoya girerken. “Çünkü bedenim için gereken enerjiyi düzgün yiyerek alabileceğimi hatırladın. Ve boğazından aşağı bir protein karışımı dökmemin günün için iyi bir başlangıç olmadığını, öyle yapmamdan hiç hoşlanmadığını da hatırladın. Güzel bir omlet harika olur, değil mi?”

Eve dişlerini sıkıp homurdandı ama Roarke çoktan duşa başlamıştı.

Kahvaltı boyunca, aç olduğu için yemek yemesi gerektiğini telkin etti kendisine.

Roarke dahili ev linkinden Summerset’i arayıp McNab’i sorarken, hastanın güzel bir gece geçirdiğini duyduğunda biraz iyi hissetti.

Biraz sonra McNab’i elektronik bir tekerlekli sandalyede ofisine girerken gördüğünde, hissettiği bütün iyimserlik kayboldu.

“Hey!” Genç dedektifin yüzü biraz fazla neşeliydi. “Ayağa kalktığında bunlardan kesin bir tane satın alacağım. Harika.”

“Koridorda hız yapmak yasak.”

McNab sırtıttı. “Çok geç.”

“Güncellenmiş raporları vermeye başlamadan önce Fee-ney’i bekleyeceğiz,” diye başladı Eve.

“Kanal 75’teki sabah haberlerini izledik Teğmen.” McNab’in arkasından Eve’e bakan Peabody’nin gözleri epey donuk ve çaresizdi. “Bence direkt başlayabiliriz.”

“Benim bir kahveye ihtiyacım var.” McNab’i oyalaması için Roarke’a gözüyle işaret verdi ve başparmağını mutfağa doğru salladı. Duyulmayacaklarından emin olduğu ilk yerde, “Bundan daha güçlü görünmen lazım,” dedi Peabody’ye. “McNab aptal değil.”

“Biliyorum. Ben iyiyim. Ama onu o salak sandalyede görünce kendime hâkim olamıyorum. Durumunda hiçbir değişiklik yok. Doktorlar karıncalanma hissi gibi bir şey geleceğini söylemişlerdi, hani ayağın uyuştüğünde ve geçmeye başladığında olduğu gibi. Sinirlerin geri geldiğini göstereceğini söylemişlerdi. Ama bir şey yok, hiçbir şey hissetmiyor.”

“İyileşme süreçleri farklılık gösterebilir. Bütün bedenime maksimum doz yediğim olmuştu ve birkaç dakika boyunca hissizlik bile olmadı. Ama bir kere koluma ufak bir şok yemiştim ve saatlerce hiçbir şey hissedemedim.”

“Çok korkuyor. Korkmuyormuş gibi davranıyor fakat aslında çok korkuyor.”

“O öyle davranabiliyorsa sen de yapabilirsin Peabody. Ve onu -geçici olarak da olsa- o sandalyeye koyanlar konusunda bir şey yapmak istiyorsan, kendini toplayıp işine odaklanman lazım.”

“Biliyorum.” Peabody derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. “Tamam yapabilirim.”

“İyi, o zaman önce kahveleri yapmakla başla.”

Eve mutfaktan çıktı ve ofisinin kapısında Feeney’i öylece dikilirken gördüğünde kalakaldı. Tekerlekli sandalyesinde oturan McNab’e arkadan bakarken Feeney’in yüzünde çaresizlik, acı ve öfke vardı.

Eve tam onu kendine getirecek bir ses çıkarmaya hazırlanıyordu ki Feeney kendini topladı. Yüzü düzeldi, kendine geldi.

“Bu da ne böyle?” diye gülerek içeri girdi ve McNab’e doğru ilerledi. “Bana hasta numarası yapıyorsun gibi geldi. Bu konuda bile oynayacak bir şeyler bulmayı başardın ha?”

“Harika değil mi?”

“Ayağımın üzerinden ilk geçişinde seni dümdüz edeceğim. Baxter gelmek üzere. Kahve var mı?”

“Evet.” Eve başını salladı. “Kahvemiz var.”

Saat dokuz buçukta takımına temel detayları vermişti. Dokuz kırk beşte tüm boşlukları tamamlamış ve temel bir teori sunmuştu.

“Bu gruptaki insanlardan en az bir tanesi işlenen bir suçtan şahsen etkilenmiş, büyük ihtimalle bir çocuğa karşı işlenen bir suçtan. Muhtemelen gruptakilerin çoğu da aynı durumda. Böyle bir şeye girişmek için benzer kafa durumlarına sahip olmak gerek. Üst düzeyde olsa da tam teşhis edemediğimiz elektronik yetenekleri var ve aralarında tıbbi konulara hâkim birileri de olmalı. Ayrıca polisle ya da adalet sistemiyle de bir çeşit temas içinde olmaları lazım. Ya da her ikisiyle.”

“Organizeler, açıklar ve medya hâkimiyetleri var.”

“Böyle bir grup kurduklarına göre,” dedi Baxter, “evet, benzer kafa yapılarının olması lazım. Ama her zaman en az bir ya da iki tanesi sırf heyecan veya ciddi biçimde ruh hastası olduklarından girerler bu işe.”

“Doğru. Sen grubun profiline uyan ciddi ruh hastaları konusunda bir tarama başlat. Nadine’le tekrar iletişime geçecekler,” diye devam etti Eve. “Halkın ilgisini ve onayını istiyorlar.”

“Ve de istedikleri olacak.” Feeney kahvesinden sesli bir yudum aldı. “Bu tam insanları saflara ayıran, sokaklarda tartışılmaya başlanan, tişörtlere baskıları yapılan türde bir konu.”

“Medya trenini durduramayız, o yüzden yapabileceğimiz en doğru şey onu kendi istediğimiz yönde ilerletmek. Nadine seninle ve McNab’le de röportaj yapmak istiyor. Küfredebilirsin,” diye ekledi Eve, tam Feeney öyle yapmaya başlarken, “fakat benim söylemediğim herhangi bir şeyi söylemiş

olmazsın. Konu, birimin medyayla işbirliği yapmamızın faydalı olacağına inanması.”

“Böyle bir şeyi yayında konuşur muyum?” Feeney fincanını masaya çarptı. “Sence ekrana çıkıp dün olanlar hakkında, o çocuk hakkında konuşur muyum?”

“Söyleyeceklerin insanların Halloway’e ne olduğunu anlamasına yardım edecek.” Roarke sakın bir tonla konuşmuştu. “İnsanların onu gerçekte olduğu gibi, işini yapan iyi bir polis gibi görmesini sağlayacak. Adalet muhafızı olarak algılanmak istenen bir grup tarafından görev başında öldürülen bir polis gibi. Onu bir insan olarak görmelerini sağlayacaksın.”

“Ben konuşmak isterim.” McNab tekerlekli sandalyenin içinde kapana sıkışmıştı. Ne kadar görmezden gelmeye çalışırsa çalışsın durum böyleydi. O sandalyede istese de istemese de oturmak zorundaydı. Ama sırf bu yüzden kendini bırakıp bebek gibi sarsaklaşmayacaktı.

Yine de ömrünün sonuna kadar bu sandalyeye mahkûm olma korkusu, karnında bir an bile dağılmayan bir buz parçası gibi duruyordu. “Eğer insanlar dinlerlerse, beni vuranın Halloway olmadığını anlayacaklar. İncelediği o bilgisayara virüs bulaştıran insanların beni vurduğunu anlayacaklar. Beni bu hale Halloway getirmedi ve kimsenin öyle olduğunu düşünmesini istemem. O yüzden, ben röportaj yapmak istiyorum. Söylemek zorunda olduklarımı söylemek istiyorum.”

“Eğer sen öyle istiyorsan.” Feeney kahvesini tekrar aldı ve boğazındaki yumruyu dağıtır umuduyla tek yudumda hepsini içti. “Öyle yapalım.”

“Teşkilat bazı yazılı ifadeler çıkardı. Her ikinizin de okuması gerekecek.” Eve masasına doğru gitti ve biraz da toparlanmak için kendine vakit verdi. “Belirtmek istediğiniz bir şeye sansür uygulamayacaklar fakat yine de belli sınırlar içinde kalmanızı istiyorlar, kullanacağımız dil çok önemli. NY-PGT’nin bu konuda birlik içinde olduğunu göstermemiz gerekli. Nadine röportajları burada yapabilir.”

Tekrar onlara doğru döndü. “Şimdi, belki devamıza dönebiliriz. Bilgisayarlardaki virüsün nasıl bir şey olduğunu belirlememiz gerek ancak virüse karşı bir kalkan geliştirmeden bir şey yapamayız.”

“Ben o konuda biraz çalıştım,” dedi Roarke. “Ve teknik bir danışman çağırma özgürlüğü tanıdım kendime.” Linke döndü. “Summerset, onu buraya yolla.”

“Bunu önce bana danışman gerekirdi,” diye başladı Eve.

“Bu iş için özel becerilere ihtiyacın var. Feeney ve McNab’inse benden daha fazlasına ihtiyacı var. Ve benim de bir asistandan fazlasına ihtiyacım var. Bilgisayar ve teknoloji birimlerinde epey yenilikçi çalışmalar yapan biri mevcut. Ve ben onun sadakati ya da güvenilirliği konusunda herhangi bir endişen olacağını sanmıyorum.”

Eve açılan kapı eşiğine doğru baktı ve ağzı açık kaldı. “Tanrım. Tanrı aşkına Roarke, bu iş için bir çocuğu kullanmayacağız.”

Bölüm Sekiz

“Dehanın yaşı olmaz,” dedi Jamie Lingstrom ayağındaki hırpani hava-botlarıyla ofise dalarken.

Açık kahverengi saçları kısa kesilmişti ama alnına doğru düşen bir tutamın üst kısımlarında uzun bırakılmış yerler vardı. Neyse ki artık tek piercing’i -en azından görünürdeki- sol kaşının altındaki ufak gümüş halkaydı. Eve onu son gördüğünden beri yüzü epey oturmuş ve hoşlaşmıştı. Ve şu anda ağzının kenarları geniş bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmıştı.

Evet, Jamie her zaman biraz ukalaydı.

Büyükbabası bir polisti. Bir tarikatı soruşturduğu bir davada görev başında ölmüştü. Tarikat Jamie’nin ablasını öldürmüştü ve Eve’i de kurban ederek öldürmeye çok yaklaşmıştı.

Çocuk en az dört santim daha uzamıştı. Çocukların büyümesi ne zaman biter? diye merak etti Eve. Artık on altı, hayır on yedi yaşında olmalıydı. Ve şu anda ofisinde yüzünde o ukala ifadeyle sırıtmak yerine, dışarıda ergenlerin yaptığı şeyleri yapıyor olmalıydı.

“Niye okulunda değilsin sen?”

“Büyük ölçüde evden eğitim görüyorum, bir çalışma programı sayesinde. Resmi bir iş kontratın varsa ve düzenli çalışıyorsan geri kalanı işyeri ve okulun ayarladığı bir program işte.”

Eve, Roarke'a döndü. "Okul olmayan taraf sensin sanırım."

"Aslında, benzer eğitim programıyla iş kontratı yapan pek çok şirket var. Sonuçta bugünün çocukları yarının umudu."

"Pekâlâ." Jamie başparmaklarını her iki dizi de yırtık olan pantolonunun ceplerine sokarak odayı inceledi. "Ne zaman başlıyoruz?"

"Sen." Eve parmağını Roarke'a doğru kaldırdı. "Şuraya." Roarke'ın ofisini işaret ederek önünden hızla geçti ve kapıyı arkalarından hızla kapadı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Davaya uzman sivil danışman asistanı çağırdım."

"O daha bir çocuk."

"Çok zeki bir çocuk. Ev yapımı bir mastırla buranın güvenliğini nasıl bloke ettiğini hatırlıyor musun?"

"Şansı yaver gitmişti."

"O konunun şansa bir ilgisi yoktu." O ev yapımı mastır geliştirilmiş ve daha etkili bir hale getirilmişti. "Basit bir elektronik bilgisinden çok daha fazlası var bu çocukta, inan bana. Çok nadir ve değerli olan bir elektronik sezgisi var onda."

"Ve ben de en azından yirmi birine girene kadar beyninin kafatasının içinde kalmasını istiyorum."

"Onu fiziksel bir tehlikeye sokacak en ufak bir şey yapmasına izin verme niyetim yok."

"Geçen sonbaharda da her ikimizin öyle bir niyeti yoktu ama o neredeyse ölecekti. Ve o Feeney için ailesinden biri gibi."

"Kesinlikle. Onunla çalışmak Feeney'e de moral verecek. Ve asıl konu Eve, bizim onun gibi birine ihtiyacımızın olması. Zinde, açık ve hızlı bir zihne ihtiyacımız var. Otomatik olarak, daha önce yapılamadığı için bir şeyin yapılamayacağını düşünen biri değil o." Roarke ellerini iki yana açtı. "Bütün ihtimallere açık tutabiliyor kendini. Ve bir polis olmak istiyor," diye ekledi, Eve ağzını açarken.

“Evet, hatırlıyorum ama- ”

“Bir polis olmaya da kararlı. Tabii ben, kendi bilgisayar ve teknoloji bölümümde çalışabileceği kalıcı bir pozisyon için büyük paralar sunarak aklını çelmeyi başaramazsam.” Roarke gülümsedi. “Ki kesinlikle teşebbüs edeceğimi söyleyebilirim. Ama şu anda üniversiteye gitmeyi bile düşünmüyor, önümüzdeki sene on sekizine basar basmaz doğruca Polis Akademisi’ne girmeyi planlıyor.”

“Ne? Bu işi onun fikrini değiştirmek, üniversiteye gitmesini ve dahi beynini sana sunmaya karar vermesini sağlamak için kullanmayı falan mı planlıyorsun?”

Roarke’in yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı. Çok çekici görünüyordu. “Çok tatlı bir düşünceymiş bu. Ama ben bu işin Jamie için değerli bir deneyim olacağını düşünmüştüm. Ve ona ihtiyacımız olduğunu. Bunda ciddiym Eve. Elektronik bakımdan istediğin şey epey yoğun bir çalışma ve araştırma. Üstelik deney gerektiriyor ve hepsinin çok kısıtlı bir süre içinde yapılması gerekiyor. Doğru mu?”

“Evet ama- ”

“Bak. İşler acısı bir ücret karşılığında senin uzman sivil danışmanının ve o anlaşılmaya göre de kendim için teknik bir asistan seçme hakkım var. Ve ben onu seçtim. O benim.”

Eve derin bir nefes verdi, pencereye doğru yürüdü. Sonra dönerek hızla Roarke’a doğru ilerledi. “O sadece senin değil. Bu durum onu benim de yapıyor. Ve ben ergenlere nasıl davranılacağını bilmiyorum.”

“Ah yani, bence herkese davrandığın gibi davranabilirsin. Ona emirler verirsin, eğer karşı çıkarsa ya da yeterince hızlı yerine getirmese insanın kanını donduran o korkunç bakışlarından birini atarsın ya da sözlerinle ezebilirsin. İstedğin birini seçersin işte, hepsi işe yarıyor.”

“Gerçekten mi?”

“İşte, gördün mü?” Roarke onun çenesini okşadı. “Oldu bile. Ben şimdiden kanımın yavaş yavaş soğuduğunu hissedebiliyorum.”

“Pekâlâ, onu tutabilirsin ama gözaltında olacak. Ayrıca içler acısı ücretinden feragat ettin.”

“Öyle mi?” Roarke kaşlarını çatı. “Öyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum.”

“Ve çocuğun parası da senin cebinden çıkıyor.”

Roarke zaten Jamie’ye ödeme yapmayı düşünüyordu fakat bu oyunu nasıl oynaması gerektiğini de biliyordu. “Bu muamele çok haksız ve yanlış. Bu ben yaptım oldu tavırları konusunda birim temsilcimle konuşacağım.”

“Birimde temsilcin falan yok.” Eve kapıya doğru ilerledi. “Sadece ben varım.”

“Ne mutlu ve ne üzücü ki öyle,” diye seslendi Roarke ofisine geçen Eve’in arkasından.

Jamie, Feeney ve McNab’ın arasına çömelmiş elindeki avuç içi büyüklüğündeki aletle hava atıyordu. “Sinyal bozucu... piyasadaki tüm sistemleri ve henüz çıkmamış olanları okuyor,” diyordu. “Sonra klonlayıp...”

Eve ve Roarke’ın girdiklerini görünce önce başını kaldırdı, sonra da tamamen doğruldu. Aleti cebine soktu. “Ve? Birlikte çalışıyor muyuz çalışmıyor muyuz?”

Roarke ona doğru ilerleyerek elini uzattı.

Jamie’nin omuzları düştü ve cebindeki aleti çıkardı. “Birkaç fonksiyona ince ayar vermek için bir tane ödünç aldım sadece.”

“Beni kafalamaya çalışma Jamie. Eğer ekipman ödünç almaya devam edersen çalışma programı ayrıcalıklarının son hızla kaybedersin.” Sinyal bozucu Roarke’ın ceplerinden birine girerek kayboldu.

“Benim yaptığım prototipti.”

Ve aletin telif hakları ilerde seni çok zengin bir genç adam yapacak, diye düşündü Roarke. Ama bir şey söylemedi. Sadece kaşını kaldırdı ve Jamie’nin kıvrınmasını izledi.

“Pekâlâ tamam. Kızma, özür dilerim.” Suratını asarak Roarke’a baktı, sonra da Eve’e baktı. Bu ikisinden hangisinin yetkili olduğunu asla tam olarak anlayamıyordu.

Ama her ikisinin de daha ayaklarını kaldırdıklarını bile görmeden kendini sağlam bir şekilde tekmeleyebileceğini biliyordu.

Boşanma öncesinde bu durum anne babasıyla daha kolaydı. Patron olan babasıydı. Ama daha sonra, özellikle Alice'in ölümünden sonra, evdeki patron Jamie oluvermişti.

Ama burada, bu ikisinin yanında işler karışıyordu.

"Evet, karar ne?" diye sordu.

"Roarke'ın teknik asistanı olarak ekibe katıldın," dedi Eve. "Ama sürekli gözaltında olacaksın. Sınırı geçmeye çalışırsan, sınıra yaklaşırsan, sınırı geçmeyi düşünmeye başlarsan bile seni anında böcek gibi ezerim. Şimdi, bu odadaki herkesi görüyor musun?"

"Evet, gözlerimde bir bozukluk yok."

"Bu odadaki herkes senin patronun. Yani buradaki herhangi birisi sana amuda kalkman ya da ağzın kapalı ısıklık çalman da dahil herhangi bir emir verdiğinde, söyleneni yapacaksın, anlaşıldı mı? Bir diğer konu," diye devam etti, Jamie'ye şikâyet etmesi için hiç vakit vermeden, "bu davadaki her bilgi, her veri, bütün konuşmalar, bütün hareketler ya da yapılması teklif edilen ya da planlanan bütün manevralar gizlidir. Bu konulardan kimseye bahsetmiyorsun. En iyi dostuna, annene, çıplak görmeyi umduğun herhangi bir kıza ya da oyuncak ayına, kimseye ağzını açmıyorsun."

"Ben boşboğaz değilim," dedi Jamie hışımla. "İşlerin nasıl yürümesi gerektiğini biliyorum. Ayrıca oyuncak ayım yok benim. Artı, bir sürü çıplak kız gördüm." Sırıtmaya başladı. "Sen de dahil."

"Evlat dikkat et," dedi Roarke usulca. "Cidden dikkat et."

"Zeki ve hazırcevapsın. Öyle olduğunu zaten hatırlıyordum." Eve onun etrafında ağır ağır dönmeye başlamıştı. "Belli şartlar altında hazırcevapları severim. Bu yüzden, kulaklarını kafanın üzerine uzatıp birbirine bağlamak yerine son söylediğini duymazdan geleceğim. Sadece bu seferlik.

Baxter, bu çaylağı çalışma alanına götür. Temel kurulumu görsün. Eğer bir şeye dokunmaya kalkarsa parmaklarını kır.”

“Anlaşıldı. Hadi bakalım evlat, gidiyoruz.” Baxter kapıdan çıkarken başını eğerek, “Bu arada onu nasıl çıplak gördün sen?” diye sordu.

“Başımıza dert olacak,” diye mırıldandı Eve.

“Ama o derde değecek,” dedi Roarke ve bir elini cebindeki aletin üzerinde gezdirdi. “İnan bana değecek.”

“O iyi bir çocuk Dallas.” Feeney ayağa kalktı. “Zeki ve en azından o yaşta olunabilecek ölçüde güvenilir. Onu hizada tutarız.”

“Ben de ona güveniyorum. Onu siz elektronikçilere bırakıyorum. Nadine ve kameramanı yirmi dakikaya burada olur. Asla geç kalmaz. Röportajlar için alt katta bir yerler ikinize de uygun mu?”

“Bana uyar.” McNab, Feeney’e doğru baktı. “Bunu bir an evvel atlatmak ve işe koyulmak istiyorum.”

“Nadine buraya çıkmayacak,” diye devam etti Eve. “Çocuğun yanına bile yaklaşmayacak. Bir gelişme olursa, herhangi bir şey yakalarsanız, ne olursa beni arayın. Saat birde bir toplantıya katılmam gerek. O zamana kadar da buradan çalışıyor olacağım.”

“Hadi başlayalım.” Feeney elini McNab’ın yaralı omzuna koydu. “Ufaklığa gerçek EDB polislerinin neler yapabildiğini gösterelim.”

“Baxter’ı bu tarafa yollayın. Başka bir yerde çalışması daha iyi olacak.”

“O konuyla ben ilgilenirim. Bu katta olmasını istersin değil mi?” diye sordu Eve.

“Evet. Ve Roarke, cebindeki nesne her neyse orada tut, çıkarma.”

Roarke, Eve’e öyle ateşli bir şekilde gülerek baktı ki Peabody zorlukla yutkundu.

“Kafandaki o görüntüleri hemen sil Peabody,” diye emretti Eve. “Yapacak işlerimiz var.”

Peabody olasılık taramalarına başlattı. Üstlerle ve bürokratlarla çalışırken ne kadar veri, ne kadar kâğıt olursa o kadar iyiydi.

Eve sisteme giren ve bir şekilde çıkan bilindik çocuk taccizcileri konusunda bir av başlattı.

Nasıl bu kadar çok sayıda kişi kanundaki boşluklardan faydalanıp paçasını kurtarabiliyor, diye merak etti.

İncelediklerinin birbirleriyle ya da Cogburn'le ya da Fitzhugh'le bir bağlantısı olabilir mi diye çapraz sorgular yapmaya başladı.

Aynı kuşun tüyleri, diye düşündü. Bir noktada aynı yuvaya düşmüş olabilirlerdi. İsimler yerine dava numaralarıyla uğraşmak rahatsız ediciydi ama dosyaların çoğu mühürlüydü. Yaşı küçük kurbanların dosyaları genelde mühürlenirdi.

Dava numaralarını, olay raporlarını ve tarifleri kullanarak bir liste çıkardı ve olasılık taramaları yaptı.

Listesinde yirmi beşten fazla ihtimal dahilinde kurban olduğundan, ikincil bağlantılar üzerinde çalışmaya başladı.

Yaşı küçük kurbanların on iki tanesiyle aynı sosyal hizmetler temsilcisi ilgilenmişti.

CLARISSA PRICE, DOĞUM 5-16-2021, QUEENS, NEW YORK. KİMLİK NO 8876-

LHM-22. ANNE MURIEL PRICE, BABA BİLİNMIYOR. MEDENİ DURUMU, BEKÂR.

İŞ, SOSYAL HİZMETLER, ÇOCUK SERVİSİ, MANHATTAN BİRİMİ. İŞE GİRİŞ 2-1-

43- ŞU ANDA B SEVİYESİNDE.

EĞİTİM DURUMU: LİSANS NYÜ PSİKOLOJİ BÖLÜMÜ VE LİSANS ÜSTÜ NYÜ SOSYOLOJİ.

SABİKA KAYDI YOK.

"Görsel," dedi Eve ve Clarissa Price'in resmini incelemeye başladı. Becerikli ve güçlü bir ifade taşıyan, çok çekici melez bir kadındı. Sosyal hizmetler çocuk servisinde çalışmak pek çok insana yüzde ek çizgiler ve donukluk katardı. Ama

Clarissa'nın cildi pürüzsüz ve güzel görünüyordu. Kızıl kahve kıvrıcık saçları özenle ensesinde toplanmıştı.

Eve kadının iş ve ev adreslerini istedi, verileri kopyalayıp kaydetti. Sonra ava devam etti.

Bu kez bir polis buldu.

Dedektif Thomas Dwier dört sene önce Cogburn'ü satma niyetiyle üzerinde taşıdığı uyuşturucularla yakalamıştı. Ama prosedürü aceleye getirmişti. Cogburn'ü taşıyıcı olup olmadığını ispatlayacak delilleri toplamadan tutuklamıştı. Tutuklama geçersiz sayılmıştı.

Ergenlere uyuşturucu sağlayan üst sınıf bir satıcıyla şansı daha yaver gitmişti. Ama dava sistemde yer bulup ilerlemeye başladığında, suçlama içiciliğe düşmüş ve adam küçük bir ceza ödeyip elini kolunu sallayarak çıkmıştı.

Thomas Dwier'in yolu savcılık tarafından yapılan bir kaçırma ve tecavüz suçlamasıyla Fitzhugh'le de kesişmişti.

On sekiz ay önce Dwier bir çocuk pornocusu davasında çalışan ekibin bir üyesiydi.

Şüpheli kadın lisanslı bir bakımevi işletiyordu. Dava duruşmaya kadar gitmiş ama kadın beraat almıştı.

Dosyalara göre Mary Ellen George'un da Chadwick Fitzhugh'le bir tanışıklığı var, diye düşündü Eve.

"Hazırlan Peabody." Eve diskleri çantasına attı. "Kuledeki toplantıdan önce uğrayacağımız birkaç yer var."

"Mary Ellen George. Ne davaydı ama." Peabody yolcu koltuğunda oturmuş Eve'in diske aktardığı verileri inceliyordu. "Kadının o tavırlarını yutmuş muydun?"

"Ne tavrı? Ne yutması?"

"O kırılmış, masum, hanım öğretmen tavırlarını," dedi Peabody. Eve'e dönerek kaşlarını kaldırdı. "Televizyonda canlı duruşmalardan birine denk gelmedin mi hiç?"

"O saçmalıkları izlemiyorum."

“Ama medya raporlarında ara ara görmüşsündür ya da yorumları falan okumuşsundur bir yerlerde.”

“Medya raporlarından, yorumlardan ve diğer *falanlardan* mümkün olduğunca uzak duruyorum.”

“Ama efendim, haberleri ekrandan ya da yazılı basından takip etmeniz gerekli.”

“Neden?”

“Çünkü... güncel olaylardan haberdar olmak için.”

“Neden?”

“Çünkü... çünkü.” Peabody şaşkın bir şekilde üniformasının başlığını eline aldı ve kafasını kaşıdı. “Çünkü bu dünyada yaşıyoruz.”

“Evet öyle. Ve bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok gibi görünüyor. Şimdi bana haberleri ve Duruşma Kanalı’nı izlemenin beni nasıl daha iyi bir insan yapacağını söyler misin?”

“Sadece daha haberdar bir insan yapar herhalde,” dedi Peabody.

“Bana göre onlar sadece birkaç dakikalık haber. Sonra eskiyorlar ve haber olarak yeni bir şeyler patlatılıyor. Bence bu sadece bir kısır döngü. Ben o kısır döngüye girmeyi reddediyorum, çünkü tanımı gereği bugün güncel olan şeyler yarın güncel olmayacak. Ve sen ne olduğunu bile anlamadan zaten yarın olacak... Yani ertesi gün uyandığında çoktan eskimiş olacak bir şey için boşuna onca zamanını vermiş oluyorsun.”

“Başım ağrıyor. Söylediğin her şeyde çok büyük mantıksızlıklar olduğunu biliyorum ama yine de başımı ağrıttı, o yüzden ne olduklarını anlatamıyorum.”

“Boş ver. Bu arada George’u daha sonra kontrol edeceğiz. Önce Clarissa Price’a bir bakalım.”

Sosyal hizmetlerin Manhattan Birimi’nin önüne park etmek imkânsız gibi bir şeydi. Belediyenin sokağın iki yanında belirlediği park yerleri adeta beş yıldır yerinden bile kıpırdamamış gibi görünen araçlarla doluydu. Eve en az üç patlak lastik gördü. Ve ön camı, temizlemek için bir testere gerekecek kadar toz ve pislikle kaplanmış arabalar. Yol kenarına

park etti ve GÖREVDE lambasını yaktı. Ve işleri bitip dışarı çıktıklarında trafiğin ne halde olacağını merak etti.

Bina on iki katlı uyduruk bir kutuyu andırıyordu ve Kent Savaşları'nda zarar gördükten sonra şehrin rehabilitasyonunda kullanılan dolarlardan payına düşen uygun miktarı alamamış gibiydi. Lobi de aynı şekilde küçük ve basıktı. Elle işleyen antika bir bina yönlendirme planı vardı.

“Altıncı kat.” Lobideki sorunlu yönlendiricinin yanından asansöre doğru ilerlemeye başladı. Bina güvenliği de bu kadar işte, diye düşündü.

Eve'in de Sosyal Hizmetler konusunda kişisel deneyimleri olduğundan, bu sistem tarafından emilen çocukların da en az onları oraya tıkan yetişkinler kadar tehlikeli olabileceklerini biliyordu.

Altıncı katta asansörden indi ve etrafa bakındığında birilerinin bu alanda neşeli bir yanılsama yaratmaya çalıştığını düşündü. Bir pencerenin altında canlı renklerde döşenmiş çocuklar için oturma grupları ve etrafında plastik oyuncaklar vardı. Onların hemen karşısında iki video-oyunu ünitesi bulunuyordu. Üniteler şu anda siyahlar içinde bir çift sıkılmış, suratsız ergenin işgali altındaydı.

Eve içlerinden birinin başını kaldırdığını, daha gözleri Peabody'nin üniformasına doğru kaymadan önce polis olduklarını anladığını fark etti. Çocuk umursamaz bir tavırla oyun ünitesine döndü.

Eve onun yanına gitti ve umursamaz bakışlarını tekrar kendine çevirene kadar bekledi. Sonra elini uzattı.

“Botunun içindeki bıçağı çok yavaş hareketlerle çıkar ve bana ver. Ben de seni gizlice silah taşımaktan içeri almayayım.”

Silahını iyice gizlediğini sanan çocuk homurdandı. “Defol git başımdan.”

Eve'in eli daha çocuğunki havaya kalkmadan pantolonun paçasından içeri girdi. “Başın benimle derde girsin istiyorsan bana uyar. Sadece bunu alacağım ve sosyal görevlinle bir sa-

atlık mecburi danışma zırvanı yapmak üzere seni rahat bırakacağım.”

Bıçağı botun içinden çekerek hızla kendi botunun içine soktu. “Hoş bıçak. Güzelmiş.”

“Hey, bana yetmiş beş dolara patladı o.”

“Kazıklanmışsın dostum. O kadar da iyi değil.”

Eve arkasını döndü ve genç, güler yüzlü resepsiyoniste doğru ilerledi. Hep genç ve güler yüzlü olurlardı, çünkü bütün idealizmleri tükenmiş halde kaçtıklarından buraya belki en fazla bir yıl dayanmış oluyorlardı.

“Clarissa Price’la görüşmek istiyorum.” Eve rozetini masanın üzerine koydu.

“Bayan Price şu anda bir aile seansında. On dakika içinde işi biter.”

“Bekleriz.” Eve geriledi ve bilerek bıçaklı çocuğun yanındaki koltuğa oturdu.

Çocuğun kayıtsız tavırlarının kırılması yirmi saniye sürdü. “Bıçağı nasıl fark ettin?”

“Meslek sırrı.”

“Hadi ama.”

Eve çocuğun bileğindeki morlukları çoktan fark etmişti ve hafifçe ona döndüğünde tişörtünün kısmen sakladığı eski yanık izlerini de gördü.

Bu Eve’in babasının ona yapmayı tercih ettiği şeylerden biri hiç olmamıştı. Yanık, yara izi gibi şeyler olmazdı. Babası ürünün piyasa değerini düşürmek istemezdi.

“Beni fark ettiğinde sağ bacağını geriye doğru attın, bıçağın içeride ve güvende olduğunu kontrol etmek ister gibi bileğini kıvırdın. Seni bir silah taşıırken yakalarlarsa hemen ıslahevine gönderirler. Hiç içeri girdin mi?” Çocuğun omzunu silkti, anlaşılan henüz girmemişti. “Ben girdim. Burada yaşadığın şey her neyse, içeride olmaktan çok daha iyi. Birkaç yıl sonra seni sistemden çıkaracaklar ve yaşamın senin olacak. Eğer bu aşamada içeri girersen yirmi bir yaşına kadar kimse peşini bırakmaz.”

Vermeye niyetli olduğu tavsiye ya da öğüt bundan ibaret olduğu için tekrar ayağa kalktı ve içecek makinesine doğru ilerledi.

Barbat kahvesini içmeye başladığında resepsiyon görevlisi Bayan Price'ın sonraki seansa girmeden önce kendileriyle beş dakika görüşebileceğini söyledi.

Küçük bir ofisti ama yine ortamı güzelleştirmek için uğraşılmıştı. İki duvarı çocuklar tarafından yapıldığı belli olan resimler süslüyordu. Masanın üzerinde özenle dizilmiş resimler vardı ve yanlarında bir vazo taze papatya vardı. Masanın arkasındaki Clarissa tıpkı kimlik fotoğrafında olduğu gibi becerikli ve ıslıl ıslıl bir ifadeyle onlara bakıyordu.

“Bekletmek zorunda kaldığım için özür dilerim,” diye başladı. “Korkarım Lauren isminizi almadı.”

“Dallas, Teğmen Dallas.”

“Daha önce işle ilgili bir konuda tanışmış mıydık?”

“Hayır, ben cinayet masasındanım.”

“Cinayet. Anlıyorum. Konu nedir? Çocuklarımdan biri mi?”

“Hayır, yani doğrudan değil. Bir uyuşturucu satıcısı Louis K. Cogburn ve bir çocuk tacizcisi olduğu iddia edilen Chadwick Fitzhugh'le ilişkileri olan çocuklarla çalıştınız.”

“O şahıslar tarafından kullanılan çocuklarla çalıştım.”

“Birkaç dosyanızda da başka çocuk tacizcilerinin isimlerini fark ettik. Ama şu anda Cogburn ve Fitzhugh'le ilgileniyoruz.”

“Öldüler,” dedi Clarissa düz bir ifadeyle. “Ve bu sabah haberleri izledim. Sorumluluğu bir grup üstleniyormuş.”

“Terörist bir organizasyon,” diye düzeltti Eve. “Kendileri aynı zamanda konuyla ilgisiz bir sivilin ve bir polis memurunun ölümünden ve yine masum insanların yaralanmasından sorumlu. Çok televizyon izler misiniz? Pardon.” Eve dudaklarını biraz büzdü. “Yardımcımla medya raporlarını ve güncel olayları takip etmek konusunda bir fikir uyuşmazlığı yaşadık da.”

“Evimde ve burada çoğu sabah Kanal 75 açıktır, öğleden sonraları da ara ara baktığım olur.” Clarissa da gülümsedi. “Ben kimin tarafında oldum.”

“Onun.” Eve başıyla Peabody’yi işaret etti. “Her neyse... Ben her iki ölümün soruşturulmasında da dava yetkilisiyim. Ve şu anda Masumiyet Savaşçıları diye bilinen bu grubun üyeleriyle Cogburn ve/veya Fitzhugh tarafından suiistimale uğramış çocuklar arasındaki bağlantıları inceliyorum. Bu çocukların isimleri, dosyaları mühürlü olduğundan ve çoğu büyüdükten sonra da öyle kalmasını istediğinden, sizin yardımınıza ihtiyacım var.”

“Size bir davanızda yardımcı olabilmek için o çocukların ya da ailelerinin güvenlerini çığnemem Teğmen.” Clarissa yüzüksüz, zarif ellerini kaldırdı. “O dosyaların mühürlü olmasının nedenleri var. O çocuklar ciddi zararlar gördüler ve sizin yapmanız gereken bir iş olduğu gibi benim de yapmam gereken bir iş var. Benim işim o çocukları korumak ve iyileşmeleri için gücüm dahilinde her şeyi yapmak.”

“Mühürler açılabilir Bayan Price. Bana biraz vakit kaybettirir fakat bu soruşturmada o dosyaların açılması için izin çıkarttırabilirim.”

“Biliyorum.” Clarissa ellerini havaya kaldırdı. “Ve o izinleri aldığınızda size kanunun izin verdiği her şekilde yardım edeceğim. Ancak ben her gün bu kurbanlarla çalışıyorum ve zaten bir yetişkin tarafından istismar edilen çocukların güvenini kazanmak ya da ailelerinin güvenini kazanmak veya umrunda olan bir aile üyesi bulmak yeterince zor. Ve ben o yönde bir emir almadıkça size dosyaları açmak konusunda yardımcı olamam.”

“Cogburn ya da Fitzhugh’le hiç kişisel temasınız oldu mu?”

“Profesyonel temasım oldu. Savcılıkta her iki şahıs için de ifade verdim. O da davalarımnda onlarla ilişkisi olan çocukların gördüğü psikolojik zarar konusundaydı. Her ikisiyle de

şahsi bir konuşmam olmadı ve artık çocukları avlamak için sokaklarda gezemeyecekleri konusunda üzölmüş numarası yapmayacağım.”

“Mary Ellen George.”

Clarissa’nın yüzü ciddileşti. “Saliverildi.”

“Öyle mi olmalıydı peki?”

“Koca bir jüri öyle karar verdi.”

“Onunla kişisel bir temasınız oldu mu?”

“Evet. İşlettiğı bakımevini ziyaret etmek ve şartlarını incelemekle görevlendirildim. Ve onu tutuklayan polisle işbirliğı yaptım, birlikte çalıştım. Çok ikna ediciydi. Çok... anaçtı.”

“Ama sizi ikna edemedi.”

“Bu iş belli bir içgüdü, sezgi gerektirir, tıpkı sizin işinizde olduğı gibi. Ben onun ne olduğunun farkındaydım.” Öfke sınırına yaklaşan soğuk bir nefret Price’ın hatlarını keskinleştirdi. “Bazı savaşları kazanır bazılarında yenilirsiniz. Kaybetmek zordur fakat bir sonraki savaşa geçmezseniz tükenirsiniz. Ve benim şimdi bir sonraki savaş için devam etmem lazım. Bir seansım var ve çoktan geciktim.”

“Vakit ayırdığınız için teşekkürler.” Eve kapıda durdu. “O izinleri alacağım Bayan Price.”

“Aldığınızda yardıma hazır olacağım”

Dışarı çıktıklarında Eve, aracının etrafından ilerlemeye çalışan düğüm şeklindeki trafiğı görmezden geldi. Kornolar, küfürlere ve çok çeşitli el hareketlerine aldırmadı. Hızla araca bindi.

“Kitaba uygun gitmeyi seviyor,” dedi Peabody, Eve trafiğın içine dalarken. “Ama izinleri aldığıında bize yardımcı olacak.”

“Kadında mühürlü dosyalardan fazlası var. Kim olduğımu biliyordu ama bilmiyormuş gibi davranmayı tercih etti.”

“Kim olduğunu bildiğini nereden biliyorsun?”

“Kanal 75’i sürekli izliyormuş. Kanal 75 izleyicisiysen mutlaka beni de görürsün. En azından bu sabah, izlediğini

kabul ettiği haber -Nadine’le röportajım- sırasında beni görmüş olmak zorunda. Ondan bahsetmemek konusunda biraz fazla dikkatli davrandı.”

Eve bir Hızlı-Taksi’nin tamponunu teğet geçerek hızla batıya döndü. “Clarissa Price şüpheli listesinin başına çıkıyor.”

Bölüm Dokuz

Jamie'nin sakin ve umursamaz davranmak için kendini çok zorlaması gerekiyordu. Hayatında en çok istediği şey birden kucığına düşmüştü ve onu tekrar mahvedecek bir şey yapmaktan çok korkuyordu. Jamie'ye göre dünyayı döndüren şey elektronikti. Onlarla çalışmaktan daha fazla istediği tek bir şey varsa, bu da onlarla bir polis olarak çalışmaktı.

Roarke sayesinde bu şansı yakalamıştı. Bir bakıma en azından. Hem de harika polisleri bile şaşırtan bir cinayet davasında.

Bundan iyisi olamazdı.

Yani, kendinin de bir rozeti ve rütbesi olsa daha iyi olurdu elbette. Ama uzman sivil danışmanın teknik asistanı olmak da harika bir şeydi.

Bu işin hakkını verecekti.

Feeney'le çalışmaya zaten bayılıyordu, o kesin. Feen amca tam bir e-polisti. Daha EDB kurulmadan önce olanlarla ilgili inanılmaz hikâyelere sahipti.

Ve McNab de muhteşemdi. Çok konuşuyordu ama işini nasıl yapacağını iyi biliyordu. Jamie şimdi onun artık tam bir kahraman olduğunu düşünüyordu, çünkü görev sırasında yaralanmıştı. Ancak yine de burada yarı felçli halde işine devam ediyordu.

Polisler böyle yapardı.

Dallas da öyleydi. Hiçbir şey onu durduramazdı. Ne olur-

sa olsun dimdik işini yapmaya devam ederdi. Büyükbabası ve Alice için de aynısını yapmıştı.

Ablasını düşünmek hâlâ çok canını yakıyordu. Annesinin o konuyu hiçbir zaman tam olarak atlatamayacağını biliyordu. Belki de atlatılmaması gerekiyordu.

Bazen geri dönüp geçen sonbahardaki olanları düşündüğünde, rüya gibi geliyordu.

Özellikle de son kısmı. Lanet olası Alban'ın onu ilaçla uyuttuktan sonra Dallas'ı alması... o korkunç odadaki dumanlar ve alevler.

Duman, alev, kan ve lanet Selina'nın yerde yatan cesedi. Roarke ve Alban'ın vahşi kurtlar gibi dövüşmesi, Dallas'ın bıçağı alıp iplerini kesmesi için ona bağırması... Alban onu çıplak bir halde sunak gibi bir yere bağlamıştı.

Jamie ipleri kesmişti ama donuyor gibiydi. Odadaki onca duman ve aleve rağmen üşüyor gibi hissediyordu. Sonra çıplak ve ilaçlardan hâlâ sersem haldeki Dallas sunaktan doğruca Alban'ın sırtına atlamıştı.

Rüya gibiydi, çok tuhaf ve puslu bir rüya gibiydi. Roarke'in yumruğunu savurmasını Alban'ın artık kendinden geçerek yere düştüğünü hatırlıyordu. Sonra siren seslerini işitmeye başlamıştı, Roarke ve Dallas'ın konuştuğunu duyuyordu. Ama kelimeleri değil, sadece sesleri duyuyordu. Alevlerin sesi, dumanın kokusu.

Ve elindeki bıçak.

Dallas onun ne yapacağını gördüğünde bağırmıştı. Ama çok geçti. Onu durduramazdı. Jamie bile kendini durduramazdı artık.

Ailesini öldüren şerefsiz ölmüştü ve kanı Jamie'nin ellerindeydi.

Jamie tam olarak nasıl yaptığını hatırlamıyordu. Bıçağı Alban'ın kalbine sapladığı anı anımsamıyordu. Sanki zamanda anlık bir delik açılmıştı ve hatırlamıyordu.

Ama olmuştu. Bir rüya değildi. Ve Dallas içeri dalan Fee-ney'e ve Peabody'ye ve diğer polislerle Alban'ın kavga sırasın-

da öldüğünü söylemişti. Ayın bıçağını ondan almış, bıçağın üzerine kendi el izlerini çıkarmış ve yalan söylemişti.

Çünkü Dallas o rozeti Jamie için de taşıyordu.

“Jamie. Kafanı topla.”

Roarke’ın seslenişi karşısında gözlerini kırpıştırdı, kızardı ve omuzlarını dikleştirdi. “Evet, biliyorum, tamam.”

Roarke bir virüs simülasyonu üzerinde çalışıyordu, başladıklarından beri bu üçüncüydü.

“Virüslü olan bilgisayarlardan birinden tanılayıcı sonuç almadıkça bu simülasyonlar işe yaramaz.”

“Daha önce de farklı şekillerde yedi sekiz kere söylediğin gibi.”

Jamie, Roarke’ın çalışma istasyonundan uzaklaştı. Roarke şimdi de bir filtre inşası üzerinde çalışıyordu.

Programlamanın çoğunu elle yapıyordu, sadece parmak uçlarının seri iniş kalkışlarıyla. Jamie’ye göre başarılı bir elektronikçi sesli komutlarla olduğu kadar elleriyle de programlama yapabilmeli ve bir iş için hangi metodu kullanmanın daha iyi olacağını görebilmeliydi.

Ve Roarke harika ötesi bir elektronikçiydi.

“Tanılayıcı sonuç çıkarmam beş dakikamı alır, en fazla beş,” diye başladı Jamie.

“Hayır.”

“Bana on dakika verirsen virüsü bulup izole edebilirim.”

“Hayır.”

“Ama teşhis olmadan- ”

Roarke elini kaldırıp ağzına doğru kapadığında susmak zorunda kaldı.

Jamie dönerek simülasyonu bitirdi, sonuç verilerin girişini yaptı ve sonraki programı başlattı. Otomatiğe aldı ve ayağa kalkarak yandaki büyük boy buzdolabından bir kutu kola çıkardı.

“Ben de onlardan bir tane alırım,” dedi Roarke başını kaldırmadan.

Jamie ikinci bir kutu çıkardı. Odanın diğer tarafında Fee-ney ve McNab filtre analizi üzerinde çalışıyorlardı.

Jamie daha önce hiç tam donanımlı bir elektronik laboratuvarı olan bir ev görmemişti.

Gerçi daha önce hiç böyle bir ev de görmemişti. İcat edilmiş olup da bu evde bulunmayan hiçbir şey yoktu herhalde.

Odanın zemini çelik gri tonlarında fayanslarla döşenmişti. Duvarlar soluk yeşildi ve sayısız ekranla kaplıydı. Işıkları içeri dolduran tavan pencereleri -altı tavan penceresi de- ekipmana zarar verecek ışığı ve ısıyı dengeleyecek şekilde karartılmış özel bir camdan yapılmıştı.

Ve ekipman öyle sınır ötesiydi ki sınırın neresi olduğu bile belirsizleşiyordu. İçeride bir düzineden fazla veri ve iletişim merkezi vardı. İçlerinden biri, Roarke Endüstrileri'nin bilgisayar ve teknoloji bölümünde test edildiğini gördüğü RX5000K'lerden biriydi. Piyasaya sürülmesi için üç, hatta altı ay gerekiyordu. Üç video istasyonu, bir simülasyon tüpü, bir hologram ünitesi ve dokunmak için artık ellerinin yanıp tutuştuğu bir global ve uydulararası araştırma-tarama navigasyon cihazı vardı.

Başını çevirerek ekranına baktı, simülasyonun durumunu kontrol etti ve sonra Roarke'in yanına oturdu.

Ekranda boydan boya akmaya devam eden kodlara baktı ve kafasında hesaplamalar yaptı.

"Eğer sesi filtrelersen, bütün frekansları boşaltırsan kimliği ya da kaynağı bulamazsın ki."

"Bir şey kaçırıyorsun. Tekrar bak." Jamie kodları kafasında tekrar düzenlerken Roarke çalışmaya devam etti.

"Pekâlâ, pekâlâ ama bu denklemi çevirirsen, görüyor musun? Ve talimatı. Sonra- "

"Bekle." Roarke gözlerini kısarak kendi yazdığı programı okumaya başladı ve Jamie'nin önerisini düşündü.

Çocuk cidden iyiydi.

"Bu daha iyi. Evet daha iyi." Düzenlemeleri yaptı ve yeni verilerle sonraki talimatları girdi.

“Roarke.”

“Tekrar sormanın bir faydası yok. Cevap hâlâ hayır.”

“Bir dinle tamam mı? Sen hep bir erkeğin kendi düşüncesini söylemesi gerektiğini söylersin.”

“Kendi kurduğun cümlelerin sana silah olarak dönmesinden daha can sıkıcı bir şey olamaz.” Ama durdu ve kolasına uzandı. “Pekâlâ söyle.”

“Tamam. Bir tanılayıcı olmadan, yani virüslü bilgisayarın birinden alacağımız direkt datanın vereceği bir tamlayıcı olmadan tamamen körüz. Filtreler, kalkanlar yaratabilirsin ama ne kadar iyi olurlarsa olsunlar virüsü devre dışı bırakıp bırakmayacaklarından yüzde yüz emin olamayız. Eğer bir virüse ki onu da tamlayıcı olmadan bilemeyiz.”

“Kalkanları devreye soktuğumuzda kullanıcının güvenliğinden çok daha emin olacağız. Eğer bilinçaltını etkileyen bir programsa ki en yüksek ihtimal bu, görsel ya da işitsel frekansları kullanıyor olmalılar. Daha önce benzer bir şeyle uğraştım. Şimdi de onları filtrelemek için bir seri kalkan yaratıyorum.”

“Evet ama benzer olması hâlâ yüzde yüz emin olmaktan çok farklı. Yani aslında sadece şansını deniyor olacaksın.”

“Evlad, şansımı denemek benim için bir dindir diyebiliriz.”

Jamie sırtıttı ve tam olarak baştan savılmadığını sezince devam etmeye karar verdi. “Pekâlâ, şansını denemek iyidir. Dedektif Halloway’ın ilk belirtileri gösterdiği saate baktığımızda -ve ölen kötü adamların ne kadar süre maruz kaldıklarını düşündüğümüzde- tehlikeli pozisyonda olmak için birkaç saat, belki biraz daha fazlası gerekiyor. Mantıken, Halloway’ın beyni daha hızlı hasar gördü çünkü hiç kalkmadan bilgisayarın başında durdu. Otur kalk işlem yapmak, sitelerde gezinmek ya da açıp kapama falan olmadan saatlerce başında çalıştı. Ve bilgisayarda işlem yapmıyordu, direkt içinde çalışıyordu.”

“Peki sence ben bunları hesaba katmadım mı?”

“Eğer kattıysan, haklı olduğumu biliyorsundur. Ayrıca virüslü bilgisayarın içine girmeden tamamlanmış filtreleri kullanırsan başarı oranını arttırabilirsin.”

Jamie sandalyesinde zıplamamak için kendini zor tutuyordu çünkü Roarke’ın yüzündeki ifadeden doğru yolda ilerlediğini görebiliyordu. “Maruz kalma süresini on dakikada tutarsın. Kullanıcının üzerinde en ufak nörolojik değişikliği fark edecek kablolar olabilir. Burada onu sağlayacak tonla ekipmanın var.”

Roarke da zaten çocuktan ve polislerden kurtulduktan sonra tam olarak o şekilde yapmayı düşünüyordu.

Ama belki daha doğrudan bir yol vardı.

“Şu filtreyle ne yapmaya çalıştığımı anlıyor musun?” diye sordu Jamie.

“Evet.”

“O zaman sen filtrelemeyi bitir,” dedi Roarke ve fikrini söylemek için Feeney’in yanına gitti.

McNab çok istekliydi. Belki de gençler için ölümle kumar oynamak daha kolay bir şey, diye düşündü Roarke.

“Haftalarca simülasyon, analiz ve ihtimal hesapları yapabiliriz fakat yine de karşımızda ne olduğuna dair bir fikrimiz olmaz,” diye bastırmaya devam etti McNab. “Cevaplar o bilgisayarların içinde ve onları almanın tek yolu da bilgisayarlarla bakmak.”

“Üzerinde çalışmaya başlayalı daha bir gün bile olmadı.” Feeney sağduyunun sesi olması gerektiğini biliyordu ama bilgisayarları açıp incelememek için kendini zor tutuyordu. “Ne kadar çok test ve simülasyon yaparsak şansımız o kadar artar.”

“Bu şartlar altında yaratabileceğimiz en iyi filtre bir saat içinde hazır olacak.” Roarke dönerek Jamie’ye doğru baktı. “İlk başta onunla simülasyonlar yapabiliriz, virüslü bilgisa-

yarlardan birine girebiliriz ve ne kadar dayanabildiğine bakarız. O noktada, iyi hesap edilmiş bir risk almaya değer diye düşünüyorum.”

Feeney cebindeki şekerlemeli fındık poşetini çıkardı. “Bu durum dava yetkilisinin hiç hoşuna gitmeyecek.”

“Dava yetkilisi,” dedi Roarke, hayatının aşkının yüzünü gözünün önünden uzaklaştırmaya çalışarak, “bir elektronikçi değil.”

“Hayır, olmadığı kesin. Ona teknolojiye gereken saygıyı göstermeyi hiç öğretemedim. Pekâlâ, filtreyi bitirelim, simülasyonları yapalım. Eğer dayanırsa içeri gireriz.”

“Virüslü bilgisayarı ben kullanırım,” dedi McNab hemen.

“Hayır, sen kullanmayacaksın.”

“Yüzbaşı.”

“Hâlâ tonla ilaç alıyorsun. Sonuçlar güvenilir olmaz.” Feeney söylediği şeyin saçmalık olduğunu biliyordu ama McNab’ın öyle bir pozisyona girmesine asla izin vermezdi. İki günde iki adamını kaybetmek çok fazlaydı.

“Bence benim kullanmam gerek.” Jamie yanlarına geldi. “Benim fikrimdi.”

Roarke gözlerini kısarak bir an ona ters ters baktı. “Her ikimiz de annene hesap vermek zorunda olduğumuzdan söylediğin aptalca şeyi duymazdan geleceğim.”

“Ama neden ben-”

“O programı bitirdin mi Jamie?” diye sordu Roarke.

“Hayır ama-”

“Git bitir.” Roarke, Feeney’ye döndü. “Yani sen ve ben kalıyoruz.”

“Sadece ben. Rozeti olan benim.”

“Konu elektronikçi olmakla ilgili, rozet olup olmaması fark etmez. Rozetin sende olması fakat burada kullandığımız ekipmanların benim olması üzerine uzun bir tartışmaya da girebiliriz. Ama neden bu konuyu iki İrlandalı gibi çözmüyoruz?”

Feeney'in gözlerinde keyifli kıvılcımlar parladı, meydan okumayı kabul ediyordu. "Pekâlâ, dövüşerek mi içerek mi?"

Roarke güldü. "Ben daha sakın bir şeylerle çözeriz diye düşünmüştüm. Kumar." Cebinden bir bozuk para çıkardı. "Yazı mı tura mı?" diye sordu. "Sen söyle."

★★★

Eve, Şef Tibble'ı iyi bir polis olarak götürdü.

Tibble sert, dürüst ve güçlü bir adamdı. Çok hassas ve güçlü bir saçmalık sensörü vardı, anında anlardı. İşinin gerektirdiği siyaset oyununu pek çok insandan daha iyi oynardı; vali ve diğer şehir yöneticilerini rütbelerle ve davalarla uğraştırmadan yönlendirmeyi bilirdi.

Ama şehirde herkesin -her oyverenin- sahip olduğu bir alet aracılığıyla cinayetler işlenmeye başlandığında, bir polis diğer bir polisi polis merkezinde rehin aldığı anda ve medya son hızla ortalığı kasıp kavurmaya başladığında, siyasetçilerin olaya dahil olması kaçınılmazdı.

Vali yardımcısı Jenna Franco'nun da sağlam vuruşlar yaptığı bilinirdi.

Eve daha önce onunla şahsen karşılaşmamıştı ama valilik binasında ya da ekranlarda görmüştü.

Bir adayın sırf çekici olduğu için oy alabildiği bu işte çalışırken çok iyi görünmesinin önemini bilen bir kadın olarak gerçekten iyi görünüyordu.

Minyon bir yapısı vardı ve bunu yedi-sekiz santimlik şık topuklu ayakkabılarla güzel bir şekilde kapatıyordu. Kıvrımlı, hoş vücut hatlarına sahipti ve doğa ananın ya da estetik cerrahının ona sağladığı bu nimetleri cesur renklerde özenli ve şık takım elbiselerle sergiliyordu. Bugün seçtiği kırmızı etek-ceket takımı kalın bir altın kolyeyle tamamlamıştı. Ve kulaklarında her biri birer kilo olan küpeler vardı.

Küpeler bakmak bile Eve'in gözlerini acıtmaya yetmişti.

Franco sert bir politikacıdan daha çok, bir hanımlar top-

lantısına gitmek üzere hazırlanmış şımarık bir sosyete kadınına benziyordu. Ve onun hakkında bu sonuca ulaşan rakiplerinin tek yaptığı kadının tozunu yutmak oluyordu.

Bu Eve'in saygı duyduğu bir şeydi.

Peachtree'nin kendini temsil etmesi için onu göndermesi, onun da kadına saygı duyduğunu gösteriyordu.

Franco'yla birlikte medya temsilcisi Lee Chang de gelmişti. Son derece şık ince çizgili, gri takım elbisesinin içindeki adam kısa boylu ve zayıf bir tipti. Düz siyah saçlarını arkaya doğru taramıştı.

Asyalı kanı taşıyordu, Oxford'da eğitim görmüştü ve bilgileri kendi çıkarlarına uygun hale getirene kadar evirip çevirme, döndürme, sonunda kulağa doğru gelmesini sağlama gibi özel bir yeteneği vardı.

Eve o adamı hiç sevmezdi ve hisler tamamen karşılıklıydı. "Teğmen," diye başladı Tibble, "bir sorunumuz var."

"Evet efendim."

"Başlamadan önce, anladığım kadarıyla Dedektif McNab nekahat dönemini sizin evinizde geçiriyormuş."

"Evet efendim. Onunla ilgilenen bir sağlık görevlimiz-" Eve denese bile Summerset'in tıbbi geçmişini nasıl açıklayacağından pek emin değildi, o yüzden vazgeçti. "Bir hastane yerine, evimizde daha rahat bir ortamda dinlenmesinin daha iyi olacağını düşündük."

"Peki şu an itibariyle durumu nedir?"

"Henüz bir değişme yok efendim."

"Anlıyorum." Tibble arkasına yaslandı. "Ofisimi gelişmelerden haberdar edin."

"Evet efendim."

"Soruşturmanızdaki son durum nedir?"

"Kendilerini Masumiyet Savaşçısı olarak adlandıran grubun muhtemel üyeleriyle kurbanları arasında olabilecek ilişkileri araştırıyorum. Yüzbaşı Feeney ve e-ekibi virüslü bilgisayarların güvenle incelenip, analiz edebilmesi için nispeten güvenli bir koruma kalkanı oluşturmak üzere çalışıyorlar.

Kurbanların ölümlerine neden olan beyin hasarının nedeni ve doğasını netleştirmek üzere tıbbi ve labarotuar testleri devam ediyor.”

“Nispeten güvenli.” Jenna Franco bir elini kaldırdı ama konuşmak için izin isteyen birinden ziyade dinlenilmeye alışkın birinin tavrını taşıyordu. “Tam olarak ne demek oluyor?”

“Elektronik benim alanım değil Bayan Franco. Bu soruşturmanın o kısmı tamamen Yüzbaşı Feeney’in ellerinde. Ben yalnızca bilgisayar kullanıcısının maksimum güvenliğini sağlamak üzere bir koruma kalkanı oluşturmaya çalıştıklarını biliyorum.”

“Teğmen, bir New York Şehir polisinin daha beyninin infilak etmesini, iş arkadaşlarını ya da sivilleri öldürmesini veya yaralanmasını kabul edemeyiz. Vali’ye ya da medyaya ‘nispeten güvenli’ ifadesiyle gidemem.”

“Bayan Franco, polis memurları her sabah nispeten güvenli seviyesine bile varmayan şartlarda mesailerine başlıyorlar.”

“Ama birimlerini yayılım ateşine tutma ya da emir üstlerini rehin alma yolunu seçmiyorlar.”

“Doğru efendim ve Dedektif Halloway’in emir üstü şu anda benzer olayların tekrarlanmaması için bütün gücüyle son hız çalışan ekibin başında.”

“Müsadenizle.” Chang, elleri kucığında özenle birleştirilmiş, yüzünde sıcak ve keyifli bir gülümsemeyle araya girdi. “Yani polis kuvvetlerimiz bu davada tüm kaynaklarını kullanıyor. Elbette medya da sorularına yanıt bulmak için elektronik uzmanların görüşlerine başvuracak, ekranlarda tartışma ve haber programları yapacaklar. Biz de doğal olarak aynı şeyi yapacağız.”

“Ve ekranlarda bu konuyu tartışıp konuşmakla,” dedi Eve sertçe, “bu terörist gruba istediği şeyi vermiş olacağız. İlgi, dikkat, reyting. Meşruluk.”

“Tartışmalar, beyanatlar ve haberler her koşulda zaten

olacak,” dedi Chang. “Bizim yapabileceğimiz ve yapmamız gereken temel şey ise bunu kontrol altına alabilmek.”

“Temel olan şey Masumiyet Savaşçıları’nın yakalanıp durdurulması.”

“Onun da Teğmen benim değil sizin göreviniz olduğuna memnuniyetle katılırım.”

“Teğmen.” Whitney yüksek sesle konuşmamıştı ama kullandığı tondaki çelik gibi ağır emir ifadesi Eve’in yapmak üzere olduğu bütün yorumları kesmesine neden oldu. “Medya treni çoktan yola çıktı. Ya bineriz ya da üzerimizden geçip gitmesine izin veririz.”

“Anlaşıldı efendim. Ekibim ve ben medya iletişimi konusunda emirlerinizi takip edeceğiz. Ve resmi açıklama sırasınca medya önünde olacağız.”

“Bu yeterli olmayacak,” dedi Franco. “Siz şu anda önemli bir davayı takip eden ve tanınan bir polissiniz Teğmen. EDB’nin baş sorumlusu ve ekibinizin bir üyesi daha dün Polis Merkezi’nde meydana gelen olaya doğrudan dahil oldu.”

“Vali Yardımcısı Franco, teğmenim o olay sırasında canını tehlikeye atarak operasyonu kurtardı.”

“Ben de ona gelmek istiyorum. Olaydaki kilit pozisyonu ve halkın kendisinin kişisel ve profesyonel yaşamına duyduğu ilgi nedeniyle, mümkün olduğunca çok ekranda olmasına ihtiyacımız var.”

“Hayır.”

“Teğmen.”

Eve, Tibble’in kullandığı ton karşısında ona doğru bakıp konuşurken sesinin sakın çıkması için kendini zorladı. “Hayır, efendim, birimin medya sözcüsünü oynamak için soruşturmada kullanmam gereken zamanı ve enerjiyi harcamayaacağım. Bir polisin ölümüne ve diğer bir polis arkadaşımın felç geçirmesinden sorumlu bir terörist gruba istediği dikkati sağlamak için yardım etmeyeceğim. Benim şu anda burada durup ‘nispeten güvenli’ teriminin içeriğini medyaya nasıl

açıklayacağımızı netleştirecek tartışmalara katılmak yerine, dışarıda saha çalışmaları yapıyor olmam gerekiyor.”

“Daha önce de gerekli olduğunda medyayı kullandınız Teğmen Dallas.”

“Evet efendim. O zaman da kendi kelimelerimi kullandım, yazılıp elime verilen ifadeler beyan etmedim. Ve kişisel yaşamımın kesinlikle bu soruşturmayla bir ilgisi yoktur.”

“Ekibinizdeki uzman sivil danışmanın kesinlikle kişisel yaşamınızla çok ilgisi var Teğmen,” diye devam etti Tibble. “Bulduğunuz pozisyonu ve mahremiyet isteğinizi anlıyorum. Ama bu oyunu gerektiği gibi oynamazsak karşımızdaki grup sadece istediği dikkati çekmekle kalmayacak, destek de kazanmaya devam edecek. Bay Chang bazı anket sonuçları getirmiş.”

“Anket mi?” Eve sesindeki öfkeyle karışık tikslenme tonlarını gizleyemedi. “Anket mi yaptık?”

“İki medya servisimiz bu sabah on birden önce bir anket düzenledi.” Chang cebinden elektronik bir ajanda çıkardı. “Valinin ofisi de dahili amaçlarla anketlere katıldı. İnsanlara Masumiyet Savaşçıları’nı terörist bir grup olarak mı gördükleri sorulduğunda yüzde elli sekizi hayır dedi. Kişisel güvenlikleriyle ilgili endişe taşıyıp taşımadıkları sorulduğunda, katılımcıların yüzde kırk üçü evet dedi. Biz doğal olarak bu oranların düşmesinden yanayız.”

“Size inanamıyorum,” diye mırıldandı Eve.

“Bunlar elimizdeki veriler,” dedi Tibble. “Halkın büyük çoğunluğu bu grubu tam da görülmek istedikleri gibi görüyor. Bir diğer anket sonucuna göre Cogburn ya da Fitzhugh’ün ölümleri konusunda sempati hisseden yok. Bizim amacımız da o şahıslar için sempati yaratmak değil zaten. Burada kilit nokta sistemin savunulması.”

“Ve sistemin bir yüzü olmalı,” diye ekledi Chang. “Bir vücut bulmalı, kişiselleştirilmeli.”

“Burada çok ince bir çizgi var Teğmen,” diye devam etti Tibble. “Eğer bu grubu yanlış tonlarla lanetlersek panik do-

ğabilir. Çalışanlar, şirketler, büyük küçük işletmeler elektronik cihazlarını kullanmaktan çekinebilir. İnsanlar bilgisayarlarını açmaktan korkmaya başlayabilir. Başları ağrıdığı için ya da burunları kanadığı için hastanelere koşturan yüzlerce insan çıkacaktır.”

“İnsanların ve piyasanın, sakin ve güvende hissetmesini istiyoruz,” dedi Franco. “Bu durumun kontrolümüzde olduğunu hissetmeleri çok önemli.”

“Bu grup belli bir profil dışında kalanları hedef almadı, şimdiye kadar,” diye başladı Eve.

“Kesinlikle.” Franco başını salladı. “Teğmen Dallas, valinin ve hepimizin vermek istediği mesaj da bu. Şehirdeki ailelerin paniklemesi için bir neden yok. Çarşılardaki kafeler işlerine her zamanki gibi devam edebilir. Bu grubun gündemindekiler onlar değil.”

“Şimdiye kadar.”

Franco’nun kaşları kalktı. “Aksine inanamanızı gerektiren nedenler mi var?”

“Kanun dışı kanun infazcılarının işleri büyütmeyi sevdiğine inanmamı gerektirecek nedenlerim var. O kontrolsüz güç ve otorite, grubun gündemini yozlaştırmaya, belirsizleştirmeye başlayacak. O şiddet duygusu onay ve meşruluk verildikçe büyüyecek.”

“Bu çok iyiydi,” dedi Chang tekrar ajandasını açarak. “İfadeleri biraz yumuşatırsak- ”

“Benimle uğraşma Chang, sana o ajandayı yedirebilirim.”

“Dallas.” Whitney ayağa kalktı. “Bu konuda hepimiz aynı taraftayız. Araçlar ve yöntemler değişiklik gösterebilir fakat hepimizin ulaşmak istediği amaç aynı. Anketleri ve siyaseti bir an için unut. İnsanların, bu grubu bir anda kahraman olarak görmeye başlayacaklarını bilecek kadar insan doğasını biliyorsun. Sistemin boşluklarından faydalanıp paçayı kurtaran suçluların, adi pisliklerin sonunda hak ettikleri şeyi yaşadıklarını düşünecekler. Bu gece çocuklarımız biraz daha gü-

vende, çünkü birileri kalkıp onlar için savaşmaya karar verdi diyecekler.”

“Adalet gizli bir grubun arkasına saklanarak uygulanmaz. Adalet, işleyiş kurallarından bağımsız sağılanmaz.”

“Uzun lafın kısıası öyle. Basın toplantısı Polis Merkezi’nin basın salonunda, dört buçukta. Bilgilenme ve hazırlık için saat dörtte orada olun.”

“Evet efendim.”

“Hepimizin yapmaya çalıştığı işler var Teğmen.” Franco uzanarak şık deri çantasını aldı. “Ve o işlerin sevmediğimiz, bizi rahatsız eden tarafları oluyor. Ama son noktada, hepimizin en temel kaygısı bu şehrin güvenliği.”

“Katılıyorum efendim. Neyse ki anketleri ve oyları da hesaba katarak kaygı seviyemi arttıracığım bir işim yok.”

Franco’nun dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Çetin ceviz olduğunuz söylenmişti Teğmen. Güzel. Neyse ki ben de öyleyim. Şef Tibble, Komutan Whitney.” Kafasıyla Chang’e işaret etti ve şık ayakkabılarıyla hızla ilerleyerek odadan çıktı.

“Teğmen.” Tibble masasında oturmaya devam ediyordu. “Bu durumda Vali Yardımcısı Franco’yla birlikte çalışmanı istiyorum. Onunla ve Vali’nin ofisiyle işbirliği yapmanı bekliyorum. Franco’ya o ofisin hak ettiği saygıyı göstereceksin. Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim.”

“Bu davadaki kriz potansiyeli çok katmanlı. Halk güvenliği, halk güveni, finansal ve siyasi dengeler. Bütün bu katmanlara hitap etmeliyiz. İnsanlar bu şehre gelmeye korktukları için turist gelirleri azalırsa ya da bilgisayarlarını kullanmaya korkarlarsa, çalışanlar işe gitmekten ya da ev ofislerini kullanmaktan çekinmeye başlarsa bunun şehir ekonomisinde, şirketlerin işleyişlerinde ve kişisel gelirlerde ciddi etkileri olabilir. Anne babalar eğitim birimlerinin enfekte olması korkusuyla çocuklarını okula göndermekten çekinebilirler, evden eğitim seçeneklerini bile uygulamayı kesebilirler.

Medya belli manevralarla anında böyle etkiler yaratabilir. Eğer sen hâlâ durumun senin kaygı alanına girmediğine inanıyorsan, kocana da fikrini sormanı öneririm.”

“Kocamın fikirleri işimi nasıl yaptığımı etkilemiyor Şef Tibble. Kendisiyle ilgili herhangi bir şey davalarımın yönünü de etkilemiyor.”

“Bu gezegende ya da gezegen dışında olsun, her evli şahıs söylediğin şeyin saçmalık olduğunu bilir Teğmen. Tekrar söylüyorum, bu noktada siyaseti ve medyayı yok sayma lüksün yok. Benim dünyama hoş geldin.” Tibble, Eve’in özenle ifadesiz tutmaya çalıştığı suratını dikkatle inceledi. “Bazen Dallas, beni gerçekten çok yoruyorsun.”

Bu söz Eve’in maskesini, gözlerini bir kere yavaşça kırpmasına yetecek kadar çatlatmayı başardı. “Üzgünüm efendim.”

“Hayır değilsin.” Tibble elini ona doğru salladıktan sonra çenesini sıvazladı. “Şimdi bana Franco ve Chang’in önünde girmek istemediğin dava detaylarını ver.”

Eve sözlü rapor vermeye başladı. Tibble bir kere sözünü kesti. “Bir sosyal hizmet görevlisi ve bir de polis ha? Yaşamımı daha ne kadar karmaşıklaştırabilirsin sen?”

“Henüz Dedektif Dwier’le görüşmedim efendim ve onu doğrudan organizasyona bağlayan bir şey yok elimde. Ama tacize uğramış çocukların anne babalarının da ilişkili olabileceğinden şüphelendiğimden karmaşıklık oranının epey yükselebileceğini söyleyebilirim.”

“Bu dışarı sızacaktır. Görüşmelerinden birini medya yakalayacaktır. Hasar kontrolüne ihtiyacımız olacak.”

“Şef Tibble- ” İletişim cihazı sinyal verdiğinde Eve kapı çalınmış ve zaman kazanmış gibi hissetti kendini. “Bakabilir miyim efendim?”

“Evet.”

“Dallas.”

“Merkez bildirim, Teğmen Eve Dallas, öncelikli cinayet

bildirisi, 5151 Riverside Yolu. Kurban Mary Ellen George olarak teşhis edildi. Olay yerindeki devriye polisiyle irtibata geçin.”

“Anlaşıldı.” Eve tekrar Tibble’a döndüğünde yüzü yine ifadesizdi. “İşler biraz daha karmaşıklaştı ya da basitleşti, bakış açınıza göre değişebilir.”

Tibble iç geçirdi. “Tamam çık.”

Eve odadan kaçarak çıktığında Tibble ayağa kalktı. “Basın konferansı ekmek için bunu kullanacağına elli dolar?”

“Sence ben yutar mıyım?” Whitney başını salladı. “Orada olmasını sağlayacağım. Öyle ya da böyle gelecek.”

Bölüm On

Roarke yazı turada hile yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Yine de hızlı parmaklar ve birazcık dikkat dağıtmak işini gördü.

Feeney tura dediğinde çocukluğunda ustalaştığı o beceri yavaş yavaş geri gelmeye başlamıştı.

İhtiyacın olan tarafı bildikten sonra başparmağını paranın kabartıları üzerinde hafifçe gezdirmek, hızlı bir fiske ve yazı eline düşmüştü.

Hepsi çok hızlı olmuştu ve Roarke'a göre çok başarılı bir performanstı. Feeney sonuç karşısında rahatsız ve biraz şüpheci olsa da anlaşıma anlaşılmıyordu.

Oyun hileli de olsa fark etmez.

“Belki bir-iki saat daha beklemeliyiz,” dedi Feeney, hep birlikte geçici laboratuvarın önünde dururlarken. Roarke'ın elinde filtre diski vardı. “Belki biraz daha-”

“Tanrım annelik yapmaya kalkma,” dedi Roarke.

“Benim nöbetimde başına bir şey gelirse benim canıma okur.”

“Hey neşelen ama yazı gelse ben yine aynı şeyi söylüyor olacaktım. Kemiklerimi kırıp kahvaltı niyetine yerdı.”

“Ve o yazı konusunda.” Feeney parayı fırlatışında hiçbir falso görmemişti ama konu Roarke olduğunda bundan asla emin olamazdı. “Bence tekrar yapmamız gerek ama bu kez parayı Baxter atsin.”

“Bu söylediğinden benim hile yaptığımı düşündüğ çıkartıyorum, üstelik parayı kontrol etmene ve yazı mı mı olduğunu ilk senin söylemene rağmen. Ama uzun güzel bir arkadaşlık tarihimiz olduğundan bunu görme geleceğim. Anlaşma anlaşmadır Feeney ve bir İrlandalı a madan yan çizemez.”

“Beni sakın karıştırmayın.” Baxter ellerini güvenle ce de tutmaya devam ediyordu. “Sonuç her ne halt olursa c Dallas çok öfkelenecek. O yüzden gelip aletlerimizi k dan önce işe başlayalım.”

“Tanılayıcı elde edersek aletlerimiz sağlam kalır.” J cennetteydi. Harika ötesi bir şey yapmaya hazırlan kalmıyorlardı bir de durmuş polislerle argo konuşuy “Virüslü bilgisayar hurda ve filtre programı çok karm Kalkanı indirmen doksan üç saniye sürecek,” dedi Roar “Eğer indirme devam ederken tanılama başlarsan-”

“Jamie, acaba bu işte ilk günüm olduğu gibi bir izl mi bırakıyorum sende?”

“Hayır ama tanılama başlarsa sonuçları da-”

“Git başımdan.”

“Evet ama-”

“Jamie, evlat.” Feeney elini genç çocuğun omzuna k “Dışarıdan monitörden izliyor olacağız. Adamı oradan edebilirsin. On dakika,” dedi Roarke’a dönerek. “Bir s bile fazla olmayacak.”

“Her yanımda kablolar olacak zaten.”

“Hayır, on dakika, bir saniye fazlası olmaz.” Feeney’i nesi kaskatıydı. “Söz istiyorum.”

“Pekâlâ. On dakika.”

Feeney mevcut şartlar altında olabildiğince rahat rak başını salladı. “Eğer tıbbi tabloda bir değişiklik göri anında kapatıp çıkacaksın.”

“Eğer beynimin kulaklarımdan akmasını istediğim bir düşüncen varsa öyle olmadığına temin edebilirim s Sonra yüzüne bir sırtıma yayıldı. “Ama eğer öyle bir şey c

sa Eve'in hepinizi yanıma, cehenneme yollayacağını bilmek içimi rahatlatıyor.”

“Bana yumuşak davranacaktır.” McNab gülümsemeye çalıştı. “Engelliyim.”

“Buna o kadar güvenme. Şimdi eğer biraz çekilirseniz, hepimiz yaşlanıp buruş buruş olmadan önce şu işe başlamak istiyorum.”

“İşaret vermemi bekleyeceksin. Önce tıbbi çizelgelerine bakacağım,” dedi Feeney. Kapıda durdu ve Roarke’a baktı. “Slainte.”*

“Birazdan cinlerimizi yudumlarken söyleyebilirsin.”

Hepsi çıktığında Roarke kapı kilitlerini devreye soktu. Onların panikleyip tekrar tekrar girip çıkmalarını istemiyordu. Yalnız kaldığında gömleğinin düğmelerini açtı, sonra monitöre bağlı kabloları vücuduna yerleştirmeye başladı.

Aklını kaçırdın değil mi? diye düşündü. Polisler için çalışmak yeterince kötü değilmiş gibi bir de lanet beynini onlar için riske ediyorsun.

Yaşam gerçekten çok ilginç bir şeydi.

Gerçi iş oraya varsa bile beynini ya da hayatını bir laboratuvar faresi gibi kaybetmeyecekti.

Masaya geçerek oturdu, Cogburn’ün bilgisayarına baktı ve daha önceden masanın altına yerleştirdiği silahı parmaklarıyla hafifçe yokladı.

Koleksiyonundan dokuz milimetrelik yarı otomatik Beretta’yı seçmişti. Bu ilk silahıydı, on dokuz yaşında onu kafasına dayamış bir adamdan almıştı. O zamanlar bile yasaklanmış bir silahtı elbette. Ama kaçakçılar o konularda pek seçici olmuyordu elbette.

Eğer işler ters giderse her şeyi, koleksiyonunun ilk parçası -ve sonradan sahip olacağı zenginliklere giden yolda kendisine yardımcı- olan bu silahla sonlandırmak epey ironik olacaktı.

Bir şeylerin ters gitmesini beklemiyordu. Mümkün olan

* İrl. Sağlığına.

her önlemi almışlardı ve o önlemleri alanlar da tanıdığı en iyi elektronikçilerdi. Ne kadar küçük olursa olsun, her zaman bir ihtimal vardı.

Eğer işler oraya varırsa kendi kaderini kendi tayin edecekti.

Sonra elini soğuk çelikten çekti ve silah konusunu kafasından uzaklaştırdı.

“Hayati bulgularına bakıyoruz.”

Roarke duvardaki ekrana baktı ve Feeney’e başını salladı. “Tamam. İşin bittiğinde hoparlörü kapat. Çalışırken başımın etini yemenizi istemiyorum.”

Elini cebine soktu ve şans için küçük gri bir düğmeyi hafıfçe sıktı. Aşk için. Eve’i ilk gördüğünde onun paltosundan düşen bir düğmeydi bu.

“Tamamdır, başlayabilirsin,” diye seslendi Feeney.

“Giriyorum. Zamanı başlat.”

Mary Ellen George tutuklanması, duruşması ve aklanması üzerine yazdığı kitaptan gelen ve verdiği röportajlar karşılığında talep ettiği paralar sayesinde Doğu Yakası’ndaki dairesinde oldukça rahat bir yaşam sürüyordu.

Ölümü de orada olmuştu ama bunun pek rahat olduğu söylenemezdi.

Cogburn ve Fitzhugh’ün aksine, hastalığının belirtileri şiddet içerikli ya da saldırgan olmamıştı.

Kendine yatak izni verdiği, günlerce tuvalet aynasının önündeki sıradan ağrıkesicilerden aldığı, sonra daha güçlü sokak versiyonlarını denediği belliydi. Tüm bu süre zarfında telefonlarına bakmamış, kapıya bile cevap vermemişti.

İyileşmeye çalışırken mini bilgisayar ünitesini de yatağa almıştı. Aslında ölümünü garantilemiş oldu, diye düşündü Eve.

Yaptığı son şeylerden biri eski sevgilisini histerik bir şe-

kilde aramak ve yardım etmesi için yalvarmak, kafasındaki çılgınlık hakkında ağlamak olmuştı.

Yaptığı en son şey ise ipek çarşaflarını bağlayarak kendini asmaktı.

Üzerinde dışkı izleri olan beyaz bir gecelik vardı. Saçları tiftik tiftikti ve tırnakları etlerine kadar çok derinden yenmişti. Yatağının yanındaki masada kanla kaplı mendiller ve bez parçaları vardı.

Kanamayı durdurmaya çalışmış, diye düşündü Eve, ve mühürlü parmaklarıyla bir ilaç şişesini aldı. Patlamak üzere olan bir beyni on dolarlık ağrıkesicilerle iyileştirmeye çalışmış.

Mini bilgisayar ünitesi hâlâ yataktaydı ve her zamanki mesaj ekranı kaplıyordu.

GERÇEK MASUMİYETE ULAŞILDI

“Ekranı kayda al Peabody. Kurban: George, Mary Ellen, kadın, beyaz, kırk iki yaşında.

Ceset kurbanın dairesinde saat on dört on altıda bina yöneticisi, Memur Debrah Banker ve 911’i arayan Jay Hippel tarafından bulundu.”

“Mekânın ve cesedin kayıtları tamam Teğmen.”

“Pekâlâ Peabody, onu indirelim.”

Kötü bir işti bu. Çarşaflardan yapılmış ilmiği çözüp, bedeni iyice ağırlaştırmış kadını omuzlayarak yatağa yatırırken her ikisi de konuşmadı.

“Kurbanın kulaklarında ve burun deliklerinde kurumuş kan izleri var. Göz damarlarının çatladığına dair görsel bulgular mevcut. Kafa ya da yüzde travma izi yok. Boyun bölgesinde boğulma sırasında oluştuğu belli olan morarma dışında başka görünür yara yok.”

Eve alet çantasını açtı ve bir cihaz çıkardı. “Ölüm saati 14:10.”

Eve uzanarak mini bilgisayar ünitesini kapadı. “Bunu delil olarak kaydetmeler, paketlenip ev ofisime gönderilmesini istiyorum.”

Daha sonra geriledi, yatak odasına uzun ve dikkatli bir şekilde baktı. “Diğer kurbanlarla aynı seviyede şiddet sergilememiş. Burada öylece kalıp vaktinin çoğunu ağrıkesici ve sakinleştirici yutarak, acıyı dindirmeye çalışarak geçirdiği belli. Evi ve kendi görünüşü konusunda biraz dağınıklaşmış, epey dağıtmış ama mobilyalara falan saldırmamış.”

“İnsanlar acıyı farklı şekilde yaşayabilir,” dedi Peabody mini üniteyi paketlerken. “Senin gibi. Mesela sen acı orada yokmuş gibi davranıyorsun. Sanki acı şahsi bir hakaret ve defolup kendi yoluna gitsin diye onu görmezden geliyorsun. Bense doğruca ruhani durumlara geçiyorum. Erken çocukluk eğitimim. Ama o da işe yaramazsa ilaç kullanmak da işimi görür. Ve erkekler, babam ve erkek kardeşlerim mesela, mızıldanıp şikâyet ederler. Bir erkek hastalanınca direkt bebekliğine dönüyor. Öfke nöbetleri de dahil.”

“Çok ilginç Peabody.”

“Yani, bilirsin işte. Testosteron.”

“Evet biliyorum. Bizim vakalarımızda iki erkek de -Halloway’i de sayarsak üç- acıyı ve yollarına çıkan herkesi ezme-ye kalktılar. Ve bu kadın da onu daha geleneksel metotlarla bastırmaya çalıştı. Ama hepsi başarısız oldu, hepsi öldü. Ve hepsinin yaptığı aynı şeydi. Kendilerine bir sığınak yaptılar.”

“Sığınak mı?”

“Kendi inlerine çekildiler işte. Kendi yuvalarına ya da ona en yakın olan şeye kapandılar. Cogburn kendini dairesine kilitledi. Belki komşusu gelip, kapıyı yumruklayıp bağırıp küfürler savurmasa ölene kadar ya da kendini öldürene kadar o dairede kalacaktı.”

Eve tekrar çarşaflardan yapılmış ilmeğe baktı. “Kendini yok et ve acı bitsin. Eminim virüs bu şekilde programlanmıştır. Fitzhugh, kendi inine çekildi ve kendini öldürdü. Halloway, hedef olmayan tek kurban, evi dışında virüse maruz kalan tek kişi, Feeney’in ofisine sığındı. Eğer onu oyalamasaydık sanırım önce Feeney’i öldürecek sonra da silahı kendine çevirecekti.”

“Cogburn ve Halloway.” Peabody başını salladı, o da noktaları birleştirmeye başlamıştı. “Hastalığın son aşamalarında başkalarıyla da temas halinde olanlar yani. Eğer yalnız olsalar...”

“Mary Ellen George gibi mi davranırlardı acaba? Kadın kendini yatağa sokmuş, çağrılara bakmamış, kapıya aldırma-mış. Sadece kendini öldürmüştü.”

“Yaralı hayvan içgüdüğü? Sığınağa çekilme,” dedi Peabody.

“İnsan doğası. Mantıklı. Masumiyet Savaşçıları için de anlamlı. Masumları değil, sadece yargılayıp suçlu bulduklarını ortadan kaldırmak istiyorlar. Minimum zarar istiyorlar güya. Tabii peşinde oldukları davada halkın desteğini istiyorlar. Güya minimum zararlar olsa da, o desteği almaya başladılar.”

“Ama devam etmeyecek. Hayır Dallas, verilen destek kesilecektir. Çoğu insanın böyle bir şeyi destekleyeceğine inanmıyorum ben.” Peabody cesede doğru kafasını salladı.

“Daha iki yüz yıl önce Amerika’da bile meşru infazlar yapılıyordu,” diye hatırlattı Eve. “Meşru olmayanlar ise Habil, Kabil’i katlettiğinden beri devam ediyor. Tüm bu cıllanın altında Peabody, hâlâ gayet ilkel bir türüz. İlkel ve vahşi.”

Eve, Roarke’ı düşündü. Ve iç geçirdi. “Adli tıbbı gönderilsin. Olay yeri inceleme ekibi gelebilir. Ben şu Hippel’la görüşeceğim.”

Eve oturma odasının ufak, zevkli döşenmiş çalışma alanına doğru ilerlerken kayıt cihazını çalıştırdı. Kashi, siyahî genç bir adam başı aşağı düşmüş, elleri dizlerinin arasında sarkmış halde otururken Memur Baker nöbet pozisyonunda başında bekliyordu.

Eve başparmağını kapıya doğru sallayınca Baker başıyla selamlayarak dışarı çıktı.

“Bay Hippel?”

Genç adam başını kaldırdı. Teni yoğun bir çikolata tonundaydı ama şu anda mide bulantısının verdiği hislerle biraz solgun görünüyordu.

“Ben daha önce... Ben hiç... Hayatımda ilk kez...”

“Biraz su ister misiniz Bay Hippel?”

“Hayır ben... Polis memuru bana biraz verdi. Ama içemiyorum bile.”

“Size bazı sorular sormam gerek. Ben Teğmen Dallas.”

“Evet. Bu sabah Nadine Furst’le konuşurken gördüm sizi.” Gülümsemeye çalıştı ancak sonuç sadece dudaklarının titremesi oldu. “Nadine çok ateşlidir. Her programını izlemeye çalışırım.”

“Eminim bunu duysa çok sevinir.” Eve küçük, yumuşak minderli bir sandalyeye oturdu. “Bayan George sizi aramış.”

“Evet. Bir-iki haftadır konuşmuyorduk. Ayrılmıştık. Ortak kararla,” diye ekledi hızla. “Kavga, gürültü gibi şeyler olmadı. Sadece birlikte devam etmek istemiyorduk, hepsi bu. Pekâlâ, belki biraz kızmış olabilir. Belki ayrı devam etmek isteyen daha çok bendim ama kavga etmedik. Tamam, belki biraz tartışmış olabiliriz.”

Eve karşısında sessizce oturmuş dinlerken, genç adam kendi vicdan azabında boğulup arkası arkasına bilgiler vermeye devam ediyordu. “Pekâlâ, belki birbirimize biraz bağırılmış olabiliriz. Tanrım, onu terk ettiğim için böyle bir şey yapmış olamaz, değil mi?”

“Terk etme tam olarak ne zaman oldu Jay?”

“Galiba iki hafta önce. Ama öyle olacağı belliydi. Yani tamam, çok güzel ve seksi bir kadındı. Ve parası falan da vardı. Ancak ben yirmi dört yaşındayım ve o değil. Bir erkek kendi yaşlarında bir kadın isteyebilir, değil mi? Yani doğal sonuçta. Hem Mary Ellen biraz müdahaleci de olmaya başlamıştı. Stili eleştiriyordu falan, anlıyorsunuz ya?”

“Evet. Onu son gördüğünüzde farklı bir şey dikkatinizi çekti mi?”

“Farklı mı? Hayır. Aynı Mary Ellen’dı işte.”

“Baş ağrısı ya da huzursuzluk gibi bir şeylerden bahsetti mi?”

“İyi hissediyordu. Bir kulübe gittik, muhabbet ettik gül-

dük, bir mahremiyet odasına geçtik ve seviştik. Çıktığımızda bir şeyler daha içtik, sonra beni birkaç kıza bakarken gördü ve kızdı. Tartıştık ve ayrıldık.”

“Ya bugün, sizi aradığında?”

“Kötü görünüyordu. Tanrım. Burnu kanıyordu ve gözleri kıpkırmızıydı. Ağlayıp bağıyordu. Ne olduğunu anlamadım.”

“Size ne söyledi?”

“Yardım etmemi söyledi. Daha fazla dayanamadığını söyledi. Başımın içinde bağırp duruyorlar, dedi. Onu sakinleştirmeye çalıştım fakat beni duyduğunu bile sanmıyorum. Sanırım şey dedi... ‘Beni öldürüyorlar.’ Ama öyle deli gibi ağlıyordu ki emin değilim. Biri ona saldırmış olabilir, diye düşündüm, yüzü kan içindeydi. O yüzden 911’i aradım ve buraya koşturdum. Biraz ilerdeki köşede, Riverside Cafe’de çalışıyorum. Öyle tanıştık zaten. Polisten biraz önce buraya gelmişim ve bina görevlisine kapıyı açtırmaya çalışıyordum. Sonra polis geldi, yukarı çıktık ve içeri girdik. Sonra onu bulduk.”

Genç adam yine başını eğdi, bu sefer dizlerinin arasına kadar eğilip kusmaya başlamıştı.

Eve olay yerindeki işlerini bitirdiğinde morga uğradı. Morris çoktan Mary Ellen George’un beynini çıkarmıştı.

Deneyimli bir cinayet polisi için bile steril terazideki gri madde biraz itici bir görüntüydü.

“Kesinlikle genişlemiş bir beyin,” dedi Morris. “Ama genişletmeyi engin edebiyat eserleri okuyarak ya da diğer kültürleri keşfederek yapmadığı kesin.”

“Ha ha. Gerçekten. Nedeni bildiğini söyle bana.”

“Şunu söyleyebilirim. Ön taramalar kırk iki yaşında sağlıklı bir kadın gösteriyor. Geçmişte sol kaval kemiği kırılmış ama güzel kaynamış. Yüzünde ve bedeninde ufak estetik

müdahaleler var. Hepsi harika işler. Bedeninin kendine ait olduğuna mı yoksa kimyasal katkılara mı ihtiyacı olduğuna inanıyordu öğrenmek istiyorsan, toksikoloji raporlarını beklemen gerek.”

“Bedeni şu anda pek umurumda değil. Bana beyninden bahset.”

“İki saat içinde ölümle sonuçlanacak büyük bir şişme. Benim görüşüme göre, enfeksiyon ilk yayılmaya başladıktan sonra geri dönüşü olmayan bir şişme bu ki davaya çağırdığım nörolog diğer beyinler için de bu durumu onayladı. Beyinde herhangi bir yabancı madde, tümör, kimyasal ya da organik bir uyaran yok. Enfeksiyon, daha net bir kelime yok, hâlâ teşhis edilmedi.”

“Harika bir haber bu Morris.”

Morris parmağıyla ona yaklaşmasını işaret etti, ellerini duruladı ve ekrana bir görüntü açtı. “Burada elli yaşında bir erkeğin normal, sağlıklı beyninin bilgisayarlı taraması.” Bir tuşa bastı. “Ve bu da Cogburn’ün beyni.”

“Tanrım.”

“Evet. Kitledeki genişlemeyi, basınç arttıkça sıkışan yerlerdeki yaraları görüyorsun. Kırmızı alanlar enfeksiyonu gösteriyor.”

“Yayılma... yüzde elliden fazla yayılmış sanki?”

“Yüzde elli sekiz. Bazı kırmızılıklar diğerlerinden daha koyu. Daha eski enfeksiyon. İlk başladıkları alanlar olarak düşün. Bu da bize ilk başta optik, görsel bir saldırı olduğunu düşünmeye itiyor ve burada... işitsel.”

“Yani, gördüğü bir şey, duyduğu bir şey neden oldu.”

“Duymuş ya da görmüş olmayabilir - yani kulakları ve gözleriyle. Ama beynin o iki duyuyu kontrol eden loblarına bir bombardıman olmuş.”

“Alt-algısal o halde.”

“Muhtemelen. Şimdiye kadar bulduklarımızla enfeksiyonun çok çabuk yayıldığını ve şişmeyi bölüm bölüm hızlan-

dırmaya neden olduğunu da söyleyebilirim. İşlemin kendi kendini mi devam ettirdiği, yoksa daha fazla uyaran mı gerektirdiğini bilmiyoruz. Ama bu aşamalardaki ağrı ve acının dayanılmaz olduğunu söyleyebiliriz.”

“Son anketlere göre insanların çoğu bunun o kadar da kötü bir şey olmadığına inanıyor.”

“Çoğu insan, en azından akademik olarak, barbardır.” Eve ona baktığında Morris gülümsedi. “Kanın içinde durmak zorunda kalan sen değilsen ya da kesik kafa senin ayaklarına doğru yuvarlanmayacaksa ‘başları vurulsun’ demek kolay. Ama o kandan birazı üstlerine sıçradığında polis diye bağır-maya başlanır.”

“Bilmiyorum Morris, bazen de üstlerine yeteri kadar kan sıçırıyor, yeterince tadını alıyorlar ve bir canavara dönüşmeye karar verebiliyorlar.” İletişim cihazı sinyal verince cebinden çıkardı.

“Dallas.”

“Teğmen, yarım saat içinde Polis Merkezi’nde medya salonunda olacaksın.”

“Komutanım, şu anda morgda baş adli tabiple birlikteyim. Mary Ellen George’un beyin taramasından çıkan ön raporlar üzerine görüşüyoruz. Bu toplantıyı tamamlayıp ekibime rapor vermem gerek. Eğer mümkünse- ”

“Mümkün değil. Otuz dakikan var Dallas. Yardımcın olay raporlarını ve ek verileri en kısa sürede ofisime ilet sin. Medya için gözden geçirilmesi ve ayrıştırılması gerekecek.”

Whitney bağlantıyı kestiğinde Morris, Eve’in sırtını sıvazladı. “Biliyorum. Biliyorum. Çok kötü.”

“Vali yardımcısını ve Chang’i başıma sardılar.”

“Eminim Franco ve Chang de senin onların başına sarıldığını düşünüyorlardır. Hadi şimdi git ve izleyicilere şehrin senin elinde güvende olduğunu göster.”

“Eğer sana ihtiyacım olmasa bu lafın yüzünden seni tekmelemek isteyebilirdim.”

Eve basın toplantısı öncesi açıklamayı dinlerken, yeni yazılmış ifadeleri okurken, nelerden bahsedip nelerden bahsedemeyeceğini dinlerken oldukça zorlandı. Ama Franco kameralardan önce kendine biraz çeki düzen vermesini ve biraz ruj sürmesini önerdiğinde neredeyse dişlerinin arasından hırladı.

“Göğüslerim var diye süslenmek zorunda değilim.”

Franco iç geçirdi ve etrafta gezinen yardımcılarını dışarı yolladı. “Teğmen tavsiyemi bir hakaret olarak algılamınıza gerek yok. Bizler kadınız ve nasıl bir otorite pozisyonunda olursak olalım, kadın olarak kalıyoruz. Ve bazılarımız bu konudan diğerleri kadar rahatsız değil.”

“Ben kadın olmak konusunda gayet rahatım. Ama burada sadece yapmak için emir aldığım bir şeyi yapmak üzere buluyorum Vali Yardımcım. Hoşuma gidiyormuş gibi yapmak zorunda değilim. Sadece yapmak zorundayım. Ama kesinlikle sırf siz ekranda benim sunduğumdan daha farklı polis imajı tercih ediyorsunuz diye süslenmek zorunda değilim.”

“Pekala.” Franco ellerini havaya kaldırdı. “Dudağına biraz renk vermen gibi aşağılayıcı bir öneride bulundum diye çok özür dilerim. Rujun şeytan icadı olduğunu düşünmemiştim hiç.”

“Ben de öyle düşünmüyorum. Daha çok bana yakışmadığını düşünüyorum. Ve tadından hoşlanmıyorum.”

Franco tekrar iç geçirdi ve oturdu. “Dinle, hepimiz için çok zor birkaç gün oldu. Daha da zorlaşacakmış gibi duruyor. Vali benden seninle çalışmamı istedi, senin patronun da senden benimle çalışmanı istedi. Yani burada birbirimize mecburuz. Ben bir de seninle her adımda her detayda savaş vermek istemiyorum.”

“O halde geri çekil.”

“Tanrım. Şunu söylememe izin ver. Sen de ben de güçlü toplum hizmeti duygularına sahip kadınlarız. Her ne kadar

çok farklı yöntemler benimsiyor ve farklı tavırlar sergiliyor olsak da her ikimiz de işimizi düzgün yapmak istiyoruz. Ben New York'u seviyorum Teğmen. Bu şehri seviyorum ve ona hizmet etmekten gurur duyuyorum.”

“Ondan şüphem yok efendim.”

“Jenna. Birlikte çalışıyoruz, bana Jenna de. Ben de sana Eve diyeceğim.”

“Hayır. Ama siz bana Dallas diyebilirsiniz.”

“Ah, işte temel farklılıklarımızdan biri daha. Sen bir kadın olarak çizgini geleneksel olarak daha çok erkek yöntemleriyle çiziyorsun. Ben çizgilerimi kadın yöntemleriyle çiziyorum. Kendi isteklerim için görünüşümü ya da kadınlığımı kullanmaktan keyif alıyorum. İşe yarıyor, bende işe yaradı. Beyin, hırs ve bolca ter üzerine bir de çekici bir paket sunmak, olduğum yere gelmeme yardım etti. Tıpkı senin yöntemlerinin de sana yardım ettiği gibi. Ben senin gibi kadınlara güvenmiyorum. Sen de benim gibi kadınlara güvenmiyorsun.”

“Ben genel olarak politikacılara güvenmiyorum.”

Franco başını biraz yana eğdi. “Eğer beni yeterince aşağılarsan basın toplantısından kurtulacağını düşünüyorsan şunu söylememe izin ver, aşağılama oyununda polisler politikacıların yanında ancak amatör olabilirler.” İncecik altın bilek ünitesine baktı. “Vakit geldi. En azından saçını tara.”

Eve yüzünü tamamen ifadesiz tutmaya büyük özen göstererek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, iki kez. “Tamamdır.”

Franco eli kapı kolunda duraksadı ve Eve’i tepeden tırnağa süzdü. “Tanrı aşkına, sen nasıl Roarke gibi bir adamı kapmayı başardın?”

Eve çok ağır bir şekilde ayağa kalktı. “Eğer beni yeterince aşağılarsan yüzüne bir yumruk atarım, bu davadan alınırım. Her ne kadar yumruk düşüncesi hoş olsa da bu soruşturmada kalacağım. Davayı kapatacağım. Ondan sonra her şey serbest.”

“O halde birbirimizi anlıyoruz. Kişisel hislerimiz ne olursa olsun her ikimiz de bu davanın kapanmasını istiyoruz.”

Franco dışarı çıktı ve anında yardımcıları tarafından etrafı sarıldı.

“Teğmen! Teğmen!” Chang, Eve’in uzun ve öfkeli adımlarına yetişmeye çalışarak arkasından koşturuyordu. “Yarınki medya programınız hazır.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Medya programınız.” Eve’e bir disk uzattı. “Saat yedide Planet’ta K. C. Stewart’la iki dakikalık bir röportajınız olacak. Dünya çapında yayın yapıyorlar ve reytingleri çok yüksek. Saat onda, Şehrin Nabızı ekibiyle Polis Merkezi’ndeki ofisinizde canlı bir görüşmeniz olacak. Yine reytingleri çok yüksek bir- ”

“Chang, benimle böyle konuşmaya devam edersen o diski nereye sokacağımı açıklamak zorunda kalacağım.”

Chang’ın dudakları gerildi, sonra büzüldü. “Bu benim isim Teğmen ve bu programları ayarlamak için çok uğraştım. Bu medya çılgınlığının NYPGT’nın ve valilik ofisinin belirlediği gündemde kalması için uğraşıyoruz. En son anketler-”

“Eğer önümden çekilmezsen son anketler de diskle aynı yere girecek.” Eve diski ikiye ayırdı sonra öfkeyle arkasına döndüğünde Komutanla burun buruna geldi.

“Ya bir polis ya da medya maymunu siz karar verin. İkisini aynı anda olamam. Eğer medya algısının benim soruşturmamdan daha önemli olduğunu düşünüyorsanız, bütün saygımla belirtiyorum ki saçmalıyorsunuz, efendim.”

Eve ilerlerken Whitney kolundan yakaladı. “Bir dakika Teğmen.”

“Beni rapor edebilirsiniz, ceza verebilirsiniz, rütbemi indirebilirsiniz ama sahada işimi yaparak geçirmem gerek, saatleri sırf valinin ofisi daha iyi sonuçlar elde etsin diye ekranda gevezelik ederek geçirmeyeceğim.”

“Benim komutamda olduğun sürece Teğmen, ne yapıp ne yapmayacağını bana sen söyleyemezsin.”

Chang'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Sonra ifadesini ayarlayarak kırılan diskin bir kopyasını Whitney'e uzattı. "Komutan, Teğmen Dallas verdiğim kopyayı kırdığı için kendisinin yarınki medya programını size vermek istiyorum."

"Ne medya programı?"

"Planet, Şehrin Nabzı, Del Vincent ve Akşam Raporu dahil birçok programda katılımcı olacak. Yine yarın için Suç ve Ceza'dan ve Karşı Taraf'tan da haber bekliyoruz."

"Teğmenime yarın için dört program mı ayarladın?"

Chang başını salladı. "Programdan çok memnunuz ama biraz daha geliştirilebilir. Delta Kolonisi'nden de bir uydu yayını için onay bekliyoruz. Orada da özellikle polisiye programlar için çok yüksek reyting oranları var."

"Bay Chang, Teğmen Dallas'ın öncelikli bir cinayet davasında dava yetkilisi olduğunu farkında mısınız?"

"Evet, zaten o nedenle- "

"Standart prosedüre göre, o programlar onaylanmadan önce ofisinizin benim ofisimle görüşmesi gerektiğinin farkında mısınız?"

"Ben bu öğlenki toplantıda o konuyu netleştirdiğimizi düşündüm. Valilik ofisi-"

"Bu öğlenki toplantıda netleşen şey Teğmen Dallas'ın bu basın toplantısına katılacağı ve benim emrim olduğunda medyaya yorum yapmak konusunda vakit ayıracağıydı. Elinizdeki program tarafımdan onaylanmadı ve onaylanmayacak. Teğmenimin değerli vaktini medya gösterileri için ayırmasına izin veremem."

"Valinin ofisi-"

"Doğruca benimle temasa geçebilir," diye sözünü kesti Whitney. "Bir daha benim polislerimden birine emir verme Chang. Otoritenin verdiği sınırı aşıyorsun. Şimdi çekilebilirsin. Teğmenle konuşacağım."

"Basın toplantısı- "

"Çekilebilirsin dedim." Whitney'nin gözlerinden çıkan

alev demiri eritebilirdi. Eve, Chang'ın titreyerek uzaklaştığını fark etti.

“Efendim- ”

Whitney elini kaldırdı. “Emre itaatsizlik ve üste saygısızlık sınırına tehlikeli ölçüde yaklaştın Teğmen. Senden kendini daha iyi kontrol etmeni bekliyorum ve bunu sana nadiren hatırlatmam gerektiğini düşünüyorum?”

“Evet efendim.”

“Dahası, seni önceliklerinden alıkoyacak bu saçmalıkta bir programı onaylayacağımı düşünmen karşısında hem kişisel hem de profesyonel bakımdan hayal kırıklığına uğradım.”

“Özür dilerim efendim ve sunabileceğim tek haksız mazeret de Lee Chang'le kurduğum herhangi bir diyalogun bende geçici bir delilikle sonuçlandığı.”

“Anlaşıldı.” Whitney elindeki diske baktı. “Bunu adamın boğazına nasıl tıkmadın şaşırdım Dallas.”

“Efendim, aslında başka bir düşüncem vardı.”

Whitney'in dudakları titredi, çok hafifçe. Sonra elindeki diski tıpkı Eve gibi ikiye ayırdı.

“Teşekkür ederim efendim.”

“Hadi şu sirki bir an evvel sonuçlandıralım ki her ikimiz de işimizin başına dönebilelim.”

Bölüm On Bir

Eve birim korosunun laflarını papağan gibi tekrarlayarak basın toplantısını atlattı. Kendi fikirlerini bastırmak zorunda kalmasının, içgüdülerine uygun hareket edememesinin sonucu olarak da eve gidene kadar yol boyunca içi içini kemirip durdu.

“Dallas.” Peabody sonunda konuşmaya cesaret ettiğinde neredeyse evin demir kapılarına gelmişlerdi. Bu şekilde Dallas onu arabadan atarsa çok uzun süre yürümek zorunda kalmayacaktı. “Lütfen kafamı koparma tamam mı? Sen yapman gerekeni yaptın.”

“Benim yapmam gereken şey bu davayı soruşturmak ve kapatmak.”

“Evet ama bazen topluma hizmet etmek konusu daha karmaşık olabiliyor. Bu gece oturup biraz hesap kitap yaparlarsa ya da çocukları ev ödevi yaparsa bilgisayarları beyinlerini pişirmeyecek diye daha rahat uyuyacak pek çok insan var. Bu da önemli.”

“Sana ne düşündüğümü söyleyeyim.” Eve hiç hız kesmeden demir kapılara doğru ilerliyordu. Yan koltukta oturan Peabody’nin kalbi boğazında atmaya başlamıştı. “Bence insanlar her zaman her duyduklarına inanmamalı.”

“Efendim, tam anlayabildiğimden emin değilim.”

“Belki de parmağı düğmede olan adam, Bay Smith’in güzel karısı, küçük tatlı kızı ve küçük evcil hayvanıyla yaşa-

diğı hayattan rahatsız olacak. Belki de Bay Smith'in porno sitelerde gezinmesinin, mobilya sattığı zor bir iş gününden sonra bir striptiz kulübüne gitmesinin ya da arada sırada karısıyla Zoner tıttırmasının yanlış olduğuna karar verecek. Bay Smith bütün kurallara harfiyen uymuyor, tam yaşaması gerektiğı gibi yaşamıyor. Örnek olarak Bay Smith'i de öldürelim ki onun gibi diğerkleri de programı anlasın diyebilir."

"Ama bu adamlar bilinen suçluların peşine düşüyorlar. Bunda haklı olduklarını söylemiyorum Dallas. Kesinlikle onu söylemiyorum, çünkü haklı değiller. Ancak okul çocuklarına uyuşturunca satanlar ve çocuk tacizcileriyle cumartesi gecesi kafasını dağıtmak için Zoner için biri arasında büyük bir fark var. Ondan ona geçmek için büyük bir adım gerekiyor."

"Öyle mi gerçekten?" Eve arabayı merdivenin önünde hızla durdurdu. "Kanun Bay Smith'i görmüyor. Tıpkı diğerklerini olduğu gibi onu da cezalandırmadı. Diğerklerini de Masumiyet bilmem nesi cezalandırdı ve birçok insan şöyle düşündü: Hey, bu hiç fena bir fikir değil. Polisler işini yapmadı, çok güzel, gerekeni başka biri yaptı. Hiç kimse, hmmm Mary Ellen George beraat etmişti, diye düşünmüyor. Belki de masumdu demiyor."

"Ama değildi, o yüzden-"

"Hayır, değildi ama bir sonraki olabilir. Ya da ondan sonraki. Birinin paçayı kurtarışını görüp izlemek kolay değil fakat masum birinin içerde kalışını izlemekten çok daha kolay. Bu insanlar kimin suçlu, kimin masum olduğuna karar veriyor. Hangi kıstas, hangi sisteme göre, hangi otoriteyle? Kendilerine göre. Takılıyorlar sadece Peabody ve halkın görüşleri de onlarla birlikte takılıyor. Bakalım olay kendi evlerine, kendi yaşamlarına girdiğinde halk ne kadar mutlu olacak?"

"Sence öyle olur mu?"

"Elbette olacak, biz onları durdurmazsak elbette olacak. Olacak, çünkü bu adamların bir misyonu var ve misyonu olan bir adamdan daha tehlikelisi yoktur."

Bunu en iyi ben bilirim, diye düşündü Eve arabanın kapisını çarparken. Rozetini taktığı günden beri onun da bir misyonu vardı.

İçeri girdiğinde, Summerset'i girişte görmekten hiç rahatsız olmadığı ender anlardan birini yaşadı.

"Teğmen, bu gece misafirlerinizden kaçının yatıya kalacağını bilmek istiyorum."

"Onlar misafir değil. Polis. Ve bir çocuk. Sen çık Peabody, benim burada yapmam gereken bir iş var."

"Evet efendim." Konunun Summerset'le her zamanki laf sokma savaşıyla ilgili bir şeyler olduğunu düşünen Peabody, McNab'i kontrol etmek için yukarı çıktı.

"Bana McNab'in durumunu söyle ve bizim dilimizde konuş," dedi Eve.

"Değişiklik yok."

"Bu yeterli değil. Bir şeyler yapıyor olman gerekmiyor mu senin?"

"Sinirler ve kaslar uyarılara tepki vermiyor."

"Belki de onu hastanede bırakmalıydık." Eve geniş holde volta atmaya başladı. "Belki de onu buraya getirmemeliydik."

"İşin aslı ilk yirmi dört saat içinde hastanede de burada yapılacağından fazla bir şey yoktu."

"Yirmi dört saati geçtik işte," dedi Eve hızla. "Geçti. Geri gelmesi gerekiyordu." Eve kendini tuttu, geriledi ve Summerset'in sıska soluk suratını inceledi. "Şansı ne? Ve sakın lafı dolandırma. Hislerini ve hareket yeteneğini kazanma şansını ne?"

"Artık saat saat düşüyor. Hızla."

Summerset, Eve'in gözlerini kapayarak arkasını dönmesini izledi. Ancak dönmeden önce Summerset o gözlerdeki yoğun acıyı görmüştü.

"Teğmen. McNab genç ve sağlıklı bir adam. Bunlar onun lehine. Şu anda çalışmasına izin verilmesi de zihnini aktif tutabilmesine ve içinde bulunduğu zor durumla baş etmesine yardımcı oluyor. Bunlar da çok önemli."

“Onu malulen emekli edecekler ya da ofis işi için bir kabine tıkacaklar. Öyle olduğunda bir daha asla polis gibi hissedemeyecek kendini. Çocuk zıplayarak, salınarak yürürdü,” dedi Eve sessizce. “Şimdi o lanet sandalyeye mahkûm. Lanet olsun.”

“İsviçre’deki klinik konusunda ayarlamalar yapıldı. Sanırım Roarke bahsetmiştir.” Eve tekrar ona dönüp yüzüne bakana kadar bekledi. “En erken önümüzdeki hafta onu kabul edeceklerini bildirdiler. Sinir uçlarını tekrar canlandırmak konusunda etkileyici başarı oranları var. Ama düzenli bir tedavi- ”

“Başarı oranları ne?”

“McNab benzeri vakalarda tam iyileşme oranı yüzde yetmiş iki.”

“Yetmiş iki.”

“Hâlâ kendiliğinden iyileşme şansı var. Bir saat sonra. Bir gün sonra.”

“Ama çok düşük bir şans.”

“Öyle. Üzgünüm.”

“Evet, ben de.” Eve merdivenlerden çıkmaya başladı.

“Teğmen? McNab korkuyor. Korkmuyormuş gibi davranmaya çalışıyor ama şu anda çok korkmuş bir genç adam.”

“Sana kurşun sıkmışlardı,” diye mırıldandı Eve. “Etinden geçip kemiğine saplanan küçük çelik parçalarıydı. Onu düşününce belki bu biraz daha kolay.”

Yukarı çıkıp ofisine girdiğinde ekibin bir molada olduğunu gördü. Hepsi bir tarafa yayılmış, tercihlerine göre değişen içeceklerini yudumluyorlardı.

Jamie bir taraftan Galahad’a Utah büyüklüğünde sandviçinden parçalar veriyordu. Peabody, McNab’ın tekerlekli sandalyesinin koluna tünemiş, ona basın toplantısının detaylarını anlatıyordu.

“Evet, çok rahat ve sıcak bir ortammış burası, keyifler nasıl?” diye sesledi Eve. “Eminim teröristler şu anda korku içinde titriyorlardır.”

“Beyin hücrelerini ve kaslarını her birkaç saatte bir dinlendirmelisin,” dedi Feeney.

Eve, Roarke’ın ayaklarına takılarak tökezledi. O ayaklara doğru bir tekme savurmadığı için kendini şanslı sayması gerektiğini düşündü. Doğruca masasına gitti. Oturdu. “Belki o hücreler ve kaslar dinlenirken birisi bir dakikasını bana ayırıp güncelleme raporu verebilir.”

“Öğlen yemeğini yine kaçırdın, değil mi?” dedi Roarke sakın bir şekilde.

“Evet, yiyemedim. Belki kendini kendi yatak çarşaflarıyla asan kadınla, seri cinayetlerin pis küçük detaylarıyla, bazıları ölenlerden daha çok medya imajlarıyla ilgilenen şehir yöneticileriyle yaptığım küçük can sıkıcı toplantıyla, morgda geçirilen saatlerle ve medya akbabalarına anlatmam emredilen şeyleri tekrarlamakla geçirdiğim bir buçuk saatle ilgisi olabilir.” Eve dişlerini sıkarak öyle bir gülümsedi ki Jamie sandalyesinde küçülüp yok olmak istedi. “Ya senin günün nasıl geçti hayatım?”

Roarke ayağa kalktı, Jamie ve kedinin henüz bitiremediği sandviçi alarak önüne koydu. “Ye.”

Eve tabağı kenara itti. “Rapor.”

“Pekâlâ, kan dökülmesine hiç gerek yok.” Feeney başını salladı. Bu ikisine baktığında tolaşmaya hazırlanan iki koştan başka bir şey görmüyordu. “Bazı ilerlemeler kaydettik ki şu anda molada olmamızın sebebi de bu. Virüsü kısmen filtreleyen bir kalkan yarattık. Sanırım Cogburn’ün bilgisayar ünitesini kısmen izole etik. Bilgisayar şu anda bir analiz yapıyor. Analiz sonuçlarını aldığımızda, programın geri kalanını virüslü bir bilgisayarın içine girmeden uygulamaya başlayabiliriz.”

“Ne kadar sürer?”

“Onu söyleyemem. Daha önce hiç böyle bir program görmedim. Kodlanmış, kilitlenmiş, aksamaya bağışık. Lanet bilgisayar kendini yok etmeden önce ulaşabildiğimiz ufak tefek parçalar üzerinde çalışıyoruz.”

“Bilgisayar gitti mi?”

“Bebek kendi kendini kızarttı,” diye araya atıldı Jamie. “Sadece programı bozmakla kalmadı, makineyi komple bitirdi. Cazır cuzur pişirdi. Sağlam veriler alabildik. Roarke’ın bir dakikası -hatta kırk beş saniyesi- daha olsaydı bir simülasyon tamamlanmak üzereydi ama-”

Jamie devam edemedi, çünkü Eve ayağa kalkıyordu. Çok yavaş bir hareketle. Ve hareketlerindeki bir şey Jamie’ye bir yılanın dişlerini çıkarıp saldırıya geçmeden önce kıvrılarak yükselmesini hatırlatmıştı.

“Sen Cogburn’ün bilgisayarını mı kullandın?”

“Evet.”

“Deney aşamasında olan ve sonuçta dağılan bir filtre programı kullanarak o virüslü bilgisayarda mı çalıştın? Üstelik dava yetkilisinden doğrudan onay ya da izin almadan böyle bir şey yaptın?”

“Dallas.” Feeney ayağa kalktı. Eve ona öldürücü bir bakış attığında bile vazgeçmemesi Feeney’in yaylım ateşi altında bile cesur olabileceğinin kanıtı gibiydi. “Bu soruşturmanın elektronik kısmı benim yetki alanımda. Laboratuvar çalışmaları benim elimin altında.”

“Ve bu davada da senin elin benimkinin altında. Bu adımdan haberdar edilmem gerekiyordu. Bunu sen de biliyorsun.”

“Bu bana düşen bir karardı.”

“Öyle mi?” Eve başını Roarke’a çevirdi. “Dışarı.”

Kimse dışarı çıkması söylenenin Roarke olduğunu düşünmedi. Topluca çıkarken daha çok kaçıyor gibiydiler.

Kapıdan çıkarken Feeney, Jamie’nin kafasına hızlı bir tokat patlattı.

“Ne?” Jamie suratını asarak başını ovaladı. “Ben ne yaptım ki?”

“Ne olduğunu göstereceğim sana,” diye mırıldandı Feeney ve kapıyı kapadı.

Eve masayı aralarında tutmaya devam ediyordu. Araların-

daki sembolik engel olmadan neler yapabileceğinden emin değildi. “Evrenin yarısını idare ediyor olabilirsin ama benim soruşturmamı, benim operasyonlarımı ya da benim ekibimi idare edemezsin.”

“Öyle bir arzum da yok Teğmen.” Roarke’ın sesi de en az Eve’inki kadar soğuk ve sertti.

“Aklından ne geçiyordu ha? Ne yaptığını düşünüyordun? Kendini ne olduğu belli olmayan bir virüse maruz bırakarak, ne kadar büyük bir aletin olduğunu mu kanıtlayacaktın?”

Roarke’ın gözleri öfkeyle parladı fakat kendine hâkim oldu. “Çok zor bir gün geçirdin, o yüzden söylediğin şeyi duymazdan geleceğim. Filtrenin test edilmesi gerekiyordu, program da virüsü izole etti ve şu anda onu analiz etmeye çalışıyoruz.”

“Simülasyonlarla, bilgisayar işlemleriyle ya da-”

“Sen elektronikçi değilsin,” diye sözünü kesti Roarke. “Bu davada yetkili sen olabilirsin ama laboratuarda olup bitenler senin anlayabileceğin şeyler değil.”

“Bana neyi anlayıp anlayamayacağımı söylemeye kalkma.”

“Söylüyorum. Sana bir saat boyunca teknik gereklilikleri, neyi neden yaptığımızı açıklayabilirim fakat yarısını bile anlayamazsın. Bu senin değil benim alanım.”

“Sen sade- ”

“Sakin o sivillik silahını kullanmaya kalkma, bu konuda olmaz Teğmen. Benden yardım istedin ve ben de bu işin içindeyim, takımdayım.”

“Seni takımdan çıkarabilirim.”

“Ah, kesinlikle çıkarabilirsin.” Roarke başını salladı, sonra masanın üzerinden uzanarak Eve’in gömleğini yakaladı ve onu kendine doğru çekti. “Ama çıkarmayacaksın, çıkaramazsın çünkü ölenler senin için kendi gururundan bile daha önemli.”

“Çıkarabilirim, çünkü senden daha önemli değiller.”

“Lanet olsun.” Roarke’ın gömleği kavrayan eli çözüldü.

Gerileyerek ellerini ceplerine soktu. “Bu çok belden aşağı oldu.”

“Kendini o şekilde riske etmeye hakkın yoktu. Bana söylemedin bile. Benim arkamdan iş çevirdin ve bu beni çok kızdırıyor. Hayatın üzerine kumar oynadın ve ben bunu kabul edemiyorum.”

“Gerekliydi. Tanrı aşkına, Eve kumar falan oynamadım, körlemesine bir adım atmadım. Aptal değilim ben.”

Roarke ne olur ne olmaz diye masanın altına koyduğu silahı düşündü. İşe koyulmadan önce okşadığı küçük gri düğmeyi anımsadı.

Hayır, aptal değildi ama biraz öyle hissetmişti.

“Laboratuarda o adımın atılması gerektiğine inanan, uygun gören dört elektronikçi vardı,” diye devam etti. “Sürekli gözlem altındaydım, hayati verilerim ve nörolojik fonksiyonlarım da gözlem altındaydı ve sadece on dakika kullandım.”

“Filtre patlamış.”

“Evet patladı. Sekizinci dakikada tamamen gitti. Jamie’nin kayda değer olduklarını düşündüğüm bazı fikirleri var.”

“Kalkan olmadan ne kadar maruz kaldın?”

“Dört dakikadan az. Üç dakika gibi aslında. Hiçbir yan etki yok,” diye ekledi. “Sadece hafif bir baş ağrısı.”

Roarke bunu söylerken öyle bir sırtıttı ki Eve üzerine atlayıp onu boğmak istedi. “Hiç komik değil.”

“Biliyorum. Ama biraz komikti. Tamam, özür dilerim. Sağlık verilerim tamamen normal ve enfeksiyonun kısmi de olsa bazı verilerini elde ettik. Elle kullanmayı gerektiriyordu Eve, bir bilgisayarın içini bilen, iyi bir programcının kullandığı hileleri ve engellemeleri anlayabilecek bir elektronikçinin kullanması gerekiyordu. Eğer ben yapmasam Feeney yapacaktı.”

“Bunun beni daha mı iyi hissettirmesi gerekiyor şimdi? Ayrıca nasıl oldu da yapmadı?” diye sordu Eve. “Öylece bilgisayar kullanmana izin vermez.”

“Mantıklı bir şekilde konuşup karar verdik. Ve yazı tura attık.”

“Siz ne-” Eve devam edemedi, ellerini kaldırıp yüzünü ovaladı. “Bugün birisi bana düşünce ve hareket biçimimin bir erkeğinkini andırdığını söyledi. Tanrım ne saçma bir yorummuş.”

Ellerini iki yana indirdi. “Elektronik laboratuvarı, benim anladığım bir şey olsun ya da olmasın yine de benim yetkim altında. Ekibimdeki üyelerden herhangi birini riske edecek bir adım atılmadan önce bana danışılmasını ve konu hakkında bilgilendirilmeyi bekliyorum ve öyle yapılmasında kararlıyım.”

“Pekâlâ, anlaşıldı. Haklısın,” dedi Roarke biraz bekledikten sonra. “Bilgilendirilmen gerekiyordu. Orada dengeyi sağlamak konusunda biraz zorlandım. Senin onayını almayı atladığım için özür dilerim.”

“Kabul edildi. Bugün özür dileme kotamı çoktan doldurduğum halde bir tane daha ekleyeceğim; aletini tartışmaya alet ettiğim için özür dilerim.”

“Kabul edildi.”

“Bir şey sormam gerek.”

“Evet.”

Eve midesinde bir düğüm hissediyordu ama konuşacaktı. Soruyu soracaktı. “Eğer bu insanların yaptıkları şeyde haklı olduklarını düşünüyorsan, eğer hedeftekilerin başlarına gelenleri hak ettiğini düşünüyorsan neden o bilgisayarı kullanmak gibi bir risk aldın? Tek amacımın onları durdurmak olduğunu bile bile neden kendini riske attın?”

“Tanrı aşkına Eve, lanet bir satranç tahtası gibisin. Sadece siyah ve beyaz.” Eve onun gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu. Her an patlamaya hazır bir balon gibi büyüyordu.

“Hiç de saçma bir soru olduğunu düşünmüyorum.”

“Elbette düşünmezsin. Neden bunun gerçekten yapılması gereken bir şey olduğuna inanayım ki değil mi? Fitzhugh gibi bir adamın ölümü karşısında sempati ya da acıma gibi bir

hissim yoksa, hatta çok mutlu oluyorsam birden teröristlerin tarafındayım değil mi?”

“Tam olarak öyle bir şey kastetmedim... yani belki istemeden kastetmiş olabilirim.”

“Sence o zavallı çocuğa, Halloway’e olan şey konusunda en ufak bir mazeret bulabilir miyim?”

“Hayır.” Eve başının biraz döndüğünü hissetti. “Ama diğerleri.”

“Belki altındaki felsefeye inanıyorum sadece. Kötülüğün, gerçek kötülüğün, mümkün olan her yolla ortadan kaldırılması gerektiğine. Ama kan dökmede masum bir yön olduğuna inanacak kadar saf ya da aptal değilim. Ya da o felsefenin, genelde, kanunlar, mahkemeler ve insanlık olmadan gerçekleştirilebileceğine.”

“Genelde derken?”

“Onu kaçırmaman mümkün değildi, değil mi?” Roarke güldü. “Sadece bu konuda tamamen aynı şekilde düşünmüyoruz Eve.”

“Biliyorum. Ve sanırım bunun beni rahatsız etmemesi gerekiyor. Ancak ediyor Roarke. Lanet olsun ediyor işte.”

“Bunu görebiliyorum. Senin için bile olmadığım biri gibi davranmam Eve.”

“Öyle bir şey istemiyorum. Bu şey benim elimi kolumu bağladı, kafamı karıştırdı. Nedeni Fitzhugh ya da George gibi adamlar için benim de sempati hissedemem olabilir. Hissedemiyorum ama aynı zamanda çok da öfkeleniyorum. Birilerinin arkasına yaslanıp onları öldürecek bir düğmeye basması, sonra da kendine savaşçı demesi karşısında öfkeleniyorum, hakarete uğramış gibi hissediyorum.”

“Haksız olduğunu söylemiyorum. Haksız olduğuna inanmıyorum da. Ama benim ahlak anlayışım diyelim, seninkinden biraz daha esnek. Yine de öylesine ihtiyacın olduğunu gördüğüm için daha net bir ifadeyle bu grubun amaçlarına, araçlarına ya da gündemine katılmıyorum. Kötülüğün karşısına dikildiğinde bunu yüz yüze, bilek bileğe yaparsın.”

Tıpkı senin gibi, diye içinden geçirdi Roarke. Ve benim gibi.

“Ve mesajını halka adeta yeni bir spor araba reklamı yapıyormuş gibi sunmaya kalkmazsın. O sandviçi ye artık, olur mu?”

“Belki de bu konuda düşündüğüm kadar farklı düşünmüyoruz.” Eve biraz daha kendine geldiğini hissederek sandviçe uzandı ve bir ısırık aldı. “Tanrım, içinde ne var bunun?”

“Her şey sanırım. Çocuk sanki yiyecekler yasaklanmak üzere ve bulduğu her şeyi midesine tıkmak zorundaymış gibi yiyor.”

Eve bir ısırık daha aldı. “Çok güzel aslında. Sanırım biftek ve mısır da var. Ve galiba çikolata.”

“Hiç şaşırmam. Pekâlâ, aramızda her şey yolunda mı şimdidi?”

“Evet. Yani olabileceği kadar işte.”

“Bu konuyu kapatmadan önce bu öğlen yaptığım şeyi yapmamın bir nedenini daha söyleyeceğim.”

“Gösteriş yapmayı sevmen diyebilir miyiz?”

“Evet o da var ama söyleyeceğim o değildi. Yaptım çünkü hissettiğim ya da inandığım şeyler ne olursa olsun ben sana inanıyorum Eve. Şimdi onun üzerine biraz da kahve iç ve hazır olduğunda sana elimizdekileri gösterelim.”

Eve elektronikçi değildi ama temel şeyleri anlardı. Hatta biraz itelenirse biraz daha karmaşıkları da. Ama Roarke’ın Cogburn’ün artık infilak etmiş bilgisayarından elde edebildiği verilerin analizini gösteren ekrana baktığında, kendini hiyeroglif çözmeye çalışan biri gibi hissetti.

“Bu ciddiye müthiş,” dedi Jamie, Dallas’a. Bir taraftan da geliştirdiği kodlama programının ekranda akan verilerine bakıyordu. “İnanılmaz. Bu programı kim yapmışsa inanılmaz

bir adam. Sıradan bir programcı yapamaz bunu. Komando seviyesinin bile ötesinde olmalı.”

“Katılıyorum ama bunun tek programcının işi olamayacağına inanıyorum. Emin olduğumuz tek şey bunun süper bir programlamacılık bilgisi ve yeteneği olduğu kadar tıbbi bir alt yapı da gerektirdiği. Ciddi bir nöroloji bilgisi.”

“Evet, bir takım olması lazım,” diye katıldı Feeney. “Birinci sınıf bir laboratuvar, ekipman ve çok şişkin cepler. İzolasyon çemberi.”

“Şu anda bu şeyin işleyişi konusunda ne biliyorsunuz?”

“Gözler ve kulaklar,” dedi Jamie sandalyesinde dönüp diğer bilgisayarda tuşlara basarken. “Işık ve ses.”

“Işık ve ses.”

“Dalgalar ve frekanslar. Gidersin biraz vakit öldürmek için Dünyalar Savaşı oynamaya karar verirsin; olan şey ışık ve ses bombardımanına maruz kalmandır. Gözlerin ve kulaklarının normal bir seviyede idrak edemeyeceğin şeylere maruz kalır. İnsanların duyamayacağı frekansta olan köpek düdüklerini bilirsin değil mi?”

“Evet, onların nasıl işlediğini biliyorum.”

“Pekâlâ, şimdilik benim tek söyleyebileceğim bu virüsün de ana fikri o. Dalga ve frekans içeriklerini henüz netleştiremedik ancak netleştireceğiz. İşin güzelliği, virüs sistemde geziniyor ama bilgisayarı bozmuyor, içindeki programları ya da kullanıcının sonradan yükleyeceği diğer programları etkilemiyor. Sesini çıkarmadan sadece içeride geziniyor.”

“Ve kullanımı öldürüyor,” dedi Eve.

“Evet, sağlam öldürüyor hem de,” diye onayladı Jamie. Ne kadar zaman aldığı konusunda hâlâ çalışıyoruz ama enfeksiyonun bizim gri hücrelere transferi en az bir saat, belki iki saat sürüyor.”

“O konuda onaylanmış hiçbir şey yok elimizde,” diye hatırlattı Feeney.

“İlk kalkan başarısız oldu,” diye ekledi McNab. “Ama

daha nitelikli ikinci bir kalkan yaratmamıza yetecek kadar veri almamızı sağladı.”

“Ne kadar sürecek?” diye sordu Eve

“Belki iki saat içinde deneysel ikinci bir kalkan oluşturmuş olabiliriz.” McNab sağlam omzunu silkti. “Kodun kırılması daha uzun sürecekse belki biraz daha uzayabilir.”

“Tanrım, bu inanılmaz.” Jamie kolasına uzandı ve ağzını şapırdatarak koca bir yudum aldı. “Bir tanesini kırıyorsun ve altı tane daha fırlıyor. Başka bir bilgisayardan daha açacağım, bir kestirme yol, belki içeri sızabilirim.”

“İyi fikir. Ve Jamie.” Roarke elini çocuğun omzuna koydu. “Bu konuyu çözene kadar burada kalmanı isteriz.”

“Harika.” Jamie sandalyesini hızla ilerleterek başka bir bilgisayarın başına geçti ve çalışmaya gömüldü.

“Pekâlâ, ben de raporumu verirsem hepimiz işlerimizin başına dönebiliriz.” Eve herkesin dikkatinin ona odaklandığından emin olana kadar bekledi. “Sen,” diye işaret etti Jamie’ye. “Sen sayılmazsın. İşine dön.”

Jamie bir şeyler mırıldandıktan sonra dudaklarını kıvrarak önündeki ekrana döndü.

“Adli tıbbın bulguları da sizin saldırının görsel ve işitsel noktalara yönelik olmasıyla ilgili teorinizi doğruluyor. Moris virüsün yayılmaya başladıktan sonra sürecin geri çevrilmesinin büyük ihtimalle mümkün olmadığını da söyledi. Tanık ifadelerine göre son kurban Mary Ellen George, sekiz gün öncesine kadar herhangi bir belirti göstermemiş. Sonrasında George’la iletişim kurmuş kimse yok elimizde. Olay yerini incelerken kurbanın kendini iyi hissetmediğini, yatağına çekildiğini ve ağrıkesicilere başvurduğunu gördük. Gelen link çağrılarını cevaplamamış, kapıyı açmamış, mahremiyet ekranlarını kapatmış ve öylece evine kapanmış. Mini bilgisayar ünitesini de yatağına almış. Yani maruz kalma süresini arttırmakla enfeksiyonu hızlandırmış.”

“Fitzhugh de kendini evine kapatmıştı,” dedi Feeney.

“Bir komşusu tarafından taciz edilene kadar Cogburn de öyle. Halloway işyerindeydi ama senin ofisin olsa da o da bir yere çekilme ihtiyacı duydu. Bu şekilde bir sığınağa ya da izolasyona ihtiyaç duymanın semptomatik olduğuna inanıyorum.”

“O şekilde programlanmış olabilir,” dedi Roarke. “Yani dış müdahaleleri ya da ekstra yaralanma ve hasarı azaltmak için belki.”

“Olabilir. Bu grup, histeri ya da masum kurbanlar yüzünden gelecek lanetlenmeleri falan istemiyor. Belli hedefleri var. Medyanın ilgisini istiyorlar. Tanrıyı oynamak ve siyaset peşindeler.”

“Epey güçlü bir kombinasyon.”

“Kesinlikle,” dedi Eve. “Bu durum NYPGT’nın da aynı müzikte dansa kalkmasını gerektiriyor. Valilik ofisi ve Polis Kulesi kucaklarındakini eleyerek de olsa medyaya dökmek zorunda. Ve Vali Yardımcısı Franco da şu anda en önde savaşıyor.”

“Sembolik anlamda iyi bir seçim,” dedi Roarke. “Çekici, zeki ve aşırıya kaçmadan çok güçlü olmayı beceriyor.”

“Şahsi yoruma açık,” diye homurdandı Eve.

“Ben de sembolik olarak diyorum. Sözcü olarak valiyi değil onu kullanmak, bu durumun bir kriz değil bir sorun olduğu izlenimini yaratıyor. Seni ön saflara sürmekle de güvenilirlik ve netlik öğeleri ekliyorlar. Bu şehir iyi ellerde, doğru ellerde. Geleneksel anlamda, korumak kadar ilgilenen kadınsı ellerde duygusu da veriyorlar.”

“Tanrım, saçmalığın daniskası işte.”

“Öyle olmadığını biliyorsun,” dedi Baxter. “Senin için çok can sıkıcı bir durum olduğuna eminim ve acını paylaşıyorum Dallas ama iyi bir bakış açısı bu. Her ikiniz de ek-randa iyi görünüyorsunuz. Güzel bir tezat yaratıyorsunuz. Sanki, ne bileyim işte savaşı ve tanrıça gibi. Sonra bir de tüm o ciddiyet ve güvenilirlikleriyle Whitney ve Tibble çıkıp konuşuyor, cila olarak Vali Bey en şık ve olaya hakim haliyle

çıkıp NYPGT'na ve sisteme duyduğu güven üzerine birkaç yorum ekliyor... Al sana süper bir paket, insanlar sakinleşiyor ya da sokakta isyana falan kalkmıyor veya trafiği felç etmiyor.”

“Belki yanlış sektöresin Baxter ha? Halkla ilişkilerde falan olmalıymışsın.”

“Bu kek işi ve müthiş maaşı bırakır mıyım sence?”

Eve güldü. “Pekâlâ, saçma ya da değil ama mevcut oyun planımız bu. Ve çok kısa bir süre içinde bir ilerleme kaydedemezsek sabah programlarına çıkıp adalet reklamları yapmam gerekecek. Ve öyle bir şeyler olmaya başlarsa, hepinizin de hayallerinin ötesinde işkenceler çekmenizi sağlarım.”

Kapıya doğru döndü. “Peabody, benimle gel.”

Ofisine girip kapıyı kapayana kadar bekledi. “McNab’e o şekilde yapışma bir daha.”

“Teğmenim?”

“Çocuğa yapışıyorsun ve kaygılandığını düşünmeye başlayacak.”

“Ama kaygılanıyorum. Yirmi dört saat- ”

“Bak istediğin kadar kork, hatta gerekiyorsa bütün korkunu bana yığ. Ama McNab’in görmesine izin verme. Zaten korkuyor ve belli etmemek için çok uğraşıyor. Sen de en az onun kadar uğraş. Eğer bir şekilde rahatlaman falan gerekiyorsa mutfak terasına çık ve ciğerlerin sökülene kadar bağır.”

“Sen öyle mi rahatlıyorsun?”

“Bazen. Bazen de cansız objeleri tekmeliyorum. Bazen de canlı objeleri. Bazen de Roarke’ın üzerine atlıyorum ve orman seksi yapıyoruz. Son söylediğim,” diye ekledi hızla, “senin için bir seçenek değil.”

“Ama gerçekten iyi gelirdi ve soruşturma ekibinin daha üretken bir üyesi olabilirdim.”

“Güzel, espri güzeldir. Tamam, şimdi bana kahve getir.”

“Evet, efendim. Teşekkürler. Kahve birkaç dakika sürebilir. Sanırım teras konusunu deneyeceğim.”

Eve masasına geçti ve Mary Ellen George'a dair bazı genel raporları okudu.

Mühürlü dosyalar hâlâ mühürlüydü. Eve izni almıştı ama Sosyal Hizmetler hemen geçici bir durdurma emriyle yolunu tıkamıştı. Birimin avukatları izni mahkemede onaylatana kadar vakit kaybedecekti.

Günler, diye düşündü. Birkaç gün kaybedecekti. Eğer Roarke aracılığıyla başka bir yoldan gitmeyi seçmezse.

Eve o yola başvurmadan önce daha kanuni bir açıyı denemeye karar verdi. O gün üçüncü kez Dedektif Çavuş Thomas Dwier'ı aradı.

Bu kez tele-linki sesli mesaj yerine dedektif cevapladı.

“Çavuş, ben Teğmen Dallas. Size ulaşmaya çalışıyorum.”

“Mahkemedeyim.” Sert, görmüş geçirmiş bir yüzü vardı. “On beş dakikalık bir aradayız. Sizin için ne yapabilirim Teğmen?”

“Masumiyet cinayetlerinde dava yetkilisiyim. Konuyu duydunuz mu?”

“Duymayan var mı? Beni o pislik Fitzhugh yüzünden mi arıyorsunuz?”

“Bulabileceğim her şeye bakıyorum şu anda. Sadece bu konuda sizden fikir almak istiyorum. Mary Ellen George konusunda da soruşturma ekibindeydiniz.”

“Evet, kadını sağlam kıstırmıştık ama paçasını güzel sıyırdı. Onun konuyla ilgisi ne?”

“Kendisi de öldü.”

“Yani çark dönüp duruyor. İkisi hakkında da dosyalarda olmayan ne söyleyebilirim bilmiyorum.”

“Neden sana mahkemeden sonra bir bira ısmarlamıyorum? Burada çok fena sıkıştım Dwier. Gerçekten biraz yardıma ihtiyacım var.”

“Olur tamam. Yirmi Üçüncü Cadde’de O’Malley’yi biliyor musun?”

“Bulurum.”

“Bir saat sonra buradaki işim biter.”

“Tamam, O’Malley’de görüşürüz.” Eve bilek ünitesine baktı. “Saat yedide.”

“Olur. Bizi çağırırlar. Görüşürüz.”

Peabody önüne kahve fincanını bırakırken Eve tele-linki kapadı. “İyi geldi mi?”

“Evet, sanırım. Boğazım ağrıdı ama. Buzluğunda da Oto-Aşçı’nda da kola kalmamış.”

“Jamie su gibi içiyor. Summerset’e söyle ve sonra-”

Ofisinden içeri küçük bir tornado girdiğinde cümlesi yarım kaldı.

Mavis Freestone gerçekten hızlı hareket ediyordu. Mor renkli jel-sandallarının devasa platform tabanları hızını ya da dengesini hiç etkilemiyor gibiydi. Eve’in ofisine mor, pembe ve mürdüm denen renklerde micro-mini bir etek ve göğüslerini varla yok arası kapatan bir büstiyerle daldı. Saçları aynı renk tonlarında yarım milyon ince örgüyle örülmüştü.

Masaya doğru döndü, sonra masanın etrafında döndü -ayaklarındaki jel gerçekten gıcırtılı sesler çıkarıyordu- ve kollarını Eve’in beynine giden bütün oksijeni kesecek şekilde sımsıkı boynuna doladı.

Eve nefes almaya çalışırken, boynuna dolanan kolları itelemeye çalıştı.

“Bu hayatımdaki en güzel gün! Yaratılmış en harika gün. Seni çok seviyorum Dallas.”

“Tanrım, peki neden beni öldürmeye çalışıyorsun o zaman?”

“Ah pardon, pardon.” Ama Eve’in kulakları çınlamaya başlayana kadar sıkılamaya devam etti. “Seninle konuşmam lazım.”

“Olmaz.” Kendini kurtaran Eve öksürdü ve boynunu ovalamaya başladı. “Fiziksel olarak mümkün olsaydı bile cidden çok işim var Mavis. Biraz rahatlayınca seni ararım.”

“Konuşmamız lazım. Çok önemli. Hayati. Lütfen, lütfen, lütfen.” Mavis yalvarırken hızla zıplamaya başladığından Eve

karşısındaki karmaşık renklerle başının daha da dönmeye başladığını hissetti.

“Tanrım, tamam iki dakika. Hızlı konuş.”

“Özel. Üzgünüm Peabody ama... lütfen!”

“Peabody, sen git Summerset’i bul, ona bir kamyon kola istediğimizi söyle.”

“Kapıyı da kapatır mısın? Teşekkürler.” Mavis hâlâ zıplarken ellerini anca kapanan küçük göğüslerinin arasına koydu. Parmaklarındaki yüzükler de ısıldayıp parlayıp sönüyordu. Sol kolunda dirseğinden bileğine doğru dolanan bilezik gibi bir şey vardı. Eve bir an bu görüntünün sonsuza dek boğazına takılıp kalmasından korktu.

“Çabuk Mavis.” Eve ellerini saçlarının arasından geçirdi ve kahvesini yudumladı. “Cidden çok sıkışık durumdayım. Hem senin başka bir yerlerde olman gerekmiyor muydu?”

“FreeStar Bir. Olimpos. Apollo Casino’da bir hafta sahne aldım. Muhteşemdi, orayı epey salladık. Bu sabah döndüm.”

“İyi. Harika.” Eve’in gözleri bilgisayar ekranına kaydı ve verileri zihninde işlemeye başladı. “İşim bittiğinde buluşuruz. Bana her şeyi anlatırsın.”

“Hamileyim.”

“Tamam. Telafi ederiz. Hatta-” Adeta birisi bütün devreleri kapatacak şekilde bir şalteri indirmiş gibi kaldı Eve. Beyni bir an durdu. Beyni tekrar çalışmaya başladığında en temel kavrama becerilerini engelleyen bir arıza vardı hâlâ.

“Ne dedin sen?”

“Ben hamileyim.” Mavis deli gibi bir kahkaha attı, sonra ellerini ağzının üzerine kapadı. Gözleri, bugün en az ayakka-bıları kadar mor olan gözleri ıslıl ıslıl dans ediyordu.

“Sen... ne... sen.” Kekeleme aşamasına geçerek açılan Eve, Mavis’in karnına baktı. Göbeğinde ıslıl ıslıl parlayan üçlü süse baktı. “Orada büyüyen bir şey mi var?”

Elleri hâlâ ağzının üzerinde olan Mavis hızla başını salladı. “Bir bebek.” Parmaklarının arasından delice bir kahkaha daha fırladı. “Orada bir bebek var. Tanrım bu harika, değil

mi? Bu harikanın ötesinin de ötesinde, değil mi? Dokunsa-
na!” Hızla Eve’in elini kaptı ve karnına bastırdı.

“Tanrım. Dokunmasam daha iyi.”

“Hadi bak, tamamen dolu. Ne düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.” Eve dikkatle elini Mavis’in karnından
çekti ve arkasına sakladı. Mantıken hamilelik bulaşıcı falan
değildi ancak yine de belli olmaz. “Sen ne düşünüyorsun?
Yani sen... siz... lanet olsun. Beynim hâlâ işlemiyor. Kazayla
falan mı oldu?”

“Hayır. Bilerek yaptık.” Mavis küçük poposunu Eve’in
masasına yerleştirdi ve güzel bacaklarını sallayarak jel sandal-
larını ritmik bir şekilde ahşaba vurmaya başladı. “Bir süredir
deniyorduk. Ben ve Leonardo o süreçte gayet başarılıyız. İlk
başta şansımız yaver gitmedi sanırım ama bilirsin işte, deni-
yorsun, deniyorsun, deniyorsun. Ve biz gerçekten epey de-
nedik,” dedi tekrar cılgınca kıkırdarak.

“Mavis, sadece sarhoş olmadığına emin misin?”

“Evet, tamamen hamileyim.” Mavis karnına vurdu.
“Embriyo içerde ve büyümekte.”

“Tanrım, lütfen embriyo deme bana.” Bir nedenle bu ke-
limenin ve masaya vurup duran jelin çıkardığı sesin yarattığı
karışım, içerdeki bir şeylerin Eve’in boğazına doğru yüksel-
mesine neden olmuştu.

“Hadi ama bir zamanlar hepimiz öyleydik.”

“Belki ama öyle düşünmek hoşuma gitmiyor.”

“Benim tek düşündüğüm o artık. Ama bekle, dur hızlı
gitmeye başladım. Her neyse, Olimpos’tayken hamile ola-
bileceğimi hissetmeye başladım, bilmiyorum tuhaf bir his
vardı ve sabahları kusmaya falan başlamıştım ve-”

“Tamam o kısmı geç, lütfen.” Kesinlikle midesinin dön-
meye başladığını hisseden Eve, Mavis’in karnına bastırdığı
elini sterilize etmesini aklına yazdı.

“Pekâlâ, hamilelik testi yaptım ve pozitif çıktı. Sonra bi-
lirsin işte, belki yanlış yapmışımdır dedim ve üç tane daha
yaptım. Hepsi aynıydı.”

Mavis masadan kalktı ve odanın ortasında dönerek anlatmaya devam etti. “Sonra biraz daha emin olayım diye oradaki bir kliniğe gittim. Kesin emin olmadan önce küçük bal küpüme bir şey söylemek istemiyordum. Altı haftalık hamileyim.”

“Altı hafta.”

“Çok yoğun çalışıyorduk ve ben ilk başta yorgunum falan demiştim, sonra acaba bebek mi var gibi hissetmeye başlayınca ilk başta kontrol etmeye korktum, çünkü olmadığında hayal kırıklığına uğruyorsun. Fakat kusmalar devam edince - ah pardon. Ama geçen hafta bir şeylerin farklı olduğunu hissetmişim işte. Neyse eve gittiğimde Leonardo’ya söyledim. Ve ağlamaya başladı.”

Eve’in eli hızla kalbinin üzerine gitti. “Tanrım, iyi anlamda mı?”

“Evet. Her şeyi bıraktı ve hemen bir şeyler çizmeye başladı. Yani hemen değil, ilk önce kutlama yaptık, bebek yapma sürecini tekrar canlandırma gibi şeyler de yaptık ama sonra hemen şişmanladığımda giymem için bir şeyler çizmeye başladı. Tanrım şişmanlamak için sabırsızlanıyorum. İnanabiliyor musun?”

“Hayır. Tanrım, ben... mutlusun yani, değil mi?”

“Dallas, her sabah uyanıp kustuğumda öyle mutlu oluyorum ki...” Mavis duraksadı ve ağlamaya başladı.

“Ah Tanrım. Aman Tanrım.” Eve ayağa fırladı ve ne yapacağından tam emin olamasa da hızla Mavis’in yanına gitti. Hafifçe geçiştirmek niyetiyle de olsa kucaklama şeyini denemeye çalıştı ama Mavis ona sımsıkı yapıştı.

“Bu başıma gelen en güzel şey, hayatım boyunca olan en güzel şey. İlk önce Leonardo’ya söylemem gerekti ama sonra sen. Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın. Artık kalan herkese söyleyebiliriz. Tanrım herkese söylemek istiyorum. Ancak önce sana söylemek zorundaydım.”

“Tamam, yani mutlu olduğun için ağlıyorsun değil mi?”

“Evet. Öyle muhteşem ki. İstedğim zaman ve kimyasal bir şeyler almadan ruh halim değişip duruyor. İnanılmaz. Al-

kol da yok ki o kötü oldu ama küçük Eve ya da Roarke için öyle gerek.”

Eve öyle ani bir şekilde geri çekildi ki Mavis neredeyse gülmekten iki büklüm oldu. “Tanrım, bebeğe sizin isminizi vermeyeceğiz. Sadece hangi ekipmanla geleceği belli olana kadar eğlencesine ödünç alıyoruz. Sen ve Roarke bebek yapmaya karar verdiğinizde siz de- ”

“Kapa çeneni Mavis. Sakın. İnan bana, hamile bir kadının canını yakmak istemiyorum.”

Mavis sırıttı. “Bir bebek yaptık. Ben ve Leonardo bir bebek yaptık. Tanrım, dünyadaki en iyi anne olacağım Dallas. Harika bir anne olacağım.”

“Evet.” Eve elini uzatarak arkadaşının renkli örgülerini okşadı. “Harika bir anne olacaksın.”

Bölüm On İki

Eve polislerle dolu bir bara girerken hamile bir kadını kucaklarken olduğundan çok daha rahattı.

En azından bir polis barından ne bekleyeceğinizi bilirdiniz: güzel, yağlı yiyecekler, şemsiyesiz alkol kadehleri ve kapıdan girdiğin anda ne olduğunu az çok kestirebilen insanlar.

İçeride loş bir ışık vardı. İçeri girdiğinde konuşmalar kesilmedi ama Eve sandalyedeki bedenlerin hafifçe kıpırdandığını hissetti. Onun kendilerinden olduğunu anladıklarında da herkes kendi işine geri döndü.

Eve barın sonundaki Dwier'ı gördü. İlk birasının ve önündeki siyah kâsedeki çubuk krakerlerin yarısına gelmişti.

Eve ona doğru ilerledi ve yanındaki tabureye yerleşti. Me-kandaki diğer her tabure dolu olduğundan Eve adamın birini beklediğini açıkça gösterdiğini düşündü.

“Dedektif Çavuş Dwier.” Eve elini uzattı. “Teğmen Dal-las.”

“Memnun oldum,” dedi ağzına attığı çubuk krakerlerin üzerinden ve yutmayı birasından aldığı koca bir yudumla kolaylaştırdı.

“Duruşma erken mi bitti?”

“Evet. Benim işim bugün bitecekti güya. Olmadı. Şimdi yarın da vakit ayırmam gerekecek. Lanet olasıca avukatlar.”

“Dava nedir?”

“Ölümcül silahla saldırı ve hırsızlık.”

“Sokak saldırısı mı?”

“Evet. Herifin biri Lex civarında geç saatte toplantıdan çıkan bir adama saldırıp soymaya karar veriyor. Pahalı bilek ünitesini, cüzdanını, alyansını ve üzerindeki her şeyi alıyor, sonra adamın kafasını kırmaya karar veriyor, çünkü adam alyansını almasını istemiyor. Saldırganı kolunda adamın saatiyle yakaladık. Adam, *ah bu mu? sokakta buldum*, diyecek kadar rahat. Kurban adamı polis sorgusunda aynalı camın arkasından teşhis ediyor. Bizim soyguncu, *yanlış teşhis*, diyor. Yufka yürekli bir savcıya bunu yutturmaya çalışıyor. Kurbanın beyin hasarı gördüğünden sağlıklı bir teşhis yapamayacağını iddia ediyor. Saatte yaygın bir marka ve stilde olduğundan kesin olamazmış.”

“Duruşmada işler nasıl gidiyor?”

“Bok gibi işte.” Çavuş ağzına biraz daha çubuk kraker attı, birasından içti. “Benim için vakit kaybı, vergi ödeyenler için de para kaybı. Soyguncunun üç vakası daha var. Savcı bu kadar çömez ve aptal olmasa itiraf alınabilirdi. İçer misin?”

“Evet, bir bira içerim ben de.” Eve iki parmağını kaldırarak barmene işaret etti. “Vakit ayırıp geldiğin için teşekkürler, Dwier.”

“Sorun değil. Pekâlâ, dosyaları okumuşsundur. Bütün veriler orada.”

“Bazen dosyalarda izlenimler eksik olur.”

“Fitzhugh ve George konusunda izlenimlerimi mi istiyorsun? Fitzhugh... “ Dwier ilk birasını bitirdi. “Kibirli piç. Onu yakaladığımızda kılı kıpırdamadı, tek damla ter dökmedi bile. Orada pahalı avukatlarının arasında öylece oturup sırtıttı. Ağzını kapalı tutacak kadar zekiydi fakat gözlerinden ne dediğini görebiliyordun. Siz salak polisler bana dokunamazsınız bile. Gerçi haklı da çıktı.”

“Kurbanlarla, aileleriyle konuştun mu?”

“Evet.” Adam derin bir nefes verdi. “Zordu. Seks suçları hep zor vakalardı ama konu çocuklar olduğunda, Tanrım... Nasıl olduğunu bilir misin?”

“Evet.” Eve de o zamanlar bir çocuktı. Ve hastane yatağında kırılmış hırpalanmış halde yatarken kendine bakan polislin gözlerinde şu anda Dwier’ın gözlerinde okuduğu şeyi görebilmişti. Yorgun ve bitkin bir acıma.

“Peki aile üyelerinden Fitzhugh’ün peşine düşecek gibi olduğunu düşündüğün kimse var mıydı? İntikam almak isteyecek, kanunun yeterli olmadığını düşünecek birileri?”

“Onları suçlayabilir misin?”

“Konu benim ya da senin kişisel hislerimiz değil, konu şu andaki dava. Fitzhugh infaz edildi, George da diğerleri de. Benim işim de düğmeye kimin bastığını bulmak.”

“Senin işini istemezdim.” Çavuş ikinci biraya uzandı. “Fitzhugh ya da George davasında çalışmış olan kimse onların arkasından yaş dökmez, inan bana.”

“Ben gözyaşı istemiyorum, sadece bilgi istiyorum. Bir meslektaşımın yardım istiyorum.”

Çavuş bira bardağının içine bakarak biraz düşündü, sonra ilk köpüklü yudumunu aldı. “Kurbanlardan ya da aile üyelerinden beklenmedik şekilde davranan birilerinin çıktığını söyleyemem. Bu insanların çoğu derinden sarsılmıştı. Teca-vüz ettiği çocuklar utanç, korku ve suçluluk hissi arasında gidip geliyorlardı. İlk gelen, davacı olan aile mahvolmuş durumdaydı. Çocuk şoktaydı zaten. Ama aile doğru olan şeyi yapmak istemişti. Başka bir çocuğa daha aynı şeyi yapmasın diye cezasını çekmesini istiyorlardı.”

“Bana bir isim verebilir misin?”

Çavuş gözlerini ona çevirdi. Şu anda bakışlarında acıma yoktu. “İsimler mühürlüdür. Bunu sen de biliyorsun.”

“Sosyal Hizmetler mühürlü dosyaların açılması iznine geçici durdurma kararı çıkarttı. Birkaç gün içinde o mühürleri zaten açtıracağım. Şu anda karşımda, elektronik uzmanlarımın daha önce görmediği bir teknolojiyle saldıran terörist bir grup var. Elimde henüz kurbanlar arasında bir bağlantı yok ve ben onların kurbanlarının bir bağlantı olabileceğini düşünüyorum.”

“Ben sana isim vermem. Doğruca söyleyeyim, umarım

iznini geçersiz saymayı başarırlar. Ben o insanların tekrar bu pisliğin içine çekildiklerini görmek istemiyorum. Yapman gereken bir iş var ve o işte iyi olduğunu duydum. Bana edileden daha fazla yardım edemem. Bira için sağ ol.”

“Pekâlâ.” Eve ayağa kalktı ve cebinden kredileri çıkardı. “Sosyal Hizmetlerdeki Clarissa Price’ı tanıyor musun?”

“Elbette.” Dwier biraz daha çubuk kraker attı ağzına. “Davalardaki bazı kurbanları o temsil etti. Eğer ondan isim sızdırmayı düşünüyorsan vaktini boşuna harcama derim. Kadın asla konuşmaz.”

“Kendini adamış tiplerden ha?”

“Kesinlikle.”

“Eğer sistemin işleyişini beğenmiyorsa sistemin dışına çıkmaya karar verecek kadar adanmış mı?”

Çavuşun gözlerinde hiçbir değişiklik olmadı. “Eğer illa bir şey söylemem gerekiyorsa, onun kitaba uygun davrandığını söyleyebilirim. Kitabın içindekilerden pek hoşlanmadığımız zamanlar oluyor ama yine de kitap o. En azından daha iyisi yazılana kadar öyle. Sana bir şey sorayım.”

“Elbette.”

“Cinayet polisleri farklıdır. Meslekteki herkes bilir bunu. Ama kurbanlar böyle pislikler olduğunda onlar için çalışmak içine bir şeyler saplamıyor mu?”

“Temsil ettiğim ölüleri ben seçmiyorum Dwier. Onlar beni seçiyorlar. Yarınki duruşmada iyi şanslar.”

Eve dışarı çıktı ve bir süre aracında oturdu. Gerçekten de içine sapan bir şeyler olduğunu düşündü. Ve sonuncusu da bir zamanlar çok iyi bir polis olan bir adamın bir yerlerde sınırı geçtiğini söyleyen içgüdüleri idi.

Dwier hâlihazırda Masumiyet Savaşçıları’nın bir üyesi değilse, başvuru için önde giden adaylardan biriydi.

★★★

Eve, eve döndüğünde merdivenlerden inen Mira’yla karşılaştı.

“Eve. Ben de seni kaçırdım diyordum.”

“Danışma mı ayarlamıştık?”

“Hayır, ama yine de istediğin profil çalışmasını bıraktım.” Mira merdivenlerin sonunda durdu. Zarif ellerinden biri merdiven tirabzanının ısıllı ısıllı parlayan ahşabındaydı. Açık kahve saçları yumuşak ve kadınsız yüzünün etrafında yumuşak bir kıvrım oluşturmıştı. Dudakları kremsi pastel bir pembe tonunda, gözleri berrak maviydi.

Dökümlü elbisesi ayçiçeği rengindeydi. Eve elbisenin klasik bir tarzda çok şık olduğunu ve Mira’nın çok sevdiği incileriyle uyumlu olduğunu düşündü.

Harika görünüyordu, kesinlikle kadınsı ve tamamen rahatlatıcı. Ve ülkedeki en iyi suç profilden biri olduğu gibi NYPGT’na bağlı çalışan bir psikiyatristti.

“Teşekkürler ama dosya için yolundan sapmana hiç gerek yoktu.”

“Zaten buraya geliyordum. McNab’i görmek istedim.”

“Ah.” Eve’in elleri anında ceplerine gitti. “Evet.”

“Seninle de biraz konuşmak isterim. Şu bahçedeki güzel terasta oturalım. Dışarıda oturmak çok hoşuma gider.”

“Ah.” Eve’in zihni ofisine, işine doğru merdivenlerden çıkmaya başlamıştı bile. Geri döndü. “Tabii, olur.”

“İçecek bir şeyler alır mısınız Doktor?” Summerset birden holde belirmişti. “Biraz çay? Belki bir kadeh şarap?”

“Teşekkür ederim. Bir kadeh şarap harika olur.”

Eve bir şey söyleyemeden Mira onun koluna girdi ve avluya doğru ilerlediler. “Çalışman gerektiğini biliyorum. Seni çok uzun tutmayacağım söz. Zor bir gün geçirdin. Basın toplantısı senin için hoş geçmiş olamaz.”

“Bu çok basit bir ifade oldu inan bana.” Eve teras kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Roarke’ın her şeyi gibi, bu bölge de özenle planlanmış ve icra edilmişti.

Teras bahçedeki yürüyüş yollarına doğru yumuşak geçişle kıvrılan, hepsi çeşitli şekillerde, ebatlarda ve tonlarda taşlarla

örülmüştü. Tabanı demir, üzeri cam iki masa vardı. Masaların arasında içleri çiçek ya da minyatür ağaçlarla dolu dekoratif bahçe saksıları bulunuyordu. Kıvrımlı yolun ötesindeki geniş bahçe yazla birlikte patlayarak açmış gibiydi.

Akşam güneşi taşların ve canlı mavi tomurcuklarıyla uzanan asmaların üzerine soluk altın şeklinde dökülüyordu.

“Çok güzel bir yer burası.” Mira masalardan birine geçerek sandalyeye oturdu. İç geçirdi. “Sanırım ben olsam sık sık burada oturup hayal kurarken bulurdum kendimi.” Gülümsemi. “Sen de sık hayal kurar mısın Eve?”

“Galiba.” Eve oturmuş, Dwier’in dosyasını tekrar okuması gerektiğini düşünmeye başlamıştı bile. “Çok değil aslında.”

“Ama kurmalısın. İnan bana iyi gelir. Ben küçük bir kızken babamın kütüphanesindeki camın önüne kıvrılıp hayal kurardım. Bana dokunmasalar herhalde saatlerce yerimden kalkmadan hayal kurardım. Babam öğretmendir. Sana bunu daha önce söylemiş miydim? Sandviç için domates keserken elini kesince annemle tanışmış. Hep sakar olmuştur biraz. Annem de acil serviste görev yapan genç bir asistanmış. Ve babam ona asılmaya başlamış.”

Mira bir süre güldü sonra yüzünü güneşe doğru kaldırdı. Isı tenine, kemiklerine işledi.

“Çok tuhaf gelir bana bu hikâye. Ve tatlı. Şimdi her ikisi de yarı emekli. Connecticut’ta yaşlı köpekleri Spike’la yaşıyorlar ve domates yetiştirdikleri bir sebze bahçeleri var.”

“Çok hoş.” Gerçekten öyleydi. Aynı zamanda da şaşırtıcıydı.

“Sana neden bunu anlattığımı merak ediyorsundur. Teşekkürler Summerset,” dedi Mira, Summerset masaya iki kadeh şarap ve kanepelerin olduğu bir tepsi koyarken. “Harika görünüyorlar.”

“Afiyet olsun. Başka istediğiniz bir şey olursa lütfen haber verin,” dedi Summerset ve eve gitti.

“Özel bir sebebi yok,” dedi Mira kaldığı yerden devam ederek. “Sanırım buranın güzelliği aklıma onları getirdi.

Minnettar hissetmemi sağladı. Herkesin o kadar güzel, sorunsuz bir çocukluğu olmuyor.”

“Şu anda bir seansa ayıracak vaktim yok,” diye başladı Eve ama Mira uzanarak elini onun elinin üzerine koydu.

“Sadece senden bahsetmiyordum. O insanların zarar verdiği çocukların aşması gereken çok şey olacak. Sen bunu biliyorsun.”

“Ve sana zarar veren bir şeyi öldürmenin nasıl bir şey olduğunu anlarım değil mi?”

“O tamamen farklı bir konu Eve ve ben evet, aradaki farkı anlayıp anlayamadığın konusunda endişelendim. Senin acı ve korku içinde yaptığın şey kaçınılmazdı. Kendini korumak ve hayatta kalmak içindi. Ama burada yapılan şey soğuk, hesapçı, organize ve kibirli bir şey. Bu nefsi müdafaa değil. Kibirli ve buyurgan.”

Eve’in omuzlarındaki gerginlik çözölmeye başladı. “Tanrım, bunu görebilen başka birileri yok mu diye korkmaya başlıyordum. Bu konuda sert bir çizgi çektim, çünkü o çizgiyi çekmezsem benim yaptığımın aynı şey olur, acaba bu yüzden mi o çizgiye ihtiyacım var diye merak ediyordum.”

“Sen yaşamak için öldürdün. Bu grup öldürmek için yaşıyor.”

“Bunu lanet bir medya anonsunda duymak isterdim.” Eve kadehini alarak şarabından yudumladı.

“Bu grubu kuran her kimse, en üstteki otorite her kimse çok zeki, organize ve ikna edici. Diğerleri gruba öncelikli olarak özel teknik uzmanlıklarından dolayı çekilmiş olmalılar. Ve bu insanlar medyanın gücünün farkındalar. Halk desteğine ihtiyaç duyuyorlar.”

“O treni çok iyi sürmeye başladılar.”

“Evet, şimdilik. Öldürmek için yapılandırılan bu virüsün de tesadüfi olduğunu düşünmüyorum. O da bir sembol. Çocuklarımız bu canavarlar tarafından mahvedildi. Şimdi de biz onları mahvediyoruz, çünkü kanun yapmadı ya da yapamadı.

Savaşçı kelimesi de başka bir sembol. Biz sizi koruyacağız, burada olduğumuz için artık güvendesiniz diyorlar.”

“Ufuklarını daha da genişletmelerine ne kadar var peki?”

“Bilebilir miyiz?” Mira krem peynirli kanepelerden birini aldı. “Organizasyonlar gelişme ve yayılma eğilimi gösterir. Başarılı gruplar becerilerini ve etkilerini kullanabilecekleri başka yollar aramaya başlarlar. Bugün çocuk tacizcisi, yarın saliverilmiş bir katil. Diğer gün bir hırsız ya da uyuşturucu bağımlısı. Eğer New York tamamen masum olacaksa bütün suçluların temizlenmesi gerekli.”

“İçlerinde en az bir polisin olduğunu düşünüyorum. Ve bir sosyal hizmet görevlisi. Adamların kurbanlarının ailelerinden birileri de.”

Mira da aynı şekilde düşündüğünü belli ederek başını salladı. “Kurbanlarıyla bağlantılı olup üst seviyede uzmanlık ve beceri sahibi insanlar ara. Nörolog, bilgisayar ve teknoloji uzmanı, sosyolog ve psikiyatrist. Ve elbette zengin. Burada ihtiyaç duyulan araştırma ve ekipman için çok yüksek bir fon gerekli. Çok kısa süre içinde bir cinayet ve bir açıklama daha bekleyebilirsin. Hazır işler bu noktaya gelmişken hikâyeyi özellikle gündemde tutmak isteyeceklerdir. Masumiyet Savaşçıları’nın bir misyonu var Eve ve onu gerçekleştirmek için çocuklarımızı kullanıyorlar.”

“Halloween, Feeney ve McNab’e olanlar konusunda bir manevra yapmaları gerekecek.”

“Evet,” dedi Mira, “ve eminim çok iyi yazılmış bir senaryo olacak.”

Eve kadehini masada çevirmeye başladı. “Roarke ve ben bu konuda biraz tartıştık. Aslında aynı çizgiye yakınız ama tam olarak aynı taraflarda değiliz.”

“Bunun iyi bir şey olduğunu söyleyebilirim.”

Eve şaşırarak Mira’ya baktı. “Nasıl?”

“Siz aynı kişi değilsiniz Eve ve ikiniz de öyle olmak istemezsiniz. Bu konuyu iki farklı taraftan görmek sanırım ikinizin de dürüst olmasını sağlıyordur. Ve ilgili.”

“Galiba. Birbirimizi kızdırıp durduk.”

“Evliliğin kısımlarından biri.”

“Bizimkinin çok büyük bir dilimi ama.” Eve yine de omuzlarının biraz daha gevşediğini hissediyordu. “Birbirine dürüst olmak,” diye mırıldandı. “Belki... Peki Feeney’le konuştuğun mu?”

“Henüz hazır değil fakat kendini iyi idare ediyor. İşi onu iyileştiriyor. Aynı şey senin için de geçerli.”

“Peki ya McNab?”

“Konuştuğumuz şeyler üzerine seninle yorum yapamam. Bunlar ikimizin arasında.”

“Pekâlâ.” Eve birbirine dolanarak uzayıp giden asma yapraklarına ve mavi çiçeklere baktı. “Peki en azından... sen-ce onu işten uzaklaştırmam daha iyi olur mu? Roarke zaten onun önümüzdeki hafta İsviçre’de, alanında çok başarılı olan bir kliniğe gitmesi için ayarlamalar yaptı. Ama belki o zamana kadar da işten biraz uzak kalmalı. Ailesiyle falan vakit geçirmeli.”

“Ailesiyle birlikte zaten. Onu ekipte tutarak, katkısını ve yeteneklerini isteyerek onun içinde bulunduğu durumla baş etmesine yardımcı oluyorsunuz. Şu anda onun için yaptığınız şey benim yapabileceğelerimin çok ötesinde. Roarke, Jonas-Ludworg Kliniği’yle mi bağlantı kurdu? Tam ondan beklenecek bir hareket.”

“İyi bir yer sanırım?”

“Daha iyisi yoktur.”

“Pekâlâ.” Eve her iki avuç içini alnına doğru bastırdı. “Bu iyi geldi.”

“Kötü bir gün geçirdin, değil mi?”

“Ah evet.”

“Umarım yakında iyi haberler gelmeye başlar.”

“Bazı haberler geldi aslında.” Eve ellerini indirdi. “Mavis’i şişirmişler.”

“Aman Tanrım! Saldırıya mı uğradı?”

“Hayır, Leonardo yapmış.”

Mira elini göğsüne doğru kaldırdı. Yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı. “Leonardo mu? Leonardo, Mavis’i dövmüş mü?”

“Dövmek mi? Hayır, şey yapmışlar. Bilirsin işte, onu şişirmiş.” Kafası karışan Eve başını salladı ve gülmeye başladı. “Spermiler yumurtayla buluşunca hani,” dedi günün ilk içten kahkahasını atarken. “Hamile işte.”

“Hamile mi? Mavis hamile mi? *Şişirmek*. Tanrım o tabiri unutmuşum ben. Bu harika bir habermiş. Mutlular değil mi?”

“Uçuyorlar. Leonardo ona hamile kıyafetleri çizmeye başlamış.”

“Tanrım, Mavis’i öyle görmek ilginç olacak değil mi? Bebek ne zaman gelecek?”

“Nereye gelecek? Ah, evet. Mavis Mart’ta dedi. Bir de şarkı yazıyor. Aşktan Şişkin.”

“Bir hit daha olacak sanki. Onlar harika ve eşsiz ebeveynler olacaklar. Peki sen neler hissediyorsun Eve Teyze?”

Eve karın boşluğunda ani bir titreme hissetti. “Eğer biri bana öyle seslenirse üzerine atlayıp dövmek isteyeceğimi hissediyorum. Sen de dahil.”

Mira bir kahkaha atarak arkasına yaslandı. “Bunu izlemek harika olacak. Benden önce Mavis’le tekrar konuşursan lütfen ona sevgilerimi ve tebriklerimi ilet.”

“Tamam. Olur.” Eve bilek ünitesine kaçamak bir bakış attı.

“Pekâlâ, işe geri dönmek için sabırsızlandığını görebiliyorum. Benim biraz daha kalıp şarabımı bitirmemin sakıncası var mı?”

“Hayır, elbette sen istediğin kadar takıl. Ancak benim çalışmaya başlamam gerek.”

“İyi şanslar.” Eve içeri girdiğinde Mira şarabını yudumlayarak çiçeklere döndü ve biraz hayal kurmaya başladı.

Eve ilk başta laboratuara uğradı, sonra tekrar çıktı. İçeride başını ağrıtabilecek kadar teknik bir jargonla tartışıyorlardı.

Bilmesi gereken bir şey olduğunda ona zaten söyleyeceklerine karar vererek, Baxter'ın ofis olarak kullandığı odaya doğru ilerledi.

“Ne âlemdesin?”

“Sistemde olan kurbanlara bağlı pek çok isim buldum. Polisler, avukatlar, sosyal hizmet görevlileri, sağlık personeli ve mühürlü olmayan birkaç tane şikâyet dosyası. O isimleri en az iki kurbanda karşılaştırıp sonuç alacak şekilde edelim. Verileri senin bilgisayarına yolladım. George davasını dostumuz Nadine Furst de takip etmiş. Yani medya sorumlumuz olarak Chang'e başvurmaya gerek yok.”

“Harika olmuş.” Eve, Baxter'ın masasının kenarına dayandı. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Eğer işe karışan aile üyelerimiz varsa ki var, isimler mühürlü dosyalarda. Öyle yaralar almışsan, öyle yaralar taşıyacaksan mahremiyet istersin.”

“Evet, ben de öyle düşünüyorum. Hem bu konuda birileriyle, neler yaşadığınla ilgili konuşacaksan o dönemde yanında olan birilerini tercih edersin. Neler yaşadığını bilen, senin ve sevdiğin kişi için elini taşın altına sokmuş birilerini tercih edersin.”

“Clarissa Price'ı düşünüyorsun.”

“Evet, onu çok düşünüyorum. Sen Dedektif Çavuş Dwier'ı tanıyor musun? On altıncı birimden?”

“İsmi karşıma çıktığında dosyasında okuduklarım dışında hayır. Etrafa biraz sormamı ister misin?”

“Evet ve sessizce sor.” Eve duraksadı. “Seni rahatsız eder mi?”

“Başka bir rozetin peşine düşmek mi?” Baxter derin bir nefes aldı. “Evet biraz. Yani rahatsız olmamız gerekir aksi halde İçişlerinde çalışıyor olurduk değil mi?”

“Evet haklısın. Çizgiyi biraz esnetebilirsin. Hatta biraz oynatabilirsin fakat geçemezsin. Geçtiğin anda artık bizden biri olmazsın, karşı taraf olursun. Dwier o çizgiyi geçti Baxter. Ben öyle hissediyorum.”

Eve masadan kalktı ve odada dolanmaya başladı. “Trueheart’ı birkaç kere kullandın değil mi?”

“Evet, bir-iki davada. İyi çocuk. Yeni koparılmış bir papatya kadar taze ama çok istekli.”

“Eğer onu bu davaya alırsam işine yarar mı?”

“Evet evrak işlerini yığabilirim...” Baxter arkasına yaslandı, boğazını temizledi. “Benden onu eğitmemi mi istiyorsun?”

“Hayır, sadece... pekâlâ evet. Bir bakıma. İkinci seviyedesin, yani yanına yardımcı alabilirsin ve onun da biraz yoğrulmaya ihtiyacı var. Işıltıyı söndürmeden üzerindeki kıvılcımları attıracak biri lazım. İlgilenir misin?”

“Belki. Bu dava için onu alırım. Uyum sağlayabiliyor muyuz ona göre sonrasına bakarım.”

“Güzel.” Eve kapıya doğru döndü, sonra duraksadı. “Baxter, neden Hırsızlık ve Soygun’dan bize transfer istemiştin?”

“Sana daha yakın olmak için tatlım.” Baxter çapkın bir tavırla göz kırpsa da Eve ısrarla bakmaktan vazgeçmeyince omuzlarını silktili. “Canım sıkıldı orada. Cinayet masasını istedim. Burada hiç canın sıkılmıyor.”

“Evet, bir daha düşün istersen.”

Baxter, “Tamam sana daha yakın olmak için,” dedi tekrar sırtarak.

“Tanrım, çok pisliksin,” dedi Eve. Ve arkasını döndüğünde Roarke’la burun buruna geldi.

Adam hayalet olarak çok başarılı bir kariyer sürdürebilirdi.

“Bu duygusal anı bozduğum için özür dilerim,” diyerek başladı Roarke, “ancak ikinci kalkanımız hazır. Fitzbugh’ün bilgisayarına girmeye hazırız.”

“Yazı turada kim kazandı peki?”

Roarke gülümsedi. “Mantıklı bir tartışmadan sonra ilk

kullanıcının göreve devam etmesi kararlaştırıldı. Buradan ya da kendi ofisinden gözlemlemek ister misin?”

“Evet ve benimkini kullanacağız. Daha büyük.” Eve elini onun bileğine koydu. “Kahramanlık yapmaya kalkma.”

“Kahraman unvanı için asla yeterli olmadım.”

“Çıkmanı emredersem çıkacaksın.” Roarke’ın bileğindeki eli parmakları birbirine dolanana kadar aşağı doğru kaydı. “Anladın mı?”

“Anlaşıldı efendim. Yetkili sizsiniz Teğmenim.”

★★★

Eve ellerinin boşta kalmaması için kahve içiyordu. Feeney, Eve’in masasında oturmuş gözlem için getirdikleri ikinci bir bilgisayarı kullanıyordu. Eğer laboratuarda bir şeyler ters giderse içerdeki bilgisayarı uzaktan kapatacaktı.

Jamie, Feeney’in hemen omzunun üzerinden ekrana doğru bakıyordu. Bu şekilde iki başı olan bir vücut gibi duruyorlardı.

“Neden her şeyi uzaktan kumandayla yapmıyoruz peki?” diye sordu Eve.

“Kullanıcı içgüdünü kaybedersen,” dedi McNab. “Ancak bilgisayar ünitesinin başında, göz açıp kapayana kadar kararlar alırken o içgüdüğü kullanabilirsin.”

“Ayrıca ah- ” Jamie, Feeney’in dirseklediği karnını ovaladı.

“Ayrıca ne?” diye sordu Eve. “Ayrıca sakın elektronik kardeşliği şeyini yutturmaya kalkmayın bana. McNab?”

“Pekâlâ, pekâlâ basit bir şekilde ifade etmek gerekirse, filtrenin ara fazı durumundayken virüsü filtreleyeceğinden emin olamayız. Bir bilgisayardan diğerine geçebilir, hatta muhtemelen geçer. Yoksa Fitzhugh’un evindeki sekiz bilgisayara birden geçmezdi. Birine virüsü bulaştırırsan hepsi kapıyor. Pratik, zamandan tasarruf sağlıyor ve kesin sonuç

veriyor. Yani uzaktan kontrol sağlamaya çalışırsak, diğer bilgisayara da ve muhtemelen buradaki bütün sistemlere yayılır.”

“Onaylamak için daha çok veriye ihtiyacımız var,” diyerek doğruldu Jamie. “Sonra onu kontrol etmek için de bir kalkan yaratacağız. Şu andaki önceliğimiz kullanıcı bilgisayardan veri alırken ona bir kalkan sağlamak. Uzaktan erişim yaparken, çok sistemli bir ortak ağ kullanırken bilgisayarlar bir dil kullanır. Birbirleriyle konuşur anlamında, anlıyor musun? Kirli bilgisayarın farklı bir dili olur, anlaşılır bir dil fakat farklı. Yani, sanki İspanyolca ile Portekizce’nin benzemesi gibi ya da onun gibi bir şey işte, bilmiyorum.”

“Pekâlâ.” Eve başını salladı. “Anlıyorum. Devam et.”

“Ben ve McNab, tercüme gibi düşünebileceğin bir şey üzerinde çalışıyoruz. Onu sisteme aktaracağız ve simülasyonlar yapacağız. Tüm sisteme bir kalkan sağlamış olacağız. Sanırım kalkanı ana CompuGuard’a da aktarınca da tüm şehre bir kalkan oluşturacağız.”

“Hızlı gidiyoruz Jamie. Daha oralarda değiliz.” Feeney duvar ekranına dönerek sensörleri bedenine yerleştiren Roarke’a baktı.

“Hayati verilerine bakıyorum. Duyuyor musun?”

“Evet.”

“Veriler normal. Başlayabilirsin.”

“Pekâlâ.”

Eve gözlerini ekrandan bir an ayırmıyordu. Roarke çalışırken çoğu zaman yaptığı gibi yine saçlarını arkadan bağlamıştı. Gömleğinin yakası rahat bir şekilde açılmıştı. Diski yuvaya yerleştirirken hareketleri yumuşak ve netti.

Filtre yükleniyor. Yüklemeye yaklaşık yetmiş iki saniye. Jamie’nin şifre çözücü programı yükleniyor. Tahmini kırk beş saniye. Son işlem noktasından tanılayıcı başlatılıyor. Son iki hafta içinde yüklenen her program için çok-işlemli arama ve tanıma başlatılıyor.”

Roarke bilgisayarı elleriyle kullanıyordu. Seri ve net el ha-

reketlerine devam ederken yaptıklarını yine seri bir biçimde, soğukkanlı ve güzel sesiyle aktarıyordu.

“İşlem ilerledikçe istenen veriler diske kopyalanacak. Yükleme tamamlandı. Kalkan tamam. Ve evet Jamie. Harika bir çalışma. Gelen veriler okunabilir durumda. Pekala, bu ne şimdi? Ekrandaki veriyi görüyor musun Feeney?”

“Evet, evet, dur bir dakika. Hmm.”

“Ne?” Eve, McNab’in sağlam omzunu sallamaya başladı. “Neyden bahsediyorlar?”

“Şışt!” McNab’in sesinde öyle bir konsantrasyon vardı ki tekerlekli sandalyesini ekrana yaklaştırdı doğrulurken, emri karşısında Eve’in çenesinin düşüp ağzının açık kaldığını fark etmedi bile. “Bu inanılmaz.” Kendini tamamen unutarak doğrulmaya çalıştı. Ve hissiz eli sandalyenin kolundan kayarak aşağı sallandı.

McNab bir an dondu kaldı ve yüzündeki panikle karışık korku ifadesi karşısında Eve’in boğazı kilitlendi.

Sonra sandalyesini ayarlayarak pozisyonunu değiştirdi ve öne doğru eğilerek ekrana yaklaştı.

Oda birden Eve’e Yunanca kadar yabancı gelen bir dilde teknik terimler, hızlı sorular, cevaplar, yorumlar ve tespitlerle dolmuştu.

“Tanrım birisi anlayacağım dilde konuşsun, lanet olsun.”

“Bu harika. İlk turda bunu nasıl kaçırdım.” Roarke diğer bir kontrol ünitesine uzandı ve klavyeye hiç bakmadan yazılı talimatlar girmeye başladı. “Ah, lanet olsun. Kapatmaya çalışıyor. Daha değil seni adi, seninle işim bitmedi daha.”

“Kalkan kırılıyor,” diye uyardı Feeney.

“Bilgisayarı kapat,” diye seslendi Eve. “Hemen kapat ve çık.”

“Daha yüzde doksanı sağlam. Sakin ol Teğmen.”

Eve emri tekrar etmeye hazırlanırken Feeney araya girdi. “Daha değil Dallas. Bulgularında bir değişiklik yok. Adamın nabızı bile hızlanmadı sayılır. Buzda kayıyor gibi. Roarke, ka- buğa git. Denemen-”

“Lanet kabuktayım zaten.” Roarke’ın sesi mırıltı tonundaydı ve İrlanda aksanı yoğunlaşmıştı. “Ve onu da çoktan denedim. Zeki pislik. Şuraya bak, şuna bak. Sesle girilmiş. Elle komuta edilemiyor bile. Lanet olsun, gidiyor.”

Eve, Roarke’ın önündeki ekranın siyah beyaz dalgalarla karmakarışık olduğunu gördü. Hoparlörlerden gıcırtilı bir ses yükselip siyah monitörden küçük, gri bir duman bulutu yükselmeden bir saniye kadar önce Roarke veri disketini çıkarmayı başardı.

“Kendini kızarttı,” dedi Jamie.

Bölüm On Üç

“Bilgisayarı kaybettik.” Roarke göğsündeki sensörleri çıkarmıştı ama henüz gömleğinin düğmelerini iliklememişti. “En azından faydalı bir amaç uğruna hayatını kaybetti.”

Elindeki disklerden birini çevirdi. “Bunlar temiz olmalı, o programdaki hiçbir şey dış sürücüye aktarılacak şekilde değildi. Ama biz bütün programı ayrıştırmayı başarana kadar bunların test için ayrılıp etiketlenmesi gerekli. Şimdilik yazılı kopyalar işimizi görür. Jamie, sen sabahleyin verileri girmeye başlayabilirsin.”

“Şimdi de başlayabilirim.”

“Akşam yemeğini yiyeceksin, sonra da iki saat dinlenme eğlenme molası. Ondan sonra çalışmak istersen bir saat -sadece bir saat- benim için sorun yok. Gece yarısı ışıklar sönecek ve yatağında olacaksın. Beynini dinlendirmezsen işime yaramazsın.”

“Tanrım, annem bile bu kadar sert değil.”

“Ben senin annen değilim. Feeney-”

“Bana yatağa gitmemi söylemeye kalkma evlat. Annen olacak yaştayım.”

“Yemek yiyecek mi diyecektim. Sanırım hep beraber bir şeyler yesek fena olmaz.”

“Bir dakika. Durun bir dakika. Kimse yerinden kıpırdamasın.” Eve şaşkın bir şekilde ellerini kaldırdı. “Ben bir açıklama alana kadar kimse bir şey yemiyor. Ne aldınız, ne oldu

ve anlamı ne? Ve bilgisayar jargonuna ait tek kelime duyar-sam tavşan yemi yersiniz.”

“Ben de sertten bahsediyorum,” dedi Jamie.

“Çabuk,” diye emretti Eve.

“Ses frekansını aldı,” dedi McNab. “Ve görsel tayfı. Bir dakika daha olsaydı, en fazla bir dakika daha olsa iş tamamdı.”

“Temel olarak şöyle diyebiliriz Teğmen,” dedi Roarke. Küçük lastiği çıkarınca saçları siyah yağmur gibi aşağı indi. “Biraz daha ince ayarlardan sonra virüsünü bulduk sayılır.”

“Enfeksiyonun nasıl yapıldığını, metodu bulduk mu?” diye sordu Eve.

“Muhtemelen. Analiz edilmesi gereken veriler var ama veri akışı sırasında anladığım kadarıyla ben bütün paramı e-postaya yatırıyorum.”

“E-posta mı göndermişler? Lanet olası bir e-posta mı?” Eve basit bir şeyler duymak istiyordu ama bu... bu neredeyse aşağılayıcı ölçüde basitti. “O şekilde olamaz. Şehrin ana bilgisayar sistemi- ”

“Daha önce böyle bir şey görmemiştir, emin ol,” diyerek lafını kesti Roarke. “Benim tahminim...” Duraksadı ve başıyla işaret etti. “Tamam Jamie, patlamadan önce sen anlat.”

“Pekâlâ, görünüşe göre -ve nasıl yaptıklarını da anlamam gerekecek- adamlar bir dosyayı paravanlamışlar, kapsüle edilen mikro-”

“Marul ve havuç mu yemek istiyorsun?” diye sordu Eve sakince.

“Pekâlâ.” Jamie terimleri aktaracak şekilde düşünmeye çalıştı. “Virüsü bir e-postaya yerleştirmişler ama ek bir dosya olarak görünmüyor ve alıcı fark etmiyor. Gönderici e-postanın okunup okunmadığını gösteren standart tarama sırasında virüsün girip girmediğini görebilir. Virüsün kullanıcıya gözükmeden indirmeyi yapabilmesi için hızlı, gerçekten çok hızlı işlem yapması gerekiyor. Bilgisayarla iletişime geçmesi, en azından geçici olarak dosyaları kapatıp indirme sinyali vermesi şart. Sonra kendi kendini dönüştürüyor, ana işlem

programında görünmez bir evrak oluyor. Standart arama ve taramalarda belli olmuyor. Kimliği yok. Sadece sistemde gezinip işini yapıyor gibi. Çok farklı, radikal bir şey.”

“Pekâlâ, anladım.” Eve, Roarke’a baktı. “Eğer bu yapılabilen bir şeyse neden senin haberin yoktu?”

“Teğmen, gerçekten çok mahcubum.”

“Ben açlıktan ölüyorum.” Jamie karnını okşadı. “Sosisli pizza var mı?”

Eve de birkaç dilim pizza yedi. Gürültülü, karmaşık yemek boyunca akli davaya gidip gelmeye, masaya dönmeye sonra tekrar davaya gitmeye devam ediyordu.

Ne zaman fark ettiğinden emin değildi - belki Feeney makarnasının bir kısmını Roarke’ın tabağına boşaltırken ya da belki Jamie McNab’in istediği pizza için masanın karşısına uzanıp bir dilim daha alırken. Belki de hep farkındaydı fakat netleşmek için bu an gerekiyordu.

Mira terastayken söylemişti. Aile.

Bu ailelerin yaptığı bir şey, diye fark etti birden. Bu ortam çocukken hiç yaşamadığı bir şeydi.

Herkesin konuştuğu ve aslında tam olarak rahatsız edici olmayan akşam yemekleri.

Aptalca şakalar, sıradan laf sokmalar, gülüşmeler.

Konu kendisine geldiğinde hâlâ ne düşüneceğinden emin olamıyordu ancak biri ya da bir şey bu düzenin bir parçasını bozduğunda bütüne neler olabileceğini görebiliyordu.

Bütün dağılırdı. Her şeyi düzeni tekrar oluşturacak şekilde toparlayacak ya da yeni bir düzen oluşturacak kadar güçlü olanlar için geçici bir durumdu bu. Yapmayanlar ya da yapamayanlar için kalıcı bir dağılmaydı elbette.

Eve, McNab’e baktı. Buradaki tüm gülüşlere ve konuşmalara rağmen herkeste bir endişe vardı. İçlerinden biri kırıldığında geri kalanlar da küçük parçalara ayrılıyordu. Yeni bir

düzen oluşturlardı -işleri buydu- ama eski düzen de hiçbir zaman unutulmazdı.

Sandalyesini geri iteleyerek masadan kalktı. “Yapmam gereken bazı şeyler var.”

“Yürüyen Ölü çikolatalı pasta da var demişti.”

“Jamie,” dedi Roarke.

“Özür dilerim,” dedi Jamie.”Bay Yürüyen Ölü ki Summerset olarak da biliniyor, çikolatalı pasta var demişti.”

“Eğer hepsini bitirirsen seni uykunda boğarım. Sonra sen de Yürüyen Ölüye katılabilirsin. Roarke, seninle konuşmam lazım.”

Dışarı çıkarlarken Eve, Jamie’nin, “Oynaşmaya mı gidiyorlar sizce?” diye sorduğunu duydu. Ve kulağına en son Feeney’in attığı tokadın ergen kafatasında çıkardığı ses geldi.

“Oynaşmaya mı gidiyoruz?” dedi Roarke, Eve’in elini tutarken.

“Feeney’e seni de dövdürmemi ister misin?”

“Hâlâ Jamie’den biraz daha hızlıyım. Yine de anladığım kadarıyla şipşak bir oynaşma için üst kata çıkmıyoruz.”

“Günde kaç defa seks geliyor aklına?”

Roarke düşünceli bir şekilde Eve’e baktı. “Aktif olarak düşünme mi yoksa Jamie’nin görünmez dosyası gibi orada kavram olarak salınıp durması mı?”

“Tamam boş ver. Geldiğinde Mira’yla konuştun mu?”

“Hayır konuşmadık. Laboratuardaydım. Onu kaçırdığıma üzüldüm ama. Bu arada Peabody, Mavis’in geldiğini ve seninle özel bir şey konuşması gerektiğini söyledi. İyi mi?”

“Kendisi şişir...” Aynı şeyi yeniden yaşamak istemiyordu. “Hamile.”

“Ne?” Roarke bir an dondu kaldı.

Onu böyle afallamış görmek harikaydı ve bu çok nadir olurdu. “Kendi ifadesiyle tamamen hamile. Ve bilerek isteyerek.”

“Mavis mi? Bizim Mavis mi?”

“Evet Roarke, ta kendisi. Hoplayıp zıplayıp dönerek dans

ederek geldi zaten. Artık böyle zıplayıp durması doğru mu tam emin değilim. Yani, o karnındaki şey yerinden falan çıkabilir. Ama cidden çok mutlu.”

“Evet, şey bu çok... güzel,” diye karar verdi Roarke. “İyi mi peki?”

“Sanırım. Yani harika görünüyor. Bir de sabahları kusuyormuş fakat çok hoşuna gidiyormuş zaten. Onu tam anlamadım.”

“Yani, ben de anlayamadım. En kısa zamanda onları akşam yemeğine davet edelim. Sahne ve kayıt programlarını da kontrol etmem gerekecek.” Anne adaylarının bakımı ve beslenmesi ve diğer şeyleri konusunda Eve’in bildiği kadarını biliyordu. Yani hiçbir şey. “Galiba çok çalışmaması gerek ha?”

“Eğer bu öğlen bir göstergeyse her şey için ve daha fazlası için yeterince enerjisi var.” Ofisine girdiklerinde Eve kapıyı kapadı. Roarke bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. “Seks konusunu elelediğine göre sanırım daha az keyifli bir konu için bana ihtiyacın var.”

“Mühürlü dosyalar için aldığım açtırma iznime tedbir koydular ve iki bürokratik kurumun mahkemede kapışmasını izlerken duruşmadan bir karar çıkmasını beklerken doğal sebeplerden ölebilirsin. Mira’yla kısa bir görüşme yaptım. Çıkardığı profilleri henüz okumadım ama temel şeyleri verdi. Baxter’ın da fikrini aldım.”

“Yapmamı istemeyi tercih etmediğin ama yapmamı istediğin şey tam olarak ne Eve?”

“İnsanlar ölüyor, tam şu anda biz konuşurken. Bilmiyorlar, farkında değiller. Bu grup yayılmaya devam edecek. İyi bir polis öldü. Bir diğeri... benim dostum olan bir diğeri -ve Tanrım öyle bir geri zekalının dostum olduğuna inanamıyorum ama- bir daha yürüyemeyebilir. Bunları kimin yaptığına dair bazı cevaplar o mühürlü dosyalarda.”

“O halde mühürleri açalım.”

Eve ona baktı, sonra arkasını dönerek küfretti. “Peki beni

onlardan farklı kılan şey ne olur? Doğru olduğuna inandığım şey için kanunun etrafından dolaşıp kendime göre esnetiyorum.”

“Bu insanlar insanları öldürüyor Eve.”

“Evet, kendime bunu söyleyebilirim. Ama belki arada sadece birkaç adım ve biraz bakış açısı farkından başka bir şey yoksa?”

“Tanrım, Eve ne saçmalıyorsun? Senin her zaman bir vicdanın olacak ve yaptığın şeyin doğru mu yanlış mı olduğunu sorgulayacaksın. İstedğin kadar endişelen, ölene kadar endişelen istersen. Sen ne ölçüde itelersen o çizgiyi geçeceğini biliyorsun. Ve asla o çizgiyi geçmeyeceksin Eve. Geçemezsin.”

Eve gözlerini kapadı. “Ben de benzer bir şeyi Baxter’a söylemiştim. Beni yavaşlatmak için kanunu kullanıyorlar. Buna izin veremem.”

“Kayıt dışı ekipmanı kullanırsak daha iyi olur.”

Eve başını salladı. “Pekâlâ, halledelim şu işi.”

Odaya sadece ses ve avuç içi taramasından sonra girilebiliyordu. İçeri girmesi mümkün olan sadece üç kişi vardı.

İçeride yalnızca bir pencere vardı. Kocaman ve ilerleyen akşamın son ışıklarını alacak şekilde açık bir pencere. Ama Eve içeriye görmeye cüret edebilecek herhangi birini önleyecek şekilde mahremiyet korumasına alındığını biliyordu.

Oda neredeyse sert bir dekorasyona sahipti. Burası çalışma alanıydı. Ciddi bir alandı. Üzerinde araştırma, iletişim ve bilgisayar üniteleri olan U şeklinde şık, geniş ve siyah bir çalışma konsolu vardı. İçerideki cihazlar şehrin ana bilgisayar sistemi CompuGuard’a kayıtlı değildi. Yani yasa dışıydı.

Eve bu odayı bir seneden uzun bir süre önce ilk gördüğünde bile ekipmanların Polis Merkezi’ndekilerin yanından bile geçemeyeceği üstünlükte olduğunu anlamıştı. O zamandan beri bazı sistemler daha da geliştirilmişti.

Burada daha piyasaya bile çıkmamış oyuncaklar olduğunu biliyordu.

Özel ekranlarla donatılmış bilgisayar istasyonları, bir hologram ünitesi ve artık kendi mini hologram birimi eklenmiş daha ufak bir yardımcı istasyon.

Eve cam gibi parlayan siyah fayansların üzerinde ilerledi ve yeni ekipmana baktı. “Daha önce hiç böylesini görmemiştım.”

“Bir prototip. Üretime sokmadan önce bazı testler yapmak istedim. Gayet iyi çalışıyor gibi.”

“Çok küçükmüş.”

“Daha küçükleri üzerinde çalışıyoruz. Avuç içi boyunda.”

Eve başını kaldırarak ona baktı. “Hadi oradan. Avuç içi boyunda hologram üniteleri mi?”

“Üç yıl, belki daha kısa süre içinde, tıpkı linkin gibi cebine koyuyor olacaksın.” Roarke avucunu konsolun kimlik ekranına dayadı. “Roarke. İşletimi aç.”

Konsolda ışıklar yandı ve işlem sesleri yükseldi. Eve onun yanına giderek avucunu ekrana dayadı.

“Dallas.”

Kimlik onaylandı sevgili Eve.

Eve gözlerini devirdi. “Niye bunu yapıyorsun? Çok sinir bozucu ve utandırıcı.”

“Sevgili Eve bir bilgisayar her ne kadar dâhiyane de olsa cansız bir objedir ve kimseyi utandırma yeteneği yoktur. Nereden başlamak istersin?”

“Cogburn’le başla. İlk kurbanları o. Verileri benim bilgisayarımdan aktarabilirsin.” Roarke’a notlarının içindeki dava ve dosya numaralarını verdi.

Eve’in numaraları vermesinden daha kısa bir süre içinde Roarke giriş yaptı, kopyaladı hepsini önündeki ekranda açtı.

“Sabıka kaydını görüyor musun? Adamı tutuklamalarda yer alan polisler, sosyal hizmet çalışanları, hukukçular ve sağlık teknisyenleri aracılığıyla diğer kurbanlara bağlayan nok-

talar. Kurban kimliğine ulaştığımız birkaç dosyada Baxter görüşmeler yapmış ama tık yok.”

“Tık?”

“Bir titreşim almamış.”

“Kurbanlarda titreşim yok,” diye gülerek tekrarladı Roarke. “Bir de bilgisayar jargonu için tavşan yemeği tehditleri savurdun.”

“Tanrım. Dedektif Baxter ilgili davaya ilişkin, kimliğine ulaşılan bazı kurbanlarla görüşmeler yapmış ama Masumiyet Savaşçıları’yla bir bağlantı bulamamış. İfadelerden, tavırlardan ya da geçmiş taramalarından sonra bir bağlantı göstergesi de hissetmemiş.”

“İlk seferinde de anlamıştım sevgilim ama benimle resmi bir tonda konuşmana bayılıyorum.”

“Pekâlâ, devam ediyorum,” dedi Eve. “Olay bildirim raporları iki çocukla daha görüşmeler yapıldığını gösteriyor. Dosyalar mühürlü.”

“Birkaç dakikamı alır.”

“Tamam. Ben kahve alacağım.”

“Bence biraz şarap içelim,” dedi Roarke elleri klavyede gezinmeye başlarken. “Kafeinle daha çok gerilmeyelim.”

“Zihnimin keskin kalması gerek.”

“Zihnin biraz daha keskinleşirse, kafan kanamaya başlayacak. Hmm... bu ilginç işte.”

“Ne? Ne oldu?”

“Bu dosyada ikinci bir engelleme daha var. Standart mühürlerde pek rastlanan bir durum değil. Üstelik sağlam bir engelleme. Pekâlâ.” Roarke ringe çıkmaya hazırlanan bir boksör gibi omuzlarını çevirdi ve klavyeye döndü.

“Ne zaman koyulmuş bu?” Eve geri gelmiş ve Roarke’in yanından uzanarak ekrana bakmaya başlamıştı. “Ne zaman koyulduğunu söyleyebilir misin?”

“Konuşmak yok.” Eve’in sırtını okşarken tek elle çalışmaya devam etti. “Evet, ben senin çalışmanı daha önce de görmüştüm değil mi? İyisin, gerçekten çok iyisin. Ama...”

“Sen konuşabiliyorsun ama,” diye homurdandı Eve. Roarke’in klavyedeki parmak hareketlerini izlemek başını döndürdüğünden şarabı almaya gitti.

“Onu yakaladım.” Roarke bir an arkasına yaslandı ve Eve’e hiç bakmadan elini uzatarak kadehi aldı. “Ama laboratuardaki o iki bilgisayardaki çalışmasıyla karşılaşmasaydım bu kadar hızlı yakalayamazdım.”

İşte devasa bir titreşim, diye düşündü Eve. “Emin misin?”

“İyi bir bilgisayarının kesinlikle bir stili vardır. Sözüme güven, bu engelleme virüsü yaratan kişi tarafından koyulmuş. Ya da kişiler tarafından. Bunun tek kişinin işi olabileceğinden hâlâ şüpheliyim.”

“Organize, becerikli ve zeki.” Eve, Mira’nın sözlerini hatırlayarak başını salladı. “Ve dikkatli. Bakalım kimi saklamak istiyorlar.”

“Ekran üç. Dosyayı aç.”

“Devin Dukes,” diye okudu Eve. “Olay sırasında on iki yaşındaymış.” Eve verileri hızla tarayarak asıl kısımlara gelmeye çalıştı. “Pekâlâ, Cogburn çocuğa Jazz satmış. Anne babası -Sylvia ve Donald- yakalamış, çocukla yüzleşmişler, doğru düğmelere basmışlar ve hikâyeyi öğrenmişler. Çocuğu da alarak Polis Merkezi’ne şikâyetle bulunmuşlar ve Dedektif Çavuş Dwier davayı almış.”

“Polisleri işe karıştırmamak daha akıllıca olabilirmiş.”

Eve dönerek soğuk bir tavırla Roarke’a baktı. “Pardon?”

“Bir düşünce sadece. Çocuğu Polis Merkezi’ne sürüklemek ve sistemin içine sokmak. Çocuğu aile içinde biraz ele almak da belki yeterli olurdu.”

“Bir suç işlenmişti.”

“Kesinlikle. Ben sadece çocuğu hemen rozetler, sorgular ve raporlarla kuşatmak yerine evde, lafin gelişi, tek ayak üzerinde tutmak daha temiz ve basit olabilirdi diye düşündüm.”

“Bu günlerde çocuklara pek işkence yapmıyoruz. Çok çabuk kırılıyorlar ve işin zevki kalmıyor.”

“On iki yaşında bir çocuk için işkencenin farklı tanımları

da olabilir. Ama...” Roarke zarıf bir tavırla omzunu silkti. “Bizim konumuz bu değil, değil mi? Böyle bir mühür yapma zahmetini gerektirecek bir Şey yok Şimdilik.”

“Cogburn gözaltına alınmış, teşhis edilmiş ve suçlama yapılmış,” diye devam etti Eve. “Ama anne baba delili daha önceden klozete atmışlar. Cogburn ocuğun alışverişin yapıldığını iddia ettiği saatte bir barda olduğunu belirtmiş. Bar-men de Cogburn’ destekleyecek yönde ifade vermiş. Muhtemelen yalan ifade. Öyle yerlerde yeterince para dağıtırsan Karindeşen Jack’in bile lehine ifade verecek birileri çıkar. Davayı Dwier batırmış.”

Eve’in sesinde rahatsızlık vardı. “Cogburn’ o kadar hızlı sulamamalıydı. Niye önce onu izlememiş ya da barmenle hiç uğraşmamış? Geri ekilip Cogburn’ takibe alabilirdi veya başka bir alışveride suçüstü yakalayabilirdi. Adamı birden sularsan avukat çağırır, şahit bulur. Dwier’in elinde çocuğun ifadesinden başka bir Şey olmadığını biliyor. Ve şuraya bak, Sosyal Hizmetler’in raporu. Clarissa Price. Çocuğun çekimser, savunmacı ve işbirliğinden uzak olduğunu söylüyor. Anne babayla görüşmeler. Aile seansları tavsiye ediyor vesaire vesaire. Dwier’in Cogburn’ terletmesi gerekiyordu. Elinde bu kadar düşmanca tavırları olan değersiz bir şahit varken adamı direkt suçlamaya kalkmış.”

“Bence ocuğa karşı evde alınması gereken tavırlarla ilgili Şeyler de söylüyor bu durum. şuna baksana,” diye devam etti Roarke, Eve’in homurdanmasına aldırmayarak. “Olay yeri inceleme raporu. Clarissa Price ocuğun okuldaki başarısının düzenli bir düşüşte olduğunu söylemiş. Okuldaki ve evdeki davranışları kötüymüş. Odası berbat halde, okulda sürekli kavgalara karışıyor. Vesaire vesaire. Sorunun kökeni Jazz almasında değil, sorunun kökeni çocukta ve evde.”

“Belki yle ama sonuçta anne baba aşırı tepki verdi, polis fazla hızlı davrandı, sosyal hizmet çalışanı aynı zırvaları söyleyip durdu ve sistem çocuğu kaybetti.”

“Olayı böyle mi görüyorsun?”

“Ben bu davada Dwier’in lanet işini iyi yapmadığını görüyorum fakat bütün resmi nasıl gördüğümden emin değilim.”

Eve verileri incelemeye devam etti. Dalgın bir tavırla Roarke’in saçından bir tutamı parmağında kıvırıyordu. “Gru-bun nasıl sadece son kısmı gördüğünü biliyorum. Sistem başarısız oldu. Ama haklısın bunda bu kadar saklanmayı gerektirecek bir şey yok. Yani daha fazlası var. Fitzhugh’ün dosyasına bakalım.”

Roarke o dosyada da ekstra engellemeler buldu. Ama bu kez daha hızlı geçmeyi başardı.

“Şikâyetçi çocuklar, Jansan, Rudolph... ah işte burada. Sylvia ve Donald Dukes, on dört yaşındaki oğulları Devin adına şikâyetçi oluyorlar.”

“Evet, evet, olay yeri raporu, Clarissa Price, soruşturma görevlisi Dedektif Çavuş Dwier. Tık, tık, tık.”

“Eve-”

“Konuşma yok,” dedi Eve.

“Çok etkileyici,” dedi Roarke ve arkasına yaslanarak onun çalışmasını izledi.

“Çocuk bu sefer sağlık merkezinde. Sodomazo bir saldırıya uğramış, yüzünde yaralanmalar var, bileği burkulmuş. Toksikoloji raporu... yine Jazz kullanmış ve arkasından alkol almış. Şimdi vücudunda piercing’ler var. Cinsel organında ve göğüs uçlarında süsler. Olay yine Dwier’da. Ama bak Clarissa Price onu çağırmış, özellikle onu aramış. Aralarında bir şey var.”

Eve not defterini çıkardı ve verileri taramaya devam ederken notlar aldı. “Doktor tecavüze uğradığına karar vermiş - doktor Stanford Quillens. Bakalım adam tekrar karşımıza çıkacak mı? Ama çocuktan yirmi dört saat boyunca Fitzhugh’ün adını alamamışlar. Konuşmak istememiş. Neden konuşmak isteyeceğini düşünürler ki zaten? Ertesi gün hepsi üzerine çullanmış. Price, Dwier, anne baba, tecavüz danışmanı, kim bu? Marianna Wilcox. Erkek bir danışman olmalıydı. Kadın bir danışmanla konuşmak istemez ki. Aptal mı

bunlar? Bilgisayar, kurbanla görüşmenin ifadelerini kopyala ve ev bilgisayarına yolla.”

Ama Eve orada ayakta durduğu yerden okumaya devam ediyordu. Ağzında ekşi bir tat, karnında düğümlenen bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Soruların çoğu öyle tanıdıktı ki? Aynı sorular bir zamanlar ona da sorulmuştu.

BUNU SANA KİM YAPTI?

SANA YARDIM ETMEK İSTİYORUZ AMA ÖNCE BİZE NELER OLDUĞUNU ANLATMAN GEREK.

EĞER ANLATIRSAN ÇOK DAHA İYİ HİSSEDECEKSİN.

“Saçmalık, saçmalıktan başka bir şey değil, iyi falan hissetmiyorsun. Bazen asla daha iyi hissedemiyorsun. Neden öylece olduğu gibi söylemiyorlar? Biri seni becerdi ufaklık ve gerçekten üzgünüz fakat seni tekrar becermemiz gerek. Nasıl olduğunu anlat bize, ayrıntılara girmekten çekinme, hatta hiçbir şeyi atlama ki hepsini yazabilelim ve tekrar tekrar yaşa.”

“Eve.”

Eve öfkeyle başını salladı. “İyi niyetli oluyorlar biliyorum. En azından çoğu öyle. Ama asla bilemezler.”

“Bu çocuk senin gibi değil.” Roarke ellerini omzuna koymuş halde Eve’in arkasında duruyordu. Omuzlarını hafifçe ovalamaya başladı. “O sorun arayan, sorunlu olan bir çocuk. Bundan eminim. O konuda hak ettiğinden fazlasıyla karşılaşmış fakat inan bana senin gibi değil bu çocuk.”

Eve biraz daha sakinleşerek ona yaslandı. “Senin gibi de değil. Sen daha zeki ve daha kötüydün. Ve eşcinsel değildin.”

“İşte kesinlikle itiraz etmeyeceğim bir şey.” Roarke onun saçlarının üzerine bir öpücük kondurdu. “Cinsel kimliği konusunda yaşadığı kafa karışıklığı çoğu davranışının sebebi ve sonucu aynı zamanda.”

“O ve anne babası. Donald işte burada, sekiz yıl orduda görev yapmış. Deniz kuvvetlerinde. Bir kez denizciysen, her zaman denizcisindir. Anne profesyonel anneliği seçmiş.

Çocuğu özel okullara göndermişler. Beş yılda üç farklı okul. Fitzhugh olayından iki ay önce okuldan alıp evden eğitime başlatmışlar. Bir de küçük erkek kardeşi var. Üç yaş küçük. Onda bir sorun yok, en azından kişisel dosyalarında görünen bir şey yok. Ama onu da okuldan alıp evden eğitime başlatmışlar. Artık işlerini şansa bırakmak istememişler.”

“Babanın uzmanlığını fark ettin mi?”

“Evet, bilgisayar mühendisi. Tık ve tık.” Eve kahvesini almak için uzandı ve şarap olduğunu hatırladı. Biraz kaşlarını çatarak razı oldu.

“Devin, Fitzhugh’ün adını veriyor ve evden gizlice kaçıp gittiği bir gece kulübünde tanıştıklarını söylüyor. Kulübe sahte kimlikle girdiğini ve kafasının biraz güzel olduğunu kabul ediyor. Fitzhugh evinde bir parti verdiğini söylemiş. Devin de onunla gitmiş. Muhtemelen bunların çoğu doğru ama sonra işler karışıyor. Fitzhugh’ün ona çok fazla uyuşturucu verdiğini iddia ediyor fakat toksikoloji seviyesi işlerin onun anlattığı gibi gitmesi için çok düşük çıkıyor. Devin tamamen kendini kaybettiğini, neler olup bittiğini anlamadığını söylüyor. Fitzhugh onu özel oyun odasına götürmüş ve bağlamış. Devin kaçmaya çalışmış ama Fitzhugh ondan güçlüymüş, iyice dövmüş, bayıltmış ve tecavüz etmiş.”

“İlk defa olan bir olay değil. Kurtlar kuzuları avlar. Doğalarında var bu.”

“Ama işler tam öyle gitmemiş. Dwier sadece o şekilde olamayacağını bilmeliydi. Belki evet tecavüzdü ve çocuğun yaşı küçük olduğundan gönüllü olsun ya da olmasın Fitzhugh her koşulda bir domuz. Ama çocuğu o dövmeydi. Babası dövdü. Fitzhugh’ün dosyalarına bak. Asla kurbanlarını dövmüyor. Şiddet kullanmıyor, zorla yapmıyor. İkna, rüşvet ve tehdit kullanıyor. Davayı, olayın zorla gerçekleştiği faktörü etrafında kurmaya çalışması da Fitzhugh’ün kazanma nedenlerinden biri olmuş. Olaya Dwier gibi bakınca, muhtemelen Dukes ve Price’ın da katkılarıyla davayı samandan bir ev gibi inşa etmişler ve kurt tek hamlede yıkmış.”

Eve konsolun üzerine oturdu. “Yalanlar, yarı doğrular ve berbat bir polis çalışması. Al sana samandan ev. Olayın nasıl olduğunu söyleyeyim. Çocuk evden kaçıyor. Muhtemelen daha önce de defalarca yapmış. Onu kafese tıkmaya çalışmışlar fakat çocuk kabul etmiyor. O lanet olası babası gibi değil. O melek suratlı bok kafalı erkek kardeşi gibi değil. Bir eşcinsel kulübüne gidiyor. Kız peşinde falan değil. Fitzhugh zaten av durumunda ve taze et kokusu alıyor. Çocuğa içki ısmarlıyor, belki uyuşturucu falan da teklif ediyor. Hadi benim evime gidelim, orada bunlardan daha çok var. Çocuğun kafası hâlâ güzel, belki daha da güzelleşiyor ve Fitzhugh yapmak istediğini yapıyor. Sonra çocuk yavaş yavaş kendine gelmeye başlıyor.”

“Senin çizdiğin de daha güzel bir resim değil.”

“Daha güzeli değil,” diye onayladı Eve. “Ama böyle oluyor. Çocuk on dört yaşında. Kızgın, kafası karışık ve kendinden utanan bir çocuk. Eve gidiyor, gizlice içeri giriyor. Ama yakalanıyor. Alkol ve seks kokuyor, babası da kendini kaybediyor. Bileğinden tutup tokatlıyor. Gözyaşları, bağırma ve suçlamalar. Muhtemelen babanın sonradan pişman olacağı sözlerle haykırırlar. Adam onu sağlık merkezine götürüyor ve ufak yaralanmaların da cinsel saldırı esnasında gerçekleştiğini söyletiyor. Ailesine zaten yeterince zarar vermiş ve lanet olsun, artık kendine söyleneni yapacak.”

“Ve sonuçta,” diye devam etti Roarke, “her şey daha kötü oluyor. Fitzhugh paçayı sıyrıyor, çünkü diğer sebeplerin yanı sıra aile daha çok kendi imajını korumakla meşgul.”

“Evet ve bu nedenle yarın evlerine gidip onları sorgulayacağım için kendimi daha az kötü hissediyorum. Başkaları da olmalı. Onları da bulalım.”

“O araştırmayı çoktan başlattım, George’un dosyası taranıyor.” Roarke ona gülümsedi ve yaklaşarak Eve’in salladığı bacaklarını açtı, arasına yerleşti. “Fazladan engel konmuş mühürleri bulacak, girdiğim bir seri talimatla onları geçip mühürleri açacak.”

“Çok seri parmakların var.”

“Hâlâ enerjileri var.” Roarke ellerini Eve’in gömleğinin altından soktu. “İşlemin tamamlanması biraz sürer. Yani yeterli vaktimiz var.”

“Görevdeyim.”

“Ben de.” Roarke ona sokuldu ve ağzıyla Eve’in boynundaki en sevdiği noktayı buldu, hafifçe öpmeye başladı.

“Neden bana bir emir vermiyorsun Teğmen?” Parmakları Eve’in göğüsleri üzerinde dolaştı, karnına doğru indi, sonra beline dolanarak yavaş yavaş sırtında gezinmeye başladı.

İkisi de heyecanlanmaya başlamıştı. Eve onun ne yaptığını biliyordu - az önce ortaya çıkan resmin gölgelerini ortadan kaldırmaya çalışıyordu. Kendi güçlü ve berrak renklerini geri getirmeye çalışıyordu.

“Kes şunu.” Eve, dudakları biraz daha yukarılara çöksün diye başını hafifçe yana eğdi. “Bir dakika içinde.”

“İnan bana, asıl bir dakika içinde başlayacağız.” Roarke onun kulak memesini dişlerinin arasına aldı. “Ve bakalım nasıl gidecek.”

Eve’in beyni bulutlanmaya, bedeni hareketlenmeye başlamıştı. “Tanrım, cidden bu konuda çok iyisin.”

“Bunu da resmi dosyamda belirtecek misin?” Roarke’in ağzı onun dudaklarını buldu “Uzman sivil danışmanı kayıtlarımda?”

“Kendi dosyalarımın arasına saklarım.” Eve’in nefesi kesildi. Gömleğini bu kadar hızlı çıkarmayı nasıl başarmıştı? “Böyle... böyle konsolun üzerinde yapamayız.”

“Bence yapabiliriz.” Roarke onun pantolonunu çözmeye başlamıştı bile. “Ama evet, bir şeyler eksik. Atla bakalım,” dedi ve Eve’in bacakları beline dolanana kadar onun kalçalarını tuttu.

“Bir dakika dolmak üzere,” diye mırıldandı Eve ama Roarke boynunu öpmeyi bırakamıyordu.

“Bakalım vakti durdurmayı başarabilecek miyiz?”

Roarke duvardaki bir paneli açtı ve ortaya bir yatak çıktı.

Onu çarşafın üzerine yatırdığında, Eve kollarını ve bacaklarını ondan hiç ayırmadan yuvarlanarak üste çıkmayı başardı.

“Hızlı olacak,” diye uyardı Roarke’ı.

“Dayanabilirim.”

Eve hızla Roarke’ın gömleğini açtı, ellerini sertçe onun göğsünde dolaştırdı, sonra alçalarak dişlerini teninde gezdirmeye başladı.

Roarke’ın tadı çoktan onun bir parçası olmuştu, içinde yaşıyordu. Yine de Eve daha fazlasını istiyordu. Ağzını onun ağzıyla birleştirerek daha fazlasını almaya başladı. Tüm bedene bir ateş yayılıyordu.

Sıcaklığın giderek daha yoğun bir istekle hareket eden dudaklarından ve ellerinden, Roarke’tan ve kendi bedeninden yayıldığını hissediyordu. Tüm sıcaklık içine doluyor, adrenalini patlaması halinde sisteminde dolanıyordu.

Roarke pantolonunu çıkarmak için onu altına aldığı anda Eve de onun pantolonunu açmaya başladı. Kalbi genç adamın dudaklarının dokunuşlarıyla çılgınca atmaya başlamıştı.

Eve tamamen çıplak kalana kadar birbirlerinin üzerindeki her şeyi tutup çekiştirip çıkardılar. Eve gülerek doğruldu ve tekrar Roarke’ın üzerine çıktı. Roarke’ı içine alırken gülüşü arzulu bir inlemeye dönüştü.

Bacaklarını ona bastırarak onu çılgınca bir arzuyla tamamen içine aldı. Roarke doğrularak onun göğüslerine uzandı ve Eve’in kalp atışlarını kendi kulağında duymaya başlayana kadar onları emdi. Bu tat, sıcaklık, birleşmenin kokusu Roarke’ı çıldırtıyordu. Eve tekrar doğruldu.

Sonra birlikte hareket etmeye başladılar.

Eve ellerini Roarke’ın başının iki yanına koydu ve kalçalarını ayarlayarak onun üzerinde hızla gelip gitmeye başladı.

Duyduğu arzu, o arzunun karanlık ve tehlikeli ucu Roarke’ı itelemeye başlamıştı. Eve’in yüzü öyle canlıydı ki, bu yüzde öyle yoğun bir arzu ve kararlılıkla dolu bir canlılık vardı ki... Adeta her ikisinin de hayatı buna bağlıymış gibi devam ediyordu hareketlerine.

Roarke etrafındaki havanın yoğunlaştığını, görüşünün bulanıklaştığını hissetti. Eve, sarı ve beyazdan ibaret bir ışık huzmesi gibiydi.

“Bırak kendini.” Eve’in sesi öyle derinden geliyordu ki. “Bırak.”

Roarke’ın bedeni onun içindeydi. Canlı canlı yutulmak gibi bir şeydi. Kendini ona bırakırken son duyduğu Eve’in zevk içinde haykırışı oldu.

Roarke onu üstünden indirdi ve birlikte kendilerine gelmeleri için onu bedenine yasladı.

“Seks çok komik,” diye mırıldandı Eve.

“Evet, hâlâ gülüyorum.”

Eve bir kahkaha attı ve yüzünü bir an Roarke’ın boynuna dayayarak onu öptü. “Evet, güzel espriydi ama benim kastettiğim...Yani bazen seni öyle dümdüz yere seriyor ki bir ay uyumak isteyecek gibi hissediyorsun. Bazen de sana öyle bir enerji veriyor ki kalkıp maraton falan koşmak istiyorsun. Neden acaba?”

“Bilmiyorum ama sanırım senin şu anda ikinci kategoride olduğuna dair bir his var içimde.”

“Evet, harika oldum.” Eve doğruldu ve onun dudaklarına hızlı ve sert bir öpücük kondurdu. “Sağ ol.”

“Rica ederim. Yani yardımcı olabileceğim başka bir şey olursa söyle.”

“Pekâlâ, belki güzel kıcını kaldırıp bana verilerin kalan kısmını gösterebilirsin.” Eve neşeyle derin bir nefes aldı ve yuvarlanarak yataktan kalktı. “Ve kahve istiyorum.”

“Pekâlâ, uzun bir gece olacak. O çikolatalı pastadan kalanı da ister miyiz?”

Eve gömleğine doğru uzandı. “İyi düşündün.”

Seks, kafein ve çikolata sayesinde Eve'in enerji seviyesi saat üçe kadar epey yüksek kaldı. Listesinde altı isim daha vardı ve daha fazlasının olduğundan şüphesi yoktu. Oyun planı şimdiden kafasında netleşmeye başlamıştı.

Sabahleyin Duker ailesiyle başlayacaktı.

Bir fincan kahve daha almak için uzandığında Roarke demliği ondan uzaklaştırdı.

"Bırakıyorsun Teğmen, bu gecelik bu kadar yeter."

"Bir saat daha yetecek enerjim var."

"Hayır, yok. Yüzün soldu ve bunun duvara toslamak üzere olduğunu gösteren bir işaret olduğunu bilecek kadar tanıyorum seni. Biraz uyumazsan yarın olman gerektiği kadar kendinde olamazsın. Ailelerle görüşmeyi planladığını düşünürsek bence kendinde olmaya çok ihtiyacın olacak. Peabody'yi de alacak mısın?"

Roarke meraktan ziyade onun dikkatini dağıtmak için sormuştu. Ekipmanı kapadı ve kolunu onun beline doladı.

"Ben de bunu düşünüp duruyorum. Eğer onu da alırsam biraz üzerine gitmiş gibi olabilirim, kendini sıkışmış hissedebilir. Eğer yanımda götürmezsem de kızıp suratını asacak. Suratını astığında gerçekten sinir bozucu oluyor.

Eve ne olduğunu fark ettiğinde kendini asansörde bulmuştu. Yani gerçekten bu gece için bırakma vakti gelmişti.

"Sanırım kararı ona bırakırım. Ya da belki..."

"Sabah karar verirsin," diye onun yerine tamamladı Roarke ve Eve'i yatağa doğru çekti.

Bölüm On Dört

McNab geceyi kapatmak konusunda aynı ölçüde şanslı değildi. Yatakta uzanırken kendini çok huzursuz ve işe yaramaz hissediyordu. Karanlıkta yatmaktaydı. Hissettiği uzuvlarından ziyade hissedemediklerinin üzerindeydi aklı. Kendi kalp atışlarını sayıyordu.

Bir saatin tik-takları gibi, diye düşündü. Yarıyı orada yarıyı kayıp sürdürebileceği bir hayatın geri kalanı boyunca işleme-ye devam edecek bir saat. Gündüzleri iş zihnini oyalarken, kendinden başka şeyleri düşünmeye zorlarken işler daha kolaydı. Ve bir de şu tik-tak sesleri vardı. Bir şeye uzandığı, hareket ettiği ya da kışını kaşındığı, herhangi bir şey yaptığı anlar dışında hep o tik-tak vardı artık.

Tanrım her şey üzerine doğru akın ediyordu. Lanet bir okyanus dalgası gibi üzerine geliyordu.

Tik-tak.

Gözlerini kapadığı anda yine aynı şeyleri görecekti. Bağır-malar, koşturmalar, Halloway'ın elini kaldırarak silahı doğ-rultması ve ateşlemesi. Ve her seferinde tekrar vurulduğunu hissediyordu. O buz gibi sıcak darbeyi alışını ve yere yığılışını. O bir an, tek küçük an boyunca hiçbir şey hissetmeyişi.

Eğer biraz daha hızlı hareket edebilseydi, eğer diğer tarafa doğru atılabilseydi. Eğer Halloway o kadar yakından ateş et-meseydi ya da eli biraz titreseydi.

Eğer, eğer, eğer.

Artık kendine gelmişti, iyileşme şansının ne kadar düşük olduğunu biliyordu. Yüzde otuza kadar düşmüştü ve hızla azalıyordu.

İşi bitmişti ve herkes bunun farkındaydı. Bir şey söylemelerine gerek yoktu bile. Gözlerine baktığı anda neler düşündüklerini, onu düşündüklerini görebiliyordu.

Özellikle Peabody.

Şu anda yanında yatarken uykusunda bile onu düşündüğünü duyabiliyordu.

McNab başını çevirdi ve yatakta yanı başında yatan Peabody'nin karanlıktaki silüetine baktı.

Geceleyin nasıl gevezelik ettiğini düşündü; iş hakkında, dava hakkında, Jamie hakkında... Gece giyinmesine yardımcı olurken, aralarında doğabilecek sessiz bir an olmaması için hiç durmadan konuşmuştu.

Tanrı aşkına, pantolonunun düşmesini bile çözemiyordu.

Not al, diye düşündü acıyla. Gelecekte sadece fermuar, çıt çıt ya da otomatik düğümlü kıyafetler satın alacaksın.

McNab başının çaresine bakacaktı. Elinde ne kaldıysa ona göre devam edersin. Ama Peabody'nin de onunla birlikte sürünmesine izin vermesi mümkün değildi.

Sağlam eliyle yatak demirine doğru uzandı ve doğrulmaya çalıştı.

Peabody kıvrıldı, doğruldu ve karanlıktan seslendi. Sesi zaten uyumadığını gösterecek kadar netti.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey. Sadece kalkmak istedim. Ben hallederim."

"Yardım edeyim. Işıklar açılsın, yüzde on."

"Ben hallederim dedim Peabody."

Ama Peabody çoktan yataktan çıkmış McNab'in yanına gelmişti. "Eminim tuvalete gitmen gerekiyor. Sen ve Jamie o pastayla birer galon milkshake içmişsinizdir herhalde. Gerçi masada-"

"Sen yatağa dön."

"Zaten uyuyamıyordum. Dava aklıma takılıp duruyor."

Sesi de McNab'i kaldırıp, doğrultup sandalyesine yerleştirirken yaptığı hareketler gibi seri ve netti. "Galiba Dallas ve Roarke bir şeyler yakaladı, yoksa yemeğe dönüp-"

"Otur."

"Gidip biraz su alayım."

"Otur Peabody."

"Tamam, olur." Peabody karşısına, yatağa oturduğunda yüzüne güzel bir gülümseme yerleştirdi.

Çok mu fazla acaba, diye düşündü Peabody. Ya da az mı? Yüz kasları öyle gergindi ki aslında bandoyla yürüyen Yavru İzçiler'den biri gibi gülümsüyordu.

Çok yorgun görünüyor, diye düşündü sonra Peabody. Korkunç yorgun ve kırılğan.

"Bu işe yaramayacak. Birlikte devam edemeyiz."

"Bu sabahın üçünde konuşmak için çok saçma bir konu." Peabody doğrulmaya başladı ama McNab sağlam elini onun dizine koydu.

Üzerinde parlak kırmızı bir gecelik ve ayak tırnaklarında aynı renk ojeler vardı. Saçları dağınıktı ve yüzünde tuhaf bir ifade bulunuyordu.

Ve McNab, Roarke'ın bir zamanlar söylediği bir şeyde haklı olduğunu düşündü. Peabody'ye âşıktı. Yani bunu doğru şekilde yapması gerekiyordu.

"Bak, aslında yapmak istediğim şey bir kavga çıkarmak ve seni çıkıp gidecek kadar öfkeliendirmektir. Zaten yeterince çabuk kızırıyorsun. Ayrılacaktık ve kendi yollarımıza gidecektik. Ama o şekilde yapmak doğru gelmiyor. Ayrıca şu anda kendini kızmamaya programlamış gibisin. O yüzden sadece dürüst olmak istiyorum Peabody."

"Gerçekten bunları konuşmak için hiç doğru bir saat değil. Ben çok yorgunum."

"Uyumuyordun. Ben de uyumuyordum. Hadi She-Body, söyleyeceklerimi dinle." McNab, onun ağlamak üzere olduğunu gördü ve gözlerini kapadı. "Bak bir de muslukları açma, tamam mı? İşler zaten yeterince zor."

“Ne söyleyeceğini biliyorum. Kötü bir kaza geçirdin, sakat kaldın ve benim hayatımı da mahvetmek istemediğin için ayrılmak istiyorsun...”

Peabody burnunu çekti, sonra koluyla burnunu sildi. “Ayrılmamızı istiyorsun çünkü yürüyemiyorsun ve seninle o sandalyeye çakılı kalmamdansa gidip dolu dolu, anlamlı bir yaşam sürmemi istiyorsun. Hayır McNab, senden ayrılmıyorum. Sırf sen istiyorsun diye senden öylece ayrılacağımı düşündüğün için beni gerçekten kızdırdın.”

“Konu biraz da o.” McNab elini onun dizinden kaldırmadı. “Ayrılmazsın Peabody. Sen iyi ve güvenilir bir insansın ve ben... ben bu haldeyken benden ayrılmazsın. Benimle kalırsın ve hislerin değişse bile benimle kalmaya devam edersin. Sen güvenilir bir insansın ve güvenilir insanlar öyle yapar. Bir süre sonra her ikimiz de hâlâ istediğin için mi yoksa mecbur hissettiğin için mi benimlesin bilemeyiz.”

Peabody’nin kaşları arasında inatçı bir çizgi belirmişti ve McNab’in yeşil gözleri yerine duvara bakmaya devam ediyordu. “Bunları dinlemeyeceğim.”

“Evet dinleyeceksin.” McNab arkasına yaslandı ve sağlam kolunu sandalyenin koluna koydu. “Ben yanımda bir hemşire istemiyorum, sen de bir hemşire olmak istemiyorsun. Tanrı aşkına, eğer Roarke ve Dallas bana bu sandalyeyi vermese kendi başıma işyemezdim bile. Dallas beni işte tutmak zorunda bile değil ama kalmama izin veriyor. Bunu hiç unutmayacağım.”

“Sen sadece kendine acıyorsun.”

“Çok haklısın ve acımaya hakkım var.” McNab neredeyse gülümsedi. “Sen yüzde yirmi beş felç kal ve bakalım ne kadar çabuk kendine acıyorsun. Çok kızgıyım, korkuyorum ve yarına dair hiçbir fikrim yok. Eğer bu şekilde yaşamak zorundaysam yaşayacağım.”

Mızımızlanmayacaksın, diye hatırlattı kendine McNab. Mızımız olmayacaktı. “Ama en azından kuralları benim belirleme hakkım var ve seni etrafımda istemiyorum.”

“Bu şekilde yaşamak zorunda olup olmadığını bile bilmiyorsun daha.” Peabody ellerini havaya kaldırdı ve boğazında düğümlenen diğer duygular yerine öfkeli olmaya karar verdi. “Eğer birkaç gün içinde düzelmezsen zaten o kliniğe gideceksin.”

“Evet gideceğim. O konuda da Dallas ve Roarke’a büyük borcum var. Ve evet, belki şansım yaver gider.”

“Yüzde yetmiş başarı oranları var.”

“Bu da yüzde otuz başarısızlık demek. Bir elektronikçiye rakamlardan bahsetme bebeğim. Bir süre kendime odaklanmak istiyorum. Bir de bizim aramızdaki durum nasıl gider, iyi mi olur kötü mü olur gibi şeyler düşünmek istemiyorum.”

“Yani sen o konuda endişelenme diye mi ayrılmak zorundayız? Şimdi korkak da mı oldun?”

“Lanet olsun! Lanet olsun, bunu senin için yapmam gerektiğini göremiyor musun? Neden bana biraz yardımcı olmuyorsun? Biraz rahat bıraksan beni?”

“Hayır.” Peabody çenesini öne doğru çıkardı. “Yardımcı olamam sana. Ve sana şu kadarını söyleyeyim, aramızdaki durumun nasıl gideceğini ben de bilmiyorum. Çoğu zaman sende ne bulduğumu bilmiyorum bile. Sinir bozucu, gevşek, lakayt, sıska salağın tekisin ve çocuklukta kurduğum ‘Delia’nın rüyalarındaki adam’ imajına uymadığın kesin. Ama şu anda seninle birlikteyim, seninle birlikte olmak istiyorum ve öyle devam edeceğim. Ayrılmak istediğimde de kendim ayrılırım. O zamana kadar çeneni kapa, çünkü yatmak istiyorum artık.”

“Herhalde ‘Delia’nın rüyalarındaki adam’ imajına Roarke daha çok uyuyordur,” diye homurdandı McNab.

“Çok haklısın.” Peabody yastığına bir yumruk attı. “Kibar, çok seksi ve yakışıklı, zengin ve tehlikeli. Ne şimdi ne de vurulmadan önce sahip olduğun özelliklerdi bunlar. Ayağa kalkıp dans etmeye başladığında da sahip olabileceğin özellikler

değil ayrıca. Şimdi üzgün kıcını kaldırıp yatağa girebilirsin bence, çünkü ben senin lanet hemşiren değilim.”

McNab onun arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş tavana bakan profilini inceledi. Ve gülmeye başladı. “Çok iyisin. Bunu beklemiyordum. Beni kızdır, aşağıla ve tartışmanın eksenini değiştir. Bu arada en çok seksi olmadığım yorumu işe yaradı.”

“Kıcımı öp.”

“En sevdiğim hobilerimden. Tanrım, seninle kavga etmek istemiyorum She-Body. Sadece ikimizin de biraz zamana ve hareket alanına ihtiyacı olduğunu düşündüm. Sana çok değer veriyorum Dee. Gerçekten çok değer veriyorum.”

Peabody’nin tekrar gözleri dolmaya başladı. Ona çok nadir Dee derdi. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Ağlamaya başlamaktan korkuyordu. Yüzüne yerleştirdiği öldürücü ifadenin Teğmenini çok gururlandıracağını düşünerek başını McNab’e doğru çevirdi.

Sonra ok gibi fırladı ve yatağın ucuna kaydı. “Kolunu kaşıyorsun?”

“Ne?”

Peabody çok yavaşça ve hafifçe titreyerek parmağını kaldırıp işaret etti. McNab parmağın işaret ettiği yere baktığında hiç farkında olmadan sağ kolunu kaşındığını gördü. “Kaşınıyor işte. Bak Peabody, benim dediğim- ”

McNab bir an sonra donakaldı. Kalbinin bile bir an atmadığına yemin edebilirdi. “Kaşınıyor,” dedi zorla. “Derimin altında onlarca küçük iğne başı var gibi. Ah Tanrım...”

“Uyanıyor.” Peabody yataktan fırlayarak tekerlekli sandalyenin yanına diz çöktü. “Peki ya bacağın? Bacığında da bir şeyler var mı?”

“Evet, evet, çok kaşınıyor- ” Kaşınması arttıkça McNab’in kalbi de hızlanmaya başladı. “Bana yardım et. Kalçamın orası. Uzanamıyorum. Ah!”

“Summerset’i çağırmam lazım.”

“Kaşımaya kesersen seni öldürürüm.”

“Parmağını hareket ettirebiliyor musun? Ayak parmağını ya da? Herhangi bir şeyi?”

“Bilmiyorum.” McNab kendini yokladı; bacağına batan binlerce sıcak iğne ucunu yok saymaya çalışarak, parmağını hareket ettirmeye çalıştı. “Sanmıyorum.”

“Bunu hissediyor musun?” Peabody başparmağını sertçe onun kasiğine doğru bastırdı ve bir an parmağının altında bir kas titredi gibi geldi.

“Evet.” McNab boğazına doğru yükselen bir şeyleri bastırmaya çalıştı. “Evet hissediyorum. Tanrım, o parmağı bir-iki santim sola kaydırırsana. Bu kaşıntıdan dolayı ciyak ciyak bağırmaya başlamadan önce kafamı dağıt biraz ha?”

“Aletin felç olmamıştı ama.”

Peabody’nin gözünden süzülen bir damla yaş McNab’ın eline damladı. McNab o ıslak şey, hislerini yeni yeni kazanmaya başlayan eline değdiğinde, hayatında içinin hiç bu kadar sıcak duygularla dolmadığını hissetti.

“Seni seviyorum Peabody.”

Peabody başını kaldırarak şaşkın şaşkın ona baktı. “Bak, o kadar saç-”

“Seni seviyorum.” McNab elini onun yüzüne koydu. “Sana artık bunu söyleme şansımı kaybettiğimi düşünüyordum. Bir daha bunu riske edemem. Sen bir şey söyleme, tamam mı? Sadece benim sana âşık olduğumu bil şimdilik, biraz onu duymaya alış.”

Peabody dudaklarını yaladı. “Tamam, sanırım bunu yapabilirim. Summerset’i çağırayım... onun... onun bir şey yapması gerekiyordur. Galiba.” Peabody doğrulduğunda dizlerinin titrediğini hissetmeye başladı. Ve dönerken dizini sertçe yatağa çarptı. “Kahretsin. Kahretsin. Ah!”

McNab artık zonklayan kolunu kaşıyıp gülererek arkasından bakarken Peabody dahili ev linkine doğru topallıyordu. .

Saat yedi buçukta Eve kafein takviyesine çoktan başlamıştı. Ekibin geri kalanı ofisine gelmeye başlamadan önce, elinde ikinci fincanıyla Roarke'a bir bakmaya gitti. Genç adam çoktan laboratuara inmişti.

Tam kapıdan girmek üzereyken Roarke'ın sesini duydu.

Eve bu ses tonunu daha önce de duyduğunu düşündü. Doğruca karna saplanan ve daha kurban acı bile hissetmeden içindeki her şeyi yere boşaltan türde soğuk bir sestti.

Şu anda kurban bir çocuk olsa da kimsenin Sosyal Servis'i aramayacağını biliyordu.

"Bu evin kuralları ve mevcut pozisyonu konusunda anlamadığın bir şey mi vardı?" Roarke soruyu adeta bir fare deliğinin önünde salınan bir kedi edasıyla sormayı başarmıştı. Ölümcül bir sabır ve parlayan keskin dişlerle.

"Bak, bu kadar büyütülecek ne var ki?"

Ve çocuk, diye düşdü Eve kafasını sallayarak, kediyi alt edebileceğini sanan bir fare kadar aptalca tavırlarla devam ediyordu. Aptal, aptal çocuk, diye düşündü. Çoktan işin bitti.

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et James. Yaşını hesaba kattığım için belli miktarda aptallığı hoşgörüyü karşılayabilirim ama saygısızlığa katlanamam. Anlaşıldı mı?"

"Evet, tamam ama ben hâlâ olayın- "

Eve, Roarke'ın yüzünü göremiyordu ama gözlerindeki bakışı zihninde canlandırabiliyordu. Jamie'nin söylemek üzere olduğu şeyi yutup, tekrar düşünmesine neden olacak ölçüde öldürücü bir bakıştı.

"Evet efendim."

"Güzel. Aksi benim için vakit kaybı, senin için kırıcı bir durum olur. Şimdi daha kolay anlamın için senin tabirinle bu kadar büyüttüğüm şeyin ne olduğunu söyleyeyim. Sana belli bir talimat vermişim ve ben bir talimat verdiğimde ona harfiyen uyulur. O kadar. Bu kısımda anlaşılmayan bir şey var mı?"

“İnsanlar kendi beyinleriyle de düşünebilirler.”

“Kesinlikle öyle. Ve benim için çalışan insanlar onlara söylediğim şekilde davranmak zorundalar. Yoksa benim için çalışmazlar. Eğer öyle suratını asacaksan başka bir yerde yapmaya devam et ki sana bakmak zorunda kalmayayım.”

“Ben neredeyse on sekiz yaşındayım.”

Roarke kalçasını çalışma masasına dayadı. “Kocaman bir adam oldun değil mi? O halde öyle davranmaya çalış, kura-biye çalarken eli kavanozda yakalanmış bir çocuk gibi değil.”

“Bir sürü veri çıkarabilirdim.”

“O etkileyici beynini havaya uçurabilirdin. Bak Jamie, senin için planlarım var ve o planların içinde cenaze törenine katılmak gibi bir şey yok.”

Jamie’nin omuzları düşmeye başladı ve gözlerini kaçırdı. Ayakkabısının ucunu hemen çalışma masasının dibinde yere sürtmeye başlamıştı. “Dikkatli olacaktım.”

“Dikkatli mi? Gece yarısı gizlice bir laboratuara girip kim-senin kontrolü ve gözetimi olmadan öldürücü bir virüsün olduğu bir bilgisayarı kurcalamak istemekte dikkatle alakalı bir şey olamaz. Senin yaptığın şey sadece ukalalıkla ve aptallıkla ilgili. Biraz ukalalığa lafım yok, hatta hoşuma gider. Ancak aptallık başka bir şey. Ve hepsinin ötesinde verilen bir emre uymadın.”

“Yardım etmek istedim. Sadece yardım etmek istiyordum.”

“Yardım ettin zaten ve yardım etmeye de devam edeceksin. Eğer aynı şeyi bir daha tekrarlamayacağına dair bana söz verirsen. Bak bana. Bir polis olmak istediğini söylüyorsun. Neden öyle istediğini de Tanrı bilir, ben şahsen anlamıyorum çünkü çok düşük bir ücret karşılığında ve koruyup hizmet etmeye yemin ettiğin insanlardan bile az ya da hiç takdir görmeden ölesiye çalışman gerekeceğini biliyorum. Ama iyi bir polis emirlere uyar. Her zaman hoşuna gitmeyebilir bu emirler, her zaman katılmayabilir fakat o emirlere uymak zorundadır.”

“Biliyorum.” Jamie’nin içindeki bütün hava sönmüş gibiydi, omuzları tekrar çöktü. “İşleri batırdım.”

“Evet öyle yaptın. Fakat geri çeviremeyeceğin bir şey değil. Söz ver Jamie.” Roarke elini uzattı. “Erkek sözü istiyorum senden.”

Jamie kendine uzatılan ele baktı. Omuzları tekrar dikleşirken Roarke’ın elini sıktı. “Bir daha yapmayacağım, söz veriyorum.”

“Pekâlâ, konu kapandı o halde. Git kahvaltı et. Yarım saat sonra başlayacağız.”

Eve köşeye doğru çekildi ve Jamie kapıdan çıkıp uzaklaşana kadar bekledi.

İçeri girdiğinde Roarke çoktan bilgisayarın başına geçmişti. Davayla ilgili bir şeye bakmadığını, tele-linkte birine borsayla ilgili karmaşık talimatlar verdiğini fark etti. İş bittiğinde Eve konuşmak üzere ağzını açtı ancak Roarke özel sekreteri Caro’yla yeni bir bağlantı kurunca sustu.

Eve, Roarke’ın ona ayırdığı tüm vakit için kendi işlerini baştan ayarlayıp, düzenlemek zorunda olduğunu hatırlattı kendine. Bunu hatırlaması, Roarke’ın FreeStar Bir Kolonisi’nden birileriyle görüşmeye başladığında dışlerini sıkıp beklemesini kolaylaştırdı.

“Eğer orada dikilip kıvranmaya devam edeceksen Teğmen, en azından bana bir kahve getirebilirsin. Bir on dakikaya daha ihtiyacım olacak.”

Bana iyilik yapıyor, yardımcı oluyor, diye hatırlattı Eve kendini tutup kahveyi doldururken. Bir taraftan da Roarke’ın birilerine sorular sormasını, cevaplamasını, talimat vermesini, yorum yapmasını dinliyordu. Adam bir kraldan ziyade bir ofis çalışanına uygun çalışma masasından imparatorluğunu idare ediyordu.

“O teklif verdiğin şey, ofis binası. Galiba teklifini kabul ettiler.”

“Evet.”

“Ve ben kıvranmıyordum.”

“Zihnen diyelim. Bu öğleden sonra katılmak zorunda olduğum bir toplantı var. Doksan dakikadan fazla beni bağlayacağını sanmıyorum.”

“Elbette, bize ne kadar vakit ayırabilirsen yeter. Birime zaten bekleyebileceğinden çok yardımın dokundu.”

“Ödememi yap o halde,” diyerek Eve’e sarılarak yanağını uzattı.

“Çok ucuza çalışıyorsun ahabap.”

“O sadece ön ödemeydi. Bu sabahki programını netleştirdin mi?”

“Evet. Ekiple toplantıya başlamadan önce sana çocuk hakkında etkileyici bir teknik kullandığını söylemek istiyorum. Onu hırpala, dağıt, ez ve sonra tekrar inşa et.”

Roarke kahvesinden bir yudum aldı. “Dinledin, değil mi?”

“Ben olsam yaratıcı birkaç tehdit daha serpiştirdim aralara. Görsel bir şeyler gerçekten etkili oluyor. Ama sonuçta takdir ettim, seninki de epey etkiliydi.”

“Gece laboratuara girmeye çalışacağını, virüslü bilgisayarı çalıştırıp sabah için veri toplamak isteyeceğini tahmin ettim. Cidden kıçını tekmelemek istedim.”

“Yapamadığını nereden biliyorsun?”

“Çünkü kapıya ekstra bir güvenlik duvarı ekledim ve bütün bilgisayar birimlerini kilitledim. Ve kameraları kontrol ettim.” Roarke’ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Onun yaşadayken ben de kesinlikle denemek isterdim, oradan tahmin ettim.”

“Nasıl oldu da kilitleri aşamadı acaba?”

“Yeniyetme bir çocuktan biraz daha becerikliyim teşekkürler.”

“Evet, evet, aletin de daha büyük. Ben Jamie’deki prototip şifre kırıcıyı kast etmiştim. Yani cebindekini aldığını biliyorum ama sefil maaşımın tümüyle bahse girerim ki bir tane daha yürütmüştür o.”

“Bunu mu kast ediyorsun?” Roarke cebinden bir alet daha

çıkardı. “Summerset’ten odasını aramasını istemiştim - gizlice. Odadan bir řey çıkmayınca üzerinde olduğunu dűřündüm. Dűn akşam yemeğe giderken çaktırmadan cebinden aldım. Ve birkaç arızası olan başka bir tane koydum.”

“Arıza derken?”

“şifre çözme işlemine aktive ettiğinde sana küçük ama epey rahatsız edici bir elektrik akımı veriyor. Adice olduğunu biliyorum fakat biraz kulağının çekilmesine ihtiyaı vardı işte.”

Eve keyifle kahve fincanını Roarke’ın fincanına vurdu. “Evet, kesinlikle takdir ettim. Toplantıya katılacak mısın yoksa Satűrn veya Venűs’ű almak için biraz daha vakte ihtiyacın mı var?”

“Gezegen satın almıyorum. Çok kârlı olmuyorlar.” Roarke ayağa kalktı.

Eve’in ofisine girdiklerinde Jamie, Feeney ve Baxter’in odanın ortasında ağzına kadar dolu bir masanın başında oturmuş bir şeyler yediklerini gördűler.

“Bu yumurtalar-” Baxter zorla yutkundu ve ağzına bir atal daha attı. “Bunlar gerçek tavuklardan. Gerçek tavuk.”

“Gıt-gıt-gıdak.” Eve uzanarak bir parça salam aldı.

“Dallas bu adamla turnayı gözűnden vurmuřsun. Hiç alınma,” dedi Baxter, Roarke’a bakarak ve biraz daha yumurta aldı.

“Alınmadım.” Roarke keyifle başını et tabağına doğru saladı. “Salamları denedin mi? Gerçek ineklerden.”

“Mö-mö,” dedi Jamie kendi kendine kıkırdayarak.

“Eğer iftlik hayvanlarını anmamız bittiyse, kahvaltı için on dakikanız kaldı.”

Eve bir salam daha aldı. “Ve Baxter, eğer Polis Merkezi’nde benim nasıl bir kuş vurduğuma dair tek bir yorum yaparsan, yaşadığın sürece bir daha tavuk yumurtası yiyememeni sağlarım.”

Kaşlarını çatarak bilek ünitesine baktı. “Neden Peabody ve McNab hâlâ gelmediler?” Eve arkasını dönerek onları a-

ğırnak üzere dahili ev linkine doğru ilerlemeye başlamıştı. Roarke elini onun omzuna koyarak durdurdu.

“Eve.” Roarke usulca konuşmuştu ve başını kapıya çevirene kadar Eve’i döndürdü.

Eve’in boğazı kilitlendi. Eli Feeney’in omzuna gitti ve sertçe sıktı. Hep birlikte McNab’in yavaş yavaş yürüyerek odaya girişini izlediler.

Elinde bir baston vardı. Gerçekten çok şık bir bastonu - parlak siyah ve gümüş işlemeli karizmatik bir baston. McNab terliyordu. Her ne kadar ağzında kocaman bir gülümseme olsa da Eve genç adamın yüzünde boncuk boncuk olmuş gayret işaretlerini görebiliyordu.

Adımları titrekti ve çok büyük çabayla atıldıkları belliydi. Ama ayaklarının üzerindeydi. Yürüyordu.

Peabody hemen arkasında, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Eve, Feeney’in elinin kalktığını ve hâlâ omzunun üzerinde olan kendi elini sıkıca tuttuğunu hissetti.

“Tembel kışını artık kaldırma vakti gelmişti.” Feeney’in sesi çok boğuk çıkmıştı fakat fincana uzanıp boğazını temizlemeye kalktığı anda dağılacağını hissettiğinden hareket etmedi. “Takım seni yeterince sırtında taşımıştı.”

“Ben birkaç gün daha öyle takılırım diye düşünmüştüm.” McNab masaya ulaştığında artık nefes nefeseydi. Yine de sağ elini masaya doğru uzattı ve bir dilim salam alarak ağzına götürdü. “Fakat burnuma yemek kokusu geldi.”

“Kahvaltı etmek istiyorsan yirmi dakika önce burada olman gerekiyordu.” Eve yine de McNab ona dönene kadar beklemişti. “Çabuk ye,” diye emretti. “Yapmamız gereken çok iş var.”

“Evet efendim.” McNab yandaki sandalyeye oturmak istedi ama dengesini kaybetti. Eve onu dirseğinden yakaladı ve tekrar dengesini kazanana kadar bırakmadı.

“Dallas?”

“Dedektif.”

“Sanırım böyle bir şey yapmak için sahip olacağım tek şans bu.” McNab eğilerek Dallas’ın dudaklarına kocaman sesli bir öpücük kondurdu. Baxter tezahürata başlamıştı bile.

Eve atmak üzere olduğu kahrkabayı yuttu ve soğuk bir tavırla McNab’e baktı. “Yani bunun için seni o sıkı kışının üzerine oturtmayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Bu kez değil.” McNab bitkin bir halde sandalyeye oturdu. Nefesini düzenledi. “Hey ufaklık, Baxter tabağı yalamaya başlamadan o yumurtaları bu tarafa yolla.”

Kahvaltıdan ve toplantıdan sonra Eve, Peabody dışındaki bütün ekip üyelerini işinin başına gönderdi.

“İyi görünüyor,” diye başladı. “Biraz bitkin ama iyi görünüyor.”

“Hiç uyumadı. Başta ‘yazık sana, beni terk et,’ şarkısını söylemeye kalktı ama sonra-”

“Ne şarkısı?”

“Depresif bir havadaydı sanırım ve aklına, işte bana yük olmaması gerektiği, onun için ayrılmamız gerektiği gibi bir şeyler gelmiş. Biz kavgaya devam ederken önce kolu kaşınmaya başladı, sonra bacakları ve sonra... ve sonra... özür dilerim o konuda konuştuğumuz anda ağlayasım geliyor, dağılıyorum.”

“Pekâlâ, konuşmayalım o halde. Yalnız ben de iyileştiği için-” Eve cümlesine devam edemedi, parmaklarını gözlerine bastırdı ve derin bir nefes aldı.

“Sen de dağılıyorsun.” Peabody hıçkırarak bir mendil uzattı ona. “Bu çok tatlı.”

“Tamam, iyileştiği için hepimiz çok mutluyuz. Burada keselim bence.”

Eve iki kez iç geçirdi ve kendini topladı. “Alternatif bazı kaynaklardan elime bazı veriler geldi. Bu kaynakların ne olduğunu açıklamayacağım. Ancak bu verilere göre bir hareket planı çizdim. Elimizde henüz açmaya yetkimizin olmadığı mühürlü dosyalardan bazı isimler ve adresler var.”

Peabody sessizce oturmaya devam ediyordu. Şimdi Eve’in

ve Roarke'in ne üzerinde çalıştıklarını anlamıştı. O mühürlü dosyalara nasıl ulaştıklarını bilmiyordu. Bilmek istediğinden de emin değildi.

"Evet efendim. Elinize alternatif bir kaynaktan gelen verilere göre hareket etmemizin doğru bir prosedür olacağına inanıyorum. Öncelikli olarak bir cinayet davasında faydalı verileri göz ardı etmek görevde ihmalkârlık tanımına girer."

"Bu konuda beni yakalarlarsa yasal temsilcim olmak ister misin?"

"Eminim Roarke bize en pahalılarından bir düzine tutar."

"Sen ateş altında olmayacaksın. Davada başka bir görev isteyebilirsin."

"Dallas-"

"Ya da," diye devam etti Eve, "yardımcım olarak bana eşlik edebilirsin. Yardımcım olarak senin kıcını avuçlarına alamazlar. Sadece emirlere uyuyorsun."

"Bütün saygıyla efendim, kıcımın tamamen sizinkiyle birlikte olacağını söylemek istiyorum. Eğer aksini düşüneceğimi sandıysanız, kendinize yanlış bir yardımcı seçmişsiniz demektir."

"Yanlış yardımcı seçmedim. Bu konuda biraz canımı-zı yakabilirler Peabody ama çok fazla ya da çok uzun süreli olacağını sanmıyorum. Hadi gidiyoruz. Elimizdekileri yolda anlatacağım."

Donald ve Sylvia Dukes derli toplu, iki katlı bir banliyö evinde yaşıyorlardı. Eve pencerelerdeki fırırlı perdeleri ve ön kapının iki yanında duran büyük ikiz beyaz saksılardaki kırmızı çiçeklere baktı.

Saksılar adeta kaleyi koruyan askerler gibi, diye düşündü Eve.

Zili çaldı ve rozetini çıkardı.

Kapıyı açan kadın minyon yapılı, ince ve çiçekleri gibi

düzenli görünüyordu. Üzerinde mavi beyaz kareli bir elbise vardı ve beline beyaz bir mutfak önlüğü bağlanmıştı. Du-
dağında uçuk pembe bir ruj, üçgen şeklinde üç küçük inci
tanesinde küpeleri ve lekesiz bembeyaz spor ayakkabıları
vardı.

Önlüğü olmasa, dışarıda bir maratona çıkmaya hazır bir
kadın gibi görünüyordu.

“Bayan Dukes?”

“Evet. Konu nedir? Ne istiyorsunuz?” Dikkatli gözleri
Eve’den rozete ve tekrar Eve’in yüzüne gitti geldi. Eve kadı-
nın sesindeki gerginliği hissetmişti.

“Her şey yolunda hanımefendi. Sadece birkaç soru sor-
mak istiyorum. İçeri girmemiz mümkün mü?”

“Ben tam... Çok meşgulüm. Pek iyi bir zamanlama de-
ğil.”

“Size uygun olan bir vakitte tekrar gelebilirim. Fakat şu
anda buradayım ve çok uzatmamaya çalışırım.”

“Kim geldi Sylvia?” Donald Dukes kapıya geldi. Karısının
yanında kule gibi uzanıyordu. Atletik yapıda, yaklaşık 1,90
boylarında bir adamdı. Kahverengi saçları kısa, askeri bir bi-
çimde kesilmişti.

“Polis,” diye başladı Sylvia.

“Teğmen Dallas, NYPGT, ve yardımcım Polis Memuru
Peabody. Bazı sorularımız var Bay Dukes. Birkaç dakika va-
kit ayırmanız mümkün mü?”

“Konu nedir?”

Donald çoktan karısını kenara çekmiş ve kapı eşiğini dol-
duracak biçimde dikilmeye başlamıştı. Kaleyi koruyan artık
saksılar değil, diye düşündü Eve.

“Chadwick Fitzhugh ve Louis K. Cogburn’ün ölümüyle
ilgili bir dava.”

“O konunun bizimle bir ilgisi yok.”

“Efendim, geçmişte oğlunuz Devin adına bu iki adama
karşı suç duyurusunda bulunmuşsunuz.”

“Oğlum Devin öldü.”

Adam öyle soğuk, öyle net bir şekilde konuşmuştu ki en sevdiği kravatını kaybettiğini söylüyor olabilirdi.

“Çok üzgünüm.” Eve arkadan karısının bir hıçkırığı bastırmaya çalıştığını duydu. Dukes’ün hâlâ kirpiği bile titremiyordu.

“Bay Dukes bu konuyu gerçekten kapı eşiğinde mi konuşmak istiyorsunuz?”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum Teğmen. Devin’in dosyaları mühürlüdür. İsmimize nasıl ulaştınız?”

“İsimleriniz benim dava soruşturmalarım sırasında karşımıza çıktı.” Eve çetin cevizi oynamak istiyorsan pekâlâ, diye düşünerek adama soğuk bir tavırla baktı. “Dosyalar mühürlenebilir Bay Dukes fakat insanlar konuşur.”

“Baba?” Merdivenlerin yarısına kadar inmiş genç bir oğlan gözüktü. Babası gibi uzundu ve saçları da aynı şekilde kesilmişti. Üzerinde mavi bir pantolon, mavi bir gömlek vardı. Her ikisi de jilet gibi ütülüydü. Bir üniforma gibi, diye karar verdi Eve.

“Joseph, sen üst katta kal.”

“Bir sorun mu var?”

“Seni ilgilendiren bir durum yok.” Dukes kısa bir an arkasını döndü. “Hemen üst kata çık.”

“Evet efendim.”

“Evimin huzurunu bozmanıza izin vermem,” dedi Eve’e.

“Polis Merkezi’nde mi konuşmayı tercih edersiniz?”

“Öyle bir yetkiniz yok- ”

“Evet efendim var. Ve rutin birkaç soruyu cevaplamakta gösterdiğiniz çekimserlik, bana o yetkiyi kullanmam gerektiğini düşündürüyor. Bunu basit ya da karmaşık yoldan çözebiliriz. Karar sizin.”

“Beş dakikanız var.” Dukes geriledi. “Sylvia, sen üst kata Joseph’in yanına çık.”

“Bayan Dukes’ün de görüşmede kalmasını istiyorum.”

Eve adamın öfkesini bastırmak için mücadele ettiğini görebiliyordu. Elmacık kemiklerine kadar kızarmıştı ve çenesi-

ni sıkıyordu. Bu adam verdiği bir emrin değil sorgulanmasına, bir karşılık verilmesine bile alışık değildi.

Adamla zıtlaşabilirdi ya da geri çekilip alttan alabilirdi. Eve bir anda içgüdüsel olarak taktik değiştirmeye karar verdi.

“Bay Dukes bu konuyu evinize taşıdığım, sizi ve ailenizi huzursuz ettiğim için özür dilerim. Fakat işimi yapmak zorundayım.”

“İşiniz de ölen pislikler için gelip namuslu vatandaşları taciz etmek mi?”

“Ben sadece aldığı emirleri takip eden bir askerim.”

Eve anında doğru düğmeye bastığını anladı. Başını salladı ve tek kelime etmeden salona doğru ilerledi. Sylvia, eklemeleri üzerindeki önlük kadar beyazlayacak şekilde sıkıdığı yumruklarıyla aynı yerde duruyordu.

“Ben size... kahve ya da içecek bir şey-”

“Onlar konuk değil Sylvia.” Dukes içeriden hızla seslendi. Eve, kadının bir an gök gürültüsü duymuş gibi gözlerini kapatıp açtığını gördü.

“Zahmet etmeyin Bayan Dukes.”

Salon gerçekten tertemizdi. İçeride karmaşaya, düzensizliğe dair hiçbir şey yoktu. Mavi tonlardaki geniş kanepenin iki yanında birbirinin aynısı iki sehpa vardı. İkisinin üzerinde de aynı abajurlardan vardı. Kanepenin takımı olan iki tekli koltuğun arasında uzanan yeşil halıda tek leke, kir ya da tüy karışıklığı görünmüyordu.

Kesinlikle neşeli bir görüntü vermesi için düzenlenmiş sarı ve beyaz çiçeklerin olduğu geniş bir vazo orta sehpasının üzerini süslüyordu.

Dukes ellerini bel seviyesinde arkasında kilitleyerek karşılarında duruyordu.

Sorgulamaya hazırlanan bir asker, diye düşündü Eve.

Bölüm On Beş

“Bay Dukes, anladığım kadarıyla yaklaşık dört yıl önce; oğlunuzun, Louis K. Cogburn’dan yasadışı uyuşturucu madde satın almakla ilgili bir vukuatı olmuş.”

“Doğru.”

“Siz de bunu öğrenmeniz üzerine durumu polise bildirmiş ve bir suç duyurusunda bulunmuşsunuz.”

“Bu da doğru.”

“Fakat daha sonra Cogburn’ün aleyhindeki tüm suçlamalar düşürülmüş. Nedenini söyler misiniz?”

“Savcılık makamı davanın devamını reddetti.” Dukes esas duruşta dikilmeye devam ediyordu. “Cogburn, gencecik beyinleri ve gencecik bedenleri mahvetmek üzere yeniden sokaklara gönderildi.”

“Sanıyorum oğlunuz olay hakkında tam bir ifade vermiş ve Cogburn’e bağlanacak kanıt niteliğindeki illegal maddeyle savcılığın suç duyurusunda bulunmaması pek olası değil.”

Cogburn dudaklarını birbirine bastırdı. “İllegal madde yok edilmişti. Onu evimde tutamazdım. Durum benim lafım -oğlumun lafı- o pisliğin lafına karşı durumundaydı ve onunki daha üstün tutuldu.”

“Anlıyorum. Çok zor olmuştur. Hayal kırıklığına uğratici ve can sıkıcı. Yani siz ve aileniz için.”

“Öyleydi.”

Eve, Dukes’ün giydiği mavi üniformanın küçük oğlu-

nunkiyle neredeyse tıpatıp aynı olmasının ilginç olduğunu düşündü. Pantolonun ütü çizgileri de gerçekten eti kesebilecek kadar keskin görünüyordu.

Daha enteresanı adamdan, içinden ve dışından yayılan öfke dalgalarıydı. Zorla kontrol altında tutulan yakıcı ve boğucu öfke dalgalarıydı bunlar.

“Peki oğlunuzun Cogburn’le irtibatını sürdürüp sürdürmediğini biliyor musunuz?”

“Sürdürmedi.”

Ama Eve gerçeği Sylvia’nın yüzünde gördü. Çocuk daha fazlası için gitmeye devam etmiş, diye düşündü Eve. Ve bunu herkes biliyordu.

“Sanırım, Sosyal Hizmetler Devin için uyuşturucu madde bağımlılığı danışmanlığı önerdi.”

“Evet.”

Eve, kısa bir süre bekledi. “Peki programı tamamladı mı?”

“Bunun soruşturmanızla ne ilgisi olduğunu anlayamadım Teğmen,” dedi Dukes sertçe.

Eve, yeniden taktik değiştirdi. “Devin’in, Chadwick Fitzhugh’le yaşadığı olayları anlatabilir misiniz bana?”

“Adam, yaşı küçük oğluma cinsel tacizde bulundu.” Dukes’ün donuk ifadesindeki ilk çatlak oluşmuştu. Fakat Eve’in gördüğü şey, üzüntüden çok tiksintiydi. “Oğlumu taciz etmiş, zor kullanmış ve normal olmayan cinsel hareketlerde bulunmuş.”

“Bu taciz Fitzhugh’ün evinde mi gerçekleşmiş?”

“Evet.”

“Devin, Fitzhugh’ün evine nasıl gitmiş?”

“Kandırılmış.”

“Devin size nasıl kandırıldığını anlattı mı?”

“Nasıl olduğunun bir önemi yok. Oğlum taciz edilmiş ve tecavüze uğramıştı. Bu da polise net olarak bildirildi. Ama olayın sorumlusu olan adam ceza almadı.”

“Suçlamalar düşürülmüş? Neden?”

“Çünkü kanun kurbanı değil, saldırganı korudu. Vaktiniz doldu.”

“Devin nasıl ve ne zaman öldü?”

Duke soruyu duymazlıktan gelerek oturma odasından çıkıp ön kapıya doğru ilerledi.

“Bu bilgiye başka yollardan da ulaşabilirim.”

“Oğlum kendini öldürdü.” Duke yanına sarkıttığı iki elini yumruk şeklinde sıkıyordu. “Sekiz ay önce. Ölene kadar bedene o zehirleri doldurup durdu. Sistem onu korumayı başaramadı. Dahası onu korumamda bana yardımcı olamadı.”

“Bir oğlunuz daha var. Onu korumak adına ne kadar ileri gidersiniz Bay Duke?”

“Joseph, toplumumuzu yiyip bitiren kanserin bir kurbanı olmayacak.”

“Kanser bir nevi bir virüstür, öyle değil mi? Bir virüsü de başka bir virüsle öldürebilirsiniz. Kötü hücreler yok olana kadar ana bedeni hasta edersiniz. Siz bir bilgisayar mühendisisiniz Bay Duke. Virüsleri bilirsiniz.”

Eve o anda adamın yüzünde gördü - adamın yüzünde onaylar, hatta yaptığıyla gurur duyar bir ifade belirdi ve sonra kayboldu. “Vaktinizin dolduğunu söylemiştim.”

“Sizin ki de öyle Bay Duke,” dedi Eve, sessizce. “Karıınız ve oğlunuz için gerekli ayarlamaları yapmaya başlamak isteyebilirsiniz, Masumiyet Savaşçıları’nın geri kalanıyla birlikte yakalandığınızda vaktiniz bitmiş olacak.”

“Evimden hemen çıkın. Avukatımı aramayı düşünüyorum.”

“İyi fikir. Bir avukata da ihtiyacınız olacak.”

★★★

Arabaya bindiklerinde Peabody kaşlarını çatarak eve baktı. “Neden onu uyandırdın ki?”

“Zaten ondan şüphelendiğimi fark etmeyecek kadar aptalsa bile -ki kesinlikle değil- bunu rapor edeceği kişinin aptal

olmadığından eminim. Ben karısını uyandırmak istedim.”

“Kadının işin içinde olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Adam ona hiç dokunmadı, neredeyse bakmadı bile. Kadın yüzünden süzülen yaşlarla oracıkta öyle dikiliyor ve adam kadının varlığından bile haberdar değil gibi davranıyor. Hayır, bu iş adamla ilgili. O evde ne gördün Peabody?”

“Şey... evde adamın sözü geçiyor.”

“Onun da ötesinde. Orası lanet olası bir kışla ve Dukes de komutanı. Kadın, saat dokuzdan önce kapıyı açtığında bile televizyondaki OtoAşçı reklamındaki kadınlar gibi muntazam ev düzeninde. Çocuk on dört yaşında ama Dukes’ün bir parmak şıklatmasıyla koşarak odasına çıkıyor. Eminim tüm yataklar çoktan yapılmıştır ve üzerinde bozuk para bile sekirebilirsin.”

Eve düşünmeye devam ederek şehir merkezine doğru döndü. “Etrafındaki her şeyin dört dörtlük olmasını bekleyen eski bir denizci; beynini ve bedenini yasadışı maddelerle dolduran bir evladı nasıl yola getirir? Bu onun ifadesiydi, değil mi? Tıpkı anormal ifadesi gibi. Uyuşturucu bağımlısı, eşcinsel bir oğul. Tanrım, bu durum onun beyaz homofobik kığını çok fena yakmış olmalı.”

“Zavallı çocuk.”

“Evet öyle. Şimdi de babası onu, adam öldürmeyi mazur gösterecek bir sembol olarak kullanıyor. Kanserin birçok çeşidi var,” diye mırıldandı ve konsoldaki tele-link sinyal verince cevapladı. “Dallas.”

“Araçta mısın?” diye sordu Nadine. “Bir yerlere çekmek isteyebilirsin? Bunu duyman lazım.”

“Aynı anda hem dinleyip hem de araba kullanabiliyorum Nadine. Bilmiyorum, o konuda bir yeteneğim var sanırım.”

“Masumiyet Savaşçıları’ndan yeni bir bildiri geldi. On beş dakika içinde yayına giriyorum.”

“Yayını ertele. Önce bizim-”

“Senin için hikâyeyi bekletmem Dallas. Bekletmeyeceğim. Sadece sana biraz avantaj vermeye çalışıyorum. Yapmak

istediğin her türlü yorumu; senin veya NYPGT'nın vereceği herhangi bir resmi bildiriye de yayınlayacağım. Ama elimdeki on beş dakika sonra canlı yayında olacak.”

“Lanet olsun.” Eve direksiyonu öfkeyle sağa doğru kırdı ve bir taksinin yolunu kestikten sonra kaldırım kenarında bir park rampasının yanında durdu. “Dinliyorum.”

“Sevgili New York sakinleri,” diye okumaya başladı Nadine kusursuz canlı yayın diksiyonuyla, “sizi güvende olduğunuz konusunda temin etmek ve sizlerin adına adalet peşinde olacağımıza verdiğimiz sözü tekrarlamak istiyoruz. Kanunun zincirli elleri nedeniyle sağlayamadığı adaleti sağlamak ve suçluları cezalandırırken masumları korumak için ettiğimiz yeminin arkasındayız.

“Bizler siziz; sizin kız kardeşleriniz, erkek kardeşleriniz, ebeveynleriniz, evlatlarınız. Bizler koruyucunuz olduğunuz kadar aileniziz de.

“Tıpkı sizler gibi biz de New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı mensubunun trajik ölümü karşısında acı içindeyiz. Detektif Kevin Halloway'ın görevini yaparken ölmesi de şehrimize yayılmış vebanın bir diğer göstergesidir. Bu adi suçtan Louis K. Coghurn'ü sorumlu tutmaktayız. Louis K. Coghurn'ün cezalandırılmasını kaçınılmaz kılan önceki eylemleri olmasaydı, bugün Detektif Kevin Halloway hayatta olacaktı. Bu şehre hizmet etmek için -mevcut kanunların sınırlamaları içinde de olsa- hizmet etmek için aramızda olacaktı.

“New York sakinleri, sizden bugün Detektif Halloway için yapacağımız bir dakikalık saygı duruşunda bizlere katılmanızı istiyoruz. Bu acı günlerinde kendisinin ailesine, arkadaşlarına ve meslektaşlarına acılarını paylaştığımızı bildiriyoruz. Louis Coghurn cezalandırıldı. Adalet yerini buldu ve bulmaya da devam edecek.

“Bizler Masumiyeti temsil ediyoruz. New York halkını temsil ediyoruz.”

“Zekice,” dedi Eve, Nadine okumayı bitirdiğinde.

“Çok zekice. Kendini insanlardan biri gibi göster ki ‘Büyük Birader seni gözlüyor’ gibi algılanma. Bir polisin ölümü üzerine üzüntülerini bildir ve sorumlu olarak parmağını başka yere çevir. Hedeflerini tekrar bildir ki iyice netleşsin ve insanlara onları temsil ettiğini tekrar tekrar söyle ki kulaklarında çınlasın. Tanrım, bunlar halkla ilişkilerin ders notlarında vardır.”

“Peki benim duyduğumu duyan başka kimse yok mu?” diye sordu Eve. “Hiçbiriniz şu aptal kafalarınızı bunlarla yormayın. Biz her şeyin icabına bakarız. Kimin suçlu, kimin masum olduğuna biz karar vereceğiz. Kimin yaşayıp, kimin öleceğine biz karar vereceğiz. Tanrım, eğer biri çapraz ateşte kalırsa sorumlusu biz değiliz.”

“Hayır, tek öyle duyan sen değilsin,” diye başını iki yana salladı Nadine. “Ancak birçok kişi duymak istediğini duyacak. O yüzden temel ders notlarında var Dallas. İşe yaradığı için.”

“İçimizden birini öldürüp, bir de sembol olarak kullanmalarına izin vermem mümkün değil. Bir yorum mu istiyorsun Nadine; işte sana yorum: Masumiyet cinayetlerindeki dava yetkilisi Teğmen Eve Dallas, EDB detektifi Kevin Halloway’ın görevi başında ölümünden sorumlu olanların kendilerine Masumiyet Savaşçıları diyen terörist örgüt olduğunu bildirdi. Bu örgüt dört sivil ve bir polis memurunun ölümünden sorumludur. Teğmen Dallas kendisinin, soruşturma ekibinin, NYPGT’nin her polisinin ve tüm kaynaklarının bu terörist örgütün üyelerini aramak, teşhis etmek ve tutuklamak için seferber edildiğini bildirdi. Bu üyeler tutuklandığında haklarında suç duyurusunda bulunulacak, şehrin mahkemelerinde yargılanacak ve suçlu bulunurlarsa kanunun el verdiği en ağır cezaya çarptırılacaklardır.”

“Tamam. Tamam. Hiç fena değil,” dedi kayıt cihazını kapatıp ekrana dönerken. “Canlı röportaja ne dersin?”

“Hayır. Meşgulüm Nadine. Ayrıca bugün katılmam gereken bir polis cenazesi var.”

Kevin Halloway'ın anma töreni, şehir merkezinde Polis Merkezi'nin sadece birkaç bina ötesindeki bir anma tesisinde yapılacaktı. Eve orada bir törene katılıp diğer şehit polislerle de saygılarını sunmak zorunda kaldığında hep aklına bir şey gelirdi; burayı yapan her kimse, bir anma tesisini büyük bir Polis Merkezi'nin bu kadar yakınına kurmanın büyük bir artı olacağını illa ki düşünmüştür.

Halloway'ın anma töreni için ilk katın tamamını açmışlardı ama mekân yine de çok kalabalıktı. Polisler diğer bir polisi uğurlamak için mutlaka vakit yaratırdı.

Eve ,Vali Peachtree'yi gördü. Etrafı ekibiyle çevrili halde insanlarla tokalaşırken uygun şekilde ciddi, sempatik, acılı ya da anlayışlı görünmeyi başarıyordu.

Eve'in adama şahsi bir antipatisi yoktu ve işini minimum düzeyde gürültü patırtıyla gösterişsiz bir şekilde yapıyor gibi görünüyordu. Samimi ve sahici gibiydi.

Kalabalığın arasından bakışları buluştuğunda Eve adamın gözlerinde sahicilik gördü - daha doğrusu samimi ve gerçek bir öfke.

Onu çağıran tek ve keskin baş hareketinde bir emir vardı. "Vali Bey."

"Teğmen." Vali sesini alçak tutuyordu. Böyle bir yerde saygı göstergesi olarak yorumlanabilirdi ama Eve ses tonunun altında yatan öfkeyi duydu. "Etkileyici bir siciliniz var. Ve üstleriniz becerilerinize mutlak bir inanç duyduklarını belirttiler. Ancak bu meselede yalnızca bir polis memuru değilsiniz. Aynı zamanda bir halk figürüsünüz de. Kanal 75'de Furst'e verdiğiniz beyan ne incelenmiş ne de onaylanmıştı."

"Beyanım net ve doğrudur."

"Doğruluk." Vali derin bir nefes aldı ve bekledi. "Şu anda konu doğruluk değil. Konu algılar, verilen imaj ve mesajlar. Teğmen, bu kriz süresince bir birlik halinde bir ekip olarak çalışmamız gerek."

Vali elini, Eve'in koluna koydu. Tıpkı dudaklarındaki hafif tebessümde olduğu gibi bu hareketinde de bir sıcaklık, bir yakınlık vardı. "Size güveniyorum."

"Anlaşıldı efendim."

Vali geri çekildi. Kısa bir süre sonra kendi ekibi tarafından, bir süreliğine güç ve şöhretle temas etmek isteyen diğerleri tarafından yutuldu, görünmez oldu.

Eve, Komutan Whitney'in sessiz varlığını, Peachtree'nin parlak varlığına tercih ederdi. Komutanın karısıyla birlikte geldiğini fark etti. Anna Whitney'in harika düzeyde yaptığı bir şey varsa, o da sosyal ve siyasi ortamlarda çok önemli bir polisin eşi olarak kendini taşımasıydı. Bayan Whitney, siyah, sade ve gösterişsiz bir takım giymişti ve eşinin yanında duruyordu. Ellerini tuttuğu başka bir kadınla konuşmaktaydı.

"Halloway'ın annesi." Feeney, Eve'in yanına geldi. "Onunla konuştum. Seninle özel olarak tanışmak istiyor."

"Tanrım."

"Biliyorum. Ben de bu işlerden nefret ediyorum. Şefin yanındaki çekici kızıl? Halloway'ın nişanlısı. Adı Lily Doo-gan. Kız bitmiş durumda. Burada her yerden akın akın gelen polis var Dallas. Bu bir şeyler söylüyor, değil mi?"

"Evet. Söylüyor."

"Halloway diğer odada. McNab de orada." Feeney derin bir nefes aldı. "Bir sandalyeye oturtmaları gerekti. Henüz uzun süre ayakta kalamıyor. Roarke da onun yanında."

"Roarke burada mı?"

"Evet." Feeney'in yüzü acı içindeydi. "Ben daha fazla orada duramadım. Yapamadım."

"Burada olman bile yeterli Feeney."

"Bana yeterliymiş gibi gelmiyor ama. Seni annesinin yanına götüreyim."

Eve ve Feeney, yaşlı insanların ve sessiz iniltili konuşmaların oluşturduğu kalabalığın içinden geçerek ilerlediler. İçerdeki havada yoğun bir çiçek kokusu vardı ve ortam yas tutanların tercih ettiği şekilde loş ışıkla aydınlatılmıştı.

“Teğmen.”

Eve koluna dokunan bir elle arkasına döndüğünde, Jenna Franco’yla göz göze geldi. Eve, Jenna’nın gözlerinde matem değil yoğun bir kızgınlık gördü. Kadın öfkesini Peachtree kadar başarıyla maskeleyemiyordu.

“Vali Yardımcım.”

“Sizinle konuşmam gerek. Özel olarak.”

“Önce yapmam gereken bir şey var. Beklemeniz gerekiyor.”

Eve kolunu çekti ve arkasını döndü. Kabalık ettiğini biliyordu. Ancak kadının istediği özel konuşmanın nereye gideceğini gayet iyi bildiğinden, Jenna Franco’yla nezaket gösterilerine girmesine hiç gerek yoktu.

Eve, Coleen Halloway’in yanına yaklaşmadan önce kendini toplamaya çalıştı. Kadın muhtemelen kırklı yaşlarındaydı ya da ellili ama daha genç gösteriyordu. Çektiği acı tenine kırılganlıkla beraber bir berraklık vermişti. Düz ve siyah matem elbisesi içinde gerçekten çok duru bir ifadesi vardı.

“Teğmen.”

İlk konuşan Anna Whitney oldu. Eve, sık sık kendini komutanın eşinin kızgın ve ters tarafıyla karşı karşıya bulduğundan kadından biraz çekinirdi. Ancak şu anda yüzünde alışıldık tahammülsüzlük veya rahatsızlık izleri yoktu.

Anna Whitney uzanarak elini tutup, içten bir şekilde sıkışığında Eve bir an afalladı. .

“Bayan Whitney.”

“Detektif Halloway’in annesi sizinle konuşmayı istiyordu.” Bayan Whitney’in sesi oldukça alçaktı ve söylediklerini sadece Eve’in duyabilmesi için konuşurken arkasını döndü. “Bir polisle evli olmaktan daha zor olan tek şey nedir biliyor musunuz Teğmen?”

“Hayır. Ben hep bunun en kısa çöp olduğunu düşünürdüm.”

Anna’nın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oldu.

“Aslında daha kıyası var. Bir polis doğurmuş olmak. Onunla konuşurken dikkat et.”

“Evet efendim.”

“Colleen?” Eve’in hayran kaldığı doğal bir incelikle Anna kolunu kadının omzuna uzattı. “Bu, Teğmen Dalas. Teğmen, Kevin’in annesi.”

“Bayan Halloway. Başınız sağ olsun. Çok üzgünüm.”

“Teğmen Dallas.” Colleen, Eve’in elini sıkıca tuttu. Kavrışığı Eve’in beklediğinden daha güçlü ve sertti. “Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Acaba... üst katta özel bir oda var. Bana birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz? Sizinle konuşmak istiyorum.”

“Elbette.”

Kadın loş salonda ilerleyip merdivenlerden çıkarken, Eve arkasındaydı. Üst katta da her yerde olduğu gibi polisler vardı. Ancak Collen geçerken herkes yolu açıyor ve saygıyla bakışlarını yere indiriyordu.

“Eşim de sizinle tanışmak istiyordu. Ve Lily de. Ama ben sizinle yalnız konuşmak istedim. Bana anlayış gösterdiler.”

Colleen bir kapıyı araladı ve küçük bir oturma odasına girdi. Burada da çiçekler vardı. Yumuşak döşeme kumaşları tarz olarak biraz abartılıydı, şarap kızılı tonlarında biraz fazlaca koyuya kaçılmıştı.

“Bu mekânlar çok bunaltıcı oluyor, değil mi? Acaba neden içeri ışık girmesine izin vermezler?” Collen pencereye doğru ilerledi, ağır perdeleri çekerek güneş ışıklarını içeri aldı. “Sannırım, birçok kişi gölgelerin içinde daha rahat ediyor.”

“Peki ya siz?” diye sordu Eve, sonra başını salladı. “Kafam karışık çok özür dilerim. Lütfen oturun.”

Colleen bir sandalye çekti ve sırtı dimdik bir şekilde oturdu. “Sizi daha önce ekranlarda görmüştüm. Daima işinin ehli bir duruşunuz var; hatta eşinizle katıldığınız şu sosyal davetlerle ilgili haberlerde olsa bile. Bu arada kendisi korkunç yakışıklı, değil mi?”

“Evet efendim.”

“Onun da gelmiş olması büyük incelik. Ben, eşim ve Lily ile konuşmak için vakit ayırması. Çok kibar. Kevin arada sizden bahsederdi. Fakat onunla hiç çalışmadınız, değil mi?”

“Doğrudan birlikte çalışmadık, hayır. Fakat ben davalarım gereği sık sık EDB’yle çalışırım. I Hallo... Kevin teşkilatın saygıdeğer bir üyesiydi.”

“Size hayranlık duyardı. Bilmenizi istedim,” diye ekledi Eve’in yüzündeki boş bakış karşısında hafifçe gülümseyerek. “Bazen Yüzbaşı Feeney ve öbür genç detektif McNab’le birlikte çalışmalarınızı anlatırdı. Bence Ian ve Yüzbaşı Feeney’le olan ilişkinizi biraz da kıskanıyordu.”

“Bayan Halloway- ”

“Bunu söylememin tek sebebi, o korkunç haldeyken söyledikleri ya da yaptıklarını neden söylemiş veya yapmış olabileceğini anlamanıza yardımcı olabilirim diye düşünmem.”

“Bayan Halloway, benim bir açıklamaya ihtiyacım yok. Kevin hastalanmıştı. O süre boyunca çok ciddi bir biçimde hastalanmıştı. Ona enfeksiyonu bulaştırdıklarından sonra yaptığı hiçbir şey Kevin’ın hatası değildi.”

“Bunu söylediğinizi duymak o kadar güzel ki. Bu sabahki açıklamaları dinledim. Her ikisini de. Sizininkinin teşkilatın bir bildirisi mi yoksa gerçekten inandığımız ifadeler mi emin olamadım.”

“İnanmışım ifadeler. Her kelimesi.”

Colleen başıyla onayladı. Dudakları bir kez titredi, sonra düzeldi. “Kevin’ı kurtarmaya çabalarken neler yaptığınızı biliyorum. Onu kurtarmak için hayatınızı riske ettiğinizi biliyorum. Ve biliyorum ki,” Eve konuşmaya başlayacakken izin vermeden devam etti, “sadece görevinizi yaptığınızı söyleyeceksiniz. Bu hepinizin söylediği şey. Ama ben yine de bir anne olarak size teşekkür etmek istiyorum; yalnızca bir anne olarak.”

Kadının gözleri doldu ve kendini tutmak için gözlerini sertçe kırpsa da bir damla gözyaşı kurtuldu ve yanağından

aşağı süzüldü. “Size Kevin adına teşekkür etmek istiyorum. Lütfen... bitirmeme izin verin.”

Yine de bir an duraksamak ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Oğlum polis olmaktan gurur duyardı. Polis olmanın temsil ettiği şeylere gerçekten inanır, saygı duyar ve elinden gelenin en iyisini yapardı. Eğer siz olmasaydınız, tıpkı canını aldıkları gibi bunu da ondan alabilirlerdi. Eğer siz, Yüzbaşı, Komutan, polis arkadaşları olmasaydı... o saygınlığı ve onuru da oğlumdan alabilirlerdi. Ama...”

Küçük siyahı çantasını açarak içinden oğlunun rozetini çıkardı. “Ama şu anda oğlum o şerefle gömülüyor. Bunu asla unutmayacağım.” Colleen yüzünde yoğun bir ifadeyle Eve’e doğru uzandı. “Onları durduracaksınız.”

“Evet efendim. Onları durduracağım.”

Colleen başını sallayarak arkasına yaslandı. “Yeterince vaktinizi aldım. Eminim yapmanız gereken tonla iş vardır. Sanırım ben biraz daha burada ışıktaki oturmak istiyorum.”

Eve ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Sonra geri dönüp aklındakileri söyledi. “Bayan Halloway? Eminim Kevin da sizinle inanılmaz gurur duyuyordu.”

Kadının dudakları bir kez daha hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Bir damla yaş bir kez daha yanağından aşağı süzüldü.

Eve dışarı çıkarak kapıyı kapadı.

Merdivenlere varmak üzereyken Franco hızla ona doğru geldi. Chang de kadının arkasından tıpkı evcil bir köpek gibi koşturuyordu. “Şimdi konuşacağız.”

Kadın odaya doğru ilerlerken Eve kolunu yakaladı. “Bayan Halloway içeride.”

Franco’nun yüzündeki sabırsızlık birden söndü. Kapıya son bakışı anlayış doluydu. Sonra o ifade de kayboldu ve başka bir odaya doğru koridorda hızla ilerlemeye başladı.

Girdikleri yer çalışma odası gibi bir yerdi. İçeride, parlak ahşaptan konsoldaki bilgisayarında işlem yapan genç bir kadın vardı.

“Buraya ihtiyacım var,” dedi Franco sertçe. “Çıkmanız gerek.”

Kız apar topar dışarı çıkarken Eve kaşlarını kaldırdı. Franco, gitmek istediği yere gitmek istediği zaman giden bir kadındı. Eve, bu özelliği beğenirdi.

Chang kapıyı kapadığında Franco hiç vakit kaybetmeden saldırmaya başladı. “Medyaya bir yanıt verirken, resmi bildirimleri kullanman emredilmişti. Senin arkandan koşturup sebep olduğun pisliği temizleyerek zaman ve kaynaklarımızı harcamayız.”

“Öyleyse ayak uydurmaya çalışırsınız. Masumiyet’ten gelen son son bildiri yayınlanmadan birkaç dakika önce bir avantaj kazandım. Bu bildiriye de uygun gördüğüm şekilde yanıt verdim.”

“Medyaya nasıl bir cevabın uygun olduğuna karar vermek sizin yapabileceğiniz bir şey değil.” Bu cümle sarsak bir tonda, Chang’dan gelmişti. “Bu alanda neyin uygun olacağını söylemek benim işim.”

“Son baktığımda, sana rapor vermiyordum ve eğer öyle bir gün gelirse de anında emekli olurum.”

“Şef Tibble, size işbirliği yapmanızı emretti,” diye hatırlattı Chang. “Ancak siz yapılan düzenlemelere uymayı reddediyorsunuz. Son olarak da herhangi bir onaylama almadan bir medya beyanında bulundunuz. Sadece sizin değil teşkilatınız adına bir yorumdu o Teğmen. Ve bu kabul edilebilir bir şey değil.”

“Eğer, Şef ya da Komutan yaptığım şeyin kabul edilemez olduğuna karar verirse beni gerektiği şekilde fırçalar Chang, sen yapamazsın.”

Eve ona doğru bir adım attı ve adamın bir adım gerilediğini görmekten büyük bir keyif aldı. “Sakın bir daha bana işimi nasıl yapacağımı söylemeye kalkma.”

“Bana ya da pozisyonuma hiçbir zaman saygınız yok.”

Eve başını hafifçe yana doğru eğdi. “Yani?”

“Şef Tibble’ın bu konuda ne diyeceğini göreceğiz.”

“Tamam, koş ve ispiyonla. Şimdi izin ver de yetişkinler konuşmaya devam etsin.” Eve dalaşma boyunca sessiz kalmayı tercih eden Franco’ya döndü. “Sizin benimle konuşmak istediğiniz başka bir şey var mı?”

“Evet aslında var. Neden bize biraz izin vermiyorsun Chang. Bu konunun devamını ofisimde konuşuruz...” Bilek ünitesini kontrol etti. “Otuz dakika sonra.”

Chang, suratını asıp, kapıyı küskün bir şekilde çarparak çıktı.

“İnsanları sinir etmek için özel bir çaba harcıyor musun Dallas yoksa bu doğal bir yetenek mi?”

“İkincisi sanırım, çünkü daha ben hiç zorlanmaya başlamadan sinir oluyorlar. Özellikle de, Chang gibi gereksiz adamlar.”

“Eğer, Chang’ın sinir bozucu, bencil, sıkıcı ve gereksiz biri olduğuna katıldığımı söylersem ki tekrar edilmesi halinde şiddetle inkâr ederim, aramızdaki düşmanlığı biraz azaltabilir miyiz?”

“Neden onu kullanıyorsun öyleyse?”

“Çünkü iyi. Çok ama çok iyi. Eğer birlikte çalıştığım ya da benim için çalışan herkesi sevmek zorunda olsaydım, inan bana siyasetin içinde olamazdım. Şimdi ilk konu, sabah medyaya verdiğin demeç. Chang, Detektif Halloway’ın ölümünü o şekilde kullanmanın olumsuz olduğunu düşünüyor, ben de katılıyorum ve Vali bey de katılıyor.”

“Kullanmam mı? Benim mi? Lanet olsun. Bir dakika. Onun ölümünü onlar kullandı, sorumluluğundan kaçmaya çalışmak için. Ben sadece cevap verdim ve o sorumluluğu tekrar kışlarına soktum.”

“Senin o şekilde davranmanı gerektiren içgüdüyü anlıyorum. Tanrı aşkına, Dallas benim kalbim falan olmadığını mı sanıyorsun? Öyle değil. Ve bu kalp, koridorun sonundaki kadın için gerçekten çok üzgün. Lanet olsun. Kadın oğlunu kaybetti. Benim de bir oğlum var. On yaşında. Bugün Col-

leen Halloway'ın oğluyla vedalaştığı şekilde, onunla vedalaşmak zorunda kaldığımı hayal bile edemiyorum.”

“Bence insanların oğlunun bir hiç uğruna öldüğünü düşünmelerine izin verseydik yaşadığı şey çok daha acı olurdu.”

“Öyle olmadı mı peki?” diye yanıt verdi Franco ve ardından başını iki yana salladı. “Ah, siz polislerin nasıl düşündüğünü biliyorum. Bu konuyu seninle tartışmayacağım, çünkü onu da anlamıyorum. Ama buradaki konu şu; o dedektifin adı ne kadar sık anılırsa, onunla ilgili o kadar çok haber yaratılır, sadece bir hikâye haline gelir. Medyayı ve halkı, göndermek istediğimiz mesaja odaklamamız da o kadar zorlaşır. Sen nasıl düşünüyor olursan ol, gerçek bu,” diye ekledi arkasını dönerken, “Bu konuda senin ve Chang'ın bileceğinden fazlasını biliyorum. İkinci konu; bir daha onay almadan medyaya hiçbir demeç verilmeyecek.”

“Beni bu şekilde kısıtlayamazsın. Ben medya kurdu falan değilim ama eğer soruşturamama yardımcı olacağımı hissedersen medyayı kullanırım.”

“Ama her nasılsa Chang'ın ayarladığı o kadar görüşmeyi, kontrolü elimizde tutabileceğimiz onca programı reddettin.”

“Zamanım ve enerjim çok öncelikli bir dava için bu kadar gerekliyken, ben bir stüdyoda oturup teşkilat ya da valilik onaylı bildirim ve yorumları bir papağan gibi tekrarlamam. Aslında normalde de yapmam.”

“Evet, Komutanın da bunu kesin bir şekilde ifade etti.”

“Öyleyse sorun ne?”

“Denememiz gerekiyordu.” Franco ellerini iki yana çatı. “O canlı yayınları lehimize kullanabilirdik. Seninle konuşmak istediğim bir diğer konu daha var, potansiyel bakımdan çok daha ciddi bir konu. Valinin kulağına bu sabah soruşturmanın kapsamında Dukes ailesini sorguladığın ulaşmış. Kısa bir süre önce oğullarını kaybetmiş ve mühürlü dosyalarla korunan bir aileyi.”

“Hiç vakit kaybetmemiş ha? Elime Dukes'lerle ilgili bilgi geldi. Soruşturmamdaki iki kurbanla da bağlantılı olmaları

ve Donald Dukes'ün mesleki uzmanlığı, soruşturma kapsamında onlarla da görüşmemi gerektirdi. Şimdi bana işimi nasıl yapacağımı da mı söylemeye başlayacaksın yoksa?”

“Ah, Tanrı aşkına.” Franco ellerini havaya kaldırdı. “Neden sanki zıt taraflardaymışız gibi davranmakta ısrar ediyorsun?”

“Çünkü öyle geliyor.”

“Donald Dukes basına giderse neler olur, biliyor musun? Çoktan alev almış giden bu konu da bir de dava yetkilisinin gelip onu kendi evinde taciz ettiğini söylerse? Oğulları Cogburn tarafından, uyuşturucuya alıştırılmış ve- ”

“Oğlanın ilk satıcısının Cogburn olduğuna dair hiç bir kanıt yok elimizde.”

“Olsa da fark etmez,” diye homurdandı Franco öfkeyle. “Söylenecek olan şey bu. Cogburn iyi, namuslu, kiliseye giden bir ailenin on iki yaşındaki saf, masum ve kırılgan oğlunu kancaya takmış. Polis dava açmayı bile becerememiş. Sonra artık bağımlılığı yüzünden daha da sorunlu ve kırılgan hale gelen çocuk bu sefer bir pedofilin tuzağına düşmüş. Chadwick Fitzhugh on dört yaşındaki küçük Devin'i dövüyor ve tecavüz ediyor. Aile üzüntüden parçalanıyor, çocuk büyük bir travma yaşıyor ve polis yine dava açmayı beceremiyor.”

“Olaylar bu şekilde olmadı.”

“Eğer aile basına giderse işler bu şekilde sunulacak, konuşulacak ve rapor edilecek ve tartışılacak. Gerçek, kısmi gerçekler ya da düpedüz yalanlar... canlı yayına çıktıkları anda bunların hiçbir önemi kalmayacak. Önce bir resim çizilecek... sonra sen o resime gireceksin... doğru şeyi yapmaya çalışarak polise giden, oğullarının canını ve güvenlerini kendilerini en korkunç şekilde hayal kırıklığına uğratacak sisteme emanet eden bu yaralı ve acılı aileyi sorgulayan sen... Açık bir şekilde terörist ilan ettiğin bir organizasyonun üyeleri olmakla suçluyorsun onları. Üstelik bunu onların evinde yapıyorsun. Her şeyin bu şekilde olacağını göremiyor musun?”

“Sana her şeyin nasıl olduğunu anlatayım Franco. Donald

Dukes, oğlunun cinsel tercihlerini hiçbir zaman kabullenmedi ve kabullenemezdi çünkü- ”

“Aman Tanrım. Aman Tanrım.” Franco, sanki delmek istiyormuş gibi parmaklarını şakaklarına doğru bastırdı. “Bir de o çocuğun eşcinsel olduğunu söylemeye başlarsan ben seni ilk bulduğum yirmi katlı binadan itmeden önce dava açarlar, teşkilata da dava açarlar ve muhtemelen şehir idaresine de...”

“Eğer ben seni daha önce itmezsem. Her neyse, elimizdeki veriler çocuğun eşcinsel olduğunu ya da cinsel kimliği konusunda kafasının epey karışık olduğunu gösteriyor. Karar verebilmek için de hiç şansı olmamış. Babası çok katı ve baskıcı. En ufak bir hatayı tolere edemeyen tiplerden. Adam, davayı Cogburn’ün aleyhine çevirecek delili ortadan kaldırıyor ancak bu sistemin hatası. Fitzhugh’ün olayında davanın sağlam bir temele oturtulabilmesini sağlayacak gerçekleri gizliyor ve kafasına göre çarpıtıyor fakat bu yine sistemin hatası oluyor. Şimdi de öfkesini ve görüşlerini kusabileceği yeni bir kanal buldu: Masumiyet.”

“Elinde bunları destekleyen herhangi bir kanıt var mı?”

“Bazılarını destekleyen şeyler var. Gerisini de bulacağım.”

“Dallas, eğer ben bile bunlara inanmakta güçlük çekiyorsam diğer insanlar da inanmayacaktır. Ayrıca mühürlü bir dosyada bulunan gerçekler ve kanıtlardan söz ediyorsun. Komutanının vereceği resmi ya da halka açık bir ceza, başlayacak yasal süreci ya da medya fırtınasını durdurmaya yetmez.”

“Eğer Komutanım cezalandırılmam gerektiğine karar verirse bu onun hakkıdır ve benim sorunumdur. Medya fırtınası da senin ve Chang’in sorunu. Dukes dilediği tüm davaları açabilir. Ben onu hapse tıktığımda o davaların bir anlamı kalmaz. Tamam mı? Başka konuşacağımız bir şey kaldı mı?”

“Yaptığın işlerden emin olmanı şiddetle tavsiye diyorum,” diye uyardı Franco.

“Ben işimden eminim ki bu da aynı şey.”

Eve odadan çıktı. Merdivenlerden aşağı inerken *Danny Boy*’un girişini söyleyen net ve güçlü tenor sesi duydu.

Polisler cenazelerde hep *Danny Boy*'u söyler, diye düşündü. Nedenini hiç anlamamıştı.

“Teğmen.” Roarke onu merdivenlerin sonunda karşıladı.

“Biraz hava almam lazım,” dedi sadece ve hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledi.

Bölüm On Altı

İki şeridi işgal edecek şekilde park etmiş bir nakliye kamyonu, trafiği muhtemelen altı sokak öteye kadar etkileyecek şekilde sıkıştırmıştı. Sonuç olarak çalınan kornalar, bağrışlar ve küfürler havayı doldurmuştu.

Bir seyyar satıcı sandviçlerini fazlaca soslamış ve fazlaca pişirmişti anlaşılan. Havaya savrulan yağlı duman kokusu inanılmazdı.

Eve dışarıdaki gürültüyü ve kokuları, içerideki mırıltılara ve çiçeklere tercih ederdi.

İnsanın midesini tuhaf yapan kokuya doğru ilerledi ve cebinden kredilerini çıkardı. “Çikolata istiyorum, bol soslu,” dedi satıcıya.

“Çubuklular da var. Onlardan mı?”

“Altı tane.”

“Meyve suyu, kola, maden suyu var. “

“Hayır.”

Eve kredileri adamın eline bıraktı ve onun elindeki altı ince çubuğu kaptı. İlkini sertçe ağzına attı. Çoktan öfkeli bir yumruğa dönüşmüş sıcak havada ağzındaki şeyin acısı daha da belirgin bir hal almıştı.

Roarke adamdan büyük boy su ve bir yığın peçete de satın aldı. “Bir tanesini bana versene. Hepsini yersen gerçekten hastalanacaksın.”

“Zaten hastayım.” Ama elindekilerden birini Roarke’a

uzatarak sonsuz sevgisini ispatladı. “Peachtree bana takım çalışması üzerine otuz saniyelik bir vaaz verdi, sonra da kolumda, sıcacık, işte her ikimiz de halkın hizmetkârlarıyız sıksının pratiklerinden birini yaptı. Chang ve Franco bu sabah Kanal 75’e yaptığım yorum konusunda tepeme binmeye çalıştılar. Gözden geçirilmedi, onaylanmadı vesaire vesaire. Halk ile gerçekleri birbirine karıştıramayız. Tanrım, ben bir polisim, halkla ilişkiler kuklası değil.”

“Eminim onlara da ifade etmişsindir.”

“Evet.” Eve gülümsedi ve ağzına bir parça daha attı. “Orası öyle. Franco geri zekâlı gibi durmuyor hiç, özellikle de bir siyasetçi olduğunu düşünürsek. Ama o kadın -ve hepsi- bu soruşturmadaki gelişmelerden çok algılar, imajlar ve stratejilerle ilgileniyor.”

“Onların bu soruşturmayı senin anladığın şekilde anlaması mümkün değil.”

Roarke, şehirdeki seyyar satıcıların gülünç bir şekilde çikolata dedikleri şeyin boğazında bıraktığı acıyı dindirmek için biraz su içti ve parmaklarındaki bulaşıkları temizlemek üzere birkaç peçete ıslattı.

“Seni ve senin medyada nasıl görüldüğün konusunu sabah seçtiğin gömlekten daha az umursadığını da anlayamazlar.” Roarke elinde yuvarladığı peçeteyi karşıdaki geri dönüşüm kutusuna fırlattı. “Ki gömlek cidden fena.”

Eve üzerindeki gömleğe baktı. Beyaz, diye düşündü. Ve gayet temizdi. Başka ne olabilirdi ki?

“Sadece yapmaları gerekenleri yapsalar ve beni yapmam gerekenleri yapmam konusunda rahat bıraksalar, işler hepimiz için daha kolay olur. Lanet olsun, elimde şüpheliler var. Price, Dwier ve şimdi de Dukes. İçlerinden birini çözssem gerisi gelecek.”

Eve üçüncü çubuğa başladı. “Dukes avukat tutmuş. Hiç vakit kaybetmemiş. Franco’yu ve etrafındakileri endişelendirecek şekilde dava açmaktan bahsetmiş, evinde tacize uğradığından yakınmış.”

“Böyle bir şey beklemiyor muydun?”

“Hayır bekliyordum. Ama en azından anma töreni bittikten sonra düşünceğim konulardan olur sanıyordum.” Eve başını anma merkezine doğru çevirdi. Birkaç polis dışarı çıkıyordu. Görev başına dönüyorlar, diye düşündü. Hayat her zaman devam etmeyebilirdi fakat iş devam ediyordu.

“Adam işin içinde Roarke. Dukes. Profil adamın üzerine terzi elinden çıkmış ceket gibi oturuyor. Bu sabah Jamie konusunda senin davranışınla ilgili yorumumu hatırlıyor musun? Hani onu sırt üstü devirmen, tozunu attırman sonra kendine gelmesine izin vermen, onu tekrar kaldırman? Dukes o döngünün son halkasını yapma zahmetine girmiyor. Bana göre çocuğun hayatını küçük, dayanılmaz, kişisel bir cehennem haline çevirmişti. Onu yakalayacağım, onu ve geri kalan diğer hepsini yakalayacağım.”

Başını yukarı doğru çevirdi ve Colleen Halloway’le birlikte oturdukları odanın penceresini buldu. “Onları durduracağım. Benim için Donald Dukes’ün geçmişi ve özellikleri konusunda mümkün olduğu kadar çok veri bulmanı istiyorum - yasal sınırlar içinde.”

“Eğer yasal sınırlar içinde olmasını istiyorsan neden Fee-ney ya da McNab’den yapmalarını istemiyorsun?”

“Çünkü Dukes’ün ensesinden düşmem emredilebilir ve eğer işler o şekilde gelişirse, onlardan devam etmelerini isteyemem. İşler belki o yönde ilerler diye şimdiden senden istiyorum. Bana göre senin kadar çok bilgisayar şirketi olan bir adam, iyi bir bilgisayar mühendisinin peşine sürülmek için doğru bir tazi. Sen birilerini işe almadan önce geçmişini, önceki iş bilgilerini çok iyi kontrol ediyorsun değil mi?”

“Kesinlikle. Elbette o bilgilerin bir kısmını karımla paylaşmamda anormal bir durum yok.” Roarke parmağıyla Eve’in çenesini okşadı. “Ayrıca bunun çok akıllıca olduğunu belirtmek isterim Teğmen.”

“Dukes’ü köşeye sıkıştırmak istiyorum ve bunu başarmak için bütün imkânlara ihtiyacım olacak. Bu öğleden sonra

Clarissa Price'la tekrar konuşacağım. Beni gördüğüne pek memnun olmayacak. Sonra Dwier'a geçebilirim."

Eve eline baktı. Elindeki çubuğun üstündeki şeyler eriyip akmış, dağılmıştı. "Evet... işte bu iğrenç oldu."

Çubuğu geri dönüşüm kutusuna fırlattı, parmaklarını Roarke'in uzattığı peçete ve suyla temizledi.

"Hey!" Bir adam aracının camından kafasını çıkararak kornaların arasından Eve'e doğru bağırdı.

"Şuradaki pisliğin kışına sıkısanız da bizler artık bu işken-ceden kurtulsak?"

"Silahın görünüyor," dedi Roarke ve Eve ince siyah ceket-le silah koşumunun üzerini kapadı.

Eve etrafı hızla taradı ve anma merkezinden çıkan birkaç üniformalı polis memuruna seslendi. "Hey!" Rozetini kaldırdı. "Şu nakliyat kamyonunu uyarın. Hemen yola devam etmezse, ceza yazıp kamyonu çektirin."

"Sen polis misin?" diye bağırdı adam.

"Hayır sadece hobi olsun diye rozet ve silah taşıyorum. O kornaya da basmayı kes." Roarke'a döndüğünde sırtıttığını gördü. "Ne?"

"Rozetin çikolata içinde Teğmen."

"Lanet olsun." Eve neredeyse pantolonuna silerek temiz-lemek üzereyken Roarke hızla rozeti kaptı ve elindeki son peçetelerle temizledi. Sonra, "Çeneni kaldır," dedi Roarke'a.

"Ne? Yüzüme de mi bulaşmış?"

"Hayır." Roarke uzandı ve çenesini öptü. "Sadece bu."

"Zeki çocuk. Rozetimi geri ver."

"Cebinde zaten."

Eve elini cebine götürdü ve gülerek başını salladı. "Git ve o zeki parmakları bana bilgi toplamakta kullan. Peabody'yi alacağım ve birlikte Sosyal Hizmetler'e gideceğiz."

"Ben de McNab dönmeye hazır mı bakayım."

"Onları limuzinle getirdin değil mi?" diye sordu Eve, anma merkezine doğru yürürlerken.

"Evet neden?"

“Ekibimi şımartıyorsun.” Kapiya döndüğünde Whitney’in dışarı çıktığını gördü.

“Teğmen. Roarke. Ayrıldınız sanmıştım.”

“Ekibimi toplar toplamaz ayrılıyoruz Komutanım.”

“O işi Roarke halletsin. Seninle Merkez’e kadar yürüyelim.”

“Evet efendim. Peabody’ye benimle buluşmasını söyle,” dedi Eve Roarke’a dönerek. Bir adım attı ve duraksadı.

“Yürüyerek gelsin,” diye ekledi. “Sakın limuzinle falan bırakma.”

“Nasıl isterseniz Teğmen.” Roarke parmağını onun çenesindeki çukura götürerek bir an okşadı. “Evde görüşürüz. Jack.” Whitney’i başıyla selamlayarak içeri girdi.

“Trafığın durumuna bakılırsa zaten yarım saatten önce Merkez’e varamazdı.”

“Bir yolunu bulurdu,” dedi Eve, “ve gayet gösterişli bir yol olurdu eminim.”

“Ben fırsat bulduğumda yürümeyi tercih ediyorum,” dedi Whitney kaldırımında ilerlemeye başladıklarında. “Halloway’ın annesiyle bir süre baş başa kaldığın dikkatimi çekti.”

“Çok cesur ve güçlü bir kadın.”

“Evet öyle. Sanırım Valiyle de konuştun.”

“Evet efendim.”

“Bu durum konusunda çok haklı endişeleri var.”

“Sanırım hepimizin bu konuda haklı endişelerimiz olduğunu söylemek doğru olur.”

“Endişelerimiz kendilerini farklı şekillerde ortaya koyabilir. Aynı zamanda Chang ve Vali vekiliyle de konuştun.”

“Birkaç laf geçti aramızda.”

Whitney başını çevirerek Eve’e baktı. “Bugün pek çok insanla aranda laflar oldu.”

“Evet efendim. Masumiyet Savaşçıları’nın bildirisine cevaben Nadine Furst’e yaptığım yorumun uygunsuz olduğuna inanıyorum. Ancak doğrudur efendim. Dedektif Halloway ve ailesi, terörist bir grubun mesajlarını yaymakta kullanacağı

bir alet haline gelmekten daha fazlasını hak ediyor. Mesleğimiz Dedektif Halloway'e bundan fazlasını borçlu."

"Bunun gayet farkındayım Teğmen." Whitney durdu ve kaldırımında ışığı bekleyen bir yaya grubuyla birlikte beklemeye başladılar. "İşin aslı ben yorum yapmada da yaptığın yorumda da uygunsuz bir ifade görmedim, Şef Tibble da öyle. Valilik makamı olaydan daha hoşnutsuz ama Chang durumu bizim lehimize çevirecek şekilde çalışıyor. Ve evet bunun bir önemi var," dedi Whitney, Dallas dışından bir şey söylemesine rağmen. Söylemeyi de düşünmemiştir.

Işık değişmeden saniyeler önce kalabalık harekete başladı. Eve ve Whitney insanların arasından ilerlediler ve arayış biraz daha açacak şekilde hızlandılar.

"Sana siyaset, basınla ilişkiler, halkla ilişkiler, imaj ve algılanma, NYPGT'yla Valilik arasında genelde büyük kıvraklık gerektiren tuhaf ilişkiler konusunda standart lafları söyleyerek her ikimizin de değerli olan vaktini harcayabilirim."

Whitney cebinden birkaç kredi çıkardı ve adımlarını hiç yavaşlatmadan önünden geçerek yerdeki dilencinin bardağına bıraktı. "Ama harcamayacağım. Konunun zaten farkında olduğunu ve hiçbirisiyle ilgilenmediğini biliyorum. Ben sadece Chang'le mümkün olduğu kadar işbirliği yaparsan, herkes için her şeyin daha kolay olacağını söyleyeceğim. Soruşturmanı engellemediği ya da olumsuz etkilemediği müddetçe, onunla mümkün olduğunca işbirliği yap."

"Anlaşıldı efendim."

"Bu sabah Donald ve Sylvia Dukes'la yaptığın sorgulama konusunda."

"Sorgulama değildi Komutanım, onların evlerinde izin dahilinde sorduğum birkaç gayri resmi soruydu."

"İşine geldiğinde kelime çevirme oyununu çok güzel oynuyorsun Teğmen. İstediklin terimi kullanmakta özgürsün, yalnız Devin Dukes'ün dosyaları mühürlüydü ve hâlihazırda hâlâ öyle."

"Veriler yalnızca dosyalardan elde edilmiyor efendim."

“Evet, bu oyunda gerçekten iyisin. Peki kaynaklarını açıklamak ister misin Teğmen?”

“Hayır efendim ve Teşkilat Kanunu, Kod 12’ye göre açıklamak durumunda-”

“Teşkilat kodlarını bana saymaya kalkma Dallas.” Whitney yakıcı ateşe rağmen rahat bir tavırla yürümeye devam ediyordu. Ama ses tonunda belli bir eşiği geçtiğini gösteren bir sertlik olmuştu. “Konu sivil bir mahkemeye intikal ederse, sen de o kodlar da gerektiği şekilde sorgulanacaktır.”

“Sorgulanmayacak efendim. Tek nedeni de Donald Duker’e işlediği suçlardan ötürü açılmasını sağlayacağım dava başladığında, adam tüm hukuki kaynaklarına kendi savunması için ihtiyaç duyacak.”

“İşin içinde mi?”

“Boğazına kadar batmış durumda.”

“Peki ya anne?”

Eve başını salladı. “Sanmıyorum. Kadın çok pasif ve ezik. Duker’ün tam olarak ne kadar iyi bir programcı olduğunu tespit etmeye yönelik kapsamlı bir araştırma başlattım. Her koşulda kendisinin kilit oyunculardan biri olduğuna inanıyorum. Daha azına razı olmaz zaten. Onu merkezde sorguya çekebilirsek itiraf alırım. Öfkeli, çok kibirli ve her zaman haklı olduğunu düşünüyor. Yetki sahibi kadınlardan da hoşlanmıyor, yani bu da adamı iyice çileden çıkaracaktır. Kadınları sadece ait oldukları yerde görmek istiyor, geri planda,” diye devam etti Eve. Artık bir ölçüde de kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Karısı belinde bir önlükle ortada, bir gösteri köpeği gibi süslenip hazırlanmış halde duruyor. Sabah dokuzda küpeler ve rujla hazır oldu.”

“Benim karım makyaj ve aksesuarları kahvaltıdan önce tamamlamış olur.”

“Yine de kimse Bayan Whitney’i o şekilde ezip, taciz edemez. Kimse karşısında parmağını sallayarak...” Eve tam olarak söylediklerini duyduğunda gözlerini sıkarak yüzünü kıvrırdı. “Efendim saygısızlık etmek istemedim.”

“Saygısızlık etmedin.”

“Dukes’e bağlamam gereken birkaç ip daha var, sonra onu içeri alacağım.”

“Pekâlâ, o ipleri bul ve sağlam olduklarından emin ol.”

“Oğlunun davalarına dahil olan bir sosyal hizmet görevlisi ve bir polisle de işbirliği yaptığına inanıyorum. İşlerinden birini ona bağlarsam, hepsini bağlamış olacağım.”

Bir yol ağzına daha geldiler ve batıya doğru döndüler.

“Dediğim gibi ayağını sağlam basarak git. Hatalı bir adımla olaylar tam yüzümüze patlar ve en çok yananlardan biri de sen olursun. Diğer bir konu, McNab’i ayakta görmek çok güzel bir gelişme oldu.”

“Evet efendim, çok güzel.”

“Ama hâlâ tam kendinde değil?”

“İş yükünü hafif tutamaya çalışıyorum ve zaten Peabody...” Eve ağzını sımsıkı kapadı ve hemen cümlenin gidişatını değiştirdi. Dilini böyle çözen şeyin kaldırımında sıcaklığın altında gezinerek yürümeleri olduğuna karar verdi.

“Peabody aradaki işleri almak konusunda istekli.”

“Bahsi geçen EDB dedektifiyle yardımcın arasındaki ilişkiden haberdar olmadığımı mı düşünüyorsun Teğmen?”

Eve doğruca karşıya bakıyordu. “Bu konuda konuşmak istemiyorum. Tik geliyor.”

“Pardon?”

“Sözlük anlamıyla efendim. Ne zaman o ikisi hakkında... sağ gözümün altında bir kas seğirmeye başlıyor. Her neyse. Dedektif McNab ve Memur Peabody görevlerini örnek teşkil edecek şekilde sürdürüyorlar. Birinci Sınıf Dedektif rütbesine terfi talebi konusunda Peabody’nin ismini vermeyi düşünüyorum.”

“Kaç yıldır görevde?”

“Neredeyse üç ve bunun bir yıldan fazlası cinayet masasında. Çalışmaları, sicili ve performansı talebi mecbur kılıyor efendim. Eğer dosyalarına, benim değerlendirme raporları-

ma bakacak zamanınız olursa ve resmi tavsiyemi onaylarsanız en kısa zamanda teste hazırlanmaya başlayabilir.”

“Seni haberdar ederim. Bu öğleden sonra McNab’i bir saat ya da iki saat dava çalışmalarından ayırabilir miyiz?”

“Evet efendim, eğer gerekliyse ayrılabilir.”

“O halde ayrılıyor. Nadine Furst’le röportaj yapacak, bu sabah yapılan bildirimle stüdyoda canlı röportajla cevap verecek.”

“Efendim bu makul mü? Yaralı haliyle onu ekrana çıkarmak? Hem de Halloway’ın anma töreninin yapıldığı gün?”

“Buna uzlaşma deniyor Teğmen.” Whitney’in sesi sakin. Eve’in coşkulu tonunun üzerine bir kova buzlu sudan farksızdı. “Güç ve otorite uzlaşma gerektirir. Dedektifin bunu yapabileceğinden şüphe mi duyuyorsun? Daha önemlisi onun Halloway adına çalışmaktan imtina edeceğine dair şüphelerin mi var?”

“İlayır efendim, o konuda hiçbir endişem yok.”

“Onun bir sembol olarak kullanılmasından hoşlanmıyorsun.” Whitney, Polis Merkezi’nin geniş kapılarından girdi. “Ancak olduğu şey tam olarak bu. Bir sembol. Ve Teğmen, sen de öylesin.”

İçeri girdiklerinde Whitney devasa lobideki işlem istasyonlarına, canlı hareket bildirimli haritalara baktı. Polislere, kurbanlara ve suçlulara baktı.

“Burası da öyle,” dedi. “Burası kanun ve düzenin sembolü, aynı zamanda uygulandığı en hayati nokta. Burası, en basit ifadelerle söyleyeceğim, bir grup teröristin hileleri ve manevraları sayesinde mahkemeye çıkarıldı. Burada konu, senin elindeki davayı kazanmanın ötesinde. Konu mahkemenin doğru yargıyı kazanmak. Davadan kazanan olarak çıkmak. O ipleri bul Teğmen. Eğer o genç çocuğun babasını buraya getireceksen de ipleri sıkıca bağladığından emin ol.”

★★★

Eve ipleri bulmaya, resmi bir rapor yazmak için vakit ayı-

arak başlamaya karar verdi. Ama ofisine girdiğinde masasında oturan Don Webster'la karşılaştı.

“İçişlerinden birilerini koltuğumda otururken görmeye devam edersem, atıp yenisini almam gerekecek.

“Kapıyı kapat Dallas.”

“Yazmam gereken bir rapor var ve sonra hemen çıkmam gerekiyor.”

Webster ayağa kalktı ve kapıyı kendisi kapadı. “Bunu gayet çabuk yapacağız zaten. Bu görüşmeyi kaydetmem gerekli.”

“Görüşmenin konusu nedir ve neden kaydetmen gerekli?”

“Mühürlü dosyalardaki verilere ulaşmanla ilgili. Bir dakika vaktin var, düşün,” dedi Webster Eve'in konuşmasına izin vermeden. “Kayıt başlamadan önce düşünecek bir dakikan var.”

“Bir dakikaya falan ihtiyacım yok. Kaydını çalıştır ve bu işi halledelim. Sen İçişleri dosyalarını yazarken benim çözmek için koşturacağım berbat cinayetler var elimde.”

“Bu standart bir süreç. Biliyorsun. Bunun geliyor olacağını biliyordun.”

“Doğrusunu istersen düşünmedim bile Webster.” Daha sonra gerçekten aklına hiç gelmediği için kendini paylayacaktı. “Bugün aklımda daha önemli başka şeyler vardı da.”

“Otur.”

“Oturmama gerek yok.”

“Pekâlâ.” Webster kayıt cihazını açtı. “Polis Merkezi, İçişleri Bölümü'nden Teğmen Donald Webster'ın, Cinayet Biriminden Teğmen Eve Dallas'la Donald, Sylvia, ve merhum oğulları Devin Dukes'ü ilgilendiren konu üzerine görüşmesi. Teğmen bu görüşme sırasında yanınızda birim temsilciniz ya da dışarıdan yasal temsilcinizin olmasını talep ediyor musunuz?”

“Hayır.”

“Donald ve Sylvia Dukes'ün evine” -Webster adresi okudu-“bu sabah yaklaşık dokuz sularında yasal kimliğinizle gittiğiniz doğru mu?”

“Evet.”

“Peki bu görüşme sırasında, daha önce ismi belirtilen şahıslara reşit olmayan merhum oğulları Devin Dukes’ü ilgilendiren bazı olaylar hakkında sorular sordunuz mu?”

“Evet.”

Webster kaşlarını kaldırdı. Eve bunun verdiği tek hecelik net cevaplardan duyduğu rahatsızlıktan mı yoksa onaylamasından mı olduğunu bilmiyordu. Umursamıyordu da.

“Kanunen reşit olmayan bu genci ilgilendiren bu belli olaylardaki verilerin mühürlü dosyalarda olduğundan haberdar mıydınız?”

Eve kirpiğini bile oynatmadı. “Bu konuyu Bay Dukes sabahki görüşmemiz sırasında ifade etti.”

“Daha önceden o verilerin mühürlerle korunduğuna dair bir bilginiz yok muydu?”

“Öyle olduğunu düşünmüştüm.”

“O düşünceye nasıl varmıştınız?”

“Davam sırasında karşılaştığım bazı bilgiler dolayısıyla bahsi geçen verileri incelemek isteyince ve açık bir dosya göremeyince öyle düşünmüştüm.”

Webster’ın bakışları Eve’in bakışlarıyla kesişti. “Devin Dukes’ün müdahil olduğu bazı olaylar olduğu bilgisini nasıl elde ettiniz?”

“Dış bir kaynaktan.”

“Peki koruma altında olan verileri hangi kaynaktan elde ettiniz?”

“Bir davam sırasında, özellikle de öncelikli ilan edilmiş bir davam sırasında başvurduğum bir kaynağın ismini açıklamak durumunda değilim. Bu hakkım Teşkilat Kanunu, Kod 12, Madde 86, b hükmüyle koruma altındadır.”

Webster’ın ses tonundaki monotonluk hiç değişmiyordu. “Kaynağın adını vermeyi reddediyorsunuz, doğru mu?”

“Evet. Aksi davranışım kaynağıma ve soruşturmamı zarar verecektir.”

“Teğmen Dallas, mühürlü dosyaları açmak için teşkilata ait ekipman ve/veya kaynaklara başvurdunuz mu?”

“Hayır başvurmadım.”

“Teğmen Dallas, Devin Dukes’ün dosyalarındaki mühürleri siz mi açtınız?”

“Hayır açmadım.”

“NYPGT’nın herhangi bir üyesine böyle yapması konusunda talimat verdiniz mi?”

“Hayır.”

“Bu dosyalara mahkeme tarafından koyulmuş mühürleri açması için başka bir şahsı zorladınız mı? Tehdit ya da rüşve- te başvurdunuz mu?”

“Hayır.”

“Bu konuda, eğer gerekli olduğu uygun görülürse, Doğruluk Testi’ne girmeyi kabul ediyor musunuz?”

“Teste girmeye gönüllülük beyan etmiyorum, ancak üstlerim tarafından öyle yapmam emredilirse girerim.”

“İşbirliğiniz için teşekkürler Teğmen. Görüşme sonlandırıldı. Kayıt bitsin. İyi oldu.”

“Öyle mi?”

“Şimdilik. Kahvenden otlanabilir miyim?”

Eve başparmağını OtoAşçı’ya doğru sallamakla yetindi.

Webster makineye doğru giderek bir fincan kahve programladı. “Eğer bu iş mahkemeye giderse Doğruluk Testi iyi bir aç olacak.”

“Testi geçebilir misin?”

“Görüşme bitti Webster. Yapmam gereken işler var.”

“Bak, bu görüşmeyi yapmak için bir sürü iş çevirmem gerekti ve burada sana yardımcı olmaya çalışıyorum. İçişleri böyle bir konuda resmi prosedürü uygulamakla başlamaz işe, yoksa bir şeylerin üstü kapatılıyor gibi görünür.”

Eve’in görüşme sırasında kontrol altında tutmaya çalıştığı öfke sızmaya başladı. “Bir şeylerin üstünün kapatıldığı kesin Webster ama onu yapan da dosyaları resmi mühürlerle saklamaya çalışan Masumiyet Savaşçıları. Bu araştırma engel-

lensin ya da bozulsun diye o dosyaları mümkün olduğunca uzun süre mühürlemek için yasal pek çok dansa kalkan da onlar. Çünkü onlara çok yaklaştım ve bundan hoşlanmıyorlar.”

“Şüphelendiğin polisler de mi var?” Eve hiçbir şey söylemeden yalnızca oturup bilgisayarına dönünce Webster masasını tekmeledi. Bu Eve’in anlayabileceği bir hareketti ve bir ölçüde saygı da duyuyordu. “Tanrım, bu konuda senin tarafında olduğuma inanmak o kadar zor mu?”

“Hayır. Ama ipini çekmeleri için İçişlerine polis servis etmiyorum. En azından emin olana kadar. Eğer bu işin parçası olan birilerini bulursam onları sırtında taşıyarak kapımıza getirip bırakırım. Ancak suçlu olduğuna dair tek şüphem kalmadığında.”

Webster kahvesini yudumladı. Eve, Webster’ın kendini sakinleştirmek, sivri olabilecek lafları törpülemek için zorlandığını çok net hissedebiliyordu. “Eğer elinde isimler varsa onlara tamamen gayri resmi olarak bakabilirim Dallas.”

Eve onun yüzünü inceledi ve doğru söylediğine karar verdi. “Sana inanıyorum ve teşekkür ederim. Ama önce üzerinde çalışmam gereken başka şeyler var. Eğer bir duvara toslarsam ve yardım edebileceğini düşünürsem seni ararım. Trueheart’la işiniz bitti mi?”

“Evet, göreve devamı onaylandı. Çocuk bu şekilde merdaneden geçmeyi hak etmemiş.”

“Diğer taraftan çıktığı sürece sorun yok. Yapmam gereken işler var Webster.”

Webster kalkarak kapıya doğru ilerledi. “Eğer bu işin içinde polisler varsa onları istiyorum Dallas.”

Eve arkasından, “Bir numara al,” diye seslendi ve ilk te-le-link görüşmesini yaptı.

Bir cevap beklerken, en ufak bir detayı atlamadığından emin olmak için kendi notlarına bakarak önce raporun taslağını tamamladı.

Sonra raporu düzenledi, tekrar yazdı ve uygun kopyaları

gerekli yerlere yolladı. Beklediği cevap geldiğinde Trueheart'ı aradı.

“Bir polis memuruna ihtiyacım var,” dedi Dallas seri bir şekilde. “Sıkıcı ofis, evrak ve ayak işleri yapacak. Ev ofisimden Dedektif Baxter’la iletişime geç.”

“Efendim sonraki bir emre kadar Merkez’de olay bildirimlerini anons etmekle görevliyim.”

“Sonraki emrin bu Trueheart. Onayını veriyorum. Ev ofisimle iletişime geç Memur Trueheart, hemen.”

“Evet efendim. Teşekkür ederim efendim.”

“Baxter’la birkaç saat çalıştıktan sonra, bakalım hâlâ bana teşekkür ediyor olacak mısın?”

Eve bağlantıyı kesti ve ofisinden çıktı.

“Peabody, benimle geliyorsun.”

“Evet efendim.” Eve’in aracına binene kadar Peabody’nin tek söylediği şey bu olmuştu. “Ne olur ne olmaz diye içeride bir şey söylemek istemedim. Baxter sana iletmem için bir şeyler söyledi. Dedektif Çavuş Dwier hakkında.”

“Ne öğrenmiş?”

“Anma töreninde bazı konuşmalar yapmış. Bina ağzına kadar polis doluydu ve 16. Birim’den birileri de varmış. Konuyu Dwier’a getirmeyi başarmış ve görüntüye göre adamın takımından birini bulmuş. Öğrendiğine göre Dwier birkaç sene önce epey zorlu bir dönem geçirmiş. Boşanmış. Karısı çocuğuyla birlikte Atlanta’ya taşınmış, o yüzden oğlunu da istediği kadar göremiyormuş. Bu kaynağa göre Dwier o dönem kendini epey bırakmış. Ama kısa bir süre sonra biriyle tanışmış - kadınla bir görev sırasında tanışmışlar. Düzenli görüşüyorlarmış, geçen seneden beri galiba demiş adam ve araları çok iyiymiş. Kadın Sosyal Hizmetler’de çalışıyormuş.”

“Bazı günler her şey güzelce kucağına düşer.”

Clarissa Price’ı ziyaret etme vakti gelmişti.

Çağrı geldiğinde otoparktan yeni çıkıyorlardı.

Gerçek Masumiyete yine ulaşılmıştı.

Yeni cinayet Eve’i epey geciktirdiğinden, Sosyal Hizmetler binasına girdiğinde mesai saati bitmek üzereydi. Resepsiyonisti gerektiği şekilde sindirerek, doğruca Clarissa Price’ın ofisine daldı.

Eve’in pantolonunda kan vardı. Siyahın üzerinden pek belli olmuyordu ama Eve kokuyu çok net alabiliyordu.

“Özür dilerim Teğmen, size vakit ayıramayacağım.” Price masasının başında derli toplu ve zarif bir tavırla oturuyordu.

Bilgisayar ekranındaki verileri özenle kapatarak bilek ünitesini kontrol etti. “Bu raporu tamamlamam lazım, sonra da bir akşam seansım var.”

“Vakit yaratacaksın o halde.”

Price’ın dudakları önce sıkıca kapandı, ardından ellerini masasının üzerinde birleştirdi. “Teğmen, bu sabah Dukes ailesine o şekilde müdahale ederek insanların inancına daha da zarar verdiniz zaten. O şekilde bir döngüyü harekete geçirmek daha çok üzüntüye, bu kurumu ve beni de etkileyecek kesinlikle yasal müdahalelere sebep olacaktır. Bu noktada sizin için vakit yaratmak ve çok yorucu bir iş gününün sonunda ofisimi basmanızı hoş görmek yapacağım son şey olur.”

“İnanca zarar vermek ha? Böyle mi görüyorsun?” Eve ellerini kadının masasına koyarak ona doğru uzandı. “Peki Masumiyet Savaşçıları’nın yaptığı şeye ne diyorsun? İnanıcı korumak mı? Onların diğer bir infazından geliyorum buraya Bayan Price. Nick Greene ismi size bir şeyler hatırlatıyor mu? Belki yorucu günlerinizden birinde kulağınıza çalınmış olabilir bu isim. Uyuşturucu, porno videolar satıyormuş, seks pazarlamacılığı da yapıyormuş ve halkın çoğunluğuna hitap etmeyen bazı parti malzemeleri falan da satıyormuş. Bir müşteri bir şey istediğinde Nick onu sağlıyormuş. Bu müşterilerin bazılarının zevkleri reşit olmayan çocuklara eğilimliymiş. Çoğumuz Nick Greene’i pek hoş bir adam olarak

tabir etmeyiz ama kendisinin de son zamanlarda çok yorucu birkaç gün geçirdiğini söyleyebilirim size.”

“Bana birisinin daha öldüğünü söylemeye çalışıyorsanız, o konu bu ofisi ilgilendiren bir şey değil. Eğer o kişi Sosyal Hizmetler tarafından sürdürülen çalışmalar sırasında ismine rastlanan biriye de uygun evraklarla aksi yapmam emredil-medikçe onaylamam ya da reddetmem mümkün değil.”

“Er ya da geç o izinleri kimin engellediğini öğreneceğim. Bu bir söz. Ve duymuş olabileceğin bir isim daha sana. Hannah Wade. On altı yaşında melez ırka mensup kız çocuğu. Evden kaçma eğilimli bir genç. Anne babası kız son kez git-tiğinde vazgeçmiş. Edindiğim bilgilere göre yaklaşık üç aydır sokaklardaymış. Lisanssız fahişelik, biraz uyuşturucu, biraz hırsızlık. Hannah on iki yaşından beri zaman zaman başını derde sokmuş. Ama artık yeni dertler yaratamayacak. Kendisi öldü.”

Eve delil çantasından yeni çekilmiş üç resim çıkardı ve kadının masasına fırlattı. “Kimlik resmine ve onu görenlerin söylediklerine göre çok hoş bir kızmış. Ama bunlara baktığımızda pek net anlayamıyoruz değil mi? Hiç kimse elli, altmış kez bıçaklandıktan sonra o şekilde görünemez.”

Yüzü artık bembeyaz kesilen Price fotoğrafları iteledi. “Onu tanımıyorum. Ve böyle bir şeye hakkınız-”

“Sonuçlara bakmak zor oluyor, değil mi? Gerçeğin tam yüzüne baktığında pek de o kadar masum gelmiyor belki? Ben az önce o kızın kanlarının arasında yürüdüm. Genç bir kızıdan ne kadar kan akacağını tahmin edemezsin Clarissa. Beyni patlamak üzere kafatasından çıkmaya çalışan eli bıçaklı bir adamdan kaçan bir genç kızın, döküp fişkırtacağı kan miktarı çok oluyor. Artık kaçamayıp düştüğünde akıp biriken kanlar da cabası.”

“O... Bunu ona Greene mi yaptı?”

“Hayır. Masumiyet Savaşçıları yaptı.” Eve fotoğrafları Price’a iyice yaklaştırdı. “Ona ne yaptıklarına bir bak. Araştırmaları kızın son bir-iki haftadır Greene’le takıldığını atlamış

herhalde. Adamın evinde kalan, evden kaçmış bir genci atlamışlar. Adamın beynini pişirecek enfeksiyon başladığında, adamın yatağında yatan bir çocuk olabileceğini hesaba katmamışlar. Belki aynı enfeksiyon kııda da vardı. Otopside sonra anlayacağız.”

“Sana inanmıyorum. Hemen ofisimden çıkmanızı istiyorum.”

“Hiçbir şey masum değil Price, anlayamıyor musun? Dünyaya gelen ya da giden hiçbir şey lekesiz olamaz. Hiçbir sistem tamamen hatasız değildir. Ama sizin bu sistem hata yaptığında masum insanlar ölüyor. Tanrı aşkına, o bir çocuktu. Senin onu koruman gerekiyordu. Fakat hepsini koruyamazsın. Kimse hepsini koruyamaz.”

“Senin fikrin miydi?” diye sordu Eve bir an bekledikten sonra. “Yoksa sadece sonradan mı aralarına katıldın? Masumiyet Savaşçıları’nın başında kim var?”

“Seninle konuşmak zorunda değilim.” Price’m artık dudakları bile beyazdı ve sesi eskisi kadar net çıkmıyordu. “Seninle konuşmak istemiyorum.”

“Dukes virüsü yaratınaya yardım etti. Başka kimler var? Dwier mi seni gruba kattı, sen mi onu?”

Price sandalyesini iteleyerek ayağa kalktı. Eve kadının ellerinin titrediğini görebiliyordu.

“Çık dışarı.”

“Bu grubu dağıtacağım ve siz de altında kalacaksınız. Sen ve Dwier. Lanet olsun, kendinizi ne sanıyorsunuz, kim olduğunuzu sanıyorsunuz? Orada öylece durup yargılayıp, uzaktan kumandayla adalet dağıtmak ha? Sonra ölen masumları bile toplumdaki vebanın diğer kurbanları diye ilan etmek? Asıl vebanın kendisi sizsiniz Clarissa. Kendi fikrini empoze etmeye kalkan, kendi kendini muhafız ilan eden siz.”

Eve, Hannah Wade’in fotoğraflarını topladı. “Bu çocuğu siz öldürdünüz. Ve bedelini ödeyeceksiniz.”

“Ben- ben avukat çağırıyorum.” Ama göz kenarları akmaya hazır yaşlarla doluydu. “Bu taciz.”

“Sen buna taciz mi diyorsun?” Eve’in gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Ağzı incecik uçlu iki bıçak gibi aralanmıştı. “Daha fazla konuşmayacağım. Kendi kendine teslim olmak için yirmi dört saatin var. Kendi başına Polis Merkezi’ne gelersin, bize delil verirsin ve ben de karşılık olarak seni gezegen içinde bir rehabilitasyon merkezini kabul ettirmeye çalışırım. Yirmi dört saat artı bir dakika sonra peşine düştüğümdeyse gezegen dışında izole bir hücreye tıklılmanı sağlarım. Hayatın boyunca bir daha gün ışığı göremezsin.”

Eve bilek ünitesine baktı. “Yarın saat beş on ikide. Bir dakika fazlası değil.”

Bölüm On Yedi

Eve, Clarissa Price'ı sarsmayı başardığını, hem de sağlam sarstığını biliyordu. Aynı zamanda Clarissa'nın Masumiyet Savaşçıları'nın onayından geçmeden avukat falan tutmayacağını biliyordu. Ama Dwier'ı arayacaktı.

Eve, Price fotoğraflara bakarken kadının yüzünde oluşan dehşet ifadesini görmüştü. Şok ve inanamama da vardı fakat giderek üste çıkan şey dehşet olacaktı. Bu durum, kadın gece çılgınlık atarak uyanana kadar onu içten içe kemirecekti.

Eve aynı şeyin kendi başına da gelmemesi için ne yapması gerektiğini, sonraki adımlara geçmesi gerektiğini biliyordu. İşe odaklanmalıydı. Son fotoğrafları odasındaki dava panosuna iğnelerken kendine söylediği şey buydu.

Kendi dehşetinin tekrar yüzeye çıkmasına, tıpkı Greene'in Park Avenue'deki dairesine girdiğinde olduğu gibi gelip midesine bir yumruk gibi oturmasına izin veremezdi. Hissettiği dehşet bir an Dallas'ı geçmişe götürmüştü. Dallas şehrinde ufak, buz gibi soğuk bir odada elinde kanlar damlayan bir bıçağı tuttuğu ana dönmüştü.

Roarke odaya girdi, kapıyı kapadı. Kilitledi.

"Son cinayetler konusunda veri güncellemesi yapmak için tüm ekibin buraya gelmesini istiyorum. Jamie dışında."

"Bir dakika sonra." Roarke Dallas'a doğru ilerledi, onu omuzlarından tuttu ve kendine doğru çevirdi. Gözlerindeki gölgeleri görebiliyordu. Bir kısmının yorgunluktan olduğu-

nu biliyordu ama çoğu kâbusundan kaynaklanıyordu.

“Görebiliyorum.” Roarke dudaklarını onun alınına bastır-
dı. “Çektiğin acıyı görebiliyorum.”

“Yoluma çıkmasına izin vermiyorum.”

“İ Hayır, ona asla izin veremeyiz değil mi? Bir dakika bekle
Eve. Sadece bir dakika.”

Roarke’ın kolları çoktan ona dolanmıştı ve şimdi Eve de
ona sarılıyordu. “Aynı şey değil. Aynı şey değildi. Ama...
yine de beni geçmişe götürdü. Beni tam o odaya geri gön-
derdi. Orada durmuş kıza bakıyordum ve birden babamı
gördüm, baktığım kişi babam oldu. Kaskatı kesildim. Daha
önce de böyle şeyler gördüm fakat beni bu şekilde geriye gö-
türmediler.”

“Bu bir kızdı. Küçük bir kız.”

“Benden daha büyüktü. Yaşı benden iki kat daha fazlaydı.
Ben de onun gibi olabilirdim.” Eve bunu söyledikten sonra
derin bir nefes verdi. “Orada dikilirken düşündüğüm şey bu
oldu. Kızın başında dururken düşündüğüm şey. Eğer ben
onu öldürmeseydim, ondan kaçmasaydım beni öldürebilir-
di.”

Eve kendini biraz daha toplayarak başını geriye doğru çe-
virdi ve panoya daha berrak gözlerle baktı. “Ona ne yaptıkla-
rını görüyor musun?”

Yaşamı boyunca gördüğü ve yaptığı onca şeye rağmen,
Hannah Wade’in resimlerine bakmak Roarke’ın kanını don-
durmaya başardı.

Kız neredeyse parçalarına ayrılmıştı. Üzerindeki gömlek
ve şort lime limeydi, kendi kanıyla kıpkırmızı olmuştu.

“Sen görebiliyorsun,” dedi sessizce Roarke. “Tekrar tek-
rar görüyorsun ve bunu ne kadar çok görsen de senin için
bir anlamı olmaya devam ediyor. Seni sen yapan şey işte bu.”

“Şimdi toplantıya geçmemiz lazım.” Bir sonraki adımı at,
diye düşündü Eve. İşini yap. “Jamie’nin bir yerlerde meşgul
edilmesi lazım. Bunu görmesini istemiyorum. Kızın resim-
lerini sonraki toplantıya kadar indirmiş olurum.”

“Onu havuza ya da oyun odasına gönderirim. Senin işin bitene kadar orada kaldığından emin olmak için de Summer-set’ten onu gözlemesini isterim.”

Eve başını salladı ve bir adım geriledi. “Bir şey daha. Ben mühürlü dosyaları açman için seni zorladım ya da tehdit veya rüşvet kullandım mı?

“Hayır. Epey tereddütle lafı dolandırarak ve dişlerini sıkarak sordun sadece.”

Eve’in yüzüne yayılan şey neredeyse bir gülümsemeydi. “Diş sıkamak kısmı dışında ben de öyle görmüştüm. Webster ‘eğer gerekli olursa’ kısmını da ekledi ama yine de İçişleri resmi sorgusunda da hayır derdim. Yalan söyledim. Öyle yapacağımı düşünmek hoşuma gitmiyor ama bununla yaşayabilirim.”

Eve tekrar Hannah Wade’in fotoğraflarına baktı. “Evet, bununla yaşayabilirim.”

Ekibi toplandığında Eve onlara ayrıntıları vermeye başladı.

“Nick Greene insanlara çeşitli hizmetler sağlıyor. Mesleği eğlence danışmanı olarak listelenmiş. Daha sıradan talepli müşterileri de olsa da çoğunluğu yüzeyin altında gezinmeyi seven tipler. Yasadışı kimyasallar, çocuk pornosuna eğilimli olsa da sadizm, mazoşizm ve zoofili türünde porno videolar. Aynı zamanda, kanunun izin verdiğinden biraz daha ötesini seven ya da sadece o kanunu delmenin verdiği heyecandan hoşlananlar için her cinsten lisanssız eşler. Bir dosyası var. Dosya aynı zamanda o eşlerin seçimini şahsen yaptığını da gösteriyor. Toplamda sekiz kez sorguya alınmış ama hiçbirinde dava açılmasına yetecek kadar şey bulunamamış. İşinin iyi bir gelir sağladığı belli. Park Avenue’de şık bir dairede yaşıyor.”

“Price ya da Dwier’la herhangi bir bağlantısı olmuş mu?” diye sordu Baxter.

“Dosyalardaki verilerde onların isimlerine rastlamadım. Ama Sosyal Hizmetler’de tanındığından şüphem yok. Sor-guya alındığı sekiz olaydan ikisinde konu, kanunen reşit olmayan bir çocuğa dair adam hakkında yapılan şikâyet. O şikâyetlerden birisi mühürlü. Ve o mührün altında bu grubun bir ya da daha fazla üyesini bulacağız.”

“Teğmen.” Trueheart okul sırasında oturan bir çocuk gibi el kaldırdı. “Greene’in sadece yaptığı şey yüzünden infaz edilmiş olması mümkün değil mi? Grupla doğrudan bir bağlantısı mı olmalı?”

“Hedeflerini o şekilde seçmeleri için henüz erken. İlk dalga kişisel kin gündemlerine hizmet etmek zorunda.”

“Öyle olmalı,” diye onayladı Feeney. “Böyle bir grup oluşturuyorsun ve katılanlar çok büyük riskler alıyor. Çoğu da bunu sırf prensip adına yapıyor olamaz. İlk önce bir ödeş-meye ihtiyaçları vardır. Bunun grubun hiyerarşik düzeninde ve infazlarında da yeri olmalı. Yalnız içlerinde öfkeli fanatikler olacak. Ya da ellerini kana bulamadan birini öldürmek fikrinden keyif alan sosyopatlar.”

“Elbette bu yolu takip etmekten haz duyan disiplinler,” diye devam etti Roarke. “Öfkeli ya da hayal kırıklığına uğramış polisler, bürokratlar, sosyal hizmet görevlileri gibi birden çok sefer suçluların sistemden kurtulabildiğini görmüş kişiler. Bence, sadece böyle bir insan-yapımı ‘seçebilme’ sisteminden entelektüel haz olanlar da vardır aralarında.”

Eve dava panosunu işaret etti. “Seri çalışıyorlar. Bana göre şu ana kadar ilk dalgadakileri enfekte ettiler ya da onların enfeksiyon işlemleri tamamlandı. Üyelerine istedikleri ödeşmeyi sağladılar, minnetlerini kazandılar, seri ve çoklu başarılar elde ettiler ve medyanın dikkatini olayın üzerinde tuttular. Kurban olarak çeşitli şekillerde olsa da çocukları hedef alanları seçtikleri çok belirgin. Kurbanlar çocuk olduğunda polisler bile daha farklı bir tutum sergiler.”

Dallas tekrar panoya döndü.

“Olay yerinde komşularla görüşmelerde edindiğimiz bil-

gilere göre, Hannah Wade binada ilk olarak on gün önce görülmüş. Orada daha uzun süredir kalıyor olması muhtemel, çünkü anne babası üç aydır kızı ne görmüş ne de ondan haber almış. Bu kez polise ya da Sosyal Hizmetler'e bir şikâyetle bulunmamışlar bile. Kız sürekli evden kaçıyormuş zaten.

McNab, sen binanın güvenlik disklerini inceleyerek kızın Greene'in yanına gelmesinin net tarihini belirle."

"Pekâlâ."

"Son iki haftada kızın ne sıklıkta gelip gittiğini ya da Greene'i başka kimlerin ziyaret ettiğini bilmek istiyorum. Anne babasından kızın tanıdıklarına dair bir liste aldık. Peabody ve ben, o isimler üzerinde çalışacağız. Baxter, sen Greene'i şimdiye kadar sorgulamış bütün polislerin üzerinden bir kez geç. Feeney, Roarke, ve Jamie de delil olarak ele koyduğumuz bilgisayarlardan veri çıkarma üzerinde çalışmaya devam edecekler."

"Az kaldı," dedi Feeney. "Sekiz, on saate kadar virtüsü belirlemiş oluruz."

"Beni o konudan haberdar edin. Greene/Wade infazı temel şablona uygun şekilde ilerlemiş. Greene son beş gün dairelerine çekilmiş. Binada sabah sekizden gece yarısına kadar görevli kapıcılar var, üç vardiya halinde çalışıyorlar. Bizim mezarlıktan bir droid sorumlu. Kapıcılardan hiçbirisi Greene'in o süre zarfında girişini ya da çıkışını görmemiş. Alınan ifadeler bunun adamın rutinine uygun olmadığını gösteriyor. Haftanın en az beş günü, günün çoğunu dışarıda geçirirmiş. Kapıcılardan biri on gün önce Greene'in Wade'in tarifine uygun bir kızla geldiğini söylüyor ve ondan sonra kız sık sık gelip gitmiş. Dün kızın girişini ya da çıkışını gören kimse yok."

Eve döndü. "Olay yeri kaydı, birinci ekrana."

Ekрана açılan görüntü gayet yalın ve çarpıcıydı. Beyazın hâkim olduğu yaşam alanı kan içindeydi. Halının üzerinde yol yol ilerleyen ince kan nehirlerinde, kırık cam parçaları parlıyordu. Devrilmiş masalar, kırık bir eğlence ekranı, gür

tropik bitkiler beyazla net bir tezat çiziyordu ama kızın yerde yatan kanlı bedeniyle gayet uyumluydu.

Genç kız kolları ve bacakları açılmış halde yüzüstü yatıyordu. Saçları uzun ve kıvrıktı, bir zamanlar aralarında safir renkli gölgeler olan bir sarışındı. Kuruyup yapış yapış olmuş kanların altında o altın sarısı ve safir mavisinin bir kısmı hâlâ belli oluyordu.

Eve olay yerinin detaylarını aktaran kendi sesini duydu ve sonra kendini görüntüye girip kızın cesedinin yanına eğilirken izledi.

“Halının üzerine saçılmış yasadışı kimyasalları görüyorsunuz. Misafirlere ikramlık olarak hazırlandığı belli olan geniş bir kâse kırılmış ve parçaları etrafa saçılmış olarak bulundu. Kâsenin içinde de Jazz ve Erotica oldukları teşhis edilen maddelerin izlerine rastlandı. Yatak odası kaydına geç.”

Ekрана siyah ve kırmızı tonlarda dekore edilmiş geniş ve güneş ışıkları içinde bir oda geldi. Yataktaki çarşaflar yırtıktı. Masadaki bilgisayarın ekranı kameraya dönmüştü ve üzerinde aynı mesaj vardı.

GERÇEK MASUMİYETE ULAŞILDI

“Komidinin üzerinde zarar görmemiş bir diğer kâse görülüyor. İçinde hâlâ çeşitli yasadışı maddeler var ve maddelerin bir kısmı yere saçılmış. Semptomlar kendini göstermeye başladığında Greene kullanmaya devam etmiş. Çarşafların üzerinde muhtemelen burun kanamasından kaynaklanan kan izleri var. Yine çarşafların üzerindeki sperm izleri Wade’in ölümünden önce mastürbasyon yapabildiği ya da Wade’le cinsel ilişkiye girebildiğini gösteriyor. Otopsi bize hangisi olduğunu söyleyecek. Wade’in bedeninde yeni cinsellik yaşadığına dair herhangi bir delil bulunmadı.”

“Greene hangi cehennemde?” diye sordu Baxter.

“O kısma geleceğiz. Olay yerindeki incelemelerim, bana muhtemelen adamın son saatlerinde bir süre yatak odasına kapanmış uyuşturucu alıp mastürbasyon yaptığını, Wade’inse oturma odasında tek başına takıldığını gösteriyor. Abur

cubur yemiş, o da uyuşturuu almış ve eğlence ekranını izlemiş. Greene'in keyifli bir ev sahipliği sergilemiş olacağını sanmıyorum ama kızın Park Avenue'de bir dairede kolaydan uyuşturuu, bolca yemek ve alkolü, sokakta numaralar çekmeye tercih ettiğinden eminim. En azından Greene yatak odasından çıkana kadar öyle görmüştür."

Truheart tekrar elini kaldırdı. Baxter onu hafifçe tekmeleyerek başını salladı. "I-ıh," diye fısıldadı. "şu anda olay yerinde."

"Son üç günde sekiz tele-link çağrısı gelmiş. Hiçbiri cevaplanmamış. Hepsi Greene içinmiş. Wade de adamın sekreterliğine soyunmamış. Bu öğleden sonra bir noktada kız kalkmış. Belki dışarı çıkmak, biraz hareket etmek istemiş. Yatak odasına gitmiş olabilir ama kapı kapalı, kilitli. Kıyafetleri içeride. Kıyafetlerini giyip, biraz süslenmezse dışarı nasıl çıkabilir? Adamdan kapıyı açmasını istiyor, tekrarlıyor, lanet olası kapıyı artık açmasını istiyor ancak cevap yok. Kapıyı tekmeliyor, ayak parmaklarını yaralıyor. Bu durum kız kızdırıyor. Kapıyı birkaç kez de kalçasıyla iteliyor, onu da biraz yaralıyor. Lanet olası herif."

Eve sahneyi gözünün önünde görebiliyordu, neredeyse kızın hissettiği patlamaya hazır öfkeyi hissedebiliyordu. Kafası güzel ve çıkmaya hazır ama gidebileceği hiçbir yer yok. "Mutfağa doğru ilerliyor, tatlı bir şeyler arıyor. Jazz'dan sonra tatlı krizi olabiliyor. Biraz dondurma yiyor ve kafasının güzel olmasının da etkisiyle tezgâha çikolata sosuyla pislik yazıyor.

"Arkasını dönüyor ve Greene karşısında. Kötü görünüyor, gerçekten kötü. Burnu kanıyor ve gözleri korkunç durumda. Nefesi berbat halde ve geri kalanı da lağım gibi kokuyor. İç çamaşını günlerdir değiştirmemiş gibi duruyor. şimdi iş tutabileceklerini samıyorsa çok yanılıyor."

Eve gözlerinin önüne dairenin mutfağını getirdi. Beyaz, gümüş ve kandan dolayı kırmızı. "Adama bir şey söylüyor, bir yeniyetmenin zekice olduğunu sandığı bir şeyler. Adam

ona vuruyor, yüzünün ortasına sağlam bir tokat atıyor. Kız geriye savruluyor ve kafasını Oto-Aşçı'ya çarpıyor, dondurma kâsesini düşürüyor. Camı çok acıyor. Kıza tenini parçalayacak kadar sert vurmuş. Oto-Aşçı'nın kapağında deri ve saç kalacak kadar sert. Kızın bir an görüşü bulanıyor ve çok korkuyor. Ama Greene'in tezgâhın üzerindeki bıçaklıktan büyük çelik bıçağı aldığını gördüğünde çok daha fazla korkuyor.

"Greene bıçağı ona doğru savuruyor. Kız ellerini kaldırıyor ve bıçak her iki avucunu da kesiyor. Kaçmaya çalışıyor ve ellerinden süzülen kan duvara da bulaşıyor. Sonra duvara omuzundan da kanlar sığıyor. Çünkü muhtemelen adam onu tutup çevirerek bıçakla omzunu kesiyor. Saplamıyor. Mutfakta saplama yok. Sadece o uzun net bıçak kesikleri. Soldan sağa ve sağdan sola.

Kız bağılıyor, yalvarıyor, ağlıyor, kurtulmaya çalışıyor. Kaçmaya çalışıyor. Ama bıçak darbelerini almaya devam ediyor. Sirtına, kalçalarına, tekrar omuzlarına. Yemek masasına doğru gidiyor. Greene kızın işini orada bitiriyor aslında. Bir atardamarını kesiyor ve kan fışkırmaya başlıyor. Kız zaten ölmüş. Ama daha farkında değil. İla kurtulabileceğini düşünüyor. Oturma odasına doğru kaçıyor ama beyaz halının üzerinde artık yere yığılıyor. Birkaç santim sürünüyor. Sonra Greene bıçağı saplamaya başlıyor."

"Tanrım," dedi McNab duayı andıran ağır bir tonla.

"Greene onun kim olduğunu bile farkında değil, umursamıyor da." Ekrana bakarken Eve'in yüzü bir kaya gibi sertti. "Wade'in çılgınlıkları kesildi ama Greene'in kafasının içindeki çılgınlıklar susmuyor. Uyuşturucu kâsesini savurup kırıyor, eğlence ekranını paramparça ediyor, masa ve sehpaları deviriyor, kanepeyi de bıçaklıyor. Acıyı dindirmek zorunda. Yatak odasına dönüyor ama dayanamıyor artık. Terasın kapılarını açıyor. Bıçak hâlâ elinde ve üstü başı kıpkırmızı. Bağılıyor, bağılıyor ve bağılıyor. İla trafigine, aşağıdaki caddeye ve iki daire aşağıda terasına çıkan komşusuna bağılıyor. Alt kat-

taki komşu kadın içeri girip kapılarını kilitliyor ve polisleri arıyor. Polisler geldiğinde her şey çoktan sona ermiş. Yatak odası teras görüntüsü,” diye talimat verdi Eve.

Greene sırt üstü yatıyordu ve bu haliyle bir kan gölü içinde yüzen birini andırıyordu.

Bıçağı kendi kalbine saplamıştı.

“Kızın giriş çıkış saatlerini buldum.”

McNab laboratuardaki aksiyona yakın olmak için çalışma alanı olarak orada bir köşe seçmişti. Feeney ve Jamie’nin nasıl ilerleyeceklerini tartışırken ya da Roarke’ın fikrini belirtirken kullandığı tanıdık elektronikçi dilini dinlemeyi çok seviyordu.

McNab çok yaklaştıklarını, virüse ulaşmak üzere olduklarını biliyordu. Virüsü kopyaladıklarında onunla savaşmaları da mümkün olacaktı.

Eve, McNab’e doğru ilerledi. Laboratuara -kendine ihtiyaç duyulan en son yere- neden geldiğinden pek emin değildi. Muhtemelen kendi düşüncelerinden biraz uzaklaşmak içindi.

“İşte kızımız burada,” diye devam McNab parmağını ekrana vurarak. “Greene’le birlikte giriyor. Kapıcı görüyor. Kız daha bu tarih ve saatten önce binada görülmemiş. İçeri girerlerken sapık, kızın kalçasını sıkıyor. Onun babası olacak yaşta.”

“Adamın evine kendi isteğiyle geliyor.” Eve kızın yüzünü inceledi. Seksi bir gülüş, ışıltılı gözler.

Ah evet, diye düşündü Eve. İşleri nasıl idare edeceğini biliyorsun sandın. Hiçbir şey bildiğin yoktu.

“Evet ama bu durum adamı daha az sapık kılmaz. Kız daha sonra da gelip gitmeye devam ediyor. Öğlenden önce geldiği hiç olmamış. Gündüz çıktığında da gece yarısından önce geri dönüyor. Yanında alışveriş çantaları oluyor. Kaliteli

firmalardan alışveriş paketleri. Faturaları adam ödüyor olmalı. Kız sağlam bir kapıda olduğunu düşünüyor.”

“Hımm. Birlikte dışarı da çıkıyorlar.”

“Evet.” McNab diskteki görüntüleri ilerletmeye başladı. “Çoğu gece çıkıyorlar. Çıkarken bile kafaları çoktan dumanlanmış görünüyor. Büyük patlamaya altı gün kalana kadar her hece çıkmışlar. Bu zaman dilimi içinde üç erkek ziyaretçi var, hepsi erkek.”

McNab, Greene’in dairesinin girişindeki kamera görüntüsüne geçti. “İlk ziyaretçi içeri giriyor ve on altı dakika kalıyor. Eminim bu küçük sosyal ziyaret sırasında evrak çantasının içeriğindeki diğer şeyler değişiyordur.”

“Ürünü test etme ve parayı sayma durumları,” diye onayladı Eve. “Yasadışı Kimyasallar Birimi’nin bu adamın peşinde olup olmadığını biliyor muyuz?”

“Bilmiyoruz. Öğrenebiliriz.” McNab farkında olmadan sağ elini gerdi, açıp kapadı; uyuşukluk hissi hâlâ tam olarak geçmemişti. “Oradaki bazı bağlantılarımı kullanabilirim. Ama bence bizim sapık çizgiyi pek fazla zorlamamış gibi duruyor, yasal iş bağlantılarını açık tutmuş, yoğun satıcılığa pek bulaşmamış.”

“İkinci ziyaretçi?”

“Onun derdi daha farklı. İçeride doksan sekiz dakika kalıyor. Çanta yok.”

Eve adamın daireye girişini ve çıkışını izledi. “Seks,” dedi düz bir sesle. “Peki ya üçüncü?”

“Kırk dakika kalıyor, girerken de çıkarken de elinde bir disk çantası var. Galiba seksi videodan izlemeyi seviyor.”

“Onu tanıyorum. Adı Tripps. Deri çizme temalı videolar satıyor diyelim. Sokakta çalışan birkaç elemanı da var. Evet, onu tanıyorum. Eğer gerekirse onu bulabilirim, bakalım bize ne anlatacak... Diğer iki ziyaretçi için kimlik tespiti yap, belki ihtiyacımız olur.”

McNab tarama işlemini hazırlarken Eve onun sağ bacağına ovaladığını gördü. “Hayır, şimdi değil. Sabah da olur,

acelesi yok. Sen bugünlük mesaiyi bitir. Neden Peabody'yle havuza falan gitmiyorsunuz? Ya da biraz dışarı çıkın.”

“Öyle mi? İyileşme aşamasındaki sakata torpil mi?”

“Hâlâ fırsatın varken kullan alıbp. Çok uzun sürmeyecek.”

McNab sıırttı. “Bir kulüp ortamı fena olmazdı aslında. Biraz müzik. Henüz dansa kalkmam da... Aslında şu anda en iyisi ne olur biliyor musun? Sanal kulüp. Yani hologram odasını kullanabilirsek.”

“Eğer sapık bir cinsel fantezi programlayacaksanız duymak istemiyorum.”

“Söz anne.”

Eve ofisine geri döndü ve sonraki bir saati Nick Greene'in yaşamını inceleyerek geçirdi.

Üniversite mezunu, işletme mastırı yapmış. Ergenlik yıllarından itibaren başı derde girip durmuş. Uyuşturucu kullanma cezaları, suç unsuru oluşturan uyuşturucu satışları, porno video satışları. Çekirdekten girişimci, diye düşündü Eve.

Bir süre sonra durumunu epey de düzeltmiş. Park Avenue'de şık bir daire, tasarımcı elinden çıkmış pahalı kıyafetlerle dolu bir dolap.

Eve, adamın finansal kayıtlarını incelemeye devam ettikçe kaşları çatıldı. İki lüks araba ve Hamptons'daki yazlığının garajında tuttuğu üçüncü bir lüks arabayla yat. Üç milyon dolara sigortalanmış resim ve mücevherler.

“Bu kadar düzeltmiş olamaz.”

Eve linke doğru ilerledi ve Roarke'ı aradı. “Benim ofisimde bakmanı istediğim bir şey var.”

Roarke biraz rahatsız bir tavırla geldi. “Eğer işin tamamlanmasını istiyorsan Teğmen, yapmama izin verimen gerek.”

“Başka bir konuda uzman fikrine ihtiyacım var. Bildirilen gelire, harcamalara ve şu malvarlığına bakmanı istiyorum. Sonra bana fikrini söyle.”

Eve kayıtları ekrana açtı ve Roarke'ın incelemesini beklerken odada dolaşmaya başladı.

“Birinin eksik gelir beyanında bulunduğu belli. Bu gerçekten şoke edici bir gelişme oldu.”

“Alayı bırak. Bu malvarlığının ne kadarı orta seviye uyuşturucu satışlarından, lisanssız kızlar çalıştırmaktan ya da porno video kiralamaktan elde edilebilir?”

“Pekâlâ, bu konulardan iyi anlayacağımı düşünmen karşısında alınmaktan ziyade gururlanmaya karar verdim. Geliri elbette masraflara bağlı. Uyuşturucuları satmadan önce satın alman ya da denemen, lisanssız eşleri elde edip beslemen giydirmen, videoları çekmen ya da elde etmen gerek. Sonra rüşvet, güvenlik ve çalışan masrafları var. Eğer hepsinde iyiyisen, düzenli bir müşteri portföyün varsa diyelim, yılda iki ya da üç milyon dolar gelirin olabilir.”

“Yine de uymuyor. Üstelik adam işleri çok küçük çaplı götürüyor. Eğer düşük bir profilde devam edersen, çok sık ya da çok yüksek ceza almazsın. Yine de diyelim ki üç milyon geçen sene rapor ettiği gelire ekleyelim. Yine de beş milyonun altında geliri var. O parayla çok rahat bir hayat sürebilirsin.”

“Evet, bazıları sürebilir. Pekâlâ, işimiz bitti mi?”

“Hayır. Elinde harcayabileceğin beş milyon doların var. Geçen yılki kıyafet masraflarına bak.”

Roarke artık sabırsız bir şekilde soluyarak Eve’in ekrana açtığı verileri taradı. “Yani çok şık giyinmiyormuş.”

“Ama öyleydi. Dolabı son moda ve pahalı tasarım elbiselerle doluydu. Yüz çiftten fazla ayakkabısı vardı. Aynı bağımlılığın esiri bir adamla yaşadığımdan pahalı ayakkabı gördüğümde de tanıyorum. Sırf o dolaptakiler rahat bir milyon eder. Muhtemelen daha fazla.”

“O halde nakit ödüyormuş demek ki,” dedi Roarke ama o da hiç niyeti olmamasına rağmen merak etmeye başlamıştı.

“Pekâlâ, beş milyondan bir milyonu çıkar. Resim ve ıvır zıvır boncuklarını üç milyona sigortalatmış.”

“İnsanlar nadiren o boncuklarının hepsini tek bir senede alır.”

“Evet ama sırf geçen sene üç çeyrek milyondan fazla uzman raporu var. Borç yok. Yine nakit. Kalan dört milyondan bir 750 bin daha çıkar. Video ekipmanı bir buçuk milyona sigortalanmış. Geçen sene listelenen yarım milyonluk iki kamera sistemi var. Şhirde garaja çekilmiş iki aracı var. Her biri için aylık iki-üç bin dolar lazım ve yıllıkı hesap et. Bir tanesi XR-7000Z, geçen Eylül’de alınmış. Ne kadar ediyorlar?”

“Ah... iki yüz bin, minimum donanım.”

“Park Avenue’de üç odalı bir daire. Onun yıllık gideri de arabalar kadar değil mi?”

Roarke kafasından hesap yapıyordu. “Yaklaşık olarak.”

“Bir de Hamptons’da beş yatak odalı bir yazlık ve yat için marina ve diğer masrafları ekle. Ne olur?”

“Bir milyona yakın.”

“Pekâlâ. Hemen her gece lüks yemeklere ve âlemlere çıkıyor. Temel yaşam giderlerini de ekle. Ne olur?”

“Ya iş gelirini çok hafife almışım ya da başka bir gelir kaynağı var.”

“Başka bir kaynak.” Eve kalçasını masaya dayadı. “Pekâlâ, şimdi beni dinle. Özel seçmece müşterilere hizmet verdiğin kanunsuz sektörlerde dolanıyorsun. Bu müşterilerin bazıları küçük hobileri meydana çıktığında yüzü epey kızarabilecek tipler. Adamımızın pahalı zevkleri var ve aslında iyi de kazanıyor fakat lanet olsun, neden daha iyisi olmasın? Ne yaparsın?”

“Şantaj.”

“Doğru cevap.”

“Pekâlâ, adamın cepte tuttuğu bir geliri daha varmış. Bakıldığında her açıdan karlı bir ek iş. Bunun elimizdeki konuyla ilgisi ne?”

“Elimizdeki konu cinayet. Bu bir Masumiyet Savaşçıları infazı ve o konuyla bağlantılı ama yine de finansal durumunun da bize vereceği şeyler olabilir. Şantaj verilerini kasa gibi bir yerde tutuyor olabilir. Eğer öyleyse eve yakın bir yerler-

de olmalı. Bankaları ve özel kasa hizmeti veren şirketleri de kontrol edebiliriz. Ama belki daha da yakınında olmasını istemiş olabilir. Ben evine tekrar bakacağım.”

“Yanına arkadaş ister misin?”

“Evet, iki kişi daha çabuk altını üstüne getiririz.”

Roarke buraya gelmenin her ikisi için de vakit kaybı olduğuna inanıyordu. Ama Eve’in içindeki polisin açık olabilecek her şeyi bulmak zorunda olduğunu biliyordu.

Dahası, onu kâbuslarına bir an için olsa bile geri döndüren o yere tek başına gitmesine izin veremezdi. Eve polis kodunu girip dairenin mühürlü kapısını açana kadar yanında sessizce bekledi.

İçerideki hava hâlâ ölüm kokuyordu. Daireye Eve’in arkasından ilk adımını attığı anda dikkatini çeken ilk şey bu olmuştur.

Çiğ, acınası insan kokusu olay yeri ekibinin kullandığı kimyasalların kokusu altında da olsa tüm mekânda asılı kalmıştı.

Beyazın üzerinde kırmızı lekeler ve kurumuş ufak nehirler vardı. Duvarlar, halı, mobilya. Kızın tam olarak yere düştüğü noktayı görebiliyordu. Nerede sürünerek ilerlemeye başladığı belliydi. Nerede öldüğü de.

“Tanrım, buna nasıl dayanabiliyorsun? Buna bakıp dağılmamayı nasıl başarıyorsun?”

“Çünkü baksan da bakmasan da orada. Ve eğer dağılırsan işin biter.”

Roarke uzanarak Eve’in koluna dokundu. “Bunu tekrar görmem mi gerekiyordu? Görebileceğini kendine ispatlaman için mi yüzleşmen gerekiyordu?”

“Evet. Ama konu sadece o olsa tek başıma da gelebilirdim. İkinci yatak odası ve çalışma odası şu tarafta. İlk aramada za-

ten her yeri gözden geçirdik. Ama bir şeyler gizleyecek bir yer aramıyorduk. Şimdi aradığımız o.”

Eve, Roarke’ı ikinci yatak odasına gönderdi ve kendisi ofise gitti. Bilgisayar ve diğer iletişim sistemlerine delil olarak el konulmuştu, çalışma alanı incelenmişti, Greene’in diğer malzemelerini tuttuğu dolap iyice gözden geçirilmişti.

Eve aynı şeyleri tekrar yaptı. Dolabın içinde bir kasa da vardı. Olay yeri teknisyenlerinden biri tarama cihazıyla kasanın ağzında çalışmış ve şifreyi kırmıştı. Kasanın içinden beklenmedik bir şey çıkmamıştı. Biraz nakit, bazı diskler ve evraklar.

Yeteri kadar nakit yoktu, diye düşündü Eve. Kesinlikle yeteri kadar nakit yoktu. Eğer son birkaç gün içinde üç müşteri geldiyse -en azından iki tanesi Greene’in semptomlarının yavaş yavaş ağırlaşmaya başladığı dönemde- ödemeler neredeydi?

Parayı bir bankaya ya da kasaya koyması için Wade’i dışarı yollar mıydı? Sanmıyordu. Bir yeniyetmeyi becerebilirsin, müşterilere para karşılığı satabilirsin ama eline yüksek miktarsa nakit para verip dışarı yollayamazsın, değil mi?

Duvardan iki tabloyla bir heykeli indirdi ve gizli paneller için arkalarını aradı.

“Yatak odası temiz,” dedi Roarke.

“Bir kasası daha var. Gizli bir kasası. En mantıklı yer de burası. Kasayı ofisinde ister.”

“Belki de fazla mantıklı. Baktığın ilk yer olurdu değil mi?”

Eve duvarı yoklamayı bıraktı ve ona doğru döndü. “Pekâlâ, eğer burası senin mekânın olsa kasayı nereye saklardın?”

“Eğer iş ve eğlenceyi birleştirmeyi seviyorsam ki bizimkinin sevdiği belli, ana yatak odası olurdu.”

“Tamam, bir deneyelim.”

Eve önden ilerledi ve kapı eşiğinde Roarke’la birlikte durarak içeriye baktı.

“Para her zaman zevkle beraber gelmiyor, değil mi sev-

gilim?” Roarke kırmızı siyah dekorasyona bakarak başını iki yana salladı. “Fazla klasik bir zevk yuvası.”

Giysi dolabına doğru ilerledi ve kapaklarını açtı. “Evet, en azından kıyafet konusunda vasatın üzerinde zevk sahibiymiş. Çok hoş şeyler var burada.”

“Evet ve iç çamaşırları içinde öldü. Şu anda sadece göstermelik yani.”

“Şehir idaresi kalan bu tür şeyleri ne yapıyor?”

“Kıyafetleri mi? Eğer ailesi, mirasçıları ya da o tür bir şeyleri yoksa sığınaklara bağışlanıyor.”

Roarke bir düğmeye bastığında birinci elbise bölmesi yana doğru açıldı ve takım elbiselerle dolu ikinci bir bölme daha ortaya çıktı. “Anlaşılan evsizler bu sene çok şık olacak.”

Roarke ikinci bölümü de yana doğru çekti ve sağ taraftaki ayakkabı bölümüne baktı. “İşte burada?”

“Ne burada?”

“Bana bir dakika ver,” dedi Roarke ve parmak uçlarıyla rafların altını üstünü yoklamaya başladı. “İşte burada. Bir bakalım.”

Roarke küçük bir kolu kaldırdı ve üçüncü raf yavaşça dönerek açıldı. Roarke eğildi.

“İşte gizli deliğin Teğmen. Ve ikinci kasan.”

Eve’in soluğu Roarke’in ensesine vuruyordu. “Açabilir misin?”

“Retorik bir soru kabul ediyorum bunu,” diyerek güldü Roarke.

“Tamam, aç şu lanet şeyi.”

Roarke cebinden Jamie’den aldığı tarayıcıyı çıkardı. “İşte senin bir polis olmanın ve benim olmamamın nedeni bu.”

“Senin bir kasayı açabilmen mi?”

“Hayır. Onu kolayca yapmanı öğretebilirim sana, bu küçük işe yarar oyuncak olmadan bile. Oysa bu gece buraya gelmekle boşuna vakit harcadığını düşünüyordum.”

“Hâlâ vaktimi harcadığımı mı düşünüyorsun?”

“Sanırım öyle ama kasanı buldun.” Tarayıcının ekranında

ışıklar yanmaya ve hızla rakamlar belirip kaybolmaya başladı. Kısa bir süre sonra bir seri numara sabitlendi. Kasadan mekanik bir ses çıktı, sonra hafifçe kapağın açılma sesi geldi.

“Abra kadabra,” dedi Roarke ve kapağı açtı.

“İşte bu daha inandırıcı.” Artık tamamen Roarke’in yanına eğilmiş olan Eve, deste deste paralara baktı.

“O kadar uzun süre hapse girmeden devam edebilmesinin nedeni bu. Kredi yok, gizli transferler ve hesaplar yok. Direkt nakit para. Diskler ve videolarla dolu bir dosya kutusu.”

“En iyisi.” Roarke elini kasanın içine uzatarak avuç içi bilgisayar ünitesini çıkardı. “Çok yüksek ihtimalle virüslü olmayan ve ilginç verilerle dolu kişisel bilgisayarı.”

“Hemen yükleyelim, sen aç.” Eve elektronik ajandasını çıkardı.

“Ne yapıyorsun?”

“Girişi hazırlıyorum. O yeşil destelerden ya da o parlak taşlardan cebine giren olmasa iyi olur dostum.”

“İşte şimdi alındım.” Roarke doğruldu ve gömleğini silkeledi. “Eğer bir şeyler aşıracak olsaydım da emin ol ruhun duymazdı.”

Bölüm On Sekiz

Eve ev ofisine döner dönmez diskleri çalıştırmaya başladı. Finans ve hesaplar diye etiketlenmiş diğer disketleri bir tarafa iteledi. Onlar şimdilik bekleyebilirdi.

Avuç içi bilgisayar ünitesini, laboratuvar testlerine başlaması için Roarke'a vermişti. Kısa bir süre sonra kendini Greene'in günlüğünü dinlerken buldu.

Müşterilerinden bahsediyordu ama hep isim ve soy isimlerinin baş harflerini ya da takma oldukları bariz olan adlarını kullanıyordu. Yağlıgöt aylık ödemesini yapmıştı ya da G.G. ödemede biraz daha erteleme için yalvarmıştı. Greene alışveriş, kulüp sahnesi ve cinsel istismar için ayrı kayıtlar yapmıştı. Hepsi acımasız bir alay ve aşağılama tonuyla kaydedilmişti.

Greene hizmet verdiği insanlardan tiksiniyordu.

Ve onlara şantaj yaptın, diye düşündü Eve. Sonunda tıpkı onlar gibi olana kadar şantaja devam ettin.

Zengin, tatminsiz ve sapkın.

Eve Hannah Wade'le geldiği tarihte, *Bugün eve güzel bir parça getirdim*, diye not almıştı. *Onu birkaç gündür izliyordum. Kulüplerde dolanıyor, gözüne bir hedef kestiriyor ve harekete geçip adanı kafalıyor. Çoğu zaman doğrucu mahremiyet odalarına çıkıyorlar. İş bittiğinde kulüpte aksiyon arayışına devam ediyor. İsteddiği aksiyonu sağlamaya karar verdim. Bu ufak popoyla bir seans için maksimum ödeme yapacak müşterilerim var. Kız işini iyi biliyor. Sanırım onu birkaç hafta burada tutarım, nimetlerinden ben de ya-*

rarlanırım. Onu doğru giydirirsem rahatça on dörtlük gibi görünür. H.C. benden biraz taze et istiyordu. Ben az önce eve taze etle geldim.

“Aşağılık,” dedi Eve dışından ve o haftanın günlüğünün üzerinden geçti. Wade’i eve getirdikten iki gün sonra adam sonraki seviyeye geçmişti.

Lanet baş ağrısı. Tanrının cezası baş ağrısı. Bütün gün geçmiyor. Zoner bir damla bile geçirmedi. Bugün görüşmelerim var. Kaçıramam. G.G.’ye, yarın ödememin artı ceza faiziyle gelmesini yoksa sevgili kocasının postayla bir paket alacağını söyledim. Tatlı karısının kendini bir St. Bernard’a becertmesine ne diyecek bakalım?

Lanet pislikler. Beni atlatmaya kalkarsa onu pişman edeceğim.

Sonraki üç gün boyunca aynı şey devam ediyordu. Kayıtlardaki öfke seviyesi artıyordu. Belli belirsiz tehditle, şikâyetle ve hınçla doluydu. Baş ağrısından da bahsediyordu ve ilk kez burun kanamasının da başladığını da söyledi.

Ölmeden bir önceki gün yaptığı kayıt boyunca ağlıyordu ve fonda duvarı yumrukladığı belli olan bir ses vardı.

Beni becermeye çalışıyor. Herkes beni becermeye çalışıyor. Önce ben öldüreceğim onları. Öldüreceğim. Onu dışarı attım, o küçük fahişeyi odamdan dışarı attım. Kapımı kilitledim. Bilmediğimi sanıyor. Tanrım, Tanrım, Tanrım, başım! Fahişe başıma bir şey koydu! Beni görmesine izin veremem. Kimsenin görmesine izin veremem. İçeride kal. İçerisi güvenli. Uyumam lazım. Uyumam lazım. Uyumam geçer! Her şeyi kilitleyeceğim. Her şeyi sıkıca kilitlemem lazım. O fahişe benim olan şeylere dokunamaz. Pis küçük fahişe.

Eve diski dosyaladı ve kahve için mutfığa doğru ilerledi. Sonra teras kapılarını açtı ve derin bir nefes aldı.

Greene’in enfeksiyonunun gösterdiği gelişimi görmek kolaydı. Paronoya, öfke, korku. Semptomlar Wade’i evine getirdikten hemen sonra başlamıştı, bu nedenle onlardan kızı sorumlu tutuyordu.

Kendi hastalıklı zihninde kızı nefsi müdafaa amaçlı öldürmüştü.

Eve kahvesini aldı ve not çıkarmak için masasına döndü.

Sonra bir taraftan başı kafein, yorgunluk ve stres karışımıyla zonklarken videoları incelemeye başladı.

★★★

Greene'in gelirini nasıl birkaç sıfır daha ekleyerek arttırdığını görmek kolaydı. Videolar teknik olarak çok başarılı olmaktan öte, yaratıcı bir teatral duygu da yansıtıyordu.

Eğer eğlence anlayışınız çığ ve sapkınsa tabii.

"Hâlâ çalışıyor musun?" diye sordu Roarke içeri girerken ve ekrana bakmadan doğruca mutfığa doğru ilerledi.

"Şimdi biraz şarap alır mısın?"

"Ah evet. Alkol iyi olur."

"Diğerlerini yolladım. Sen de küçük akşam içeceğini birtirdikten sonra Teğmen seni..."

Roarke elinde iki kadeh şarapla masaya dönmüştü. Ekranda devam eden şey karşısında gözleri sonuna kadar açıldı. "Tanrım o ne? Ufak bir ayı falan mı?"

"Hayır, çok büyük bir köpek sanırım. Bir St. Bernard."

Roarke şarabından bir yudum aldı ve yaklaştı. "Sanırım haklısın. Birisi bu aktiviteyi Hayvan Hakları Birliği'ne ya da bir yerlere şikayet etmeli. Gerçi... Aletinin ebatlarına bakılırsa keyfi gayet yerinde... Yüce Tanrım."

"Ver şu şarabı." Eve kadehi Roarke'in elinden kaptı ve kafasına dikti. "Sapıklık var, bir de sapıklık var. Ama bu bazı şeylerin çok ötesinde. Bunun için kullanabileceğim bir terim yok. Küçük dostunuz Fido'yla eğlenen kadını tanıyor musun?"

"Yani... bu şartlar altında söylemek biraz zor."

"Greene kadını G.G. olarak listeliyor. Kendisi Fido'yu oyuna çekmek için her yanına krema sürüp hazırlanırken kimlik taraması yaptım. Gretta Gowan, Jonah Gowan'ın karısı. New York Üniversitesi'nden Profesör Jonah Gowan. Sosyoloji bölüm başkanı. Muhafazakar Parti'nin sadık bir

üyesi ve Metodist kilisede yardımcı papazlık yapıyor. Clarissa Price'in adamın bazı derslerini aldığına bahse var mısın?"

"Asla kasaya karşı bahse giremem," dedi Roarke. Ekranda devam eden kolay karşısında hâlâ şaşkınlığına engel olamıyordu.

"Profesörü Masumiyet Savaşçıları'na soktu ya da adam onu soktu. Eminim kadın sokmuştur. Her neyse, bizim buradaki iki çocuk annesi Gretta'mız ise... Hey, Tanrım bu iğrenç! Gretta birçok komitede görev yapıyor. Kadının bu köpek sevgisinden pek hoşlanmayacaklarından emin olduğum Doğa Gönüllüleri Vakfı da dahil.

"Greene'in avuç içi bilgisayar ünitesinde -bu arada temizdi gerçekten- G.G. diye bir hesap girişi var. Cinayetlerden altı gün önce altı bin dolar ödemiş."

"Günlüğüne de uyuyor. Bu çekim adamın evinde yapılmamış," dedi Eve. "İzlediğim bazı görüntüler öyleydi ama. İkinci yatak odasını kullanıyormuş. Onlar bundan daha sakini diyebiliriz. Kostümlü grup seks, deriyle bağlama ve fantezi canlandırma falan. Bir tanesinde yeniyetme bir kız kullanmış. Kızın görüntüsünü de sistemde tarattım. O da evden kaçan bir çocuk. Greene bu çocukları avlamayı iyi biliyor. Diski kopyala, dosyaya aktar."

Roarke derin bir nefes verdi. "Bu pisliği zihnimizden temizlemek için klasiklerden bir komedi izlemeye ne dersin?"

"Bunu bu gece bitirmek istiyorum. En azından kimlik tespitleri kısmını."

"Peki amaç ne Eve?"

"Öncelikle bilmek için." Eve disk alıp dosyaya attı ve başka bir disk seçti. "Sonra da arada bir bağlantı var mı görmek için."

"Gerçekten teröristlerin bir şantajcıdan kurtulmak için tüm bu insanları öldürdüğüne mi inanıyorsun?"

"Hayır, her bir kurbanın dikkatle seçildiğine inanıyorum ve Greene konusunda nedenlerden biri de şantajdı. Belki sa-

dece fazladan bir ekseydi ama işin içinde şantaj kesinlikle var. Bilgisayar, diski çalıştır. Senin kalıp izlemene gerek yok.”

“Eğer sen kaldırabiliyorsan, ben de kaldırabilirim.”

“Yine evdeyiz,” dedi Eve, Greene’in yatak odasını tanıyarak. “Benim tahminime göre müşteri gelmeden önce kameraları kuruyor, gizliyor ve seans bitene kadar uzaktan kumandayla idare ediyor. Montajı yapıyor ve çoğaltıyor. Bir kopyayı müşteriye vererek para talep ediyor. Muhtemelen o şekilde müşteriyi kaybediyor ama gelirini koruyor. Hiçbir sıkıntısı da yok. Sadece net kazanç. İşte başlıyoruz, perde.”

Yatak odasının banyosundan bir kadın çıktı. Oldukça çeki bir kadındı. Platin sarısı uzun ve gür saçları olan kadının üzerinde siyah mini bir elbise vardı. Bacakları siyah incecik çorabın içinde parlıyordu ve uzun sivri topuklu ayakkabılar giyiyordu.

Elmas bir tasma gerdanlık takıyordu ve dudakları koyu kırmızıya boyanmıştı.

“Tanıdık görünüyor,” dedi Eve. “Kadın hangisi acaba? Müşteri mi yoksa fahişe mi?”

“Sistemde taratmamı ister misin?”

“Biraz izleyelim önce.”

Yatak odasının kapısından biri girdi. Bir adam. Belden üstü çıplaktı ve bedenine sımsıkı oturan siyah deri bir pantolon giyiyordu. Göğsü yağdan parlıyordu. Saçları kemikli yakışıklı yüzünden geriye doğru taranmış ve yapıştırılmıştı.

Sol meme ucunun altında bir dövme vardı. Eve görüntüyü dondurup büyüttüğünde küçük bir kuru kafa olduğunu gördü.

Adam parmaklarının arasında ince bir kırbaç tutuyordu.

“Roseanna.” Adam bu ismi söylerken kadın elini boğazındaki elmas gerdanlığa doğru kaldırdı.

“Sen nasıl girdin içeri?”

“Fantezi yapıyorlar,” dedi Eve. “Her ikisine de kimlik taraması yapalım.” Diski dondurdu, yüzleri ayırdı ve sistem taramasını başlattı.

“Eve?”

“İlmm?”

“Kadına bir baksana?”

“Bakıyorum. Bu yüzü tanıyorum ben. Diske devam.”

Roarke yüzünde hafif bir gülümsemeyle masaya yaslandı.
“Daha iyi bak.”

Eve kaşlarını çatarak ekrana baktı. Adam elindeki kırbacı kadının karnına doğru savurdu. Kadın titredi ve kaçmak ister gibi döndü. Adam onu yakalayarak sertçe kendine doğru çekti. Uzun ve ıslak bir şekilde öpmeye başladı. Eller birbirine karışmıştı.

Eller.

Eve fark ettiği şeyle doğruldu. “Bu bir kadın değil.”

Biraz dikkati dağılmış halde izlemeye devam etti. Çıplak göğüslü adamın sarışının elbisesini hızla belinden aşağı çekerek indirdiğini gördü. Elbisenin altında siyah dantel bir sütyen vardı. Eve sütyeni dolduran göğüslerin dolgun ve harika görünümlü olduğunu düşünse de kostümün bir parçası olduğundan emindi artık.

Adam kalçalarına doğru sert tokatlar atarken sarışın mücadeleye ediyordu.

İnlemeler ve soluk soluğa itirazlar havada uçuşuyordu. Elbise tamamen yere düştü.

“Bir erkek olarak gerçekten hoş,” dedi Eve. İnce bacaklarındaki parlak siyah çoraplar eski moda bir jartiyerle tutturulmuştu. Ama omuzları fazla geniş kaçıyor, diye düşündü Eve, ve elleri de çok iriydi. Parıltılı gerdanlığın altındaki âdem elmasını görebiliyordu.

Eve zihninden peruğu, yoğun bir şekilde yapılmış makyajı silerek sahte feminenliğin altındaki yüzü görmeye çalıştı. Bu yüzü tanıyordu.

Ve kamera zumlarken zevk dolu yüz bütün ekranı doldurmaya başlayınca Eve anladı.

“Tanrım.”

“Tanıdın mı? Ben hâlâ tam gözümde canlandıramıyo-

rum. Bir dakika daha ver bana.” Ama çıplak göğüslü adam tutsağını dizlerinin üzerine oturup aletini ona doğru uzattığında Roarke yüzünü kıvrıttı. “Boş ver, bu kısmı geçelim. Pek... Ah pekala.”

Ekran tekrar o yüzle dolunca Roarke bir nefes verdi. Ekrandaki kristal mavi gözler derin bir aklıkla doluydu.

“Evet, ben de gerçekten Vali Bey’in asi çocuğa oral seks yaptığı kısmı geçmek istiyorum.”

Roarke ekrandan uzaklaştı ve Eve’in çenesini tuttu. “Pekâlâ, bu yüzden polis olan sensin. Vakit falan harcamıyordun. Senden bir daha şüphe etmemem konusunda sağlam bir ders aldım.”

“Geri kalanı da izlemek zorundayım.”

“Zorunda mısın?”

“Bunu yarın davaya dahil edeceksem, neyle karşı karşıya olduğumu bilmem lazım. Karşımızdaki sıradan bir travesti değil. Bu, Peachtree’yi bir seks skandalının ve çok büyük bir cinayet davasının ortasına atacak.”

“O halde bir içki daha.” Roarke onun kadehini aldı. “Her ikimiz için de.”

“Çok zekice,” dedi Eve bir süre sonra. “Greene küçük bir müşteri kitlesine hitap ediyor: gizli ve sapkın arzuları olan zenginler. Bu özel kulübün içinden daha küçük bir grup oluşturuyor. Verdiği hizmetleri kullanmış, ona belli ölçüde bir güven geliştirmiş ve bir skandalı kaldıramayacak tiptekilerden oluşan daha küçük bir grup. Ödemeler epey yüksek ama bu özel seçilmiş birkaç kişinin ödeyemeyeceği kadar yüksek de değil. Ayda yirmi beş bin dolar gibi bir meblağı ödeyebilecek on kişi olsa bile cebine yaklaşık ...”

“Yıllık üç milyon dolar indirirsin. Kimseyi patlama noktasına getirecek kadar sıkıştırma ve sen de lüks içinde yaşa.”

“Kayıtlarından gördüğüm kadarıyla şantaj yaptığı çoğu kişi adamın müşterisi olarak devam da ediyor.”

“Tanrım, insanlar gerçekten anlaşılmaz olabiliyor,” dedi Roarke biraz düşündükten sonra. “Vali Peachtree’yi de Masumiyet Savaşçıları’nın içinde mi görüyorsun?”

“Bilmiyorum. Ancak ona olup olmadığını sormama yetecek kadar şey var elimde, değil mi?”

“Elini ateşin içine sokuyorsun Teğmen.”

“Evet, o kadarının ben de farkındayım.” Eve yükselişe geçmeye başlayan baş ağrısını biraz rahatlatmak için burun köprüsünü parmakları arasında ovaladı. “Medya bunun kokusunu alırsa felaket olur. Lanet olsun, ben de adama oy verdim.”

“Kampanyayı o minik siyah elbiseyle sürdürse daha fazla oy alabilirmiş. Çok çekiciydi.” Eve donuk gözlerle ona baktığında Roarke sırttı. “Bence yatma vakti geldi. İkimiz de yorgunuz.”

“Siyah elbiseler içinde güzel görünen adamlardan bahsediyorsan dostum, sen benden daha yorgunsundur.”

“Çekici demiştin,” diye hatırlattı Roarke. “Ve elbiseyi kast ediyordum. Üstelik seni o sivri topuklar ve korse içinde görmeye itirazım olmazdı.”

“Tabii.” Eve yatak odasına doğru ilerlerken esnedi. “Rüyanda görürsün.”

Beş dakika içinde yataktaydı ve on dakika sonra uyumuştı.

Rüya ne zaman başlamıştı biliniyordu.

Kanla kıpkırmızı olmuş beyaz bir oda. Eve kendini kanın üzerinde yürürken görüyordu, kan birikintilerinin üzerinde ilerlerken botlarından çıkan sesi duyabiliyordu.

Uykusunda bile kanın kokusunu alabiliyordu.

Kız kanla kaplı beyaz halının üzerinde yüzüstü yatıyordu. Kolları iki yana açılmıştı ve parmakları bir şeye ulaşmaya çalışıyormuş gibi ileri doğru uzanmıştı.

Ama hiçbir şey yoktu.

Yerde bir bıçak vardı.

Rüyada Eve yere doğru eğildi ve bıçağı sapından tutarak eline aldı.

Saptan eline geçen yapış yapış sıcaklığı hissetti.

Tekrara baktığında yerde yatan kişi bir bebektir artık. Bir bebekten belki biraz daha büyüktü. Kesikler içinde kaskatı kıvrılmıştı. Gözleri porselen bir bebeğin gözlerini andırıyordu.

Eve hatırladı. Hatırladı. Öyle küçük bir şeydi ki. O kadar küçük bir bedenden nasıl o kadar kan çıkmıştı?

Ve bunu ona yapan adam, babası Zeus'tan dolayı çıldırmıştı. Eve, koşarak merdivenlerden çıkarken bebek bağırıyor, çığlıklar atıyordu.

Çok geç kalmıştı. Bebeği kurtarmak için çok geç kalmıştı. Babayı öldürmüştü ama bebeği kaybetmişti.

Onları kurtaramamıştı, bebeği, kızı. Ve onların kanı şimdi ellerindeydi.

Bıçak parmaklarının arasında parıldadı.

Oda artık beyaz değildi. Küçük, karanlık ve soğuk bir odaydı. Çok soğuk. Pencereden odaya kırmızı bir ışık doluyordu. Ellerin üzerine yansıyor. Küçük elleri şu anda bir bıçağın sapını tutuyordu.

Adam içeri girdiğinde yüzüne yansıyan kırmızı ışık, birazdan dökülecek kanın provası gibiydi.

“Eve.” Roarke onu kendine doğru çekti ve çırpınırken sıkıca tuttu. Teni buz gibiydi. Uykusunda ağladığını duymak Roarke'nin kalbini paramparça ediyordu. “Eve uyan. Uyan hadi. Sadece bir rüya.” Dudaklarını alına, yanaklarına bastırdı. “Bir rüya.”

“Babayı öldür. Çocuğu kurtar.”

“Şşşt!” Roarke sakinleştirmesi için elini onun sırtında gezdirdi, uyurken giymeyi sevdiği eski beyaz tişörtün içinden sırtını okşamaya başladı. “Yanıdayım. Güvendesin.”

“Ne kadar çok kan var.”

“Tanrım.” Roarke, Eve’le birlikte doğruldu, onu kucağına bastırarak karanlıkta sallandı.

“İyiyim.” Eve yüzünü Roarke’in omzuna dayadı. Bir şekilde onun kokusu bile Eve’i bu ana çevirebiliyordu. “Özür dilerim. İyiğim.”

“Özür dileme, bana sıkıca sarıl.”

Eve kollarını ona doladı. “Hannah Wade hakkında, ölümü hakkında bir şey... bana o küçük kızı hatırlattı. Daha bebek sayılan o kızı. Babası onu delik deşik etmişti. Çok geç kalmıştım.”

“Evet hatırlıyorum. Biz tanışmadan hemen önce.”

“Onu unutamıyorum. Kurtaramamıştım onu, vaktinde yetişememiştim. Sen hemen o olayın arkasından hayatıma girmemiş olsaydın, o dava beni parça parça edebilirdi. Ama o bebeği unutamıyorum Roarke. Diğerlerinin arasına eklenen o küçük hayalet.”

“Onu hatırlıyorsun Eve.” Roarke’in dudakları genç kadının saçlarının üzerinde gezindi. “Belki de hatırlayan tek kişi sensin.”

Sabahleyin Eve yoğun ve terletici bir idman yapıp, ardından uzun süre yüzecek kadar erken kalktı.

Yorgunluğu ve geceki kâbustan kalan belli belirsiz huzursuzluğu tamamen geçmişti.

Asla vazgeçmeyeceğini bildiğinden, Roarke’in getirdiği yulaf ezmesini yemek için yatak odasındaki oturma alanına geçti.

Ama kahvesinin hemen yanındaki bardağın içindeki sütlü sıvıya şüpheli gözlerle baktı. “O nedir?”

“Protein içeceği.”

“Protein içeceğine ihtiyacım yok. Aptal yulaf ezmesini yiyorum, değil mi?”

“Her ikisini de bitireceksin.” Roarke, Galahad’ın başını okşadı ve dikkatini ekranda akan o sabahki borsa verilerinden Eve’e çevirdi. “Muhtemelen öğlen yemeği olarak yiyeceğin çubuk şekeri biraz telafî ederler. İyi de uyuyamadın.”

“Aklında çok fazla şey vardı. Sen neden protein içeceğini içmiyorsun acaba?”

Roarke bir dilim greyfurt aldı. “O şeye dayanamıyorum. Ayrıca bugün Vali ile uğraşması gereken kişi ben değilim.”

“Evet. O konuya başlamam gerek.”

“Eminim güne öyle bir şeyle başlamak Vali için, senin için olduğundan daha berbat olacaktır. Bardağındakini bitir Teğmen.”

Eve suratını astı ama içeceğin hepsini bitirdi. Aslında, bu tuhaf karışımları biraz sevmeye bile başlamıştı.

“Bu veriyi henüz takımın geri kalanıyla paylaşmayacağım. Önce Whitney’e ve muhtemelen Tibble’a rapor etmem gerekecek. Çok eğlenceli olacak, değil mi?”

“Biz de bugün virüsünün tam teşhisini yapmış olacağız. Kapanışa yaşıyorsun.”

“Ben de onu düşünüyordum.” Eve karşıdaki işlem merkezine doğru baktı. “Epey gürültü çıkardım. Artık elimde kayda değer şeyler olduğunu tahmin ediyorlardır. Bizim sistemlere de virüs bulaştırabilirler mi?”

“Bu sistemin güvenliği birçok ev bilgisayarında bulabileceğinden çok daha karmaşık Eve.”

Galahad masaya, tabaklara doğru yaklaştı. Roarke ona soğuk bir bakış attı. Kedi anında bir bacağına kaldırdı ve sanki başından beri tek planı buymuş gibi yalanmaya başladı.

“Ve laboratuarda üzerinde çalıştığımız kalkamı temel alarak,” diye devam etti Roarke, “bazı güvenlik önlemleri de aldım. Sana yüzde yüz garanti veremem fakat şu ana kadar kullandıkları virüsü güncelleyip değiştirmezlerse, hayır. Bu sistemi kirletemezler.”

“Peki, başka bir şekilde sorayım. Eğer virüs yollamaya teşebbüs ederlerse bizi kaynağa götürebilecek alarm gibi, dedektör gibi, adı her neyse bize haber verecek bir şey yapabilir misiniz?”

“Beni gerçekten şaşırtıyorsun Teğmen. Evet, öyle bir şeyin üzerinde çalışmaya başladım. Ancak virüs tam teşhis

edilmeden başarı sağlayabileceğimiz bir şey değil. Ama senin laboratuvar fareleri epey yaratıcı seçenekler geliştiriyor. Jamie özellikle bu alanda çok yetenekli. İnan bana, çocuk senin gibi polis olmayı kafasına takmış olmasa, ilk milyarını... yani, benim kazandığımdan daha önce ilk milyarını kazanmış olabilir.”

“Eğer bu sistemle virüsün kaynağını izleyebiliyorsan, önceden virüs kapmış bilgisayarlardan birini kullanarak da kaynağa izleyebilir misin?” Eve, Roarke’ın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü. “Pekâlâ, demek usta elektronikçinin bir adım gerisindeyim. Bana bugün o sistemle gelirsen korse konusunu düşünebilirim.”

“Sivri topukları da istiyorum.”

“Bana bir kaynak bul, ayakkabılar da tamam.”

“Bu işi gerçekten çok sevmeye başladım. Hem ayakkabılar sürekli ayağında-”

“Şansını zorlama ahbab.” Eve ayağa kalktı. “Şimdi ofisimden yapmam gereken bazı tele-link görüşmeleri var.”

Ofisinin kapısını kapadı. Whitney’in o günkü programından emin olmasa da şu anda Westchester’daki evinden Polis Merkezi’ne doğru yola çıkmış olacağını düşündü. Komutanın araç linkini denedi ve zamanlamayı evden çıkış olmasına göre yaptığını, çünkü Bayan Whitney’le konuşma ihtimalinden korktuğunu kabul etti.

“Whitney.”

“Efendim. Soruşturmada doğrudan size ve sanıyorum Şef Tibble’a acil rapor vermemi gerektiren bir gelişme oldu.”

“Gelişme nedir?”

“Link üzerinden aktarabileceğimi sanmıyorum Komutanım. Kod 5 prosedürünü gerektiren bir durum olduğunu düşünüyorum.”

Eve, Komutanın gözlerinin kısıldığını gördü. Kod 5 mut-

lak basın yasağı anlamına geliyordu ve soruşturma boyunca bütün teşkilat kayıtları mühürlenecekti.

“Ev ofisinde misin Teğmen?”

“Evet efendim. Yirmi dakika içinde Merkez’de-”

“Hayır. Şef senin eve şehir merkezinden daha yakın mesafede. Şu anda ben de öyleyim. Şefle temasa ben geçerim. Yarım saat içinde orada oluruz.”

“Evet efendim.”

“Takımın bu gelişmeden haberdar mı?”

“Hayır efendim. Yalnızca bu gelişmeyle karşılaştığımda yanımda olan uzman sivil danışmanın konudan haberi var.”

“Şimdilik her şey o şekilde kalsın. Bağlantıyı sonlandır.”

Ekran kararırken ofis kapısı çalındı ve Nadine içeri daldı.

“Lanet olsun Nadine, kapıyı kapatıyorsam kapalı kalmasını istiyorum demektir. Şu anda medyaya ayıracak vaktim yok. Dışarı.”

“O kadar acele etme.” Nadine kapıyı kapadı ve odada hızla ilerleyerek Eve’in önüne bir disk attı. “Bunu sana getirebilmek için çok uğraşmam gerekti ve kimsenin bunu benden aldığını öğrenmesini istemiyorum.”

“Neden ve nedir bu?”

“Nedeni şu, basın/polis ilişkisini biraz fazla samimi tuttuğum yorumlarına neden olabilir. En azından Kanal 75’deki patronların öyle hissedebileceğine dair güçlü bir his var içimde. Ne olduğuna gelince, Kanal 75’in, bir turistle hararetli bir pazarlık sonrasında satın aldığı amatör bir videonun kopyası. Nick Greene terasa çıktığında hava aracıyla bir tur atmakta olan bir turistin çektiği görüntüler. Tam dokuzda yayınlanacak. Sana biraz zaman kazandırmak istedim.”

“Kanal 75 bir adamın kendini öldürmesini mi yayınlayacak?”

“Onayladığımı söylemiyorum. Onaylamadığımı da söylemiyorum. Ama bu dokuzda yayınlanacak ve çok ses getirecek. Söyleyebileceğim tek şey, o da sadece senin kulakların için, önce polise haber vermeden böyle bir şeyin halka ya-

ynlanmasını onaylamıyorum. Bu video, sonucu ya da soruşturmayı doğrudan etkileyecek bir şey değil ama Masumiyet Savaşçıları'na daha çok destek sağlayacak şekilde ortalığı karıştırabilir. O yüzden sana tepkini belirlemen için biraz zaman kazandırmak istiyorum.”

“Sen izledin mi bunu?” Eve diski kaldırdı.

“Yolda baktım. Kötü, çirkin bir şey. Greene’i tam bir canavar olarak gösteriyor. Bunu izleyip şöyle düşünmek kaçınılmaz bir şey: Tanrıya şükür ölmüş.”

“Bana turistin adını ver.”

“Yapamam.” Nadine sabırsız bir tavırla saçlarını arkaya attı. “Dallas, bilsem bile yapamazdım. Kaynak kaynaktır.”

“Bu senin hikâyem mi?”

“Hayır.”

“O halde kaynak senin değil.

Nadine kafasını iki yana salladı. “Şu anda ancak bu kadar ileri gidebilirim, tıpkı senin gibi. Eğer bu adamın da işin içinde olabileceğini düşünüyorsan, ona pek ihtimal vermiyorum. Ancak bir bakacağım. Söz veriyorum, eğer bir tezgâh olduğuna dair şeyler yakalarsam sana gelirim.”

Eve başını salladı. “Pekâlâ, tek bir şey daha. Böyle bir şey kaç satılıyor?”

“Dallas-”

“Kayıt dışı Nadine. Her ikimiz için de. Sadece merak ediyorum.”

“Yirmi saniyelik bir şey için sağlam bir milyon.”

“Adam cidden şanslıymış ha? Bunu yapmak zorunda değildin biliyorum. Ve unutmayacağım.”

“Yani bana bir iyilik borcun var.”

“Borçlu olmaktan hoşlanmam. Bir şeyler patlayacak,” dedi Eve bir an bekledikten sonra. “Muhtemelen önümüzdeki bir-iki gün içinde. Hiçbir soru sormaya zahmet etme, cevap alamazsın. Ama olay netleştğinde ve konuşma onayım geldiğinde sana özel bir röportaj vereceğim.”

“Olayın hemen ardından bir saat içinde.”

“Ona söz veremem. Mümkün olan ilk fırsatta.”

“O da iyi. Pekâlâ, şimdi gitmem lazım. Ayrıca buraya hiç gelmedim.”

Kapı tekrar kapandığında Eve diski bilgisayara taktı ve çalıştırdı.

Greene’in balkonunu ve kapısının açıldığını gördü. Adam hızla dışarı çıkmıştı ve her yanı kan içindeydi.

Görüntüyü çeken kişi gördüğü şey karşında irkildiğinden ekran biraz sallandı ve Eve nefes nefese küfürler duydu. Ama adam görüntüyü yaklaştıracak kadar soğukkanlıydı.

Evet, diye düşündü Eve, Greene gerçekten bir canavar gibi görünüyordu. Kelimenin tam anlamıyla parmaklarından, saçlarından kanlar damlıyordu.

Ağzı geniş bir şekilde açılmıştı, gözleri tıpkı bir hayvanınki gibi büyük ve kıpkırmızıydı. Bıçağını havaya doğru savurdu, kendi kafasına bir yumruk attı.

Terasın bir ucundan diğer ucuna koşturarak, bir şeylerle dövüşür gibi bıçağını havaya doğru savuruyordu. Sonra bıçağı her iki eliyle kavrayarak başını geriye doğru attı. Ellerini iyice havaya doğru kaldırdıktan sonra bıçağı göğsüne sapladı.

“Lanet olsun.” Jamie, Roarke’ın ofisiyle Eve’in ofisi arasındaki kapı eşiğinde duruyordu. Ağzı açık kalmış halde, gözleri Eve’in ekranına bakıyordu.

“Lanet olsun. Diski çıkart. O kapı kapalıydı.”

“Pardon. Roarke benden... Onun için bir şey yapıyordum ve benden... boş ver.” Jamie kendini toplamak için derin bir nefes aldı ve elinin tersiyle ağzını sildi. “O dünkü adam değil mi? Dünkü cinayetdeki adam?”

“Senin laboratuvarında olman gerekiyordu.”

“Ben bu ekibin bir üyesiyim.” Jamie çenesini yukarı kaldırdı. “Büyükbabam bir polisti ve ben de bir polis olacağım. Daha önce de kan gördüm. Bir adam öldürdüm ben.”

“Kapa çeneni.” Eve hızla kalkarak Jamie’nin arkasındaki kapıyı kapattı. “Alban’ın tutuklamaya direnirken çıkan mücadelede öldüğünü söyleyen ve benim yazdığım resmi bir

rapor var. Benim işimi bitirmek istiyorsan Jamie, etrafta dolanıp adam öldürdüğünü söylemeye devam et.”

“Seni zor durumda bırakacak hiçbir şey yapmam ben.” Jamie’nin Dallas’a duyduğu hisler, ergen soğukkanlılığının altına gizlemeye çalıştığı sevginin bir kısmı yüzüne yansdı. “Ben asla öyle bir şey yapmam Dallas.”

Eve, çocuğun ciddi olduğunu görünce her ikisi de utanmadan önce geri çekilmeye karar verdi. “Tamam.”

“O, sen ve benim aramda olan bir konu. Beni dünkü toplantıda istemediğini biliyorum ve nedenini de anlayabiliyorum. Böyle şeyler görmemi istemiyorsun.” Jamie başını ekrana doğru salladı. “Yeni polis, Trueheart, o kaç yaşında? Benden üç yaş mı büyük? Belki dört. Fark ne?”

“O bir üniforma giyiyor.”

“Ben de giyeceğim.”

Eve çocuğun yüzüne baktı. Gri gözlerindeki bir şeyler çoktan yarı polis olduğunu gösteriyordu. “Evet, evet tamam giyeceksin. Bak, ben senin dayanamayacağımı falan söylemiyorum. Ama dışarıda zaten görülecek yeterince boktan pislik var. Onları çok erken görmeye başlarsan, sen daha işe başlamadan, tam hazır olmadan seni yemeye başlarlar.”

“Bir sürü şey gördüm zaten.”

“Onlar kadar kötü daha pek çok şey var. Daha kötülerini de var. Önce akademiye gideceksin, sonra üniformanı giyeceksin. Şu anda onlarla uğraşman için erken.”

“Tamam.”

“Şimdi kaybol. Ayrıca bana bir iyilik yap. Birazdan bir toplantım var, özel bir toplantı. Herkesin buradan uzak durmasını sağla.”

“Elbette.” Jamie sırtıttı ve birden inanılmaz küçük göründü. “Bir de bence Trueheart’ın sana karşı duygusal bir şeyleri var.”

“Defol Jamie.”

Jamie gülerken Eve onu dışarı doğru iteledi ve kapıyı yü-

züne kapadı. Masasına gitti, diski kopyaladı, bir tanesini kendi dosyasına koydu diğerini de Komutanı için mühürledi.

Vaktinin geri kalanında son delillerin dosyasını güncelledi ve onu da mühürledi. Sonra düşüncelerini organize etmeye çalıştı.

Kapısı çalındığında derin bir nefes aldı ve şehrin en önemli iki polisi içeri girerken selamlamak üzere ayağa kalktı.

Bölüm On Dokuz

“Greene/Wade cinayetlerinin soruşturması sırasında,” diye başladı Eve, “Greene’in finansal kayıtlarının yaşam stiliyle örtüşmediğini gördüm. Uyuşturucu satışı, verdiği seks hizmetleri ve diğer benzer uğraşlarında bildirim yapmadığı düşünülse de sırf geçtiğimiz seneki harcamaları bile sektöründe sürdürdüğü çalışma stiliyle elde edeceği geliri aşıyordu.”

“Başka bir kaynağı olduğunu düşündün,” diye özetledi Whitney.

“Evet efendim. Evinde yaptığımız ilk olay yeri incelemesi ve toplanan deliller-”

“Teğmen.” Tibble elini kaldırarak durmasını işaret etti. “Bizi buraya getirmenin geçerli bir nedeni var mı?”

“Sanıyorum bu konudaki bulgularım sağlam bir altyapı sunmama gerektiriyor.”

“Tamam ama formalitelerle uğraşmayalım. Olduğu gibi söyle.”

“Evet efendim. İlk incelememizde bir kasa bulduk. Güvenlik kameralarındaki incelemelerimizde, son bir hafta içinde muhtemel üç ödeme almış olabileceğini gösteren bulgular olduğundan kasadaki paranın yeterli olmadığını düşündük. Dışarı çıkmamıştı, yani parayı bankaya ya da dışarıdaki bir kasaya koymuş olamazdı. Adam işlerini nakit parayla yapıyordu. Ve kulüplerde gezinirken bulunduğu bir ergene de

eline parasını teslim edecek kadar güvenmesi mümkün değildi. Evinde ikinci bir kasa olmalıydı. Hizmet verdiği müşteri profili düşünüldüğünde, ikinci gelir kaynağı için de en mantıklı alternatifi şantaj olduğu sonucuna vardım.”

“Bu varsayılan ikinci gelir kaynağının Masumiyet Savaşçıları’yla bir bağlantısı var mı?” diye sordu Tibble.

“Büyük resmi görmek için bağlamak yeterli değil. Her konunun bağımsız olarak ele alınması ve incelenmesi gerek, yoksa bazı önemli detaylar kaçırılabilir.”

Tibble başını sallayarak onayladı. “Burada olduğumuza göre, önemli detayları kaçırmadığımı farz ediyorum.”

“Uzman sivil danışmanla birlikte Greene’in dairesine döndüm. İkinci kasayı bulduk. İçerikte bulunanları gözden geçirirken aynı zamanda kaydettim. Nakit sekiz yüz altmış bin dolar, Ulusal Güvenlik Bankası, 88. Cadde şubesinde bir kasa kodu, beş veri diski ve on iki video diski bulduk.”

Eve masasını işaret etti. “Kasadan çıkarılışlarında olduğu şekilde bütün içerik kaydedildi ve mühürlendi.”

“Bu kadar dikkatli olduğuna göre Teğmen, o içerik epey ateşli olmalı.”

Eve’in gözleri Whitney’in gözleriyle buluştu. “Öyleler Komutanım. Veri diskleri Greene’in hesaplarını ve mali kayıtlarını içeriyor. İyi kayıt tutmuş. İçeriğinde bir de günlük var. Enfeksiyondaki ilerleme de bu günlük kayıtlarında çok net bir şekilde görülüyor. Artan acısı, paranoya, öfke ve kafa karışıklığı net bir şekilde ifadelerine yansımış.”

“Ya videolar,” dedi Tibble. “Şantaj mı?”

“Evet efendim. Greene tarafından çekilen bu kayıtlardaki şahıslar için kimlik taraması sonucunda teşhisler yaptım. Bu şahısların bulundukları faaliyetler sırasında kaydedildiklerinin farkında olmadıklarına dair şüphemiz yok. Kayıtların bazıları bilinmeyen mekânlarda çekilmiş olmakla birlikte, bazıları Greene’in dairesindeki ikinci yatak odasında çekilmiş. Bu videolarda, bazı çok önde gelen şehir sakinlerinin yasadışı ve/veya utandırıcı cinsel aktivitelerde bulunurken çekilmiş

görüntüleri var. Bu şahısların arasında bir ceza mahkemesi hâkimi; Clarissa Price'la bağlantılı olduğuna inandığım bir üniversite profesörü ve Muhafazakar Parti destekçisinin karısı ve New York Valisi de var.”

“Ah, Tanrım.” Tibble beş saniye kadar gözlerini Eve'e dikti, sonra parmaklarıyla şakaklarını ovalamaya başladı. “Peachtree'nin kimlik tespiti onaylandı mı?”

“Evet efendim. Onu video görüntüleri sırasında şahsen de tanıdım, ancak sistem taramasıyla onaylattım.”

“O halde tamamen pisliğin içindeyiz.” Whitney ellerini indirdi. “O geri zekâlı, karısını aldattı ve bunun kaydedilmesini de başardı demek.”

“Efendim. Bu biraz daha... zina konusunu geçebilir.”

“Söyle Dallas, oyalanma,” dedi Whitney sabırsız bir şekilde. “Burada yetişkin insanlarız.”

“Vali Bey kadın kıyafetleri içindeydi ve biraz ee... sado-mazo ceza, şey, oral tatmin ve boşalma içeren terli bir seks seansındaydı. Başka bir erkekle.”

“Giderek daha da güzelleşiyor.” Tibble artık adeta yorulmuş gibi oturdu, başını koltuğun minderine yaslayarak tavanı incelemeye başladı. “Vali Steven Peachtree, şu anda yedi kişinin ölümünden sorumlu terörist bir organizasyon tarafından ölümü öngörülen ve şu anda ölü olan bir seks ve uyuşturucu simsarı tarafından şantaj yapılan bir travesti.”

“Özet bir ifadeyle efendim,” diye onayladı Eve.

“Medya bunun kokusunu aldıgı anda...” Tibble kafasını iki yana sallayarak ayağa kalktı. Pencereye doğru gitti. “Peachtree'nin işi bitti, öyle ya da böyle, işler nasıl ilerlerse ilerlesin... Büyük yetenek Chang bile onu klozetten çıkarmayı başaramaz. Bu konu olmadan bile şehirde zaten yeterince çalkantı vardı. Sessiz kalacağız, şimdilik.”

“Videolardaki diğer şahıslarla olduğu gibi Şef Tibble, onunla da görüşmem gerekli.”

Tibble omzunun üzerinden Eve'e baktı, yüzünü inceledi. “Peachtree'nin Masumiyet Savaşçıları'yla bir ilişkisi olduğu-

na inanıyor musun? Valinin, kendi şehrinin üzerine terörist bir grubu salacağına? Kişisel bir mevzuda uç noktada büyük bir beceriksizlik sergilemiş olabilir ama kendi bacağına sıkacak kadar aptal değil.”

Neden olmasın? diye düşündü Eve. Rüya-randevu fantezini canlandırması için bir seks tüccarına başvurabiliyorsan, her şeyi yapabilecek kadar aptal olabilirsin. “Onunla görüşmeden bu konuda bir karar veremem.”

“Lanet bir sütyen giymiş diye onu büyük bir cinayet davasının göbeğine mi çekmek istiyorsun?”

Eve içindeki sabrın güneşte kuruyup büzüşen bir üzüm gibi azalmaya başladığını hissetti. “Efendim, boş vaktinde dışı bir köpek kılığına girip sokaktaki köpekleri baştan çıkarsa bile umrumda değil. Böyle yapmasının benim davamla kesiştiği bir nokta olmadıkça... Benim öngörüm, dava yetkilisi olarak öngörüm, Masumiyet Savaşçıları grubunun üyeleri arasında güç, otorite ve yüksek mevki sahibi şahıslar var. Mühürlü bir dosyayı açmak için aldığım resmi izin belgesi durduruldu ve sunduğum tüm talepler makul bir neden dahi sunulmadan reddediliyor. Sosyal Hizmetler'deki dosyaları inceleme izinlerim de engellendi ve itiraz reddediliyor. Bunlar soruşturmanın ilerlemesini engelliyor.”

“Dukes konusunda bu bir sorun olmadı, bir yolunu buldun.”

Eve derin bir nefes aldı. “Evet efendim, buldum. Yollar bulmaya da devam edeceğim. Bir polis memuru dahil yedi kişi öldürüldü. Cevapları bulana ve adaletin gerçekleştiğini görene kadar yollar bulacağım. Hoşunuza gitse de gitmese de şu anda New York Valisi bu davada şüpheli bir şahıs.”

“Şef Tibble.” Whitney ayağa kalktı. Boks maçında bir hakem gibi aralarına girme arzusuna zor engel oluyordu. “Teğmen Dallas haklı.”

Tibble delici bakışlarını Whitney'e çevirdi. “Haklı olduğunu bilmiyor muyum sence? Tanrı aşkına Jack, onun yaşından çok daha uzun süredir bir rozet taşıyorum ben. Haklı

“İşini biliyorum. Bu iş dikkatli bir şekilde ele alınmazsa aylarca kendimize gelemeyeceğimizi de biliyorum. Travesti teröristler. Tanrım, medyanın neler yapabileceğini hayal edebiliyor musun?”

“Medya beni ilgilendirmiyor.”

Tibble, Eve’e döndü. “Eğer merdivenlerde ilerlemek istiyorsan ilgilendirse iyi olur. Eğer algılanma ve imaja daha fazla dikkat etseydin, şu anda apoletlerinde bir çizgi daha olabilirdi. NYPGT’ndaki en genç kadın yüzbaşı olmanı engelleyecek seçimler yaptın.”

“Harry.”

Tibble, Whitney’in sakın itirazı karşısında elini salladı ve arkasını döndü. “Son yorum için özür dileyebilirim. Bu iş beni afallattı. Ben bu adamla çalışıyorum. Dost olduğumuzu söyleyemem ama dostça bir ilişkimiz olduğu kesin. Ailesini tanıyorum. Onu tanıdığımı inanıyordum. Bir kahve istiyorum. Sütsüz, şekersiz. Sakıncası yoksa.”

Eve ses tonuna güvenmediğinden ağzını açmadı. Mutfak kısmına ilerleyerek Oto-Aşçı’yı programladı ve öfkesinin azalmasını bekledi.

Yüzbaşı apoletlerini alıp gereken yerlere sokabilirlerdi.

Geri döndü. Tibble hâlâ pencereden dışarı bakarken, Eve kahvesini masasına bıraktı ve Whitney’e ikinci fincanı uzattı.

“Elime geçen delili göz ardı etmemi ve Vali Steven Peachtree’ye doğru ilerleyen olağan soruşturma sürecimi izlememi mi emrediyorsunuz?”

“Şüphem yok ki Teğmen,” dedi Tibble odası arkaya dönük halde, “bahsi geçen emri versem de uymazsın ya da rozetini yüzüme fırlatırsın. Şu anda ikinci yolu seçecek kadar kızgın olduğuna inandığım için tekrar özür dileyeceğim. Bu konuyu kişiselleştirmeye ya da öfkemi senden çıkarmaya hakkım yoktu. Doğrunun içinde bazı gölgeler olduğuna inanıyorum Teğmen Dallas ve daha yükseğe çıktıkça daha fazla gölgeyle karşılaşyorsun ve daha da koyulaşıyorlar.”

“İçinde bulunduğunuz durumun güçlüğüne ve düştüğünüz zor pozisyonu görebiliyorum Şef Tibble.”

“Ama çoğunun saçmalık olduğunu düşünüyorsun.” Yıllardır hem polislerin hem de suçluların korkmasına neden olan o gülümseme, yüzüne ağır ağır yayıldı. Masaya doğru ilerledi, kahvesini aldı ve içti. “Ve çoğunluğu da öyle. Hayır Teğmen, eline geçen delilleri göz ardı etmeni emretmiyorum.”

Hiç duraksamadan Eve’in masasına geçerek koltuğa oturdu. “Ben valiyle konuşana kadar görüşmeni ertelemeni söylüyorum. O konuşmanın senin soruşturmanla ilgili kısımları sana aktarılacaktır. Konu sadece adam değil, makamı da. O makam saygı ve koruma hak ediyor. Umarım bana adamı makamından ayırabileceğim ve ön sorgulamayı gerektiği gibi ve şahsen yapabileceğim konusunda güveniyorsundur.”

“Bu sorgulamayı gerektiğinden daha iyi bir şekilde yapabileceğinize inanıyorum efendim. Videolarda tespit edilen diğer şahısların sorgulanmasında nasıl bir yol izlememi istiyorsunuz?”

“Gizliliğe büyük önem ver. Dikkat çekme. O videoları, tüm notlarını ve dosyaları istiyorum.”

“Hazırlar efendim.”

Tibble, Eve’in uzattığı delil çantasını aldı. “Jack, görünüşe göre güne pornoyla başlıyoruz.”

“Benim de gecem o şekilde bitmişti,” dedi Eve ve Tibble’in attığı kahkahayla bir an afalladı.

“Tanrım, bu işte hiçbir zaman sıkılmıyorsun.”

“Takımımın olayın ne kadarını paylaşabilirim?”

“Güven iki yönlü bir yoldur. O kısmını sana bırakıyorum.” Ayağa kalktı. “Eğer Peachtree bu işin içindeyse onu yakalayacağız. Sana söz veriyorum.” Elini Eve’e uzattı.

“Hepsini yakalayacağız efendim. Size söz veriyorum.”

★★★

Whitney ve Tibble çıktıktan sonra Eve, Peabody’yi ofisine çağırdı.

“Otur,” dedi ve tıpkı Tibble’ın yaptığı gibi masanın arkasında emir pozisyonuna geçti. “Bu soruşturmayla doğrudan ilgili olabilecek bazı yeni veriler gün ışığına çıktı. Şu anda bütün ayrıntıları aktarma yetkim yok, ancak bugün yapacağım bazı çok hassas sorgulamalar sırasında bana eşlik edeceksin. Ben onay vermeden de bu konuda diğer ekip üyeleriyle hiçbir şey paylaşmayacaksın.”

“Ekibe siz de mi herhangi bir bilgi vermeyeceksiniz?”

“Şu anda değil. Bu Kod 5, Memur Peabody. Sana kaydetmeni emrettiğim her şey mühürlenecek.”

Peabody dilinin ucuna kadar aynı anda gelen onlarca soruyu yuttu. “Evet efendim.”

“Bu sorgulamalara başlamadan önce Dukes’le tekrar görüşeceğiz. Biraz iteklenmesi gerekiyor. Günü de Price ve Dwier’la kapatmak istiyorum. Onları kullanacağız. Dukes’lere giderken yolda sana anlatabileceğim kadarını anlatacağım.”

“Şantaj,” dedi Peabody yoldaki ilk ışıklarda durduklarında. “Eminim Greene daha sonra kullanmak üzere bir sürü şey saklamıştır.”

“Emin olabilirsin. Kamerası sayesinde yılda üç milyon dolardan fazla ek geliri var.”

“Masumiyet Savaşçıları’nın onu şantaj konusu yüzünden mi öldürdüğünü düşünüyorsun?”

“Evet. Diğerlerine bir baksana. Onlar çocukları avlıyorlardı. Greene, ergen arenasında da biraz bir şeyler çevirmiş ama müşterilerinin ve çalışanlarının çoğunluğu yetişkin.”

“Grubun hedef seçme kriterlerini genişleteceklerini söylemiştin.”

“Genişletecekler. Ama bu kadar çabuk değil. Fitzhugh tipinde onları bir süre daha idare edecek kişiler var. Greene sınırda sallanıyor. Bence birisinin, birden fazla da olabilir,

Greene'in ölmesini istemek için kişisel nedenleri vardı. Başka bir pisliği daha ortadan kaldırmak bir etkendi fakat şantaj ödemesinden ve ifşa olma tehdidinden kurtulmak da sağlam bir ikramiyeydi. Ama aptalcaydı. Bir hataydı. Yani seni ona bağlayan delilleri ortadan kaldırmadan önce şantajcıyı öldürmek saçma.”

“Peki, Dukes’ün adamın şantaj listesinde olup olmadığını söyleyebilir misin bana?”

“Hayır, Dukes listede yok. Ama Dukes işlerin nasıl ilerlediğini biliyor. Kimin ipin ucunda sallandığını ya da planlandığını biliyor. Adam grubun temel kadrosunda var ve biz de onu sallayacağız. Ya da karısını. Karısı zayıf nokta.”

“Sence adamı satar mı?”

“Eğer yeterince korkarsa satabilir. Oyunculardan biri değil ama Dukes’ü tanıyor - programını, alışkanlıklarını biliyor. Bilmezse o evi adama uygun halde tutmayı nasıl sağlayabilir? Adam kadını zorladığımızı düşünürse dengesini bozacak kadar kızacaktır. Çabuk öfkeleniyor.”

Eve bir park noktası buldu ve caddenin karşısından Dukes’lerin evine doğru ilerlemeye başladı. İlk fark ettiği şey kapının iki yanındaki solmuş çiçekler oldu.

“Gitmişler.”

Peabody, Eve’in soğuk bakışlarını takip etti. “Belki de onları sulamayı unuttu.”

“Hayır, unutmaz. Muhtemelen kadının günlük görev listesi gibi bir şeyi vardır. Lanet olsun. Lanet olsun.” Zili çaldı, bekledi, tekrar çaldı.

“Perdeler açık.” Peabody içeriyi görmek için cama doğru yaklaştı. “Mobilyalar da hâlâ içeride.”

“Bırakmışlar. Çabucak toparlanıp çıkmışlar. Muhtemelen ilk ziyaretimizden sonraki yirmi dört saat içinde toparlanıp gittiler.”

Eve sokakta çalışmaya, bir tanesi açılana kadar kapıları çalmaya başladı. Pembe eşofman takımı içindeki, bembeyaz saçlı kadına rozetini uzattı.

“Bir sorun mu var? Kaza mı oldu? Kocam-”

“Hayır hanımefendi. Hiçbir sorun yok. Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Komşularınızdan biri için sizi rahatsız ettim. Dukes’ler. Kapiya cevap vermediler.”

“Dukes’ler.” Kadın düşüncelerini toparlamak ister gibi saçlarını düzeltti. “Ben onları tanıdığım... Ah, evet elbette. Elbette. Medya bültenlerinde hikâyeyi gördüm. Ah Tanrım, siz dava ettikleri polissiniz.”

“Sanıyorum henüz yasal bir işlem için başvurulmadı. Nerede olduklarını biliyor musunuz?”

“Aslında onları pek tanımıyorum. Karısı epey genç bir kadındı. Onu her pazartesi ve perşembe markete yürürken görürdüm. Dokuz buçukta. Saati ona göre ayarlayabilirsiniz, o kadar dakik. Ama şimdi siz söyleyince fark ettim, en son ne zaman... Büyük oğullarını kaybetmişlerdi, değil mi? Buraya daha iki yıl önce taşındılar. Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum aslında. Komşularla pek konuşmazlardı. Bazı insanlar öyle olur. Bir evlat kaybetmek korkunç, gerçekten korkunç bir şey.”

“Evet hanımefendi.”

“Kocasını da arada sırada görürdüm. Çok kibar bir adama benzemiyordu. Pazar günleri hep birlikte çıkarlardı. Saat tam onda. Kıyafetlerini düşününce sanıyorum kiliseye gidiyorlardı. On iki buçukta dönerlerdi. Küçük oğlanı hiç dışarıda, diğer çocuklarla oynarken görmedim. Başka bir çocuğun da o eve gittiğini görmedim.”

Yaşlı kadın iç geçirdi ve caddenin karşısına doğru baktı. “Sanırım onu biraz kilit altında tutuyorlardı, ona da bir şey olmasından korkuyorlardı. Durun bir dakika, Nita çıkıyor. Yürüyüş arkadaşım.”

Kadın caddenin tam karşısındaki evden çıkan başka bir kadına coşkuyla el sallamaya başladı. Diğer kadının üzerinde de eşofmanları vardı. Uçuk mavi bir takım.

“Nita olup biten hiçbir şeyi kaçırmaz,” dedi kadın ağzının kenarıyla. “Dukes’leri ona sorabilirsiniz.”

“Sonunda tutuklandın ha?” dedi Nita neşeyle yanlarına geldiğinde. “Kafesini sağlam kilitleseniz iyi olur memur hanım. Sal çok fenadır.”

“Bunu sonra konuşacağız,” dedi Sal gülerek. “Dukes’leri soruyorlar. Senin iki kapı aşağında.”

“Bir-iki gün önce bir yere gittiler. Geziye herhalde. Arabayı valizlerle doldurdular. Kadın bu durumdan pek memnun değildi, bana kalırsa. Öncesinde ağlamıştı galiba. Ve bu... bir düşüneyim. Çarşamba günüydü. Çarşamba sabahın köründe. Valizleri arabaya yüklemeye başladıklarında ben kapının önüne çıkmış saksılarımı suluyordum, sonra-”

“Ondan önce ziyaretlerine gelen kimseyi gördünüz mü?”

“Sizi gördüm,” dedi Nita gülerek. “Ondan önceki sabah gelmiştiniz. Daha sonra takip ettiğim kadarıyla bizim komutanı epey kızdırmışsınız.”

“Nita.”

“Ah, boş versene Sal. Adamdan hiç hoşlanmazdım ve bunu yüksek sesle söylemekten de korkmuyorum.”

Elini salladı ve güzel, dostça bir sohbete hazırlanmış gibi bir ifadeye büründü. “Yaşlı bir İspanyol Cocker’ım vardı, Yaşlı Frankie. Geçtiğimiz sene öldü. Ölmeden birkaç ay önce her gün yaptığım gibi onu yürüyüşe çıkarmıştım. Günde iki kez yürüyüşe çıkardık. Dukes’lerin evinin önünde yine yürüyüşe çıkan bir komşumla karşılaşınca konuşmak için biraz durduk. Ve tabii Yaşlı Frankie adamın bahçesinin önüne işini yaptı. Ben bakmıyordum bile.”

Kadın derin bir iç geçirdi. “Ah, Yaşlı Frankie. Şimdi olsa yine temizlerdim. On altı yıl boyunca o köpeğin arkasını temizledim. Ama komutan dışarı çıktı ve bağırıp çağırmaya, beni şikâyet edeceğini söylemeye başladı. Adam daha önce köpek pisliği görmemiş gibi uzattıkça uzattı. Ee tabii ben de ağzının payını verdim. Kimsenin benimle o şekilde konuşmasına izin veremem.”

Hâlâ kızgın olduğunu gösteren bir şekilde bir nefes daha verdi. “Adam içeri girip kapısını çarptı, ben de pisliği aldım,

Yaşlı Frankie'yle yürüyüşümü tamamladım ve eve gittim. Beş dakika sonra devriye polisi kapımı çaldı. Genç bir kadındı ve biraz şaşkın gözüktüyordu, bana Dukes'ün şikâyetinde bulunduğunu söyledi. İnanabiliyor musunuz? Delili çoktan attığımdan bir şey çıkmadı tabii. Polis bana adamın gerçekten çok öfkeli olduğunu, onu biraz sakinleştirdiğini fakat köpeği onun mülkünden uzak tutarsam herkes için daha iyi olacağını söyledi.”

“Aranızda başka bir olay oldu mu?”

“Onunla bir daha tek kelime etmedim, o da benimle etmedi zaten.”

“Evlatlarını kaybettiler,” diye hatırlattı Sal. “Böyle bir şey insanı epey sarsabilir.”

“Bazıları doğuştan böyledir.” Nita başını caddenin karşısındaki eve doğru salladı. “Bence o adam da onlardan biri.”

Eve, Greene'in listesindeki isimlerle yaptığı görüşmelerden ilk üçünü mahremiyet ilkesini koruyarak, şahısların evinde ya da ofisinde gerçekleştirdi. Her üçü de değişik oranlarda inkâr etti, öfkelenildi, mahcup oldu ve gizli kalması için yalvardı.

Yargıç Vera Archer'daysa soğuk bir kabulleniş vardı.

“Bu görüşmeye yardımcınız olmadan devam etmeyi tercih ediyorum Teğmen Dallas.”

“Peabody, dışarıda bekle.”

Archer ellerini masasının üzerinde birleştirdi. Makam odası kadının çizdiği imaja uygun şekilde sık ve düzenliydi. Uzun, ciddi bir çekiciliği olan, incecik, altmış üç yaşında bir kadındı. Kısa, düz koyu renkli saçları vardı. Üst mahkemeye götürüldüğünde bile nadiren sonucu değişen, hızlı ve adil kararlar vermesiyle ünlüydü.

Mahkeme salonunda tiyatro müsamerelerine tahammülü yoktu.

Görünüşe göre sadece özel hayatında bunlardan hoşlanıyor, diye düşündü Eve. Disketteki çekimde, oldukça hareketli geçecek üçlü grup seksi öncesinde Yargıç pembe bir balo elbisesi giymiş ve -iki kaslı erkek için- tanga ve sütyeni-ne kadar çıkardığı oldukça gösterişli bir striptiz sergilemişti.

“Nick Greene’in öldürüldüğünü duyduğumdan beri böyle bir görüşme yapmayı bekliyorum. Özel yaşamım tartışmaya açık değil. Tarafımdan herhangi bir kanun ya da kural çiğnenmedi - sağduyu kuralları olabilecekler dışında herhangi bir kural.”

“Yine de Nick Greene’e aylık yedi bin beş yüz dolarlık ödemeler yaptınız.”

“Evet yaptım. Böyle bir ücret ödemek yasadışı değil. Eğer bunu şantaj olarak görecekseniz de suç, onun böyle bir ücreti talep etmesiydi. Disketin içeriğindekiileri ya da o içeriğin arkasındaki motivasyonları açıklamayacağım. Mahremiyet hakkım var.”

“Evet, sayın Yargıç ve onun için yeteri miktarda ödeme yaptınız. Ancak o disketin içindekiler ve yaptığınız ödemeler şu anda bir cinayet davasıyla kesişti.”

Archer gözünü kırpmadı bile. “Onun hayatta olması işi-me daha çok gelirdi. O parayı ödemek benim için ifşanın yaratacağı etkilerle karşı karşıya kalmaktan daha kolaydı. Cübbem ve makamım, kocam için doğurabileceği utanç benim için daha önemliydi. Yaklaşık bir sene önce kocama bu konuyu olduğu gibi anlattım. Gerekli olduğunu düşünüyorsanız onunla da görüşebilirsiniz ama dediğim gibi bu yine de özel bir konu. Size söyleyebileceğim tek şey, biz ödemelere devam etmeye karar verdik.”

“Nick Greene’in ölümünün hangi şartlar altında gerçekleştiğini biliyor musunuz?”

“Evet biliyorum.”

“Mahremiyet arzunuza saygı duymakla birlikte sayın Yargıç, o saygı Greene’in ölümünden ve diğer altı ölümden

sorumlu olan teröristleri yakalama isteğimden daha yoğun değil.”

“Peki o disketin içeriğinin ifşa olması teröristlerin yakalanmasına nasıl bir katkı sağlayacak? Ben kürsüdeyken mahkeme salonunun saygısını taşımak durumundayım. Siz yakalıyorsunuz, tutukluyorsunuz fakat adalet döngüsünün tamamlanması mahkemelere kalan bir durum. İnsanları güleceği, espri konusu yapacağı bir konumdayken bunu nasıl gerçekleştirebilirim?”

“Ben mahremiyetinizi korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım sayın Yargıç. Lütfen bana Nick Greene’in hizmetlerini nasıl kullanmaya başladığınızı anlatın.”

Archer dudaklarını bir çizgi haline gelecek şekilde birbirine bastırdı. “Bir arkadaşımın ismini duymuştum. Zararsız görünüyordu ve hizmetlerinin uç noktalarda olduğunu kabul etmekle birlikte, o hizmetleri kullanmaya karar verdim. İşin yarattığı baskıyı azaltacak bir rahatlama diyebiliriz belki. Aylar boyu hizmetlerini ayda bir defa kullandım. Sonra bana çektiği görüntülerin bir kopyasını verdi, ödeme programını ve ödeme yapmayacak olursam karşılaşacağım sonuçları açıkladı. Gayet resmi ve iş görüşmesi şeklinde geçen bir diyalog oldu.”

“Çok öfkelenmiş olmalısınız.”

“Evet, çok kızdım. Dahası kendimi aptal gibi hissettim. Altmış yıldan uzun bir süredir yaşayan, on dört senedir yargıç kürsüsünde oturan bir kadın bu kadar kolay kandırılmamalıydı. Ödedim, çünkü kişinin aptallığının sonuçlarını çekmesi gerekirdi. Böylece kendisinin hizmetlerini kullanmaya son verdim.”

“Sizi yine de ifşa edeceğinden korkuyor muydunuz?”

Yargıç inanılmaz bir şey duymuş gibi başını hafifçe yana eğdi. “İfşa edip küçük ama düzenli gelirinden vazgeçeceğinden mi? Hayır.”

“Ödemeleri arttırmaya ya da arttırmakla tehdit etmeye kalktı mı?”

“Hayır. Kendi çapında iyi bir iş adamıydı. Eğer çok hızlı ve yoğun kanatırsanız kurbanı erken kaybedersiniz.”

Archer ellerini havaya kaldırdı. Görüşme boyunca yaptığı tek hareket bu olmuştu. “Ödemelere pek kızmıyordum bile. Bana insan olduğumu hatırlatıyorlardı. Aynı şekilde, verdiği hizmetleri kullanmaya başlamamın da nedeni odur. İnsan olduğumun hatırlatılması gerekiyordu. Benimle ilgili araştırmalar yaptınız mı? Kişisel ve mesleki geçmişimle ilgili araştırma?”

“Evet sayın Yargıç, başlangıç olarak temel bir araştırma.”

“Ben kanuna hizmet ettim ve iyi hizmet ettim. Kayıtlarım bunu göstermiştir. Ve emekli olmaya hazır değilim.” Kadın duvarındaki ufak ekrana doğru baktı. “Bu sabah Kanal 75’deki haberi izledim. Greene için acımasız, korkunç bir ölüm seçmişler. Bir şantajcıydı ve bazılarının günah diye niteleyeceği bir pislik çukurundaydı ve kesinlikle insanların gizli zaaflarını sömürüyordu. Ama o şekilde ölmeyi hak etmedi. Ne Greene ne de o kız çocuğu.”

Tekrar Eve’e baktı. Doğrudan ve kaçamaksız bakışları vardı. “Kendilerine masum diyen bu aşağılıkların arasında olduğumu mu düşünüyorsunuz? Onlar benim nefret ettiğim her şeyin temsilcisi Teğmen. Hayatımı onlar gibilerle savaşıma adadım ben. Tanrıçılık oynayan kabadayılardan, korkaklardan başka bir şey değiller. Şu noktada yasal bir temsilci istemiyorum ve Doğruluk Testi’ne girmeye gönüllü olduğumu beyan ediyorum. Ancak şartlarım, testin yetkili ve güvenilir tek bir teknisyen tarafından özel olarak yapılması ve üzerimdeki şüpheyi kaldıran sonuçlar çıktığında konuyla ilgili disk ve dosyaların mühürlenmesidir.”

“Bu şartlar yeterince makul ve testi ayarlayacağım. Doktor Mira’dan testi şahsen yapmasını isteyebilirim.”

“Evet, Doktor Mira çok uygun olur.”

“Test sonuçlarıyla, bu konuyla olan bütün ilişkinizin keşileceğine inanıyorum sayın Yargıç.”

“Teşekkürler.”

“Soruşturmamla ilgili bir konuda tavsiyenizi ve fikrinizi alabilir miyim?”

“Evet.”

“Bu davayla doğrudan ilişkili bazı çocukların mühürlü dosyalarının açılması için resmi izin talep ettim. Sosyal Hizmetler o dosyaları için çıkarttığım izinlere engelleme koydurdu ve kurumlarıyla ilgili incelemek istediğim diğer mühürlü dosyalar için de izin çıkartamıyorum. Savcılık ofisi bu konuda sürekli yasal engellerle karşılaşılıyor. Engellemeler kaldırılmıyor.”

“Mühürlü dosyalar, özellikle de çocukları içiren mühürlü dosyalar hassas bir konudur.”

“Seri cinayetler de öyle. Terörizm de öyle. Öncelikli bir davanın ilerlemesine engel olmak da öyle. Zamana karşı yarışıyorum ve çok hayati bazı araçlar benden uzaklaştırılıyor. Buradaki konu mühürlü dosyaları halka değil, makul gerekçeleri olan bir soruşturmacıya açmak. Eğer bu konu size gelseydi nasıl bir karar hükmederdiniz?”

Archer arkasına yaslandı. “Makul gerekçeniz gerçekten sağlam mı Teğmen? Sakın lafı dolandırmayın.”

“Kaya gibi sağlam. Karşı taraf, dosya konusu çocukların ve ailelerinin daha fazla rahatsızlık yaşamaması, mahremiyetlerinin korunması gibi sebeplerle mühürlerin kalmasını savunuyor. Savcılık makamı, bir seri cinayet soruşturmasının yeterli makul gerekçeyi sunduğunu belirtiyor ve mühürlü dosyaların içeriğinin sadece soruşturma ekibine açılacağını söylüyor.”

“Eğer konu gerçekten bu kadar temel bir eksendeyse, benim duruşma salonumdan o izinleri almış olarak çıkardınız. İlk izinleri kim imzaladı?”

“Yargıç Matthews.”

“Şu anda mühür kararını devam ettiren de o mu?”

“Hayır efendim. İtirazlar Yargıç Lincoln’ün mahkemesine sunuldu.”

“Lincoln. Anlıyorum. Bu konuyla ilgili biraz araştırma yapacağım.”

Eve, Peabody’yle birlikte Adalet Sarayı’ndan çıktı ve bir an dışarıda durup havayı soludu. “Eğer o temiz değilse ben bütün yön duygumu kaybetmişim demektir.”

“Listeye devam mı edeceğiz?”

“Evet, devam edeceğiz. Bu arada Yargıç Lincoln hakkında bilgi istiyorum.”

“Bir yargıç daha mı? Tanrım.”

“Adam, Greene’in listesinde değil fakat Archer’ın listesinde diyebiliriz. Kadın gerçekten iyiydi,” dedi Eve aracına binerken.

“Ama o kadar iyi değil. Mühürlü dosyalarla ilgili itirazları Lincoln’ün gördüğünü söylediğimde yüzünde bir an bir şey belirip kayboldu.”

Kaşlarını çatarak sinyal veren linkini cebinden çıkardı. “Dallas.”

“O’Malley’in barında,” dedi Dwier hızla. “Yirmi dakika sonra. Yalnız gel.”

“Mavi Sincap,” diye karşılık verdi Eve saha avantajı isteyerek. “On beş dakika.”

Bağlantıyı sonlandırdı.

Eve artık eskiden olduğu kadar uğramıyordu Mavi Sincap’a. Burası yiyecekler ve servis de dahil, herhangi bir özelliği olmayan bir bardı. Gün içinde bir avuç asık suratlı müşteriye ya da tek tük ucuz yemek ve bir parça hareket yakalama umudu taşıyacak kadar aptal olan bir-iki kayıp ruha hizmet ediyorlardı.

Geceleyin ise mekân, o hareketi kendi yaratan ve böyle

yerlerdeki alkolü denemeye cesaret edebilecek kadar sert ya da çılgin olan insanlarla dolup taşıyordu.

Müzik çok yüksek sesliydi, masalar küçüktü ve nadiren temiz olurdu. Hava genelde kötü alkol ve eskimiş Zoner kokusuyla yüklüydü.

Eve buraya karşı tuhaf bir sempati hissederci ve son zı-yaretinden beri hiç değışmediğini görmek hoşuna gitmişti.

Mavis geçmişte bir süre burada çalışmıştı. Herhangi bir şekilde tarifi mümkün olmayan kıyafetler içinde dans eder ve sıkışık dans pistinde, her nasılsa müziğini gerçekten anlıyor-muş gibi duran insanların arasında şarkılarını söylerdi.

Eve aklına Mavis gelince ilerleyen anneliğin onun biraz durulmasını sağlayıp sağlamayacağını merak etti.

Hiç sanmıyordu.

“Karşı tarafta bir masaya geç,” dedi Eve, Peabody’ye. “Ve cesaretin varsa bir şeyler ye.”

“Soyalı cipsler bazen yenebilir oluyor. Şansımı deneye-ceğim.”

Eve uzak köşedeki bir masayı seçti ve oturdu. Peabody haklıydı. Cipsler bazen yenebilecek kadar iyi olurdu ve bir şansını hak ediyorlardı.”

Menüye bir sipariş tuşladı ve kahve de isteyerek şansını zorlamamaya karar verdi. Şişe suyu tercih etti. Ama bir an suyun da kılılı elleri olan, yassı burunlu, iri adamlar tarafın-dan şaibeli arka odalarda şişelenebiliyor olacağını düşündü.

Dwier’ı hâlâ göremediğinden iletişim cihazını çıkardı ve Feeney’i aradı. “Durum nedir?”

“Çok az kaldı.” Feeney’in alnında terler birikmişti ve saç-ları tutam tutam kabarmıştı. “İki saat daha, sonra tamamdır. Sen ne yapıyorsun?”

“Birkaç dakika mola, öğlen yemeği. Mavi Sincap.”

“Karanlık tarafa geçmişsin Dallas.”

“Evet, işte ben. Dwier’la bir görüşmem var. Birazdan ge-lir. Bence bir anlaşma talep edecek.”

“Ona lanet bir anlaşma verirdim ama...” Feeney burnun-

dan soludu. “Peki sabah büyükbaşlarla burada ne yaptığını bana da söylemek ister misin?”

“Söyleyemem. Önce bazı bilgilere ihtiyacım var. Beni rahatsız ediyor Feeney ancak gerçekten söyleyemem.”

“Oltaya büyük bir balık geldi, değil mi evlat? Hayır, dert etme,” dedi. “Sadece unutma büyük balıkların büyük dişleri olur.”

“Dikkat ediyorum. Dwier içeri girdi. Görüşürüz.”

Eve iletişim cihazını cebine koydu ve Dwier’in masaya gelmesini bekledi.

“Yalnız demiştim. Üniformalıyı gönder, yoksa görüşme burada biter.”

“Üniformalının yemek yemesi lazım. Gitmek istiyorsan da senin bileceğin iş.” Eve’in su şişesinin kapağı fırladı ve masaya düştü. “Kahveden uzak dur,” dedi sohbet havasında. “Yani eğer yaşamak istiyorsan.”

Dwier masanın karşısındaki sandalyeye oturdu. Eve onun bira sipariş ettiğini görünce şaşırmadı.

“Kız arkadaşın dünkü sohbetimizden mi bahsetti?”

“Clarissa hakkında konuşurken saygılı ol. O bir hanımefendidir. Senin tipindekiler bir hanımefendinin ne olduğunu bilmez.”

“Benim tipimdekiler kirli polisleri, hainleri, katilleri ve fanatikleri bilir.” Eve gözlerini Dwier’den ayırmadan suyundan içti.

“Onun peşini bırakmanı istiyorum. Bu sana bir uyarı Dallas.”

Eve öne doğru uzandı. “Beni tehdit mi ediyorsun Dwier? Soruşturmamın Clarissa Price’ı işaret eden yönlerini takip etmeye devam edersem, bana fiziksel zarar vereceğini mi söylüyorsun?”

“Ne bu şimdi? Üzerinde dinleme cihazı falan mı var?”

“Hayır yok. Sadece uyarını net olarak anlamak istedim. Yani sırf bir yanlış anlama yüzünden o sefil kıçını önce yere

yapıştırıp, sonra kapıdan dışarı, sonra da caddenin karşısına tekmelemek istemem.”

“Kendini çetin ceviz sanıyorsun, değil mi? Siz cinayet polisleri hepiniz çok önemli olduğunuzu düşünüyorsunuz. Seçkin ya da öyle bir bok işte. Bir de sokağa çıkıp bir süre pisliklerin arasında gezinin bakalım, tecavüze uğramış ya da öldüresiye dövülmüş bir çocuğun parçalarını yerden toplamayı deneyin veya okul önlerinde pusuya yatmış bir akbabadan aldığı Jazz’la kafayı bulmuş bir genci kusmukları arasında sürükleyin. Bakalım o zaman ne kadar çetin cevizsiniz.”

Eve bir anlığına, kaldırabileceğinden daha fazla şey görmüş olan bu polise biraz sempati hissetti. Ama sınırı da hissetti, sınırı geçmeden ancak bu kadarını yapabiliirdi.

“Bu yüzden mi bu işe karıştın Dwier? Basamakların senin altından çekildiğini hissederken merdivenlerden çıkmaya dayanamadığın için mi? Bu yüzden mi hem yargıç hem jüri hem de cellat olmaya karar verdin?”

Eve’in cipsleri gelmişti ama onlara bakmadı. Birkaç saniye sonra Dwier’in kapağı da fırladı. Adam kapağı aldı, şişenin ağzına kapadı ve bir insan boynu olmasını dilermiş gibi kapağı sıktı.

“Clarissa’nın peşini bırakacaksın.”

“Kendini tekrar ediyorsun. Bana yeni bir şey söyle.”

Dwier birasından iki büyük yudum aldı. “Sana söyleyecek bir şeyim var demiyorum. Ama söyleseydim de bir anlaşma istiyordum.”

“Söyleyeceklerini duymadan anlaşma olmaz.”

“Benimle oyun oynamaya kalkma.” Dwier ona yoğun bir öfkeyle bakıyordu. Eve adama karşı hissettiği o sempatinin de yok olduğunu hissetti.

Bu adam sadece baskı altında patlamış bir polis değildi. Baskı altında giderek şişmiş ve incecik gerilmiş bir balon gibi kibir ve egoizmle dolmuştu.

“Ben bir polisim. Bu işlerin nasıl işlediğini biliyorum.

Son dönemdeki cinayetlerle ilişkili bir şeyler söyleyeceksem Clarissa ve kendim için tam muafiyet isterim.”

“Muafiyet.” Eve arkasına yaslandı, özenle bir cips seçti ve incelemeye başladı. “Senin kıcını kurtarmamı istiyorsun, öyle mi? Biri polis tam yedi ölü var ortada, benden senin ve sevgilinin elinizi kolunuzu sallayarak olaydan çıkmanızı sağlamamı istiyorsun? Bunu nasıl sağlayacağımı da söyler misin Dwier?”

“Ayarlayabilirsin. Ağırlığın var.”

“Şu şekilde sorayım o halde.” Eve kızartmaların üzerine tuz döktü. Acilen yardıma ihtiyaçları vardı. “Neden sahip olduğumu düşündüğün o ağırlığı senin kıcını kurtarmak için kullanayım?”

“Tam baskın istiyorsun. Olayı kapatmak istiyorsun. Senin tipindekileri bilirim. Baskın en öncelikli şeydir. Çözülmüş dosya yüzdeni yüksek tutar. Sana lanet bir madalya daha takacaklarını düşünürsün.”

“Sen beni tanı mıyorsun.” Eve’in sesi alçak ve buz gibi öldürücüydü. “Kafanda bir resim mi istiyorsun Dwier? Şuna ne dersin? Parçalarına ayrılmış, kanları duvarlara sıçramış on altı yaşında bir kız. Ölmesi gerektiğine karar veren bir grup insan yüzünden çıldırılmış bir adamdan kaçıp kurtulmaya çalışıyor. İsmi Hannah Wade. Yanlış zamanda yanlış yerde olmasıyla sonuçlanacak kötü tavırları olan, aptal bir çocuk. Yanlış zaman yanlış yer derken... tıpkı sadece işini yapan genç ve dürüst bir polis Kevin Halloway gibi. Senin düğmelerine basan insanlar onların ölümünü nasıl bir yüzdeye sokuyorlar? Savaş zayıfatı falan mı diyorsunuz?”

“Clarissa o kıza çok üzüldü. Dün bütün gece gözünü bile kırpmadı.”

Eve boğazına doğru yükselen bir şeyler olduğunu hissetti ve su içerek bastırmaya karar verdi. “Savcı pişmanlığı hesaba katacaktır. Belki de yanlış yönlendirilmişsinizdir. Belki ikiniz de Masumiyet Savaşçıları’nın başındakiler tarafından yanlış

yönlendirildiniz. Sadece sorumlu olduğunuz çocukları koruyacak bir yol arıyordunuz.”

“Evet.” Dwier birasını içti ve ikinci bir şişe için menüye bastı. “Durum muafiyete doğru ilerleyecek. Eğer ilgili bir şeyler biliyorsak da gönüllü olarak söylememiz de hesaba katılacak.”

İğrençsin, diye düşündü Eve yüzüne en ufak bir ifade dahi olmadan. “Tam muafiyeti garanti edemeyeceğimi biliyorsun. O benim verebileceğim bir karar değil. Ben sadece önerebilirim.”

“Zorlayabilirsin. Hangi düğmelere basacağını biliyorsun.”

Eve bir an başka bir tarafa bakma ihtiyacı hissetti, çünkü bir anlaşma için uğraşacağını bilmek midesini bulandırıyor-du. Daha büyük bir şeye hizmet edecek, diye düşünmeye zorladı kendisini. Bazen adalet her şeyi tertemiz yapamazdı.

“Muafiyet için uğraşacağım. Ama işi hemen bırakacaksın, Clarissa da- ”

“Öyle bir şey-”

“Kapa çeneni Dwier. Sadece kapa çeneni, çünkü burada yapacağım şey senin alabileceğin teklifin en iyisi. Ve tek seferlik bir teklif bu. Muafiyet için ağırlığımı koyacağım. Savcılığa da verdiği bilgilerin ve Price’ın verdiği bilgilerin devam için kilit olduğunu bildireceğim. Eğer gerçekten kilit değilse Dwier, bu konuşmayı hiç yapılmamış sayacağım. Sen ve Price serbest kalacaksınız, hapis yok. Ama sen emekliliğini isteyeceksin Clarissa da Sosyal Hizmetler’den istifa edecek. Emeklilik ve tazminat haklarınızı alıp alamayacağınız savcılığa ve diğer üstlerime kalmış. O benim elimde değil. Ancak hapis olmayacak.”

Eve tabağını kenara itti. “Bu anlaşmayı reddedersen sana yemin ederim ikinizi de içeri tıkacak kadar şey bulana kadar uğraşırım. Çoklu suçlamalar olur, birinci derece cinayet, cinayete yardım ve yataklık. Polis memurunun ölümüne neden olmak. Yeterince şey bulana kadar kendimi zorlarım ve ikiniz de yaşamınızın geri kalanı demir parmaklıklar altında

geçirirsiniz. Son nefesinizi bir hücrede verirsiniz. Bunu sağlamayı kişisel amacım haline getiririm Dwier.”

Adamın gözleri ışıldadı - öfke, korku ve alkolden. Ve aşağılanmadan, diye düşündü Eve donuk bir keyifle.

“On altı yıldır polisim ben. Kışımı yırtarak çalıştığım on altı yıl.”

“Şimdi karar vermen için beş dakikan var.” Eve masadan kalktı. “Geri döndüğümde ya gitmiş ol ya da konuşmaya hazır ol.”

Kulübün diğer tarafına doğru ilerlerken, Peabody de masasından kalktı. Eve sadece başını sallayarak yürümeye devam etti.

Mavi Sincap’ta lavabo diye adlandırılan alana girdi. Beş daracık bölme ve lavabo olarak iki küçük çanak vardı. Soğuk suyu açtı, öfke ve mide bulantısı geçene kadar tekrar tekrar yüzüne çarptı.

Yüzünden sular damlamaya devam ederken doğruldu ve siyah benekli aynada kendine baktı. Yedi insan öldü, diye düşündü. Yedi. Diğerlerini durdurabilmek için sorumlulardan ikisinin paçayı kurtarmasına izin vermek üzereydi.

Kevin Halloway adına, Hannah Wade adına konuşabilmek için bu mu gerekliydi? Ödenmesi gereken bedel bu muydu?

Doğrunun içindeki gölgeler, demişti Tibble. Eve şu anda o gölgelerin içinde boğulduğunu hissediyordu.

Yüzünü kuruladı, sonra iletişim cihazını çıkardı.

“Komutanım, Thomas Dwier ve Clarissa Price için bir anlaşmaya ihtiyacım var.”

Eve geri döndüğünde Dwier hâlâ masadaydı ve üçüncü şişesine başlıyordu. Vicdanını boğmadan önce ne kadar içmesi gerekiyor acaba, diye düşündü Eve.

“Konuş,” dedi.

“Bazı teminatlara ihtiyacım var.”

“Sana şartları bir kez sundum, tekrar sunmayacağım. Konuş ya da kalk git.”

“Yapmak zorunda olduğumuz şeyi yaptığımızı anlamamı istiyorum. Sokaktan bir pisliği temizleyip içeri atıyorsun ve sen ortağına beşlik çakamadan adamı tekrar dışarı salıyorsun. Sistem yumuşadı. Boğazımıza kadar dayadıkları tüm o vatan-daşlık hakları, avukatların boşluklardan yağ gibi kayınca işini yapamıyorsun.”

“Senden vaaz istemiyorum Dwier. Bilgi istiyorum. Oyunu kim yönetiyor?”

“Kendi istediğim gibi anlatacağım.” Dwier elinin tersiyle ağzını sildi ve masaya doğru eğildi. “Ben ve Clarissa, biz yakınlaştık. O yaşamını çocuklara yardım etmeye adanmış ve yarısının, belki daha çoğunun sistem tarafından mahvedildiğine şahit olmuş. Çıkmaya başladık, başta sadece biraz kafamızı dağıtmak içindi, sonra yakınlaştık. Dukes’lerin oğluna olanlardan sonra istifa etmeyi düşünüyordu. O dava onu neredeyse vazgeçiriyordu. Ne yapmak istediğine karar vermek için bir-iki hafta izin aldı. Sonra... Don onu görmeye geldi.”

“Don? Donald Dukes’den mı bahsediyoruz?”

“Evet. Zor bir dönemden geçiyordu. Zor bir noktadaydı. Don ona bazı çözümler arayan, daha iyi yollar bulmak için uğraşan bir gruptan bahsetti. Bir yeraltı grubu.”

“Masumiyet mi?”

“Masumiyet Savaşçıları. Birçok insanın, kendisi gibi ya da Clarissa gibi birçok insanın, gidişattan kaygılı pek çok vatan-daşın bir araya geldiğini söyledi. Clarissa’ya eğer isterse toplantılarına katılabileceğini söyledi.”

“Nerede?”

“Bir kilisenin bodrumunda. Şehir merkezinde. Kurtarıcı Kilisesi.”

“Bir kilise bodrumu mu?” Eve neden şaşırdığını ve kızdığını bilmiyordu. Hiçbir zaman dindar olmamıştı, hâlâ da

değildi. Ama derinlerinde bir yerlerin rahatsız olduğunu hissetti. “Bu olayı bir kiliseden mi idare ettiniz?”

“Toplantı mekânlarından biriydi sadece. Geziniyoruz, kiliseler, okullar. İlk toplantıya Don’la gitti, Dukes’le yani. Onu kendine getirdi, depresyondan çıkardı. Bir şeylere tekrar güvenme gücü verdi. Bir sonrakine ben de onunla gittim. Mantıklıydı, bir anlamı vardı,” dedi Dwier ısrarla. “Şehri temizlemek istiyorsan çöplerden başlarsın. Polislerin ve mahkemelerin elleri kolları bağlı. Kimse kanuna saygı duymuyor, çünkü ortada kanun yok. İşe yaradığı yok ve sen de bunu biliyorsun.”

Eve onun yüzüne baktı, biraz ve hırsla kızarmış yüzüne. Her zaman işe yaramıyor, diye düşündü. Sırf bu yüzden seni hapse tıkamayacağım.

“Toplantıları kim yönetiyor?”

“Demokratik bir ortam var,” dedi Dwier gururla. “Hepimizin konuşma hakkı ve söyleyecek şeyleri var. Dukes kuruculardan biri. Polisler, doktorlar, hâkimler, bilim adamları, rahipler, vaizler.”

“İsimler.”

Dwier başını eğdi, alnının ortasını kaşdı. “İlk isimlerimizi kullanıyoruz sadece ama bazılarını tanıdım, bazılarını da sistemde tarattım. Kiminle aynı yatakta olduğunu bilmen gerek. Bak, programda bazı aksamalar oldu. Belki bazı şeyleri biraz fazlaca aceleye getirdik. Bilgisayarcılar Gerçek Masumiyete ulaşıldıktan sonra virüsü silebileceklerini düşünüyorlardı ama bazı pürüzler çıktı. Sorunu çözmek için gece gündüz uğraşıyorlar. Halloway için para topladık. Şehit Polis Yakınları’na bir bağış yapacağız. Onun adına bir bağış.”

“Eminim bu ailesini çok mutlu edecektir Dwier. Bana isimleri ver.”

“Köstebeklik etmenin kolay olduğunu mu sanıyorsun?” Neredeyse boşalmış olan şişeyi masaya vurdu. “Birlikte çalıştığın insanları gammazlamak kolay mı sence?”

“Öldürmek daha mı kolay oldu? Biraz pürüz çıktığı için ölen bir polisin arkasından bir şapkaya para atmak daha mı kolaydı? Çektiğin acıyı ya da hastalıklı sadakat anlayışını dinlemek istemiyorum Dwier. İsim istiyorum. Ya sen ya onlar. İsim yoksa anlaşma da yok.”

“Kaltak.”

“Evet. Bunu aklında tut. Donald Dukes? Karısı?”

“Hayır, kadını işin dışında tuttu. Kadınlarla çalışmayı çok sevmiyor zaten.”

“Ama Clarissa’yı gruba istedi.”

“Sanırım onu gruba isteyenler Dukes’ün üzerinde bir baskı kurdu. Bu adamların hepsinin ortak bir geçmişi var.” Dwier omzunu silktilti. “Matthew Sawyer, Kennedy Memorial’da ünlü bir cerrah. Beyinci. Keith Burns, bilgisayar ineklerinden bir tip. Dukes’le birlikte virüs üzerinde çalıştı. Oğlanın, Devin’in vaftiz babasıymış. Stanford Quillens, başka bir doktor. Yargıç Lincoln, Angie ve Ray Anderson... Fitzhugh çocuklarına tecavüz etmiş. Angie’nin şehir merkezinde kendine ait bir medya danışmanlığı şirketi var.”

Dwier isimleri sıralamaya devam etti. Eve hepsini kaydetti. Adam bir bira daha söyledi. Hâlâ kendinde, diye düşündü Eve. Bir saatten az bir süre içinde dört bira içmişti ve daha etkilenmemişti. Bu durum vücudunun düzenli içmeye alışık olduğunu gösteriyordu.

Listede başka doktorlar, polisler, şehir meclisinden bir kadın, bir sürü bilgisayar programcısı, iki eski sosyal hizmet görevlisi ve bir rahip de vardı.

“Benim netleştirdiklerim bunlar. Clarissa’da birkaç isim daha olabilir.”

“Peki ya fon, bütçe?”

“Herkes elinden geleni yapıyor.” Şişeyi kafasına dikti. “Üyelerden bazılarının cepleri derin ve bu uğurda harcamaktan çekinmiyorlar. Güçlü desteğimiz var -siyasi destek- ve o şekilde başımıza bir kaza gelmeden genişleyebildik.”

“Siyasi desteğiniz kim?”

“Vali. Peachtree, kendisi toplantılara gelmiyor. Ama bildirilerini gönderiyor ve desteğini. Bence Sawyer, Lincoln ve Dukes’e de görevi veren o.”

“Bana bu organizasyonun valilik makamından doğduğunu mu söylüyorsun?”

“Bana göre öyle, evet. Peachtree reform istiyor ve bunun politikayla olmayacağını biliyordu. Başka bir yol buldu. Adam bir kahraman.”

Eve duyduklarını hazmetmeye ve yeni bir bulantı dalgasını bastırmaya çalıştı. “Hedefleri nasıl seçiyorsunuz?”

“İsimleri, sabıkaları üyelere sunuyoruz. Oylamaya gidiyoruz.”

“Başka kimler hedef?”

“Tek bir kişi kaldı. Sonra, teknik sorunlar halledilene kadar hareket etmemeye karar verdik. Dru Geller. Kadın özel kulüpler işletiyor, müşterilerine taze et servisi yapıyor. Genelde evden kaçanları buluyor, bir şekilde akıllarına giriyor ve tam doz Erotica’yla uyuşturuyor. O da on saat içinde Gerçek Masumiyete ulaşacak.”

“Ne zaman ulaşılacağını nereden biliyorsun?”

“O için teknik kısmı. Benim alanım değil. Ama virüslü bilgisayar ünitesini ne ölçüde kullandıklarını takip edebiliyoruz. Bizimkiler de ne kadar süre kaldığını gösterecek simülasyonlar yapıyor.”

“Sonraki toplantı ne zaman?”

Dwier gözlerini kapadı. “Bu akşam sekizde. Şehir merkezindeki kilisede.”

“Dukes nerede?”

Dwier başını salladı. “Sığınağına gitti, kuzeyde bir yerde. Albany’de. Ona yeni bir yer bulması için yardım etmem gerekiyordu. Hâlâ program üzerinde çalışıyor. O, Burns ve diğer teknisyenler. Birkaç gün içinde programı mükemmelleştirmiş olacaklar. Eminler. Kimse o kızın Greene’in evinde olacağını bilmiyordu. Böyle bir şeyi nasıl tahmin edebilirsin ki? Ama su testisi su yolunda kırılır işte, o da Greene’den

farklı değildi. Tıpkı Greene gibi hak ettiği sonla karşılaştı. Küçük fahişe-”

Eve ona tüm gücüyle bir tokat attı. Bastırmaya çalıştığı öfkenin taşıdığını fark bile etmeden eli havaya kalkmış ve adamın yüzüne inmişti. Dwier’in da o öfkeyi gözlerinde görüp kaçacak vakti olmamıştı. Tene çarpan keskin bir ten sesi tüm kulüpte yankılandı. Birkaç kişi başını çevirip o tarafa doğru baktı, sonra hemen kendi işlerine döndüler.

Eve ayağa kalktı. “Olduğun yerde kal Peabody! Sen de ayağa kalk. Hikâyeni savcıya anlatırsın. Price da şu anda içeri alınıyor.”

“Lanet olsun. Dur bir dakika.”

“Kapa çeneni, seni bok çuvalı, adi herif. Muafiyetini alacaksın. Şimdi içeri gireceksin ve kendini kahraman eden diğer asalak dostların yakalanana kadar orada kalacaksın. Dışarıda bir devriye arabası var ve savcılık makamından bir temsilci. Thomas Dwier, şu andan itibaren gözetim altındasın. Şimdi silahını ve rozetini teslim et. Yoksa...” Eve elini adamın kolunun üzerine koydu. “Yoksa seni o tiksindiğin kitaba göre değil, hak ettiğin şekilde tutuklarım.”

“İnsanlar haklı olduğumuzu biliyor.” Dwier silahını masaya bıraktı ve rozetini yanına fırlattı. “Sayemizde sokaklardan dört canavar temizlendi.”

Eve silahını ve rozetini aldı. Sonra onu tutarak ayağa kaldırdı. “Başka türlerde de canavarlar var Dwier. Ama sen öyle bile değilsin. Sen sadece bir köstebeksin. Ve mesleğinin yüz karasısın.”

★★★

Dwier devriye arabasına tıklandığında Eve kendi aracına gitti. Ve alnını direksiyona dayadı.

“Sen iyi misin Dallas?”

“Hayır. Hayır, iyi değilim.” Cebinden Dwier’in rozetini ve silahını çıkardı. “Bunları mühürle. Bir daha dokunmak

bile istemiyorum bunlara. Ona muafiyet anlaşması verdim. Özgür kalacak. Belki onu merkeze alsaydım, sorguda üzerine gitseydim anlaşma olmadan konuşturabilirdim. Ancak anlaşma yaptım çünkü konuşmayabilirdi ve öğrenmek için vakit ayıracak durumda değildim.”

“Eğer yapılması gerekenin bu olduğuna inanmasa savcı muafiyet anlaşmasını onaylamazdı.”

“Tüm turtayı istiyorsan küçük bir dilimi feda etmek gerekiyor. Savcı böyle düşündü. Dwier da böyle düşüneceğini biliyordu. Keşke ben de bilebilseydim. Bana Dru Geller denen kadının adresini bul. Sistemde kaydı olmalı.”

Eve iletişim cihazını çıkardı ve Komutana atacağı sonraki adımları bildirmeye başladı.

★★★

Operasyon ekibinin Eve’in istediği şekilde hazırlanması bir saat sürdü. Epey önemli bir süreydi bu ama bir polis daha kaybetmeyecekti.

Bugün ikinci bir polis daha kaybedemezdi.

“İçeride nasıl bir durumda olduğunu bilmiyoruz,” diye hatırlattı Eve kendi eliyle isim isim seçtiği kriz ekibine.

“Saldırgan ve silahlı olduğunu varsayacağız. Üç kişi kapıda, üç kişi pencerelerde. Hızlı bir şekilde gireceğiz. Ele geçirip, güvenliğini sağlayıp, hastaneye transfer edeceğiz. Şahıs standart silahlarla şok almayacak, en düşük dozda dahi. Enfeksiyon böyle bir şokun ölümle sonuçlanacağı aşamaya varmış olmalı. Sakinleştirici kullanacağız, sadece sakinleştirici.”

Dairenin ekrandaki planına işaret etti. “Mekânı tanıdınız. Şahsın içeride olduğunu biliyoruz. İçerinde tam olarak hangi bölgede olduğunu bilmiyoruz ama yüksek ihtimalle buradaki ana yatak odasında. Operasyon sırasında tüm iletişim cihazları açık olacak. Şahıs teslim alındığında, hemen sağlık teknisyenlerine havale edilecek. Sağlık ekibinin hazır

beklediği hastaneye transferi sırasında ekipten iki görevli de bulunacak.”

Belki onu kurtarabilirler, diye düşündü Eve, Dru Geller’ın dairesine doğru ilerlerken. Belki de kurtaramazlar. Eğer Dwier’in verdiği bilgi doğruysa sekiz saatten az vakti kalmıştı. Morris enfeksiyon yayıldıktan sonra sürecin geri çevrilemeyeceğini söylemişti.

Altı polisi, yardımcısını ve kendini büyük ihtimalle çoktan ölmüş olabilecek bir kadın için riske atıyordu.

Uyuşturucu silahını çıkardı ve kriz ekibi polisine kilitleri açması için başıyla işaret verdi. “Kod giriliyor,” dedi sessizce iletişim cihazına. “Kilitler açıldı. İşaretimi bekleyin.”

Eve sessizce kapıyı araladı. Burnuna çürümüş yiyecek ve ağırlaşmış idrar kokusu geldi. Işıklar kapalıydı ve camlardaki güneş koruyucular sıkıca kapatılmıştı. Oda bir mağara gibi görünüyordu ve kokuyordu.

Peabody’ye ve sağdaki ikinci polise işaret ederek içeri girdi. Eğilerek, seri ve hızlı bir biçimde girmişti.

“Oturma odası temiz.”

Sonra sesi duydu. Ulumaya benziyordu. Köşeye sıkıştırıldığında kuduz bir köpeğin çıkaracağı türden bir sestti.

“Ana yatak odasına doğru ilerliyorum. Pencereleri tutun.”

Kapıda duraksadı, başını salladı ve tekmeleyerek içeri girdi.

Dru Geller sırtını duvara yapıştırmış duruyordu. Üzerinde külodundan başka bir şey yoktu. Göğüslerinde kan vardı. Kendi tırnaklarının açtığı yaralardan akan kanlar. Burnu da kanıyordu ve kanlar hırıltıyla ayrılmış dudaklarının üzerine akıyor, dişlerine bulaşıyor çenesinden aşağı iniyordu.

Eve, göz açıp kapayana kadar geçen süre içinde hepsini ve kadının elindeki uzun uçlu makası gördü.

Makas bir yaydan fırlayan ok gibi uçtu. Eve eğildi, sakinleştiriciyi ateşledi. Geller’ın sol göğsüne isabet etti. “Şimdi! İçeri! Ateş!” diye seslendi Geller ileri doğru atılırken.

İkinci bir sakinleştirici karnına isabet etse de kadın vahşi bir kedi gibi dişleriyle ve tırnaklarıyla Eve'in üzerine atıldı.

Eve kadının kırmızı gözlerinin döndüğünü gördü ve kanının yüzüne aktığını hissetti. Geller üçüncü bir sakinleştirici sağ omzuna isabet edince kurt gibi uludu.

Kırmızı gözleri geri devrilip, bütün uzuvları kendini bırakırken Eve kadının kapatılan bir ışık gibi söndüğünü düşündü.

Saniyeler sürmüştü, sadece saniyeler. Geller'ı üzerinden aldılar ve bilinçsiz bedenini yere yatırıp ellerini kelepçelediler.

"Sağlık ekibine götürün, hemen hastaneye nakledilsin," diye bağırdı Eve. "Hareket edin."

"Yaralı polisimiz var."

"Ne?" Yüzündeki kanları silen Eve kendine gelerek hızla döndü.

Ve makas derin bir şekilde omzuna saplanmış yerde yatan Peabody'yi gördü.

"Hayır. Lanet olsun. Hayır!" Hızlı bir hareketle yanına giderek diz çöktü ve hiç düşünmeden elini Peabody'nin beyaz yüzüne götürdü.

"Sağa saplandı, sola olmalıydı," diyebildi Peabody. Başını çevirdi ve omzuna gömülmüş parlak gümüş makasa baktı. "Çok kötü değil, değil mi? Çok kötü değil."

"Hayır, hiçbir şey yok. Bir sağlık teknisyeni gelsin, hemen. Hemen!" Eve ceketini çıkardı ve kan kaybını durdurmak için kullanmaya hazırlandı.

"Çıkar şunu. Sen çıkar." Peabody, Eve'in elini tuttu. "Onların çıkaracağını düşünmek beni hasta ediyor."

"İyi bir fikir değil. Sağlık teknisyeni hemen geliyor. Hemen düzeltereklerdir."

"Bir santim sola olsa, yeleğe gelecekti. Şansa bak, cidden? Çok acıyor. Üşüdüm. Üşüyorum. Şoktan değil mi? Değil mi Dallas? Ölmüyorum değil mi?"

“Ölmüyorsun.” Kriz ekibi polisini uzattığı battaniyeyi aldı. “Bir yardımcı daha eğiterek kaybedecek vaktim yok.”

Sağlıkçı koşarak odaya girerken Eve başını çevirdi. “Bir şey yap,” diye emretti.

Sağlıkçı Eve’i görmezden gelerek makasın saplandığı alan üzerinde bir tarayıcı gezdirdi ve Peabody’nin hayati değerlerine baktı. “Pekâlâ memur. İsmi nedir?”

“Peabody. İsmim Peabody. Şu lanet makası omzumdan çıkarsanız?”

“Elbette. Ama önce sana acı için biraz bir şeyler vereceğim.”

“Çok verin. Çok olabilir. Acıyı seven Dallas’tır.”

Sağlık teknisyeni ona gülümsedi ve enjeksiyon aletini çıkardı.

“Kan kaybediyor,” diye çıkıştı Eve. “Yerde kan kaybından ölmesini mi bekleyeceksin?”

“Evet, baskıya devam et,” dedi teknisyen sakince. “Cekete yazık olmuş. Şimdi hain nesneyi çıkartıyoruz. Üç dediğimde Peabody, tamam mı?”

“Bir, iki, üç.”

Sağlık teknisyeninin gözleri Eve’e döndü ve sessizce dudaklarını hareket ettirdi: “Tut onu.”

Eve makasın keskin uçları Peabody’nin teninden ayrılırken midisinin kasıldığını hissetti. Yardımcısının bedenindeki acı dolu kasılmayı da hissetmişti.

Parmaklarının arasından ılık kanlar aktı.

Daha sonra sağlık teknisyeni hâlâ yaranın üzerinde çalışırken, Peabody yolda tamamen kendinden geçti.

Yirmi dakika sonra Eve, Acil Servis’in bekleme odasında hızlı voltalar atıyordu. Tedavi alanından çıkmasını emreden doktora kafa atmamak için kendini tutması gerekmişti. Kendini tutmasının tek sebebi de Peabody’nin üzerinde çalışacak doktorun bilincinin yerinde olması gerektiğini düşünmesiydi.

Hızla açılan kapıdan içeri topallayarak koşan McNab girdi, Roarke da hemen arkasındaydı.

“Nerede? Ne yapıyorlar? Ne kadar kötü?”

“Tedavi odasında. Dikiş atıyorlar. Dedğim gibi McNab. Omzunda derin bir kesik var ama ana damarlardan uzak. Bir kas zedelenmesi olduğunu da düşünmüyorlar. Yarayı temizlediler, biraz kan ve sıvı veriyorlar, dikiş de atacaklar. Sonra sanırım taburcu ederler.”

Eve, McNab’ın bakışlarının ellerine doğru kaydığını gördü. Kanı yıkayacak vakti olmamıştı. Kendine küfrederek ellerini ceplerine soktu.

“Hangi tedavi odasında?”

“B’de. Soldaki köşe.”

McNab hızla dışarı çıktığında, Eve ellerini yüzüne götürdü. “Burada böyle duramam,” diye mırıldanarak dışarı fırladı.

“McNab’e söylediğinden daha mı ciddi?” diye sordu Roarke.

“Sanmıyorum. Sağlıkçı net konuştu. Olay yerinde tedavi edip gönderilemeyecek kadar ciddi olduğunu ama büyük bir şey olmadığını söyledi. Çok kan kaybetti.”

Eve ellerine doğru baktı.

“Sen de biraz kaybetmişsin.” Roarke parmaklarını uzatarak Geller’ın tırnaklarının sıyrıldığı çenesini okşadı.

“Önemli bir şey değil. Lanet olsun, önemli bir şey değil.” Arkasını döndü ve yandaki ambulansın tekerini tekmeledi. “Onu oraya ben götürdüm.”

“Peabody senden daha mı az polis?”

“Konu o değil. Lanet konu o değil.” Eve hızla ona döndü. “Onu ve diğer altı polisi oraya ben soktum. Kararı ben verdim, operasyonu ben kurdum. Geller makası bana fırlatıldığında eğilerek yoldan çekildim.”

Gözleri dolmaya, sesi titremeye başladığından Roarke onun omuzlarını tuttu. “Peabody senin kadar hızlı hareket edemedi. Bu senin hatan mı?”

“Konu hata değil. Konu neden. Onu ve diğerlerini o eve ben soktum. Zaten ölmek üzere olan bir kadını yakalayıp hastaneye göndermek için. O insanlardan hayatlarını bu kadın için tehlikeye atmalarını istedim. Küçük kızları satan bir kadın için. Tanrım, senin için benden bunu duymak ironik olmalı değil mi? Seks için çocukları satan bir kadın yüzünden Peabody’nin kanı ellerime aktı.”

Eve, Roarke’ın gömleğini yakaladı ve yumruğunu sıktı. “Ne için?” diye sordu. “Ne anlamı var?”

“Teğmen.”

McNab’in sesiyle irkildi ve hızla arkasını döndü.

McNab daha önce Teğmeni ağlarken görmemişti. Ağlayabildiğini bilmiyordu. “Uyandı. Haklıymışsın. Taburcu edecekler. Fakat bir saat daha kalmasını istiyorlar. Hâlâ biraz sersem halde. Seni sordu.”

“Geliyorum.”

“Dallas.” McNab onun önüne geçerek koluna uzandı. “Eğer ne anlamı olduğunu sorarsan Peabody söyler. Bana sormadın ama ben yine de söyleyeceğim. Çünkü yapılması gereken bir şey varsa, yapması gerekenler bizleriz. O kapıdan ilk senin girdiğini bilmek için orada olmama gerek yok. Yani ne anlamı olduğunu zaten biliyorsun.”

“Belki birinin bana hatırlatması gerekiyordu.”

Roarke onun içeri doğru yürüyüşünü izledi. “Sen iyi bir adamsın Ian.” Elini McNab’in omzuna koydu. “Hadi gidip Peabody’ye biraz çiçek alalım.”

“Ona verdiğim çiçekleri genelde çalışıyorum.”

“Bu seferlik bir istisna yapalım.”

Bölüm Yirmi

Whitney, Eve'in raporunu sözlü olarak aldı. Üzerinde sadece üniformasının gömleği vardı ve gömleğin üzerinde kurumuş kan lekeleri bulunuyordu.

"Peabody sağlık merkezinden taburcu edildi mi?"

"Ben çıktığımda taburcu etmeye hazırlanıyorlardı. Birkaç gün rapor kullanması gerekecek."

"Neye ihtiyacı varsa ulaşmasını sağla. Dwier ve Price gözetim altında, durum çözülene kadar da kimseyle görüştürülmeyecekleri hücrelerde tutulacaklar. Dukes'ün Albany'de bulunduğu mekânı gözetliyoruz. Burayı temizlediğinde sıra Donald Dukes'e gelecek. Bu geceki toplantıya yapacağın baskına kadar Dukes'ün tutuklanmaması konusunda hemfikir miyiz?"

"Evet efendim. Dwier ve Price sadece askerdi. Dukes generallerden biri." Kumandan, diye hatırladı Eve. "Organizasyonun diğer kilit üyeleriyle iletişim halinde olduğundan eminim. Sırtına yumruğu indirene kadar olduğu yerde rahatça oturmasına izin vereceğiz. Efendim, Dwier da Vali Peachtree'yi işaret ettiğinden artık resmi sorgulama talep ediyorum."

"Vali geçici ev hapsinde kalmayı kabul etti. Gelen ve giden tüm çağrılar gözleniyor. Konsey tavsiyesiyle cinsel... cinsel geçişi kabul etti ama Masumiyet Savaşçıları'yla herhangi bir ilişkisi olduğunu kesinlikle reddediyor. Siyasi bakımdan işi bitti."

“Siyasi olarak- ” diye başladı Eve.

“Evet. Yeterli değil. Katılıyorum. Ancak bu akşamki operasyon Valinin sorgulanmasından daha öncelikli. Bu operasyonla bütün üyeleri olmasa da büyük çoğunluğunu ele geçirerek, bu organizasyonu dağıtacağız. İşimizin ilk gereği bu.”

“Valilik makamı teröristler için bir üst olarak kullanılmışsa, bu da işimizin gereklerinden Komutanım.”

“Peki onu bugün sorgulamanla yarına kadar beklemen arasında, davayı kapatman bakımından bir fark olacak mı?”

Eve onu şimdi indirmek istiyordu. Onun yenilgisinin tadını şimdiden boğazında hissetmek istiyordu. “Vereceği ek bilgiler varsa, evet bir fark olabilir.”

“İnan bana yanındaki avukat ordusuyla vereceğin uzun ve zorlu bir uğraştan sonra isminden fazlasını alamazsın. Bugün o konuya ayıracak vaktin yok Teğmen. O elimizde Dallas. İş bitti. Birkaç saat daha bu kadarıyla yetin. Söz veriyorum, yarın sabah ondan sonra adam sana ait.”

“Evet efendim. Teşekkürler.”

“Pek çok zor engele rağmen, bu davada üstün bir iş çıkardın.” Whitney duraksadı ve Eve’in yüzünü inceledi. “Bu sabah Şef Tibble’in gündeme getirdiği bir konuda seninle konuşmak istiyorum. Apoletleri hak ediyorsun Dallas.”

“Bir önemi yok efendim.”

“Lanet olsun. Bu sen ve benim aramda, bu odada. O apoletleri takmayı hak ediyorsun. Onları kazandın. Eğer sadece bir takdir konusu olsa, onları çoktan takmış olurdun. Maalesef sadece takdir konusu değil. Yaşın da bir ölçüt. Kaç yaşındasın Dallas? Otuz mu?”

“Otuz bir efendim.”

Whitney güldü. “Senden yaşlı gömleklerim var benim. Onları karımdan saklamam gerekiyor ama yine de atamıyorum. Yine de bu çözülebilecek bir sorun ve bazı yönlerden avantaj olarak da kullanılabilir.”

“Komutan Whitney. Kişisel hayatımın da bu konuda bir faktör olduğunun farkındayım. Bazı çevrelerde -ve kesinlikle

teşkilat içindeki bazı çevreler de dahil- şüphesle karşılanan bir şahıs olan Roarke’la evliliğimin rütbe olarak ilerlememe engel olduğunun ve olacağının bilincindeyim. Üstelik Valinin yasadışı bir seks simsarıyla iş yapması ve kadın kıyafetleri içinde oral seks yapmasının gelecekteki politik kariyerine sağlayacağı etkiden daha büyük bir engel. Ama Şef Tibble haklıydı. Bu benim kararımdı.”

“Umarım evliliğinin makamım tarafından bir engel olarak algılanmadığının da farkındasıdır.”

“Evet efendim.”

“Şefin makamı için de aynı durum geçerli. Konu sadece bana kalmış olsaydı, o apoletleri takıyor olurdun.”

“Bir dönem benim için önemi oldu efendim. Artık çok önemli gelmiyor.”

“Öyle olmadığını göreceksin.” Whitney arkasına yaslandığında sandalyesi gıcırdadı. “Şu anda önümüzde birkaç yıl daha var gibi görünüyor. Ama öyle olmadığını anlayacaksın. Evine git, temizlen. Kendine gel. Sonra da o aşağılık herifleri ele geçir.”

Eve aldığı emirleri eksiksiz olarak yerine getirmek istedi. Eve girdiği anda kendini duşa attı. Öfke ve hayal kırıklığını yıkamanın da kan ve teri yıkamak kadar kolay olmasını dilerdi.

Ellerini duvardaki çinilere dayadı ve başını aşağı eğdi. Tazyikli sıcak suyun üzerine akarak küçük sızılara neden olmasına izin verdi.

Hiçbir şey düşünmedi. Yirmi dakika boyunca düşün altında zihnini bomboş tuttu. Sakinleşerek dışarı çıktı ve kurulanma tüpüne girdi. Sıcak havanın etrafında esip sönmeye izin verdi. Bir havluya sarınarak dışarı çıktı.

Ve Roarke’la karşılaştı.

“Otur Eve.”

Eve kanının çekildiğini hissetti. “Peabody.”

“Hayır. Hayır, o gayet iyi. Aslında şu anda buraya geliyor. Oturman gerek.”

“Birkaç saat içinde büyük bir operasyonum var. Soruşturma ekibi de bu baskında olmayı hak ediyor. Toplantı yapıp verileri onlara da aktarmam gerek.”

“Biraz kendine gelmen için birkaç dakika ayırabilirsin.” Roarke ayaklarını yerden keserek onu kucığına aldı.

“Hey! Nesin sen, lanet bir tavşan falan mı? Sekse ayıracak vaktim yok.”

“Eğer ihtiyacın olan şeyin seks olduğunu düşünseydim, şu anda yatakta olurduk.” Roarke ilerleyerek onu koltuğa bıraktı ve yanına oturdu. “Arkanı dön. Gözlerini kapa.”

“Bak, Roarke gerçekten hiç... Ah Tanrım!” Roarke parmaklarını omuzlarına bastırarak masaja başlayınca Eve’in gözleri önce ardına kadar açıldı, sonra kapandı.

“Yumruğum büyüklüğünde düğümler var burada. Aslında boğazından aşağı gevşetici bir şeyler dökmek isterdim ama şimdilik bunu deneyeceğiz.”

“Öyle mi? Tamam, ama on beş dakika sonra durmazsan seni tekmelemem gerekecek.”

Roarke başını eğdi ve dudaklarını onun düğüm düğüm olmuş omuzlarında gezdirdi. “Seni seviyorum Eve. Her inatçı santimini.”

“İnatçı hissetmiyorum kendimi. Ben daha çok...” Eve için yine şüphe ve öfkeyle şişmeye başladığını hissetti. “Ne hissettiğimden emin değilim. Haklı olduğunu bilmen gerekiyor değil mi? Bundan emin olman gerekmez mi? O şerefsiz Dwier, o bile haklı olduğunu biliyor. Aklında en ufak bir şüphe, tereddüt yok. Sadece kendinin ve kadınının kıcını kurtarmaya çalışıyor.”

“Birçok insan haklı olduğunu düşünür Eve ve o noktada yanılmaya başlarlar. Şüphelerinin olması seni insan kılar.”

“Bu şekilde şüpheler değil ama. Öz konusunda şüpheler duymaya başlamak değil. Bu insanlar o yüzden bir grup oluşturmadılar mı? Özü sorgulamaya, ona güvenmemeye başlamadılar mı? Davayı kapatmak için Dwier’la anlaşmaya oturdum bugün. Davayı kapatabileyim diye, yanlış bir polise elini kolunu sallayarak olaydan uzaklaşma hakkı verdim.”

“Bir karar vermen gerekiyordu.”

Eve elini arkaya uzattı ve Roarke’ın elini tuttu. Roarke da onun kararlarından biri olmuştu. Hayatının en güzel kararı olmuştu.

En azından bu konuda en ufak şüphesi yoktu. “Dedi ki... Dwier dedi ki Halloway için para toplamışlar, anma töreni gibi bir şey yapmışlar. Sanki hakları varmış gibi.”

Roarke kollarını Eve’in beline doladı, onu kendine doğru çekti ve içini dökmesine izin verdi.

“Ben orada oturmuş, gözlerinin içine bakıyorum, boktan mazeretlerini ve savunmalarını dinliyorum, programın propagandasını yapmasını dinliyorum ve sadece Colleen Halloway’ın bana teşekkür edişini düşünebiliyorum. O bana teşekkür etti ve ben oğlunun ölümünden sorumlu adamlardan birine özgürlüğünü verdim.”

Eve dizlerini kendine doğru çekti ve yüzünü dizlerine dayadı. “Hannah’a olanları görüyorum. Yüz üstü kendi kanı içinde yatarken görüyorum onu. Dwier ona yazık oldu diyor. Kaza oldu diyor. Ama aslında hak ettiğiyle karşılaştığını, çünkü sadece bir fahişe olduğunu söylüyor. Bu söylediği için yumruğumu boğazına indirmem, bayılana kadar onu dövmem gerekirdi. Ancak yaptıklarını ödemesin diye savcılıkla dans etmem, adama istediği muafiyeti vermem gerekiyordu. Yaptıklarının hiçbirini ödemeyecek. Ben ölüleri mi temsil ediyorum, yoksa üzerlerine basıp geçiyor muyum?”

“Bunun cevabını biliyorsun.” Roarke onu kendine çevirdi. “Cevabı kalbinden biliyorsun.”

“Her şekilde bilirdim. Kemiklerimin içine işleyecek şekilde bilirdim. Ve eğer bir daha o şekilde hissetmezsem, bu beni nasıl bir polis yapar?”

“Dwier’ı tanımıyorum ama şunu iyi biliyorum: Yaşamını bir kafeste sürdürmeyecek belki ama bir daha asla özgür olamayacak. Seni tanıyorum Eve. Sen her ne yaptıysan Halloway, Hannah Wade ve diğerleri için yaptın. Onların ihtiyaçları için kendi ihtiyaçlarını geri plana ittin.”

“Öyle mi yaptım bilmiyorum. Ancak Tanrım, umarım değmiştir.” Eve elleriyle yanaklarını sildi. “Bu gece onları yakalayacağım. Yarın Peachtree’yi de cehenneme, onların yanına göndereceğim.”

Derin bir nefes verdi ve saçlarını geriye doğru aldı. “Bunu yapabilmek için de kafamı toplamam gerek.”

“Biraz iyi haber ister misin?”

“Evet, şu anda işime yarayabilir.”

“Virüsün tam teşhisini yaptık.. Yani geri kalan virüslü bilgisayarlara girip tüm verilere bakmamızı mümkün kılacak kalıcı bir kalkan yapabiliriz.”

“Virüsün geldiği kaynağı bulabilir misiniz?”

“Evet. Bulacağız. Biraz zaman alacak ama çok az işimiz kaldı.”

“Güzel. Ben bir izin belgesi alabildim. Sorun çıkmadan alabildiğim ilk izin,” diye ekledi Yargıç Archer’ı düşünerek. “Dukes’ün ekipmanlarına, evinde bıraktığı her türlü ekipmana el koyuyoruz. Senden gelen giden bütün verileri incelemeni istiyorum. Birisi ona kaçmasını ve nereye kaçacağını söylemiş. Dwier’in ve Price’ın da bütün ekipmanlarına da el koyuyoruz. Belki söylemedikleri isimler vardır.”

“Yani epey yoğun olacağız.”

“Biz bu gece operasyundayken, sen ve Jamie buna zaman ayırırsınız diye düşündüm.”

“Soruşturma ekibinin baskında olacağını söylediğini hatırlıyorum.”

“Çocuğu bir operasyona götüremem.” Eve kalktı ve dolabına doğru ilerledi. “Sen de laboratuarda çok daha işe yararsın diye düşünüyorum. Öylesine söylemiyorum Roarke ve bunu ispatlamak için de evde kalmanı emretmiyorum.” Eve bir tişört aldı ve ona doğru döndü. “Sadece senden öyle yapmanı istiyorum.”

“Bu yaptığın gerçekten kurnazca.” Roarke ayağa kalktı. “O halde biraz daha laboratuvar faren olarak devam edeceğim.”

“Teşekkür ederim.”

“O tişörtle o pantolon gitmez. Tanrım, aklın nerde senin?”

“Bir baskına gidiyorum, partiye değil.”

“İyi görünmemen için bir neden yok ama değil mi? Evet, bir bakalım, bugünlerde büyük bir terörist organizasyonu dağıtmaya giden şık bir polis ne giyer? Klasik siyah hiçbir zaman yanlış olamaz.”

“Bu bir şaka mı?” diye sordu Eve, Roarke dolabın içine girmiş başka bir gömlek ararken.

“İyi bir moda anlayışı hiçbir zaman şakaya gelmez.” Roarke gömleği ona uzattı ve bir parmağını onun çenesindeki çukurda gezdirdi. “Ama yine de tekrar güldüğünü görmek güzel Teğmen. Ah kahve ayakkabılar olmaz, siyahları giy.”

“Benim siyah ayakkabım yok.”

Roarke dolaba doğru eğildi ve bir çift şık deri siyah ayakkabı çıkardı. “Artık var.”

★★★

Kurtarıcı Kilisesi’nden yarım sokak aşağıda, Eve takip aracı durmuş Peabody’yle tartışıyordu.

“Bak, burada olduğun için bile şanslısın sen. Raporlusun.”

“Hayır, değilim çünkü imzalamadım. Çıkmadım.”

“Ben seni çıkardım.”

“O zaman geri al.”

Eve dişlerini sıktı. “‘Efendim’ i unuttun.”

Peabody’nin çenesi yukarı doğru kalktı. “Hayır, unutmadım.”

“Üste itaatsizlikten sana ceza yazmama ne dersin?”

“Hiç durma.” Peabody kollarını göğsünde birleştirdi. “Baş edebilirim. Tıpkı bu operasyonla baş edebileceğim gibi.”

Eve yorgun bir tavırla iç geçirdi. “Belki de haklısın.”

Hemen yanlarındaki Feeney bakışlarını ekrandan monitöre doğru çevirdi. Ve, *o-oh*, diye düşündü.

“Ben hazırım,” dedi Peabody, Eve’in biraz gerilemesi karşısında rahatlayarak. “Göreve dönecek durumdayım. Zaten çok önemli bir olay değildi.”

“Evet, ben biraz aşırı tepki verdim sanırım.” Eve ellerini kaldırdı ve ayağa kalktı. “Nasıl hissettiğini sen daha iyi bilirsin, değil mi?”

“Kesinlikle efendim,” dedi Peabody.

“Pekâlâ, o halde.” Eve yardımcısının omzunu hafifçe tuttu. Sonra sıkmaya başladı. Ve Peabody’nin renginin atmasını, ağzının şok ve acı içinde kıvrılmasını izledi. “Şu anda nasıl hissediyorsun?”

“Ben gayet...”

“Formda mısın?” Peabody’nin alnında birikmeye başlayan terlere baktı. “Göreve hazır mısın?”

“Ben...”

“Otur. Ağzını da kapa.”

“Evet efendim.” Eve’in kibarca itelemesiyle Peabody’nin bacakları çözüldü. Başını dizlerinin arasına koyan kendisi mi yoksa Eve miydi bilmiyordu ama her iki durumda da minnettardı.

“Takip aracında kalıp McNab’e yardımcı olacaksın. İtirazın var mı Dedektif?” diye sordu McNab’e bakarak.

“Hayır. Hayır efendim, Teğmenim.” McNab, Peabody’nin sırtını okşadı. “Sen iyi misin tatlım?”

“Tatlım yok!” Eve kendi saçlarını çekti. “Tanrı aşkına, bir operasyonda ‘tatlımlar’ olmaz. Kendinize hâkim olun, yoksa ikinizden birini Queens’e transfer edeceğim.”

Topuklarının üzerinde döndü ve tekrar Feeney’in yanına oturdu. “Durum ne?”

“Birkaç kuş girdi. Şimdilik çok sessiz.” Feeney sesini alçalttı. “İyi iş çıkardın. Daha hazır değildi. Ama kızın cesareti hayranlık uyandırıcı.”

“Başka operasyonlar da olacak,” diyerek onayladı Eve ve ekrana baktı. “Her zaman başka operasyonlar da olacak.”

Kilise yola beyaz olarak başlamış olabilecek, küçük ve gösterişsiz bir binaydı. Şimdi griydi, sade siyah bir haçla süslenmiş yumuşak ve soluk bir griydi. Çan kulesi yoktu, sadece ön tarafına serpiştirilmiş birkaç küçük pencere bulunuyordu.

Eve içerinin nasıl göründüğünü biliyordu. Baxter'ın ı-kard ğ  planları incelemiŐti. Baxter bir dilenci kılığına girmiş ve içeri girmişti. Bodruma inmeyi baŐaramasa da giriş katının güzel bir krokisini çıkar mıŐtı.

Ve onu sonunda dışarı çıkmaya razı eden rahipten on kre-di koparmayı başarmıştı.

İki tarafa da yirmi beŐerli sıralanmıŐ, elli kilise oturma sı-rası vardı.  n tarafta, tam ortada bir konuşma kürsüsü vardı. İbadet alanının diğ er tarafında iki kapı bulunuyordu. Baxter rahip ona doğru koşturup azarlayana kadar kapılardan birini açıp, içerdeki ofis alanını kaydetmeyi başarmıştı.

Ofisteki ekipman en üst seviyeydi ve civardaki diğ er kili-selerin karŐılayabileceğinden çok daha pahalıydı.

  dış kapı vardı.  n kapı, doğru taraf kapısı ve bodruma inen arka kapı.

Bütün kapılar tutulmuŐtu. Harekete geçtiğimizde, diye düşündü Eve, binayı Satürn' n halkaları gibi çevireceğiz.

“Sohbete devam,” dedi Feeney.

Eve kulaklığ nı kaldırdı ve dinlemeye başladı.

Spordan konuŐanlar vardı. Kadınlar birbirlerine yemek tarifi veriyor ve ocuk bakımından bahsediyorlardı. Birisi Barney'deki indirimi anlatıyordu.

“Tanrım.” Feeney başını salladı. “Veli toplantısı gibi.”

“Ne toplantısı?”

“Okul işte. Öğretmenler, anne babalarla işte. Nasıl ter -rist bunlar?”

“Sıradan insanlar,” dedi Eve. “Onları bu kadar tehlikeli kılan da bu. oğru sokakları temizlemek için bir yol bulma-ya kalkan, sıradan adamlar. Roarke'la eski bir film izlemiŐ-tim. VahŐı Batı Őeylerinden. Kasabanın canına okuyan kötü adamlar var. Kanun onları durduramıyor, çünkü kanunun da kıçını tekmeliyorlar. Sonra insanlar bir araya geliyor, para topluyorlar ve bir silahŐör grubu kiralyorlar. SilahŐör m ? Öyle mi deniyordu?”

Eve bir an düşündü ve Feeney'in Şekerli fındıklarından

biraz aldı. “Her neyse, kötü adamlardan kurtulmak için bu adamları tutuyorlar. Kurtuluyorlar da. Ama sonra silahşörlere, Hey, diye düşünüyor, neden biz de kafamıza göre takılıp, istediğimizi yapmayalım, diye karar veriyorlar. Sonra kasaba onların başparmağı altında ezilmeye başlıyor.”

“Bir silahı diğeriyle değiştirmişler.”

“Evet, ayrıca adamların çoğu sadece kendi işlerinin sekteye uğramasını engellemeye çalışıyordu. Sonunda Birleşik Devletler Yüzbaşısı gibi bir tip geliyor -ki en baştan öyle olmalıydı- ve bir sürü silahlı çatışma, çatılardan atlama, etrafta atla koşturma sahnesinden sonra kasabayı temizliyor.”

“Bizim atlarımız yok ama bu gece burayı temizleyeceğiz.”

“Aynen öyle.”

Eve ve Feeney beklemeye devam ettiler. Sıkıcı diyaloglar, uzun sessizlikler, çevrede konuşlanan diğer birimlerden durum güncellemeleri. Polislik, diye düşündü Eve sade kahvesini yudumlayıp ekrana bakarken, saatlerce beklemek, dağlarca evrak işi ve inanılmaz sıkıcı saatler demekti. Bir de konunun yaşamak ve ölmek olduğu uç noktada anlar vardı.

Peabody’ye baktı. Anlar, diye düşündü, ve santimler. Ve kader.

“Başlıyorlar,” dedi Feeney sessizce. “Hepsi bu geceyi iple çekmiş olmalı. Adi herifler toplantılarına *Lord’s Prayer*’la başlıyorlar.”

“Dua edecekleri çok şey olacak.” Eve ayağa kalktı. “Hadi, onları köşeye sıkıştıralım ve canlarına okuyalım.”

Her bir ekip başkanından durumu aldı, Feeney ve kendisi, Baxter ve Trueheart’a katılırken hepsinin pozisyonlarını almasını emretti.

Bodrum kapısına ilk vuran kendi ekibi olacaktı.

Çelik yeleğini taktığından emin olmak için Baxter’ın göğsünü hafifçe iteledi. Baxter sırtarak Eve’in göğsünü iteledi. “Lanet şey çok ağır, değil mi?”

“Beni cidden uyuz ediyor,” diye kabul etti Eve. Parmaklarını havada döndürdü. Baxter arkasını dönünce Eve ceketin

sırtındaki kapatıcıyı kaldırarak NYPGT amblemini ortaya çıkardı.

“Toplantı başladı,” diye rapor etti McNab’ın kulaklıktan gelen sesi. “Yargıç Lincoln başkanlık ediyor. Son toplantının lanet değerlendirmesini okuyorlar.”

“Onlara birkaç dakika daha verelim,” dedi Eve. “Biraz daha kaydet. Elimizde ne kadar çok olursa onları o kadar derine gömeriz.”

“Teğmen?” Trueheart çoktan kiliseye girmişler gibi fısıldıyordu. “Bana bu operasyonda bulunma fırsatı verdiğiniz için teşekkür etmek istiyorum.”

“Yağcılık yapacaksın,” dedi Baxter, “bana yapacaksın. Ben de Dallas’a yapacağım. Besin zincirimiz böyle.”

“İş konuları başlıyor,” diye iletti McNab. “Greene infazı üzerine konuşuyorlar. Wade’in ölümü üzücü bir arıza olarak geçiyor. Tanrım. Tek bir üyeden itiraz geldi.”

“Efendim?” Eve, Peabody’nin sesini duydu kulaklıktan. “Haber şimdi geldi. Geller kurtarılamamış.”

Sekiz ölü, diye düşündü Eve. Hepsi bu kadar olacak. “Bu toplantı bitmiştir.”

“Hazırız,” dedi Baxter.

“Bütün birimler, yerlerinize. İçeri. Giriyoruz.”

Kapıdan ilk Eve girdi ve birkaç eski demir basamaktan indi. Zihninde diğer ekiplerin ön kapıdan ve yandakinden giriş katına dolduklarını görebiliyordu.

Silahlı elinde, rozetini havaya kaldırarak bodrumun kapısını tekmeledi.

“NYPGT! Kimse kıpırdamasın.”

Çığlıklar ve bağırtilar yükseldi. Birkaç tanesi korunmak ya da kaçmak için koşturmaya başladı.

İkincil ekipler piknik masasına doluşan karıncalar gibi içeri doldu. Lazer tüfekli ve çift namlulu şok tabancaları olan karıncalar.

“Eller yukarı. Eller yukarı,” diye bağırdı Eve, “yoksa ateş açılacak. Binanın etrafı sarıldı. Çıkış yok. Terörist faaliyetler,

birinci dereceden cinayet, cinayete teşebbüs, bir polis memurunun ölümü ve size bildirilecek diğer suçlamalardan tutuklusunuz.”

Eve yüzleri, hareketleri denetleyerek ilerledi. Bazıları ağlıyordu, bazıları öfke içinde kaskatı kalmıştı. Yine de çoğu diz çökmüş, tanrılara adak olarak sunulacak kurbanlar gibi ellerini çenelerinin altında kavuşturmuş bekliyorlardı.

“Yere yatın,” diye seslendi. “Yüz üstü. Ellerinizi başınızın üstüne.”

Yargıç Lincoln’ün elinin ceketinin içine doğru gittiğini gördü. “Devam et,” dedi usulca. “Bana bir neden ver.”

Adamın eli indi. Sert bir yüzü vardı, hatları keskin bir şekilde oyulmuş koyu renkli bir taşı andırıyordu yüzü. Eve adamın mahkeme salonunda oturmuş, ona ifade vermişti. Adaleti sağlaması için ona güvenmişti.

Eve ceketinin altındaki silahı aldı ve adamı çökmesi için omzundan tutup iteledi.

“Bizler çözümümüz,” dedi Lincoln. “Diğerleri oturup beklerken bizler harekete geçecek kadar cesuruz.”

“Eminim Hitler de aynısını söylemişti. Yere yat.” Eve onu iteleyerek dizlerinin üzerine çökertti. “Yüz üstü. Ellerini başının üzerine koy.”

Yargıcın kelepçelerini kendi taktı. “Bu Colleen Halloway için,” diye fısıldadı adamın kulağına. “O senin asla sahip olmayacağın bir cesaret taşıyor. Sen lanet olası bir yüz karası-sın.” Eve ayağa kalktı. “Baxter bu kahraman bozuntularına haklarını oku.”

★★★

Eve döndüğünde saat iki buçuktu. Ama şu anda üzerine çöken şey yorgunluk değil, bedenini ve zihnini ele geçirmiş daha içsel bir bitkinlikti.

Bir zafer coşkusu hissetmiyordu. Bir işin başarıyla tamamlanmış olduğunu bilmenin verdiği mutluluk yoktu. Giriş kapı-

sını kapadığında, karşıda bekleyen Summerset'le bir laf sokma maçına girecek enerjisi de yoktu.

“Bu geç saate rağmen, olağan içecek istekleriyle birlikte yatılı misafirlerinizin gelmesini beklemeli miyim?”

“Hayır. Kendi evleri var ve onları kullanıyorlar.”

“Başarılı mıydınız?”

“Onları durdurmadan önce sekiz kişiyi öldürdüler. Sanırım cevap senin başarı tanımına göre değişir.”

“Teğmen.”

Eve'in zihni atışamayacak kadar gölgeliydi. İkinci merdivende durdu. “Ne istiyorsun?”

“Kent Savaşları sırasında sivil vatandaşların oluşturduğu bazı organizasyonlar ortaya çıktı. Bazıları istila altındaki mahalleleri korumak ya da istila altında yıkılmış mahalleleri yeniden inşa etmek için kendi canlarını ortaya koydu. Birçok kahramanca hareket sergilendi. Organize olan başka gruplar da vardı. Onlar da yıkmak, zarar vermek ve refah düzenini bozacak başka faaliyetler için uğraşıp durdular. Bazıları kendi mahkemelerini kurdu, duruşmalar yaptı. Ne tuhaftır ki bu mahkemelerin hepsinden suçlu kararı çıktı ve infazlar başladı. Bu grupların her biri,” dedi Summerset, “kendi gündemlerine yönelik başarılar elde etti. Ancak tarih ilk grupları aklarken diğerlerini leke olarak kaydetti.”

“Ben tarih yazmak peşinde değilim.”

“Bu çok yazık,” dedi Summerset, Eve merdivenlerden çıkmaya devam ederken. “Çünkü bu gece öyle yaptınız.”

Eve ilk önce laboratuara gitti ama içeride sadece Jamie vardı. Çocuğun çalışmaktan eğlence havasına geçtiği belliydi. Ekranında Yankee Stadyumu'nun animasyonu vardı. Baltimore'a karşı oynuyordu.

“Lanet olsun, kör müsün sen?” Jamie, hakem vurucuya atış tekrarı verince bilgisayara bir tane geçirdi. “O dışarıdaydı pislik.”

“Bence kornerdi,” diye itiraz etti Eve. “Vuruş sahasını sıyırdı. Güzel atıştı ama.”

“Hiç de bile.” Jamie oyunu durdurdu ve Eve’e döndü. “Benimle oynar mısın? Yapay zekaya karşı oynamaktansa iki oyuncu daha zevkli.”

“Seni başka zaman yenerim. Evet, sonuçları ver.”

“Hey, hey, dur bir dakika!” Jamie hızla ayağa kalktı. “Nasıl gittiğini anlatmayacak mısın?”

“Gitti işte.”

“Tamam, biliyoruz. Haberleri aldık ama detaylar? Biraz detay ver Dallas.”

“Yarın. Yarın detaylı bir toplantı yapacağız.”

“Bir detay. Sen bana bir tane detay ver, benim de sana söyleyeceklerim olacak.”

“Her toplantının kayıtlarını içeren diskler ele geçirdik. Kızlarını öyle sağlam yere yapıştırdık ki bir daha ayağa kalkamayacaklar. Pekâlâ, konuş.”

“Harikaymış. Virüsü takip etmeyi başardık.”

“Kaynağı buldunuz mu?”

“Virüs Dukes’ün alt kattaki çalışma odasından el konulan bilgisayardan gönderilmiş. Üç günlük periyotlarla göndermiş. Her biri için düğmelere o basmış.”

“Onu bu gece Albany’den getiriyorlar. Avukat tuttu. Yarın onu parçalarına ayıracağım. Şimdi yatağına git evlat.”

“Önce şu sayıyı almam lazım.”

Eve omzunu silkti. “İyi, her neyse.” Eve kapıya doğru ilerledi, sonra durdu. “Jamie. Roarke’ın seni ekibe almasına karşı çıkmıştım. Yanılmışım. Harika bir iş çıkardın.”

Çocuğun yüzü aydınlandı. “Teşekkürler.”

Eve onu maçıyla baş başa bıraktı ve Roarke’ın ofisine gitti. Genç adam da bilgisayarının başındaydı ama Eve onun oyun oynadığını düşünmüyordu. Uğraştığı şey her neyse Eve içeri girdiğinde ekranı kapadı.

“Tebrikler Teğmen. Ekibin nerede?”

“Kafalarını dağıtmak için bir şeyler içebilecekleri bir yerlere gittiler. Ben pas geçtim.”

“Belki benimle bir şeyler içersin.” Roarke ayağa kalkarak

brendisini tazeledi ve Eve'e bir kadeh şarap koydu. "Kaynağını bulduk."

"Evet, Jamie söyledi. Buraya gelirken laboratuarda karşılaştım."

"Uyanık mı hâlâ?"

"Yankee'ler bir şeye karşı oynuyor. İlk yarıda iki içerde, iki dışarda atışı var."

"Ah, pekâlâ." Roarke şarap kadehini Eve'e uzattı. "Bazı gönderiler bulduğumuzu da söyledi mi? Price ve Dwier'a ve onlardan Dukes'e. Ve şimdilik üç tane de Vali Peachtree'nin ofis tele-linkinden çağrı. Sonuncusu senin Dukes'leri ziyaret ettiğin öğleden sonra yapılmış. Yazılı sadece. Dukes'e ailesiyle birlikte ufak bir tatile çıkması öneriliyor ve Albany'de bir adres tavsiye ediliyor. Metindeki ifadeler çok dikkatli oluşturulmuş fakat bu şartlar altında, yeter de artar bile."

"Valiyi ve Dukes'ü yarın bitireceğim." Eve koltuğun koluna oturdu ama şaraptan içmedi.

"Baskından sonra bazı sorgulamalar yaptım. Ekipten birçok polis şüphelileri değişik kombinasyonlarla sıkıştırdı. Sanki grubun sloganı falanmış gibi herkes avukat diye bağır-maya başladı. Acınası bir ev kadınının otuz dakika dolmadan bitirdim. Avukatı stres altında olmasıyla ilgili bir şeyler geve-lerken kadın bütün içini döktü. Adamdan biraz uzaklaştırdı-ğında da yavru köpek gibi teslim oldu."

"Onları durdurdun Eve. Grubu dağıttın."

"Bir hâkimi, iki polisi -bir tanesi otuz sene çalıştıktan sonra emekli olmuş bir polisi- tutukladım. Bulunduğu şartlar kadar, bebek bakıcısına geceyi hapistе geçirmesi gerektiğini haber veremediği için de panikleyen bir anneyi tutukladım. Daha tıraş olacak kadar büyümemiş bir oğlanı ve muhteme-len ikinci yüz senesini dolduramayacak olan bir kadını tu-tukladım. Kadın bana tükürdü." Bunu söylerken Eve'in sesi biraz titredi. "Onu karavana bindirirken bana tükürdü."

Roarke onun saçlarını okşadı ve Eve başını çevirdiğinde onu göğsüne bastırdı. "Çok üzgünüm."

“Ben de,” diye mırıldandı Eve. “Ama neye üzüldüğümü bilmiyorum. Artık yatağa gitmem lazım.” Eve geri çekildi ve ayağa kalktı. “Jamie’yle çıkardığınız verilere sabah bakarım.”

“Ben de mümkün olduğunca çabuk gelmeye çalışacağım. Birazdan bir toplantım var.”

“Toplantı mı? Saat sabahın üçü.”

“Tokyo’dan birileriyle görüşeceğim. Holokonferans yapacağız.”

Eve başını salladı ve dokunmadığı şarap kadehini kenara bıraktı. “Orada mı olman gerekiyordu? Tokyo da?”

“Ben istediğim yerde olabilirim ve burada olmak istiyorum.”

“Son zamanlarda çok vaktini aldım.”

Roarke başparmağını onun gözlerinin altındaki gölgelerde gezdirdi. “Kesinlikle öyle oldu ve uygun şekilde telafi etmeni bekleyeceğim.” Roarke dudaklarını karısının alnına dayadı ve hafifçe öptü. “Şimdi yatağa git. Çalışmam gerek.”

“Yani, bir ara şehir merkezindeki ofisine gelip, eee... sana danışmanlık yapabilirim.”

“Böyle bir tehdidi hak edecek ne yaptım bilmiyorum.”

Eve gülümsedi. “Ya da seninle alışverişe falan çıkabilirim. Bir takım elbise veya ayakkabı seçmene yardımcı olurum.”

“Pekâlâ, işte şimdi iliklerime kadar buz kestim. Dışarı Teğmen.”

“Pekâlâ. Sonra görüşürüz.”

“Hmm.” Roarke onun çıkmasını izlerken holo ünitesi sinyal verdi.

Bölüm Yirmi Bir

Eve şafaktan önce uyandı ve karanlığın yoğunluğuna bakarak saati hesaplamaya çalıştı. Gün doğumuna bir saat kadar kaldığını düşündü.

Yüzüstü, komaya girmiş gibi yatarak deliksiz uyumuştı. Roarke'ın yatağa geldiğini de duymamıştı. Ama en azından rüya da görmemişti.

Yana doğru döndü ve karanlıkta onun bedenini seçebildi. Eve nadiren ondan önce uyanmış olurdu.

Bu yüzden de karanlıkta uzanıp evin sessizliğini ve Roarke'ın uyumasını dinleme fırsatını pek seyrek elde ederdi.

Bir kedi gibi uyuyor, diye düşündü Eve. Hayır, kediden daha sessiz. Yatağın diğer tarafından gelen hafif horultu, üzerinden kamyon geçmiş gibi sırt üstü yere yapışmış uyuyan Galahad'dan geliyordu.

Herkesin böyle güvende ve sıcak bir şekilde yakınlarda olması güzel, diye karar verdi Eve.

Geri kalan bir saati uyumakla harcayamayacak kadar güzel, diye düşündü.

Kıvrılarak Roarke'ın üzerine çıktı ve onun dudaklarını bıraktığı yerde buldu. Ve onu ateşiyle uyandırdı.

Eve altında yatan bedenin uykuyu birden üzerinden attığını hissetti. Parmak şıklatır gibi. Bir an gerilme, sonra gevşeme ve tekrar gerilme.

"Geç mi yattın?" diye sordu Eve, dudaklarının dudaklarından ayırmadan.

“Mmm.”

“Uyuyor musun?”

“Artık değil.”

Eve güldü ve onun çenesini hafifçe dişledi. “Sen yatmaya devam et. Ben görevi devralıyorum.”

“Madem ısrar ediyorsun.”

Eve’in üzerinde hâlâ gecenin sıcaklığı, çıplaklığı ve yumuşaklığı vardı. Şafaktan hemen önceki karanlıkta koku, tat ve gölgeden ibaret bir rüya gibiydi. Yumuşak dudakları ve parmakları teninin üzerinde geziniyor, hâlâ uykuda olan arzuları uyandırmaya başlıyordu.

Elleri Roarke’in yüzünü kavradı. Ve dudakları dudaklarını buldu.

İç geçirdi. Roarke bu seste arzu dolu bir şeyler duyarken Eve üzerine uzandı ve Roarke ellerini onun sırtında gezdirmeye başladı. Bu uzun, ince hatlarda gezinen eller, rahatlık vermek kadar baştan çıkarma arzusuyla doluydu.

Benim polisim, diye düşündü Roarke. Yaralı. Kırılmış. Ama burada güvende ve emin ellerdeydi. Burada her ikisi de iyiydi.

Anlıyor, diye düşündü Eve ve yüzünü onun boynuna bıraktı. Her zaman anlıyordu. Anlayan birinin olması, anlayabilecek birinin olması dünyadaki en muhteşem hediyelerdendi.

“Seni seviyorum Roarke. Seni seviyorum.” Eve’in dudakları şimdi daha ateşli bir halde tekrar onun dudaklarını buldu. “Seni seviyorum. Söylemeyi unuttuğum onca sefer için üzgünüm.”

Öpüşmeleri tekrar yumuşadı. Eve’in kalbi onun kalbinin üzerinde hızlı ve ritmik bir biçimde atıyordu.

Roarke ağır hareketlerle onu sırt üstü yatırdı. Bacakları birbirine dolanıp Eve’in bacakları aralanırken, Roarke onun köprücük kemiğini öpmeye başladı. Eve’i görebiliyordu artık, yüzünün şeklini, gözlerindeki ışıltıyı. Genç kadının içine girdi. Tenin tenle saten yumuşaklığında birleşmesi. Sessiz ve ani bir nefes kesilmesi.

Yine uzun, yine ağır, yine derin hareketlerle Eve'in bedeni ona, onun bedeni de Eve'e doğru kendini bıraktı.

Eve titredi ve onun eline uzandı. Parmakları birleşti ve dudakları buluştu.

Üzerlerinde şafak söküyordu.

Önceki gece Roarke ve Jamie'nin elde ettiği verileri incelemeye başladığında saat daha yedi sularıydı. Eve hepsini okudu, inceledi. Üzerlerine düşündü.

"Dukes elimizde, işi bitti. Bilmesi lazım. En önemlisi, düğmelere basan o. Elimizde itiraf olmasa bile, savcıya kaybetmesi imkânsız bir dava veriyorum."

"O halde neden canın sıkkın gibi duruyorsun?"

"Adam sadece bir koyun olduğunun farkında mı merak ediyorum. Her şekilde. Ne olursa olsun, kim ne yaparsa yap-sın en ağır darbeyi o alacak. Medyanın borazanla duyuracağı isim onunki olacak, insanlar galeyana geldiğinde yüzüne tükürülen o olacak."

"İnsanlar galeyana gelecek," dedi Roarke.

"Evet gelecekler." Eve kaşlarını çatı. "Siyaset," dedi ses-sizce. "Ne oyun ama."

Roarke'a baktı. Birkaç şeyi daha kontrol edeceğim, sonra Dukes'ü alaşağı etmeye merkeze gideceğim. Onu Feeney'e teslim edip, Peachtree'ye geçmeden önce adamı sağlam bir silkelemek istiyorum."

"Peachtree'yi merkezde mi sorgulayacaksın?"

"Onun evinde. Resmi olarak suçlanana kadar olayla ilişkisi hâlâ Kod 5 prosedürü gerektiriyor."

"O sorgulamaları ben de izlemek istiyorum." Roarke ya-tak odasındaki koltukta oturmuş, duvardaki ekrandan medya raporunu ve elindeki mini bilgisayardan borsa raporlarını in-celerken Eve'e döndü.

"Ne anlamı var ki?"

“Anlamı bir kapanış olması. Dün geceki baskından vaz-geçtim fakat bunu istiyorum.”

“Senin derdin ne dostum? İş tamamlandı, oyun bitti. Topu bırakabilirsin. İşine dönüp... Alaska ya da öyle bir yer-leri satın al işte.”

“Alaska’da şu anda ihtiyaç duyduğum kadar gayrimenkul ve yatırıмым var. Ancak sen biraz daha fazla istiyorsan, bana bir ara hatırlat. İstersen ayarlayabilirsin Teğmen. Bu bence uygun bir rica.”

“Dukes için tamam ama Peachtree-”

“Destegimi aldı, finansal olarak. Bu durum karşısında kız-gın olan tek kişi sen değilsin. Bu olayın sonuna şahit olmak için orada olmak istiyorum.”

“Pekâlâ. Halletmeye çalışacağım. Ama saat onda çıkaca-ğım o yüzden-”

“Bir dakika.” Nadine Furst bir son dakika haberiyle ekranı kapladığında Roarke’in gözleri kısılmış, dikkat kesilmişti.

“Şu anda aldığımız bir haberi veriyoruz. Dün gece Frank-lin Caddesi’ndeki Kurtarıcı Kilisesi’ne düzenlenen bir bas-kınla, Masumiyet Savaşçıları olarak bilinen grubun üyesi olduğundan şüphelenilen kırk üç kişi gözaltına alındı. Bu NYPGT operasyonu Teğmen Eve Dallas tarafından yöne-tildi. Polis kaynakları şüpheliler arasında şehrimizin ceza ha-kimlerinden Hakim Lincoln, Michael ve Hester Stanski . . .”

“İsimleri nereden almış?” Eve patlamak üzereydi ve ek-ranı yumruklamamak için kendini zor tutuyordu. “İsimleri daha vermiyoruz.”

“Gerisini dinle,” dedi Roarke. “Hepsi bu olamaz. Bu ka-darcık sızıntının bir anlamı yok.”

“Eski bir donanma askeri ve bilgisayar mühendisi Donald Dukes,” diye devam etti Nadine, “Albany’de bir özel mülk-te yakalanarak tutuklandı. Dukes hakkında geçtiğimiz hafta boyunca gündemde olan Masumiyet cinayetleriyle ilişkili, organize cinayet şebekesi kurmak, birinci dereceden cinayet, cinayete teşebbüs gibi pek çok suçlama olduğu bildirildi.”

Bir an duraksadıktan sonra Nadine devam etti. “Ancak Masumiyet Savaşçıları konusundaki en rahatsız edici gelişme Vali Steven Peachtree hakkında ortaya çıkan suçlamalar. Resmi kaynaklar, New York Valisi’nin Masumiyet Savaşçıları grubuna atfedilen suçlamalarda baş şüphelilerden biri olduğunu ve bu sabah resmen sorgulanacağını onayladı. Vali Peachtree’yi bu gruba bağlayan delil, Nick Greene’in ölümü soruşturulurken Greene’in dairesinde bulunan cinsel içerikli olduğu iddia edilen bir video çekimi. Bu çekimin bir şantaj aracı olarak kullanıldığından şüpheleniliyor. Valinin ofisine ulaşamıyor ve makamı henüz suçlamalara dair bir beyanda bulunmadı.”

“Lanet olsun.” Eve küfürlerini sıralamaya başlarken çağrı cihazı, tele-linki ve cep-linki sinyal vermeye başladı. Şu anda merkezdeki ve buradaki odasındaki iletişim cihazlarının Noel ağacı gibi olduğundan emindi.

“İşte şimdi medya fırtınasının ortasındasın Teğmen,” dedi Roarke. “Katılmak zorundasın.”

Eve linklere aldırmayarak çağrı cihazını açtı.

“Teğmen.” Whitney’in söylediği tek şey bu oldu.

“Evet efendim. Gördüm. Nereden öğrendiğini bilmiyorum ama bulmak için elimden geleni yapacağım.”

“Çabuk ol. Peachtree’nin avukatları kan istemeye başladılar bile.”

“Sızıntı olsun olmasın Komutanım, bugün bir tutuklama olacak. Hem de geçerli bir tutuklama olacak.”

“Medyaya tek kelime yok,” diye emretti Whitney. “Ben aksi bir emir verene kadar ne onay ne ret. Önce Dukes’ü hallet ve işini bitir Dallas. Peachtree için nerede ve ne zaman olacağını bildireceğim.”

“Linklere cevap verme,” dedi Eve Roarke’a, çağrı cihazını cebine koyarken.

“Summerset’e bütün görüşmeleri gözlemlemesini ve Jamie’den gözünü ayırmamasını söyle. Çocuğun bu konuda kimseyle konuşmasını istemiyorum. Annesiyle bile.”

“Sence bunu sızdıran o mu? Eve-”

“Hayır, o değil. Şimdiden iyi bir polis o. Sızıntının nereden geldiğini biliyorum.” Eve dolaptan bir ceket aldı. “Bu benim oyunum olmayabilir ama mecbur olduğumda nasıl oynamam gerektiğini biliyorum. Nasıl kazanacağımı da biliyorum. Eğer benimle geleceksen,” diye ekledi Eve, “beş dakikan var.”

★★★

Eve aracı Roarke’ın kullanmasına izin verdi ve tüm vakitini linkte takımıyla konuyu konuşarak, görev dağılımı yaparak, merkezde kapının önünde yığıldığından emin olduğu basın ordusunu geride tutacak ekstra polis memurları ayarlayıp, onlara talimatlar vererek geçirdi.

Sonra Nadine’i aradı.

“Üzerime atlamadan önce dinle, yayına çıkmadan otuz saniye önce metni elime verdiler. Kopyayı düzeltecek vaktim bile olmadı. İstesem bile sana haber vermem mümkün değildi.”

“Kim verdi?”

“Benden kaynağımı ifşa etmemi istiyorsun ve etmeyeceğimi biliyorsun. Ancak bu konuda zaten metni yapımcımdan aldım. Onun kaynağını da bilmiyorum. Kaynaklarını,” diye düzeltti. “En az iki kaynaktan olmasa böyle bir şeyi yayınlamazdı. Tek bildiğim yüksek yerlerden birisi benim okumam şartıyla bu haberi onaylamış, yapımcım da kabul etmiş ve bültene çıktık.”

“Özellikle seni mi istemiş?”

“Evet.”

“Zekice,” dedi Eve.

“Burada işler kaynıyor Dallas. Bana mümkün olduğunca çabuk bir bildiri vermen gerek. Vali Peachtree’yi Masumiyet Savaşçıları’na bağlayan başka ne gibi deliller var elinizde?”

“Yorum yok, Nadine.”

“Tavana fırlatılan pislik sadece Peachtree’nin yüzüne düşmeyecek. Çoğu senin yüzüne de gelecek.” Nadine konuşurken sandalyesini biraz kenara çekti ve bilgisayar ekranına bir görüntü açtı. “Bu olaydan önceki popülerite oranı yüzde elli üçtü. Ve bu oranı oluşturan seçmenlerin pek çoğu çok güçlü, çok etkili ve paralı destekçiler. Diğer taraftan adamı siyaseten linç etmek isteyenler seni de taş olarak kullanacaklar.”

“Yorum yok. Merak ettim. Hangi taraf kazanır sence? Destekçiler mi linç ekibi mi?”

“İstifa edecek. Çıkışı yok. Bu seks kasetinin kirli detayları olmadan başka bir şey düşünemem. Karısını aldatması ve Greene’le herhangi bir bağlantısının olması bile şu anda yeterli.”

“Kayıt dışı Nadine, tamam mı?”

Eve, Nadine’in kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. “Pekâlâ, lanet olsun, kayıt dışı.”

“Peki karısını aldatmasından biraz daha fazlası varsa? Değişik bazı cinsel durumlar içeriyorsa?”

“Tanrım, beni öldüreceksin. Eğer öyle bir şeyler varsa, siyasi kariyeri bitmiştir, en azından bir dönem. Onu cinayetle suçlamak, yani ellerinde taze kan olmadan onu cinayetle suçlamak başka bir konu. Kamuoyu desteği bir süre her iki yana doğru sallanacak ki bu durum onu merkeze koyar. İnsanların kısa dönem hafızaları var ve hatırladıkları şey konusunda da seçicidirler. Onun masum mu suçlu mu olduğunu hatırlamayacaklar bile, belki ancak büyük bir şey yaptığını hatırlayacaklar. Eğer ceza almazsa, eğer seks konusunu da çevirebilirse birkaç sene içinde tekrar aday olabilir. Ve muhtemelen kazanır da.”

“Siyaset bu,” dedi Eve. “Görüşürüz.”

“Dallas-”

Ama Eve bağlantıyı kesti.

“Bir ipi çekiyorsun Teğmen,” dedi Roarke. “Ve ben onun nasıl bir yumaktan çıktığını biraz anlamaya başladım.”

“Evet, bakalım neler çıkacak. Doğruca garaja girelim. Ah, eğer birkaç muhabire çarparsan sana fazladan sicil notu olur.”

Eve içeri girdiğinde çabuk hareket etti. On beş dakika sonra Dukes ve avukat ekibiyle sorgu odasında idi. Dukes'ün üzerine saldıran iki kadınla karşı karşıya bırakarak iyice sinir endirmek için Peabody'yi de yanına aldı.

Kayıt cihazını açtı, gerekli resmi verileri sıraladı ve arkasına yaslandı. "Başlayalım."

"Teğmen Dallas." Yasal ekibin başındaki geniş omuzlu, köşeli çenesi olan Synder adındaki adam araya girdi. "Bay Dukes tarafınızdan gelecek bütün soru ve yorumları benim için de iş arkadaşlarımdan birinin cevaplamasını istiyor. Ki bu onun yasal hakkı. Doğrudan sizinle konuşmamayı ve sizin de onunla konuşmamanızı tercih ediyor."

"Sorun değil. Müvekkilinize şunları söylemek isteyebilirsiniz; adil bir şekilde çıkarılan izinlerle şehirdeki evinden bütün bilgisayarları ve iletişim sistemlerine el konuldu. Aynı şekilde Albany'deki mülkten de kendi adına kayıtlı bir bilgisayara el konuldu. Bahsi geçen sistemler uygun bir şekilde elilil olarak kayda geçti. NYPGT'na bağlı teknisyenler bahsi geçen bu sistemlerden bütün verileri ve yapılan iletişimleri çıkardılar. Bu veriler ve görüşmeler müvekkilinizi bir hücreye kilitlemeye yetiyor. Ailesinden, arkadaşlarından ve dünyada yakın olmak istediği ne varsa onlardan uzakta olan ve loğal yaşamının geri kalanını geçireceği bir hücre."

Eve konuşurken gülümsüyordu ve gözlerini Dukes'ün yüzünden ayırmıyordu. "Müvekkilinize gerçekten çok mutlu olduğumu da iletebilirsiniz. Bu sabah buraya gelirken yol boyunca dans ettim. Değil mi Peabody?"

"Özellikle tango çok ateşliydi Teğmenim."

"Alaycılığınız da kaydediliyor," dedi Snyder.

"Emin olabilirsiniz."

"Eğer elinizde iddia ettiğiniz gibi müvekkilimi bu şekilde zor durumda bırakacak deliller varsa, neden hâlâ bu sorgulanayla vakit kaybettiğinizi anlamıyorum."

"Çoğunlukla böbürlenme arzumdan." Eve sırtıttı. "Veriler ne kadar duygularımı incitse de bu pislığe -özür dile-

rim- müvekkilinize vicdan azabı çektiğini gösterme ve işbirliği yapma fırsatı tanımak zorundayım. Çektiği vicdan azabı ve gösterdiği işbirliği cezası boyunca göz önünde tutulacaktır. Siz beyler, hesap yaptınız mı hiç? Sekiz adet birinci dereceden cinayet. İçlerinde bir tane de polis var ki o bile tek başına gezegen dışındaki bir hapishanede ağır müebbet gerektiriyor.”

“Teğmen.” Snyder ellerini iki yana açtı. “Teğmen elinizde birinci dereceden bir şey yok ve polisi kesinlikle müvekkilime bağlayamazsınız. Aslına bakarsanız Donald Dukes’ü bu organizasyonun faaliyetlerine bağlayabilecek doğrudan deliliniz bile yok.”

“Ya sen de en az müvekkilin kadar işin içindesin ya da kendisi sana her şeyi anlatmıyor. Sence hangisi Peabody?”

“Bence Bay Snyder’a açık kapı bırakarak adil davranmalıyız. Bence Dukes kendine öyle hayran ki avukatına bile her şeyi anlatma gereği duymamıştır. Kendisi kontrolde olmaya bayılıyor da.”

“O üniformayı giymek seni önemli yapıyor sanıyorsun,” dedi Dukes dudaklarının ucuyla.

“Evet.” Peabody ona doğru biraz eğildi. “Beni bir polis yapıyor. Bu toplumu senin gibi insanlardan korumaya yemin etmiş biri yapıyor. Beni,” dedi ellerini masaya vurup biraz daha yaklaşarak, “döktüğün kanların üzerinde yürümek zorunda kalan biri yapıyor.”

“Müvekkilimle doğrudan konuşamazsınız.” Snyder ayağa kalktı ve Eve, Peabody’nin de aynı anda ayağa fırlayarak adamla göz seviyesine gelişini keyifle izledi.

“Müvekkiliniz benimle doğrudan konuştu, kayıtlarda var. Öyle yaptığında cevap verme özgürlüğüm var, yine kayıt altında.”

“Hadi ama millet, sakın olalım.” Eve ellerini bir kez çırttı ve oturabilirsiniz işareti yaptı. “Öfkemizin saygı kurallarını aşmasına izin vermeyelim. Eğer Snyder’a adil davranacaksa ona ve buradaki meslektaşlarına, elimize geçen delillerden bahsetmemiz gerekecek.”

“Belki de onu doğruca savcının önüne atmamız daha iyi olur. Direkt batsın.”

“Peabody ama bu çok sert oldu.”

“Eğer bana iyi polis kötü polis numarasını yedirmeye çalışıyorsanız lütfen,” diye başladı Snyder.

“Aklımıza bile gelmedi.” Eve neşeyle gülümsedi. “Ve kayıtlar için belirtmem gerekiyorsa, kötü polis benim. Kötü polis hep ben olurum.”

“Kaltak,” diye mırıldandı Dukes.

“Bak, o da şahit işte. Şimdi kaltak yorumuna cevap hakkım doğdu,” dedi Eve. “Daha hiçbir şey görmedin Don. Dahiyane virüsünü teşhis ettik ve kaynağına kadar takip ettik. Senin küçük bilgisayar üniteni. Parmak izlerin, ses kaydının ve kişisel şifrenin olduğu bilgisayarına. Sadece senin olan bir bilgisayara. Bunu başarabileceğimizi düşünmemiştin, değil mi?”

Şimdi Eve masanın üzerinden ileri doğru uzanmıştı. “Yanında birinci sınıf bebesi gibi kalacağın bazı bilgisayar teknisyenleri var da elimde.”

“Saçmalık bu.”

“8 Temmuz 2059, öğlen ikide, virüslü bir e-posta senin bilgisayarından ve senin tarafından Louis K. Cogburn’e gönderildi. Yine virüslü bir e-posta, 8 Temmuz akşam on bir on dörtte Chadwick Fitzhugh’a gönderildi.”

Eve gözlerini bir an bile Dukes’den ayırmadan bütün iletim raporlarını ezberden saydı. Adamın yüzünü şok ve hayret kapladı, sonra yüzündeki tek duygu öfke oldu.

Güzel, diye düşündü Eve. Öfkeyi istiyordu.

“Seni sağlam yakaladık. Bu açığı bulduğumuz anda seni mahvedeceğimizi biliyorlardı Don. Sen bir general değilsin Don. Bu şovu yürütenlerin gözünde bir asker bile değilsin. Sadece harcanabilir bir piyonsun.”

“Sen ne anlarsın! Bir bok bildiğin yok. Bir erkek gibi davranmaya çalışsan, aptal bir kadından başka bir şey değilsin.”

“Öyle mi sence? Pekâlâ, ben sana aletimi göstereyim Don, sen de bana kendininkini göster.”

“Müvekkilimle görüşmek istiyorum,” diye araya girdi Snyder. “Özel olarak. Müvekkilimle görüşene kadar bu sorgulamanın hemen kesilmesini talep ediyorum.”

“Onları sen öldürdün değil mi?” diye sordu Eve.

“Onları infaz ettik.” Dukes hırsla haykırdı ve araya girmek isteyen avukattan kolunu öyle hızlı çekti ki adam neredeyse sandalyesinden düşüyordu. “Kapa çeneni! Sen ağzını kapat artık! Sen de sorunlardan birisin! Tıpkı bu kadın gibi! Yeteri kadar para alsan şeytanı bile savunursun. Pislikleri sokağa salarsın! Sana ihtiyacım yok! Kimseye ihtiyacım yok!”

“Yasal danışmanınızı azletmek mi istiyorsunuz Bay Dukes?” diye sordu Eve.

“Ben müvekkilimle konuşma konusunda ısrar-”

“Lanet olsun sana!” Dukes ayağa fırladı ve sandalyesi duvara çarptı. “Hepinize lanet olsun. Biz harika bir iş yaptık. Bunun için hapse girmekten korkacağımı mı sanıyorsun? Ben ülkeme hizmet ettim. Topluma hizmet ettim.”

“Topluma nasıl hizmet ettin?”

Adamın ağzı çarpıldı. “Hamam böceklerini ortadan kaldırarak.”

“Bay Dukes.” Synder hayranlık uyandıran bir sakinlikle ayağa kalktı. “Size bir kez daha sessiz kalma hakkınızı kullanmanızı tavsiye ediyorum. Teğmen Dallas, bu sorgulamaya ara verir ve biz görüşmek üzere yandaki odaya-”

“Çık dışarı,” diye emretti Dukes ona bakmadan. “Sen ve hamamböceği arkadaşların kovuldunuz.”

“Snyder ve Ortakları Şirketi’nin artık Donald Dukes’ün yasal temsilcileri olmadığı kayıtlara geçsin.” Snyder çantasını aldı ve iki meslektaşına başıyla işaret etti. “Teğmen Dallas.”

“Güle güle,” dedi Eve. Peabody kapıyı açmak üzere kalktı ve avukatları dışarı gönderdi.

“Donald Dukes, Louis K. Cogburn cinayetini siz mi gerçekleştirdiniz?”

Adamın omuzları dik, kafası yukarıdaydı. Her bir zerresinden nefret fişkırtıyor gibiydi.

“Çok haklısın lanet olası, ben gerçekleştirdim.”

“Chadwick Fitzhugh’ün cinayetini siz mi gerçekleştirdiniz?”

“Virüsü ben yarattım. İşin çoğunu ben yaptım. Muhteşem bir şey. O virüsü o adamın içine ben soktum. Hepsine ben soktum.”

“Bu ölümlere ek olarak Dedektif Kevin Halloway’ın ölümüne de neden olduğunuz doğru mudur?”

“Evet. Bir ölü polis nedir ki? Biz kaltak George’u, Greene’i -ev eğitime aldığı fahişe adı her neyse onu- ve Geller’ı ortadan kaldırdık. Onları ortadan kaldırmamıza değmez mi?”

“Emirleri size kim veriyor?”

“Ben emir almam.”

“Vali Steven Peachtree’yle kayıtlarda adı geçen şahısları öldürmeniz konusunda işbirliği yaptınız mı?”

“Onu sen bul.”

“Buldum,” dedi Eve. “Seninle işim bitti. Sana ihtiyacım kalmadı. Onu buradan çıkar Peabody. Aşağıya indir ki hayatının geri kalanını bir kafeste geçirmeye alışmaya başlasın.”

Adam Eve’in üzerine atıldı. Sessiz bir panter sıçrayıştı. Eve’in yumruğu kalktı ve adamın çenesine indi. Dukes’ün kafası geriye doğru savrulurken Eve silahını çekti. Ama Peabody şok tabancasını çıkartıp onu vurmuştu bile.

“Lanet olsun.” Eve ayaklarının dibine serilen adamın başında durarak ellerini kalçalarına dayadı. “Ben yapmak istiyordum.”

“Ben de istiyordum ve seni yendim. Takım çalışması diyelim.”

“Evet.” Eve gülümsedi fakat gülüşü gözlerine ulaşmadı. “Güzel takım çalışması Peabody.”

Birkaç dakika sonra ofisinde karşılaştıklarında Roarke fikrini paylaştı.

“Siz ikiniz adamı keman gibi çaldınız. Daha önce bir kere karışlaştığınız düşünülecek olursa usta işiydi.”

“Onu tanıyordum.”

“Evet tanıyordun. Zihnine nasıl sızacağını ve onu çıldırtacağını çok iyi biliyordun. Tebrikler Teğmen.”

“Henüz değil. Daha bitmedi.” Eve ofisine doğru yaklaşan tartışma seslerini, yükselen sesleri duydu. “Şimdi ikinci aşamaya geçiyoruz. Kalıp izlemek istiyor musun?”

“Dünyada kaçırmam.”

“Elbette kaçırmazsın,” diye mırıldandı Eve, Chang bir fırtına gibi odasına dalarken.

“Bir beyanda bulunacaksın. Yazdım. Hemen bu beyanı yayınlayacaksın ve bir medya temsilcisine yanlış beyanda bulunmanın tüm sorumluluğunu üzerine alacaksın.” Chang, Dallas’ın masasına iki disket ve yazılı metin bıraktı. Saçları kabarmıştı ve gözlerinden alev fışkırıyordu.

“Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Çünkü sana yapmanı söylüyorum. Çünkü bu benim işimi son kez hafife alışın olacak. Son defa yaptığım işi soytarılık gibi göstermeye çalışman olacak.”

“Yaptığın şey soytarılık Chang.”

Chang ona doğru bir adım attı. Eve adamın ellerini boynuna kenetlemek ve gözleri pörtleyene kadar sıkmak istediğini farkındaydı. Fakat bakışlarından mı yoksa Roarke’ın varlığından mı bilinmez, kendine hâkim oldu.

“Medyaya daha vakti gelmeden bir haber sızdırdın. Kendi gündemini sağlama almak için bir canlı yayın muhabiri üzerindeki etkini kullandın. İşini yanlış yaptığın konusunda dikkatler dağılsın diye bir fırtına yarattın. Arkadaki pisliği temizlemeyi bana bırakarak, kendini toplumun gözünde yükseltmeye çalıştın. Vali Peachtree henüz suçlanmadı. Henüz sorgulanmadı bile fakat sen onu halkın gözünde suçlu duruma düşürmek istedin.”

“Gerçekten öyle görünüyor, değil mi? Ama küçük bir düzeltme. Hikâyeyi ben sızdırmadım.”

“Bana yalan söyleyerek kendini kurtarabileceğini mi sayıyorsun?”

Eve ağırlığını diğer bacağına geçirdi. Roarke geriledi ve keyifle izlemeye devam etti. Acaba Chang imha edilmeye ne kadar yaklaştığını farkında mı, diye merak etti.

“Bana yalancı deme Chang. Hele o kadar insanın arasında sen.”

“Nadine Furst’le kişisel bir ilişkisi olan kim? Kim sürekli ona ve Kanal 75’e torpil geçiyor, özel röportajlar ve demeçler veriyor?”

“Cevap ben olabilir mi? Neden biliyor musun? Çünkü onun reytinglerden fazlasını düşüneceğine güveniyorum. Hikâyeyi sızdıran kişi her kimse, bu ilişki yüzünden hikâyeyi onun sunmasını istedi. Ve bu da senin tarzında bir manevra Chang.”

Eve tek eliyle adamı yakaladı, duvara yapıştırdı ve onu parmaklarının ucunda yükselecek şekilde yukarı kaldırdı. “Tüm bu dönemeçler, tüm bu fırtına ve karmaşa. Seni çok uzun bir süre meşgul bir adam yapacak, değil mi?”

“Ellerini üzerimden çek. Seni saldırı suçlamasından tutuklatırım.”

“Öyle mi? Emin ol ondan önce bir oda dolusu polis buraya koşup, senin yağlı kışını elimden kurtarmaya çalışacaktır. Bu konudan bir sürü para kazanacaksın değil mi? Mesailer, ek ücretler, ikramiyeler. Benimle uğraşmak da pastanın kreması. Hikâyeyi sen mi sızdırdın Chang?”

Adam Eve’in eline vurup, itelemeye çalışırken yüzü morun çeşitli tonlarında geziyordu. “Benden uzak dur! Benden uzak dur!”

“Lanet hikâyeyi sen mi sızdırdın?”

“Hayır! Hazırlanmadan sızdırabileceğin bir şey değil bu. Bir şeyler oturmadan sızdırılmaz bu hikâye. Sen sızdırdın.”

“Hayır, ben sızdırmadım.” Eve onu bıraktığında adamın yere çarpan ayakbıklarından sert bir ses çıktı.

“Bence sen de bu konuyu bir düşün. Şimdi odamdan çık.”

“Seni şikâyet edeceğim.” Chang yakasını düzeltti. “Beyanı okuyacak mısın yoksa- ”

“Kıçımı ye,” dedi Eve ve onu iteleyerek odadan çıkardı.

“Tanrım, bu çok eğlenceliydi,” dedi Roarke.

“Henüz bitmedi. İkinci sahne her an başlamak üzere.”

“O zamana kadar...” Roarke parmaklarıyla onun saçlarının uçlarını okşadı, sonra elini boynuna doğru kaydırды. Eve gerildi ve öyle utanmış göründü ki Roarke güldü. “Ne?”

“Burada görev başındayım. Geri çekil. Cidden.” Eve hızla arkasını döndü ve OtoAşçı’ya doğru gitti.

Daha kahvesini programlarken hızlı ve sert ilerleyen ince topuk seslerini duydu. “Başlıyoruz.”

Franco içeri girdi. En az Chang kadar öfkeli görünse de çok daha zarıftı. “Teğmen Dallas.” Her heceyi sanki bir şeyler çiğnermiş gibi söylemişti. Başını hızlıca eğerek Roarke’i selamladı.

“Özür dilerim ama Teğmenle özel olarak görüşmem lazım.”

“Elbette.”

“Feeney’e yardımcı olmak isteyebilirsin, görüşme odasında,” dedi Eve. “Hoşuna gidebilecek teknik bir ayrıntıyla ilgileniyor. Bir kat aşağıda,” diye ekledi Eve. “Beşinci bölüm.”

“Pekâlâ. Siz hanımları baş başa bırakıyorum.” Eve’e gülümseyerek dışarı çıktı ve kapıyı kapadı.

“Bu kez çok ileri gittin.” Chang’ın aksine Franco’nun sesi alçak ve kontrollüydü.

“Hangi konuda?”

“Sen kim olduğunu sanıyorsun da, Valinin suçlu olduğuna karar veriyor, onun siyasi kariyerini mahvedecek, özel hayatına zarar verecek bilgileri basına sızdırıyorsun. Kendini savunma hakkı bile tanımadın Valiye.”

“Hikâyenin basma sızması onu fena bir duruma soktu, değil mi? Kahve?”

“Yaptığın onca şeyden sonra hâlâ bu kadar kibirli, küstah ve kendinden emin bir şekilde karşımda duruyorsun?”

“Evet. Tıpkı senin gibi.” Eve OtoAşçı’ya yaslandı ve kahvesini yudumladı. “Hikâyeyi sen sızdırdın Franco.”

“Sen deli misin?”

“Hayır, sen de değilsin. Aksine çok zeki bir kadınsın. Ancak anlayamadığım şey, bütün bu yaptıkların, bir organizasyon oluşturman, insanları öldürmen, birçok hayatı mahvetmen, sadece Peachtree’yi lekelemek için miydi yoksa yaptığın şeye inanıyor muydun? Bu sabah bunu epey düşündüm fakat emin olamıyorum bir türlü. Sanırım ikisi de etken oldu.”

“Eğer Valiyi lekelemekte kullandığın yolu bende de kullanarak kendini kurtarabileceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun.”

“O görüşmeleri Vali yapmadı.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Ofisinden Dukes’e giden görüşmeleri Peachtree yapmadı. Sen yaptın. Onun ofisini, onun linkini kullandın. Dukes’e kaçmasını söyleyen ve gideceği yeri bildiren görüşme o tele-linkten saat dört kırk sekizde yapılmış. Peachtree o gün dört kırk ikide binadan çıkmış. Güvenlik kameralarında kayıtları var. O görüşme yapılırken valinin binadan çıktığını gösteren kayıtlar var elimizde. O altı dakika büyük bir fark yaratıyor işte.”

Eve fincanını Franco’ya doğru kaldırdı ve büyük bir yudum aldı. “Sen hâlâ ofisteydin. Kendini adanmış toplum görevlisi. Valinin asistanı, Vali çıktıktan bir-iki dakika sonra odasına girerken görmüş seni. O dakikalarda Dukes’le o görüşmeyi yapabilecek tek kişi sensin.”

Franco parlak gri takımının ceketini çekti. “Bu saçmalık.”

“Hayır, sadece ince eleyip sık dokumak diyebiliriz. Küçük detaylar. Kötü adamları genelde onlar ele verir. Muhtemelen kaynağı bulamayacağımızı düşündün, peki ama riske ne gerek var? Uzun süredir Valiyi kullanıyordun zaten, onun adını kullanıyordun. Siyaset benim için gerçekten garip bir alan fakat bence durum şöyle oldu.”

Eve ilerledi ve masasının kenarına oturdu. “Onun işini istiyorsun. Muhtemelen daha fazlasını ama New York Valiliği başlangıç olarak harika bir nokta. Vali de oldukça popüler. Belki bir dönem daha seçimleri alacak ve şef olabilecekken yardımcıyı oynamak, beklemek can sıkıcı bir şey.”

“Böyle mi düşünüyorsun?”

“Bence bir engeli ortadan kaldırmak için bir fırsat geçti eline, hatta o engeli kendi isteklerini gerçekleştirmek için kullanabilirdin - özellikle de Vali, Nick Greene’le başını derde sokarak senin işini kolaylaştırırken.”

“Vali Peachtree’nin cinsel eğilimleri kendi özel hayatıyla ilgilidir.”

“Kesinlikle. Biz ondan biraz öncesine gidelim. Güncel olayları takip ediyorsun. Toplumsal haberleri, anketleri, fikirleri yakından takip ediyorsun. Dışarıda suiistimale uğrayan çocuklar var; geleceğin seçmenleri. Bu çocuklar, onların anne babaları, diğer anne babalar, diğer yurttaşlar, diğer seçmenler... Hepsi mutsuz, hayal kırıklığına uğramış ya da sadece öfkeli.

“Bir şey yapılmalı ve sen tam da bunu yapabilecek kişisin. Elinde kontrol var. Güç var. Hukuk diploman var. Bazı pisliklerin yaptıklarının bedelini asla ödemeyeceğini biliyorsun. Sen onlara o bedeli ödetecek bir yol buldun. Bu inanılmaz büyük bir başarı.”

Franco’nun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oldu. Gözlerinin hâlâ kibirle parladığını düşündü Eve.

“Sen bunların herhangi birini ispat edebileceğini düşünüyor musun?”

“Dukes elimde.” Eve omzunu silkti. “Masumiyet Savaşçıları’nı parçalarına ayırdım. Elimde kırk diğer tutuklama ve başarıyla kapanmış bir dava varken, senin elimden kaçman kaldıramayacağım bir şey değil.”

“Yani, bu yazdığın küçük senaryo sadece ikimiz arasında.”

“Sadece sen ve ben. Kız kıza. Oyun sonrası sohbet.”

“Pekâlâ, o halde.” Franco eliyle işaret etti. “Devam et.”

“Sonra hiçbir şey düşündüğün gibi gitmemeye başladı Franco ama hâlâ basabileceğin bir düğme daha vardı. Hikâyeyi sızdırmak. Valiyi kurtlara atmak. Onu savunmak ama çok dikkatle. Eğer ceza alırsa, kendi gücüyle yozlaşmaya başlayan, hastalıklı görev anlayışı güden bir adam için yas tutacaktın. Eğer aklanırsa da masum bir adamın adını temizleyen sistemi övecektin. Ama işler nasıl giderse gitsin onun ayakkabılarını ayağına geçirip şehri yönetmeye başlayacaktın. Belki, belki sadece bir kısmı senin hastalıklı adalet anlayışının bir parçası olabilir. Fakat hepsinin üstünde konu sadece siyasetti.”

“Yanılıyorsun.” Franco ilerledi ve Eve’in programladığı ikinci kahve fincanını aldı. “Burada sadece ikimiz olduğundan ve sana saygı duyduğumdan, tamamen yanıldığını söylemeyeceğim. Masumiyet bir çözümdü. Salgın bir hastalığın ortadan kaldırılmasıydı ve tekrar yapılabilir.”

Franco başını hafifçe yana eğdi. “Senin gibi birini kullanabilirdik. Seni bir medya sembolü olarak öne çıkarmak tesadüf değildi. Bir etkin var Dallas. Sahip olduğun tutku, becerilerin ve duruşunla hikâyeyi ihtiyacım olduğu kadar gündemde tutabilirdiN. Sanırım seninle Şef Tibble’in ofisinde ilk karşılaştığımızda grubu dağıtacağını anlamıştım. Bunu kabul etmem, buna yönelik düşünmem gerekiyordu. Ben silahlarımı her zaman doğru seçerim.”

“Neden öyle bir silah seçtin?”

“Her siyasetçinin bir platforma ihtiyacı vardır. Bu da benimki. Dukes senin de işini bitirmek istedi,” diye ekledi Franco. “Ama bizim gündemimiz, planımız o değildi. Program öyle kurulmamıştı. Kaç masum çocuğu kurtardık Dallas?”

“Manevran bu mu yani?”

“Eğer ihtiyacım olsaydı belki. Ama doğru bu Dallas. Peachtree’nin iyi niyetleri var fakat yumuşak ve fazla dikkatli, siyasi bakımdan. Hem er ya da geç cinselliğiyle ilgili konularda ifşa olacaktı. Neden ben de onunla dibe batayım ki?”

“O yüzden Greene’i listeye aldın ve öldürülmesi için oy

kullandın. Suçlu birini ortadan kaldırıyorsun, Peachtree'nin cinselliğinin ifşa olmasını ve aynı zamanda çoklu cinayet davasında şüpheli konumuna düşmesini sağlıyorsun. Şantaj videolarını ele geçirmeye yönelik hiçbir teşebbüs olmaması beni rahatsız etmişti. Bir anlamı yoktu ama sen onların ortaya çıkması ve kullanılmasının da önemli olduğunu düşündün."

"O videolardaki insanlar ifşa edilmeyi hak ediyorlardı. Güçsüzlükleri, aptallıkları ve Greene gibi bir adamla iş yapabildikleri için."

"Ve tüm bunların yargıcı sensin, hepsinin yargıcı."

"Benim. Ya da artık yargılama zamanı geldiğine inanan bir grup insandan biriyim. Sen ve ben Dallas, biz ne yumuşak ne de gereksiz dikkatliyiz. Biz harekete geçeriz. Biz bir şeylerin olmasını sağlarız. Ben New York Valisi olacağım," dedi Franco sakın bir tonla. "Ve birkaç sene sonra meclis temsilcisi. Oradan da Doğu Washington'a. Elli yaşına basmadan önce Amerika Birleşik Devletleri'nin üçüncü kadın başkanı olacağım. Seni de yanımda yükseltebilirim. New York'un baş polisi Dallas? Polis Şefi Eve Dallas. Beş, belki altı sene içinde bunun olmasını sağlayabilirim."

"Hayır teşekkürler. O kadar siyaset bana fazla gelir. Peki tüm bunları hapisteyken nasıl yapacaksın Franco?"

"Beni hapse nasıl tıkacaksın?" diye karşılık verdi kadın. "Çok dikkatli oldum. Peachtree'nin ofisinden yapılan görüşmeyle de yasal temsilci ekibim ilgilenecektir. Görüşme önceden hazırlanmış ve gönderilmeye programlanmış da olabilir. Asistan benim odaya tam o dakikalarda girmiş olmam konusunda yanılmış olabilir. Orası çok yoğun bir yer."

"Ancak önceden programlanmış bir şey yoktu ve asistan da yanılmıyor."

"Hayır ama bunu asla ispatlayamazsın. Bu odada söylediğim hiçbir şeyin sana bir faydası yok. Durum senin sözüne karşı benim sözüm. Ve şu anda Dallas, becerikli Chang'ın hikâyesini Fust'e sızdıranın sen olduğuna inanması, kamuoyunun hâlâ Masumiyet Savaşçıları konusuna kilitlemiş olması

ve senin onları dağıtmadaki payın düşünüldüğünde, benim sözüm seninkinden daha güvenilir durumda diyebiliriz.”

“Belki. Belki öyle. Ama senin sözlerin de benim işimi gayet güzel görüyor.” Eve çağrı cihazını çıkardı. “Sanırım bu kadar yeterli olur,” dedi cihaza doğru.

Franco bardağını hızla masaya çarptı. “Üzerinde dinleme cihazı vardı.”

“Ah evet.”

“Burada söylenmiş hiçbir şey kabul edilemez. Bana haklarımı okumadın ve bana tuzak kurdun. Söylediğim her şey kızgınlıkla söylenmiş şeylerdi, hikâyeyi sızdırmada duyduğum öfkeden.”

“İyi düşündün. Bakalım avukatların bu stratejiyle ne kadar gidebilecek. Jenna Franco, cinayet suçlamasıyla tutuklusun.” Eve öldürülen kişilerin isimlerini sayarken kelepçelerini çıkardı. Franco gerilerken kapı açıldı.

Kapıdan önce Vali girdi, arkasından Whitney ve Tibble. “Sen bu şehir için bir utanç kaynağısın Jenna,” dedi Peachtree sessizce. “Umarım böyle öfkeyle dağıtmaya çalıştığın sistem, sana adil şekilde muamele eder.”

“Söyleyecek hiçbir şeyim yok.” Eve kelepçeleri takarken Franco’nun yüzü taş kesilmişti. “Avukatlarımı istiyorum. Tek kelime etmem.”

“Onun için biraz geç kaldın.” Nadine kameramanı arkasında odaya girerken Eve ona baktı.

“Hepsini çektin mi?”

“Her kelimesini,” dedi Nadine. “Canlı yayından verdik. Reytinglerde tavan yapmış durumdayız.”

“Bunu yayınladı...” Franco’nun yüzü artık bembeyaz kesilmişti. “Burada kamera mı vardı?”

“Benim küçük manevram işte. Ah ve onun da delil olarak kullanılamayacağını ya da NYPGT’ni suçlayacak bir şey olarak kullanmayı düşünüyorsan, sana buranın benim ofisim olduğunu ve davet edilmeden girdiğini hatırlatırım. Seni güvenlik ya da medya mevcudiyeti konusunda uyarmak gibi ya-

sal bir yükümlülüğüm yok. Müsaadenizle beyler,” dedi Eve, Franco’yu küçük ofisindeki kalabalığın arasından geçirmeye çalışırken. “Peabody.”

“Efendim.” Peabody koridordaki küçük çalışma alanından fırladı.

“Haklarını oku. Kaydı yapılsın.”

Franco uzaklaştırılırken ve Nadine topuklu ayakkabılarıyla peşlerinden koşturup ardı arkasına sorularını sorarken, Eve Franco’nun sert ve öfkeli cevabını duydu: “Yorum yok.”

“Teğmen.” Peachtree onun yanına yaklaştı. “Tebrik ederim. Bu birim, bu şehir ve şahsen benim için yaptıklarınız için size teşekkür ederim.”

“Ben işimi yaptım. Eğer siz de bir parçası olsaydınız, size de aynı sertlikle muamele edecektim.”

“Bir parçası değil miymişim?” dedi Peachtree, Franco’nun arkasından bakarken. “Burnumun ucundaki şeyi görememem beni öyle yapmıyor mu?”

“Genelde oradakini görmek uzaktakini görmekten daha zor olabiliyor.”

“Belki.” Elini uzattı ve Eve’in elini sıktı. “Şef, Komutan. Bunu temizlememiz gerekecek.”

Tibble yanından geçerken başını Eve’e doğru salladı. “Bir saat içinde basın toplatısı. İyi iş çıkardın Teğmen.”

“Teşekkür ederim efendim.”

“Sen ve ekibin bunun için birer takdir alacaksınız,” dedi Whitney Eve’e. “Ve raporunu basın toplantısından önce istiyorum.”

“Evet efendim. Hemen başlıyorum.”

Tam masasına oturmuştu ki Roarke içeri girdi. “Bu harika bir gösteriydi.”

“Evet. Onu medyaya satmak da ayrıca bir zevk oldu. İşleri çok hızlı halletmem gerekiyordu. Sana söyleyecek vaktim olmadı.”

“Söyledin,” diye düzeltti Roarke, “seni burada öpmem karşında dehşete düşmekle söylemiş oldun.”

“Evet, yani, EDB’kiler günlerce konuşup gülerdi.”

“Kameralar hâlâ açık mı?”

“Hayır.”

Roarke ona doğru uzandı ve sonra dudaklarına uzun, derin bir öpücük kondurdu.

“İşte,” dedi sonra, “şimdi kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Bu kadar oyalanmak yeter dostum. Yapmam gereken işler var. Kaybol.”

“İlk önce bir soru sormama izin ver. Haklı olduğunu biliyor musun?”

Eve gözlerini kapadı. Roarke her zaman anlıyordu. Gözlerini tekrar açtığı anda, Roarke’a bakan gözlerinde hiçbir gölge yoktu. “Haklı olduğumu biliyorum. Öyle hissediyorum. İliklerime kadar öyle hissediyorum.”

“Ben de öyle.” Roarke kapıya doğru ilerledi, durdu ve arkaya baktı. “Teğmen?”

“Evet?”

“Sen çok iyi bir polissin.”

Eve sırtıttı. “Emin olabilirsiniz.”

Soğuk kahvesini kenara itti ve masasındaki bilgisayarın başına geçti. Diğerleri siyaset oynarken, o işine *geri döndü*.